

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

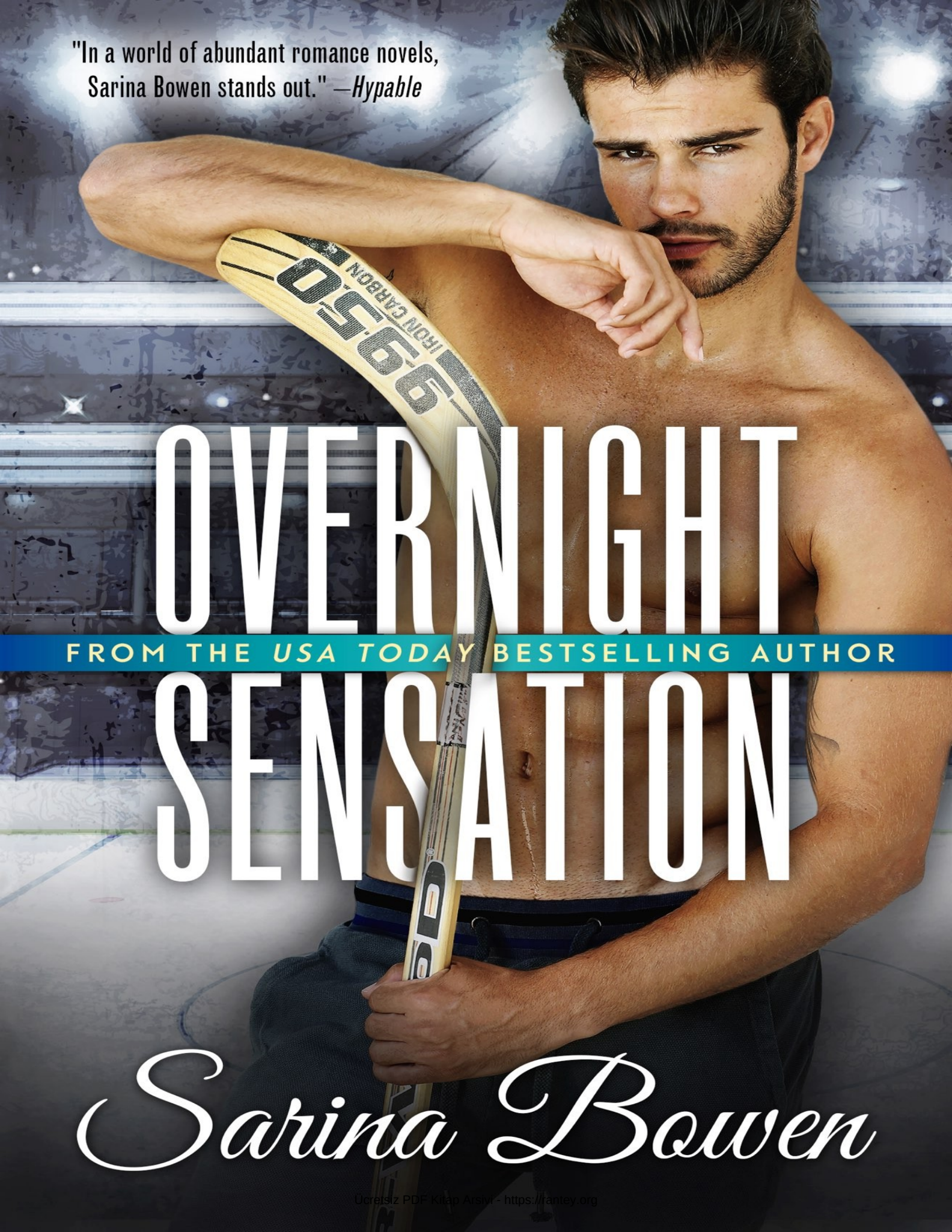
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"In a world of abundant romance novels,
Sarina Bowen stands out." —*Hypable*

OVERNIGHT FROM THE USA TODAY BESTSELLING AUTHOR SENSATION

Sarina Bowen

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

"In a world of abundant romance novels,
Sarina Bowen stands out." —*Hypable*

OVERNIGHT FROM THE USA TODAY BESTSELLING AUTHOR SENSATION

Sarina Bowen

GECE SANSASYONU

SARINA BOWEN

TUXBURY YAYINCILIK

İÇİNDEKİLER

[Sarina'ya ayak uydurun](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Sarina Bowen tarafından da](#)

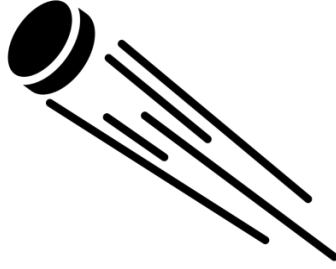

SARINA İLE DEVAM EDİN

Özel indirimleri veya yeni kitapları kaçırmayın!

[E-posta bülteni aracılığıyla](#) Sarina'nın VIP okuyucu grubuna katılın.

Ya da [Facebook Grubuna](#) katılın.

Bilmenizi isterim ki, siz benim ruhumun son rüyası oldunuz.

-HARLES DI ENS, A TALE OF TWO ITIES

ASON

"BEYLER." Bira şişemi kaldırarak konuşmamın başladığını işaret ediyorum. "Maçların en iyisiydi, maçların en kötüsüydü..."

Dickens'ın en ünlü açılış cümlesini kendi versiyonumla söylediğim anda, kahkahaların yanı sıra inilti de yükseliyor.

"Ah, kardeşim," diye yakınıyor takım arkadaşım Bayer. "İşte bir konuşma daha."

"O gün zafer günüydü, o gün kaleye çok az şut çekilen gündü. İnanç dönemi, 'lanet olsun, antrenman kampından önce daha fazla sprint koşmalıyım' dönemi!"

Diğer takım arkadaşlarım başlarını sallarken takım kaptanımız O'Doul homurdanıyor. Benim maskaralıklarına alışkınlar.

"Lambacıların mevsimiydi," diye devam ediyorum. "Yorgunluk mevsimiydi, umutsuzluk yazından sonra umudun sonbaharıydı. Önümüzde seksen iki maç var, bizi durduracak hiçbir şey yok, hepimiz doğrudan cennete gideceğiz, ikinci periyotta bana çelme takan siz kış siliciler hariç..."

Uzun masanın etrafında daha fazla kahkaha var, bu yüzden bir yudum bira için duruyorum.

"Maçlardan sonra hep Dickens'tan alıntı mı yapar?" diye soruyor Heidi, bütün gece gözümün üzerinde olduğu kız. Dürüst olmak gerekirse, bu küçük gösteriyi onun iyiliği için yapıyorum. Yine de onu etkilemeye mi yoksa uzaklaştırmaya mı çalışmam gerektiğinden emin değilim.

"Genelde Shakespeare'den alıntılar yapar," diye cevaplıyor yeni oda arkadaşım Silas. "Ama sanırım bu daha çok Dickens tarzı bir gece."

"Kısacası," diye bitiriyorum güçlü bir son için. "Hücum gösterisi geçen yılki gibi gongshow gibiydi. Ve tüm gürültücü otoriteler Yeni sezonun her lanet günü -iyi ya da kötü- tanıdık bir mücadele olacak!"

İnişe takıldığım için bir tezahürat yükseliyor. Meyhanenin panelli duvarına yaslanıp biramın kalanını yudumluyorum ve birkaç damlasını takım tişörtümün üzerine döküyorum.

"Klas," diye Silas. O bizim kalecilerimizden biri.

"Öyle mi?" Şişeyi, zaten boşlarımızla dolu olan masaya çarparak bırakıyorum. "Konuşman nerede o zaman? Dinliyorum."

"Yaptığın pisliği kastetmiştim." Elindeki kokteyl peçetesiyle gömleğime vuruyor ve ben de onu hızla yakalayıp kafasına kilitliyorum.

"Siktir," dedi kaleci koltuk altımdan. "Bırak beni."

"Duş aldığım için şanslısın," diyorum, .

Silas gülüyor ama numara yapıyor. Gevşediğim anda elimden kurtuluyor ve taşaklarıma diz çökmeye çalışıyor. Yıldırım hızındaki reflekslerim beni kurtardı. Paketimi zarar görmeyecek şekilde çeviriyorum.

"Çocuklar, kesin şunu," diyor Bayer iç çekerek. "Şişeleri devirirseniz, biz onları temizleyene kadar Pete bize servis yapmaz."

Sırtarak, Silas ve ben ellerimizi birbirimizden çekiyoruz. Yakmamız gereken fazla adrenalin var. Kim olsa yakardı.

Sezon başlangıcının nasıl bir his olduğunu unutmuşum. Eğitim kampı içimi kıpır kıpır etti ve gitmek için can atıyorum. Dickens haklıymış. Hem en iyi zaman, hem de en kötü zaman. Altmış adam açılış günü listesindeki yirmi üç yer için savaşıyor. Bu gece rahat olduğunu söyleyen her oyuncu lanet bir yalancıdır.

Tüm yeni adayların veteranlarla birlikte kaydığı büyük mücadeleyi henüz bitirdik. Buzda Açlık Oyunları gibi, bir sürü genç bizi göstermeye ve kadrodaki yerlerimizi almaya çalışıyor. Bizim işimiz de onları ait oldukları yere, alt liglere geri göndermek.

Her şeyi biliyorum. Bruisers'ın kadrosuna girmem üç denememi aldı. Geçen yıl büyük şovdaki ilk tam sezonumdu. Şatafatlı istatistiklerle harika bir yıl geçirdim.

Ta ki en sonunda her şey ters gidene kadar. Pişmanlık mı? Birkaç tane var. Şimdiye kadar yaptığım en aptalca şey - ki bu ödül için biraz rekabet var - büyük liglere çıktığımda işlerin daha kolay olacağını hayal etmekti.

Yapmazlar. Hiçbir zaman.

Yine de birkaç avantajı var. Lüks kiralık jet, alt liglerde otobüse binmekten çok daha rahat. Ve bu günlerde başka biri pedlerimi stadyuma taşıyor ve dolabıma asıyor.

Ama hayatımdaki tek bir şey bile rahatlatıcı değil. Her oyun dayanma gücümün acımasız bir testi. Başarısız olursam, yerimi almak için sıraya girmiş yüzlerce adam var. Ve son sezonumun şerefsiz bir şekilde sona ermesinden sonra, bazı günler onlardan birinin yapacağını düşünüyorum.

Gerçekten de Dickens tarzı bir gündü. Hepsi .

Ama bu gece kutlama yapacağız. Bu birayı hak ettim. Gelecek hafta kadro açıklanacak ve ben de orada olacağım. , hızlıyım ve bugünkü antrenmanda tam da takımın ihtiyaç duyduğu türden bir oyun kurucuydum.

"Bence shot'lara geçmeliyiz," diyerek bahsi yükseltiyorum. "Silas, tekila ya da votkayı sen seçebilirsin."

Oda arkadaşım homurdanıyor. "Erken kalkmamız gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

"Farkındayım. Çaylak!" Parmaklarımı şıklatıyorum. "Adın neydi senin?"

"Drake," diyor çocuk.

"Doğru." Bugünkü antrenmanımızda genç Drake'in elinden pakı en az iki kez aldım. Ama o bir canavar gibi karşılık verdi ve ben de ona kadromuza girmesi için yarı yarıya şans verdim. Şimdi ona kredi kartımı veriyorum. "Pete'den bir şişe iyi tekila ve birkaç shot bardağı iste."

"Ve misket limonu!" Drake uzaklaşırken Silas sesleniyor.

Çocuk büyük omuzlarını bara çevirerek "Tamam," diyor oyunbazca.

"*Tamam mı?*" Nefes nefese kaldım. "Peki ya *evet!*"

Kıkırdamalar var, ama sadece yarı şaka yapıyorum. Yazı hamakta kitap okuyarak ve şampiyonanın yedinci maçında bizi uzatmaya götürenin kaçırdığım şut olduğunu unutmaya çalışarak geçirdim. Şut atmadan önce sopamı iki derece daha döndürseydim, periyodun sonunda kupayı başımızın üzerine kaldırabilirdik. Brooklyn'de bir geçit ve en iyi olmanın getirdiği diğer tüm saçmalıklar olurdu.

Ama disk boruya çarptı ve sekti. Ve o siyah şeklin beyaz buzda takla atışını görmeyi ya da kon-

Üçüncü periyodun bittiğini bildiren zil sesi.

Yarım saatten kısa bir süre sonra şampiyonluğu uzatmalarda kaybettik. O golü atmış olsaydım, o lanet geçit töreninin lideri ben olurum. Kupayı ilk ben kaldırırdım. O golün video klibi, Bruisers ne zaman

TV'de bahsedildi. Muhtemelen sonsuza kadar.

Tekilayı uzat.

Çaylak elinde bir tepsi ve bir mesajla geri geliyor. "Pete buna ihtiyacı olmadığını söylüyor-" Çocuk kredi kartımı masaya fırlatıyor. "- çünkü numarayı ezberlemiş. Ve sana sakın olmanı söylememi istedi."

"Doğru," diye homurdandım. "Çünkü bu kesinlikle bana benziyor." "Castro her zaman kolaydır," diyor Bayer. "Bayanlara sorman yeterli."

"Sen kapa çeneni," diye alay ediyorum, shot bardaklarını tepside alıp sıraya diziyorum. Masanın etrafındaki kafaları sayıyorum. "Var mısın? Kim var?"

İşte o zaman bakışlarım Heidi'ninkilerle çarpışıyor. Bakışlarım bunu çok sık yapıyor.

"Tekila?" Ona soruyorum, ses tonum kabalık sınırında ve nedenini bile bilmiyorum.

Eliyle bara vuruyor. "Evet."

Ve aklım *hemen* çukura düşüyor. Bunu ona daha sonra tekrar söyletmek istiyorum. Yalnız kaldığımızda.

"Tanrım, ona efendim deme," diye yalvarır Silas. "Güç doğrudan kafasına ."

Ya da başka yerlerde. Sikerler beni. Tekila shotlarını dolduruyorum. "Önce bayanlar," diyorum, bir shot bardağını Heidi'ye uzatarak.

Herkese birer tane dağıttığımda, O'Doul atışını kaldırıyor. "Eski dostlara ve yeni mücadelelere," diyor.

Daha az son dakika hayal kırıklığına, kadehimi kaldırırken özel olarak ekliyorum.

Kadeh kaldırmak için bir araya gelen altı ya da sekiz kadehin sesi hayatımın fonunu oluşturuyor. Güzel bir ses. Hepimiz tekilayı geri atıyoruz ve Heidi'nin yutkunurken kızaran gözlerle kendi tekilasını içişini izliyorum.

"Sanırım buna ihtiyacın var," diyorum ve limon dilimlerinden oluşan kaseyi ona doğru itiyorum.

"Teşekkürler," diye soluk soluğa bir kama alıp pembe dudaklarının arasına daldırıyor.

Vücudum kıpırıyor. *Bu gece, o zaman.* Onu eve götüreceğim. Nihayet.

Heidi'yle geçen baharda personel krizi sırasında takıma yardım etmek için ortaya çıktığından beri sürekli görüşüyoruz. Bir gün antrenman tesisinde bir kahkaha tufanı duydum. Köşeyi döndüğümde karşımda duruyordu; zıplayan bukleleri, kıvrımları ve kocaman gülümsemesiyle. Boyu 1.80'di ama kişilik doluydu.

Ve o ilk andan beri onu başka bir şeyle doldurmayı arzuluyorum. O da bu fikre açık. Bakışlarımız her çarpıştığında bunu görüyorum. Ve bunu çok sık yapıyorlar.

Yine de birkaç nedenden dolayı bu gerçekleşmedi. İlk olarak, ben sadece rastgele kişilerle takılırım. Hokey benim hayatım ve duygusal bağlara yer yok.

Ayrıca? O ofiste stajyer. Sonrası garip olabilir. Bana muhtaç ya da deli gibi gelmiyor. Ama sonrasında aramıza çok fazla mesafe koyabileceğimden değil. En kötü senaryo, bir sömestr boyunca ya da stajı ne kadar sürerse sürsün, ekibin merkezindeki ofis kanadından uzak durmam.

Gerçi daha aptalca şeyler de yaptım. Ve bu gece ona karşı koyabileceğimi sanmıyorum. O büyük mavi gözler bana her dikildiğinde, teslim olmaya biraz daha yaklaşıyorum.

İşte bu kadar dikkat dağıtıcı. Böyle düşünen tek kişi de ben değilim. Takım arkadaşlarım ona bu özelliğine uygun bir lakap taktılar: Acı Biber. Çünkü hem çekici hem de canlı.

Dürüst olmak gerekirse, bana biraz on altı yaşında aşık olduğum kızı hatırlatıyor. Bu hayatta çok az pişmanlığım var. Kaybedilmiş bir aşk ve kaybedilmiş bir hedef. Bu gece aklımda ikisi de var, lanet . Ama Heidi'nin dikkatimi dağıtmasına izin vermeyeceğim.

Sorun çözüldü.

"Şşşt!" Silas aniden söyledi.

Nedenini bilmeden hepimiz sessizliğe gömüldük. Silas'ın yüzünde bir ifade var, sanki melekler onunla daha yüksek bir düzlemde konuşuyormuş gibi.

"Um, ne dinliyoruz?" diye sorar çaylak.

"Yeni şarkı," diyor Silas. "Daha dün yayınlandı."

Masadan bir inilti yükselir. Silas, şarkıcı Delilah Spark'ın sadık bir hayranı. Gün doğumundan gün batımına kadar onun şarkılarını çalıyor ve bu konuda onu azarlamamıza aldırış etmiyor gibi görünüyor.

"Bu şarkıcıyı tekrar dinleyebilmek için mi beni susturdun?" Bay-er soruyor. "Jette kulaklıklarınızdan sızan sesi yeterince duymuyor muyuz?"

"Onunla yaşamayı dene," diyorum. "Sadece bir ay oldu ve ben şimdiden her şarkının her sözünü biliyorum. Seçme şansım bile yok."

"Şu gürültü önleyici kulaklıkları denedin mi?" Drake soruyor. "Onlara bir şans verebilirsin."

Silas bizi tanımıyor bile. Beni geçip bara yöneliyor, televizyonlardan birinde yeni şarkının klibi oynuyor.

Bayer kıs kıs gülererek onu taciz etmek için hareket eder ve O'Doul da onu takip eder.

Küçük grubumuz dağılıyor ve beni Heidi ile baş başa bırakıyor. Muhtemelen takım arkadaşlarımla konuşmak için bir bahane bulmalıyım. Konuşmalıyım.

çekip gitmek. Yine de yapmıyorum, çünkü Heidi hakkında kurabiye kavanozundaki son kurabiye hakkında hissettiğim gibi hissediyorum - direnmeliyim, ama yeniden müttefik olmak istemiyorum.

"Tekilanın büyük bir hayranı değil misin?" Ona sordum. Bu benim açılış cümlem. Çok yumuşak değil, ama zaten o büyük bebek mavileriyle beni izliyor.

"İğnelere alışık değilim," diyor. "Annem dehşete düşerdi."

"Neden? Hiç de kötü değilsin."

"İşçi Bayramı'ndan sonra hızlı içmek, çok yemek ya da beyaz ayakkabı giymek hanımefendilere yakışmaz."

"Tanrım." Gülüyorum.

"Neden?" "Bu sadece kabalık."

Heidi'nin biraz güneyli aksanı var ve kelime *impolaht* olarak çıkıyor. Dilinden dökülüğü kasıklarına bir şeyler yapıyor. Çok kaba bir şey. Bu gece onu yatağıma kararlıyım.

"Yazın nasıl geçti?" Soruyorum, çünkü ben bir centilmenim. Ya da en azından öyleymiş gibi yapabiliyorum.

"Gerçeği bilmek istiyorsan, oldukça sıkıcı." Mükemmel dudakları bir an için gerildi, sonra tekrar gevşedi. "Altı haftamı babamla tartışmamaya çalışarak geçirdim. Bryn Mawr'a geri dönmeyeceğimi söylediğimde aklını kaçırmayacağını umuyordum."

"Ama yine de yaptı?" Sanırım.

"Kesinlikle. Tam bir sinir krizi."

"Oh, adamım." Ebeveyn hayal kırıklığı hakkında her şeyi bilirim. "Bağırdı mı?"

"Bağırdı ve tehdit etti. Benim hatam, bu konuda mantıklı bir konuşma yapabileceğimizi düşünmekti. Onunla tartışacak bir şey yok.

O adam kafasını istediği bir şeye taktığında. Ve beni Brooklyn'de istemiyor."

Ouch. "Baban takım için çalışmanı istemiyor mu?" "Hayır efendim, istemiyor."

Efendim. Çıplak olduğunda bana böyle seslenmesini istiyorum. Ama buna biraz sonra geleceğiz. "Belki de baban hokey oyuncularını sevmiyordur."

Yüzünde garip bir tepki belirliyor ve sonra hemen kayboluyor. "Sanırım benden hoşlanmıyor. Hayatımın ilk yirmi yılını babamın iyi küçük kızı olmaya çalışarak geçirdim. Ama o adamı memnun etmek imkansız ve artık denemekten bıktım."

Heidi'yle bu kadar çok ortak yönümüz olduğunu tahmin bile edemezdin. "Bu çok komik çünkü benim ailem de Brooklyn'de yaşamama pek sıcak bakmıyor."

"Tanrım, neden? Takım için öldürüyorsun."

Yüz ifadesi merak dolu. Tanrı hokey oyuncularına ilgi duyan kızları korusun. "Ailem bir avuç inek. Doktora yapmam gerekirken hayatımı acımasız bir sporla harcadığımı düşünüyorlar."

"Oh," diyor Heidi usulca. "Bu tanıdık geliyor."

Aslında bundan biraz daha karmaşık. Tüm yaşam tarzımın kendine zarar verici olduğunu düşünüyorlar. Bu çok saçma değil mi? Yüzde sekiz vücut yağ oranına ve düşük dinlenme kalp atış hızına sahip olan ben.

"İçki ve kadınlar," diyor babam bana ders verirken. *"Seni yiyip bitiriyorlar."* Bunu düz bir suratla ve günün büyük bir kısmında masa başında oturan bir adamın göbeğiyle söylüyor.

Heidi dikkatimi çekmek için elimi okşayarak, "Ama mesele şuna geliyor," diyor. "Kimin hayatını boşa harcadığını kim söyleyebilir? Ebeveynler neden bu hakka sahip olduklarını düşünüyorlar?"

"Aynen öyle." Başparmağımla elini kendime doğru çekiyorum. Sonra öne eğilip mavi gözlerinin içine bakıyorum. Benim gözlerimden

İlgi.

Elmacık kemiklerinde ikiz pembe lekeler belirirken "Değil mi?" diye cıyaklıyor. Ama elini çekmiyor.

"Şanslıyım," diyorum. "Kız kardeşim bir akademisyen. Yani en azından birileri aile planını takip ediyor."

Heidi göz kırpmıyor. Bakışları benimkine dönmeden önce birleşmiş ellerimize kayıyor. "Benim de bir kız kardeşim var," diye itiraf ediyor. "Ama o ne isterse onu yapıyor ve yine de onu seviyorlar. Ve sırf liberal sanatlar diplomamı bitirmediğim için bana bir mahkûm gibi davranıyorlar."

"Baban da benimki gibi akademisyen mi?" diye sordum. Bu komik bir tesadüf olmaz mıydı?

"Hayır," diyor yavaşça. "Ama annem Bryn Mawr'a gitti. Şimdi tam zamanlı olarak evde oturan bir eş ve dünyanın en hevesli country kulüp üyesi." Muhteşem gözlerini deviriyor. "Bu beni daha da sinirlendiriyor. 'Okulda kal, Heidi Jo. Böylece mezun olabilirsin ve o diplomayı asla kullanamazsın! İyi bir avukatla yuva kurup torun sahibi olsam çok sevinirlerdi.'"

"Çok fazla sorum var." Kıkırdıyorum. "Heidi Jo?"

"Ailem beni böyle çağırır. Ama ben kendime Heidi diyorum, böylece sesim..."

"*Rüzgar Gibi Geçti?*" Sanırım.

"Doğru."

"Ailen gerçekten evlenmeni istiyor mu? Neden?"

Omuz silkiyor. "Annemin hayal gücü bu kadar sanırım. Ayrıca, planlaması gereken bir düğün var. Beni bir balo salonunda bir avukatla evlendirmek onun hayallerinin gerçekleşmesi demek."

"Ama sen bu planı kabul etmiyorsun?" Başparmağımı elinin üzerinde gezdiriyorum ve Heidi neredeyse belli belirsiz titriyor.

Bakışları birleşmiş ellerimize dönüyor. "Düğünler horlamaktır. Avukatlar da öyledir. En azından benim tanıştıklarım."

"Zevkiniz daha çok hokey oyuncularına yönelik sanırım?"

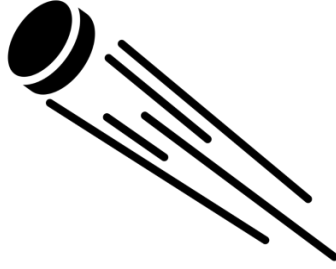
Şimdi yanakları alev alev yanıyor. "Havaya girdiğimde," diyor ilkel bir şekilde, elini benimkinden çekerek. "Biraz daha tekila, belki?"

Havaya girdiğinde. Tanrım. Beni bunun için uğraştıracak.

Ve ben bunu yüzde yüz destekliyorum.

Bu kız benimle olabilecek en iyi şekilde alay ediyor. Kadehini bana yaklaştırıyor, sonra öpülesi yüzünü kaldırıp bana bakıyor. Ve gözlerinde birkaç içkiden çok daha fazlasıyla cevap vermeyi planladığım bir meydan okuma var.

Yine de şimdilik şişeyi alıp dolduruyorum.

HEIDI

HER ZAMAN bir dilek listesi tutmuşumdur. Küçük bir çocukken, o küçük kilitli ve anahtarlı günlüklerden birinde yaşırdı. Ama şimdi telefonumda tutuyorum ve canım her istediğinde güncelliyorum.

Listem oldukça uzun. Dileklerden bazıları tasarım ayakkabılar ve lüks kozmetikler gibi son derece maddi. Sassy Petal'dan biraz daha pembe ama çok soluk olmayan bir ruj tonu gerçekten işime yarayabilir.

Ancak bazı şeyler bir mağazadan satın alınamaz. Örneğin, pazarlanabilir becerilerim olup olmadığını anlamam gerekiyor. Bu listenin başına yakın. Ve hazır başlamışken, Bruisers oyuncularının sahip olduğu Katt telefonlarından bir tane istiyorum. Bunlar çok havalı. Takım sahibi

-Nate Kattenberger bunları sadece takımın resmi veriyor. Benim stajyerliğim sayılmaz.

Ama aynı zamanda? Jason Castro ile takılmayı *çok* istiyordum. Ve bu gece mümkün görünüyor. Biri beni çimdiklesin ve lütfen o olsun.

Shot bardağıma tekila doldurmasını izlerken, iyi talihimin geldiğini merak ediyorum. Neden bu gece? Açı yaptım

Ama hiç cevap vermedi. Belki de yumurtadan çıkmamış tavukları saymamalıyım. Hala anlaşılmayı imzalamam gerekiyor.

"," diyor Castro, shot bardağını bana geri uzatırken.

Kenarında küçük bir damla var. Parmak ucumla düzeltiyorum ve sonra parmağımdaki likör damlasını emiyorum.

Ve - Yüce Tanrım - Castro'nun gözleri zaten olduğundan bir ton daha koyulaşıyor. Bakışları dudaklarıma odaklanıyor. Deli olmadığımın emin olmak için bir süre parmağımın ucunu dilime götürüyorum.

Beni etkilemesi tarif edilmesi imkânsız alçak bir ses çıkarıyor. Vücudumun birçok özel yeri geriliyor. Daha önce hiçbir erkek beni şu anda olduğu kadar dikkatle izlememişti.

Ve *sarhoş edici*. Tekilayı unut. Kendimi yepyeni bir uyuşturucuyla kafayı bulmuş hissediyorum, *cesaretle*.

"Şerefe," diyorum neşeli bir sesle sonra kadehlerimizi tokuşturuyoruz. İkinci kadehimi geri atıyorum ve limonlara uzanıyorum. Bu kez alkolün yakıcılığına hazırım. Her zaman hızlı çalışmışımdır. İstesem o psikoloji diplomasını sallayabilirdim.

Ama ben bilmiyorum. İşte buradayım, en sevdiğim sporcunun tekilasını güzel boğazından aşağı dökmesini izliyorum.

Şu ana kadar, bugün berbat geçti. Babam gelen kutumu öfkeli sesli mesajlarla doldurdu, ta ki telefonu tamamen kapatmak zorunda kalana kadar. Bryn Mawr'daki son yılıma geri dönmeyeceğim için çok *öfkeli*. Bunun üstesinden gelebileceğini hiç sanmıyorum.

Bununla iyi olmayı öğrenmek zorundayım.

Kolay olduğundan değil. İyi bir kız olmaya alışkınım. Babamın çağrılarını asla reddetmem ve barda takımla tekila içmem.

Bu gece mi? Değişiklik zamanı. *Al bakalım, baba*. Tekilayı bir parti kızı gibi içebileceğimi kim bilebilirdi?

Sorun şu ki, bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum. Daha önce hiç tek gecelik ilişki yaşamadım. Ve Jason o gnahkr gözlerle bana her baktığında, içimde küçük bir heyecan hissediyorum.

Ve-ve-sinirler. Gerçi tekila buna yardımcı olur.

Ayrıca, bir işin doğru yapılmasını istediğinizde, bir uzman tutmanız gerekir. Ve Jason Castro'dan istediğim de bu. Takımdaki en kötü şöhretli ilişki sanatçısı. Çok ateşli ve çok iyi konuşuyor. Zengin, bronz teninden hipnotize edici kahverengi gözlerine kadar her şeyini seviyorum.

Benimle konuşabilir. abuk ğrenirim.

Ve ben bakire değilim. Erkek arkadaşlarım oldu, dört tane. Ama hiçbiri... Bunu söylemenin kibar bir yolu yok. Güneyli güzel kızların seks hakkında detaylı konuşmaması gerekir. Ama şu ana kadarki cinsel deneyimlerimden hiç tatmin olmadım diyelim.

Bu gece her şey değişecek. Bu heba edilecek bir fırsat değil. Aslında, çıtayı yükseltmenin zamanı geldi. Erkekleri baştan çıkarma konusunda pek tecrübem olmaması, genel olarak hayat hakkında bilgisiz olduğum anlamına gelmez.

Yavaşça, bedenimi onunkine biraz daha yaklaştırıyorum. İki santim, belki.

Sonra ona gülümsedim.

Ve -haşa- sonuçlar anlık. Gözleri vücudumda geziniyor. Sanki elleriyle de bana dokunmuş gibi. Bakışlarının indiği her yerde beni yaktığını hissediyorum. Sonra tekrar yukarı bakıyor ve bana sıcak bir gülümseme veriyor. Kelimeler olmadan bütün bir konuşma yapıyoruz.

Bu bir keşif. Kendimi cesur ve biraz da vahşi hissediyorum. "Peki sonra ne olacak, Acı Biber?" diye soruyor.

Aman Tanrım. Bu gümbür gümbür ses, kalbimin elli metre koşan bir tavşan gibi . Biraz daha zamanım var sanmıştım.

gerçekten harekete geçmeden önce bu fikre alışmak için.

"Brooklyn'de kalıp stajını bitirecek misin, ailevi sorunlara yol açsa bile?"

"Oh," diyorum yavaşça, çünkü, hoppala! Bir adım öne geçen bendim. "Staja devam edeceğim. Heck, evet. Pazarlanabilir bir becerim yok." Stajım çok para kazandırmıyor. Ama babamın Manhattan'daki dairesinde yaşayabilir ve işe metroyla gidebilirim.

Yakında 21 yaşına gireceğim ve biraz miras alacağım. Gerçi babam isterse hayatımı çok zorlaştırabilir. Bu örtülü tehdidi bu hafta çok kez duydum zaten.

"Aferin sana," diyor Jason.

"Bu kolay bir karar," diye kabul ediyorum. "Farklı yaşamaya başlamalıyım, yoksa hayatımın geri kalanını başkalarını memnun etmeye çalışarak geçirme tehlikesiyle karşı karşıyayım."

"Bu hiç iyi değil," diye kabul ediyor. Hâlâ birbirimize çok yakın duruyoruz ve flört etmeye devam ediyoruz. Ama gerçekten dinlediğini söyleyebilirim.

"Geçen yıl okulda çok mutsuzdum. Ve ailemin umurunda değildi. Komik olan ne biliyor musunuz?" Çok fazla konuştuğumu duyabiliyorum ama onun dikkati beni cesaretlendiriyor. "Gençken insanları nasıl memnun edeceğime dair dersler almıştım. Buna cazibe okulu deniyor."

Derin kahkahası karnımda titreşiyor. "Büyüleyici olmayı öğrenmek için mi? Şimdiden A+ aldığını söyleyebilirim."

"Bu doğal bir yetenek," diye takılıyorum. "Ama bize görgü kurallarını öğrettiler - önce hangi çatalı kullanacağımızı ve altı çeşit yemek için masayı nasıl hazırlayacağımızı. Bir zeytin çekirdeğini ağzınızdan nasıl nazikçe çıkaracağınızı. Güç dengesizliği olduğunda iki kişi nasıl tanışırılır."

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye soruyor, sadece birkaç milimetre daha yaklaşarak.

"Önce yüksek rütbeli kişiye hitap etmeniz gerekir. 'Sayın Önemli Kişi, size Sayın Küçük Kişi'yi takdim etmek istiyorum. Sonra da duruma uygun başka ayrıntılar sunarınız." Tıraş losyonunun kokusunu alabiliyorum. Temiz ve baharatlı. Eğilip köşeli çenesini öpmek için garip bir istek duyuyorum.

"Kim bilebilirdi ki?" Belli belirsiz yaklaşıyor. "Ve şimdi farkına varmadan kaç kez böyle yerime oturtulduğumu merak ediyorum."

"Lütfen," diye takılıyorum ona. "Bir günlüğüne ofis stajyeri olmayı dene. *Üzerinde Merhaba Benim Adım Küçük Per- oğlum* yazan bir yaka kartı da takabilirim."

"Cazibe okulunda sana *başka* ne öğretiler?"

"Nasıl fokstrot yapılır. Bir düğün davetiyesini ifade etmenin doğru yolu. El yazısı. Hoşlanmadığınız bir çocukla onun duygularını kurtarmak için nasıl dans edersiniz. Başka bir deyişle, istemesen bile nasıl iyi bir kız olunur." Ne kadar düşünürsem, o kadar beyin yıkamaya benziyor.

"Hmm," diye fısıldıyor Jason. Artık birbirimize o kadar yakınız ki bu sözcük yanağımda titreşiyor. Sonra eğiliyor ve dudaklarının şakağımın yanından geçmesine izin veriyor. O kadar hafif ki buna öpücük bile denemez. Ama yine de beni ürpertiyor.

Bu adamın istediği her kadını elde etmesine şaşmamalı. Neredeyse onun için titriyorum ve beni öpmedi bile.

Sonra sesi alçalır ve sorar: "Bir kadın olmayı mı tercih edersin? *kötü* kız, Heidi?"

Bir el çantasında kutsal cehennem! Bu şimdiye kadarki en ucuz replik ama kızlık organlarım yine de titriyor.

Sonra ağzını kulağımın hemen yanına koydu. "Sen-" Sesini neredeyse fısıltıya düşürüyor. "-İşçi Bayramı'ndan sonra beyaz giymeyi mi düşünüyorsun?"

Bir şaka beklemiyordum, bu da onu iki kat daha komik yapıyor. Çırpınan göğsümdeki tüm gerginlik bir anda patladı. Dördüncü sınıftan beri yapmadığım gerçek bir homurtu çıkardım. Cazibe okulunda homurdanmayız.

Ama uzun bir gün oldu, bu yüzden duramıyorum. O kadar çok gülüyorum ki iki gözümde de yaşlar oluşuyor.

"İyi misin? Öyle ?" diye soruyor, bir elini kalçamın kıvrımına koyarak. Dokunuşu beni ayıltıyor ve ona doğru eğiliyorum. "Muhtemelen hayır." Gözlerimi siliyorum. "Ve bu çok utanç verici, çünkü daha yeni indirimde güzel bir beyaz kot pantolon aldım ve İşçi Bayramı geçti."

Jason başını geriye atar ve gülümser. "Haklısın. Daha fazla tekilaya ihtiyacın var." Bana bir kadeh daha doldurmaya başladı bile. "İşte bazı kuralları yıkmaya."

Kadehimi kaldırıp kadeh kaldırırken heyecandan ürperiyorum. Ben küçük kadehi geri devirip içerken onun karanlık gözleri beni izliyor. *Demek diğer yarısı böyle yaşıyor.* Eski erkek arkadaşım Eric beni tanımazdı bile. Gerçi bana hiç Jason'ın şu an baktığı gibi bakmamıştı.

Ama, ouch. Tekila serttir. Gözlerim sulanarak tabaktan bir dilim misket limonu daha alıyorum ve bir kızın ısırabileceği kadar nazıkçe ısıriyorum.

Al , baba. İçki içmemden nefret edeceği gerçeği bunu daha da eğlenceli kılıyor.

Castro içkisini bir dikişte yudumlar ve kadehini masaya bırakır. Limonlarla uğraşmıyor bile. "Biliyorsun, başkalarının ne düşündüğünü önemsemek için yaratılmışız," diyor, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi. "Uygarlığın anlamı budur."

"Elbette," diye iç çekerek kabul ediyorum. "Sadece bazı zamanlar pek uygun olmuyor. Belki de umursamama konusunda pratik yapmam gerekiyordur."

"Annemin çalışma odasındaki kanepenin üzerinde işlemeli bir yastık var. Üzerinde *"Her gün seni korkutan bir şey yap"* yazıyor.

"Omigod!" Gıcırdıyorum. "Annemde de aynı yastık var! Kırmızı biye ile haki mi?" Eli hâlâ kalçamla göğüs kafesimin birleştiği yeri ısıtıyor. Onu kendi elimle kapatıyorum ve parmak eklemleri avucumun altında sağlam duruyor.

Sonra elini çevirip benimkini yakalayarak beni şaşırtıyor. Uzun parmakları benimkilere dolandığında, bir başka ürpertiyle savaşıyorum. "Ev mobilyalarından tavsiye almak gibi bir alışkanlığım yok," dedi.

diyor, sesi alçalarak. "Ama kuralları çiğnemeyi seviyorum." Boştaki eliyle beni kendisine doğru çeviriyor. Sonra bir tutam saçı yüzümden itip kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

Bu tam olarak erotik bir manevra değil. Yine de vücudumdaki her sinir ucunun farkındayım. Ve başka tarafa bakamıyorum. Bana dokunmaya başladığı an, dikkatinin çekici ışınına düştüm.

"Sizin durumunuzda..." Avuç içiyle çenemi kavırıyor ve göz göze gelmemiz için yukarı doğru eğiyor. "Bence bu yastık biraz yanlıştır. Her gün seni korkutan bir şey yapmak yerine, her gün babanı korkutan bir şey yapmayı dene. Buna alışacaktır."

"İsteksizlik terapisi gibi." Sesim nefes nefese ve tuhaf çıkıyor. Sanki *"Beni duvara yasla."* demişim gibi.

"Evet." Gülümsemesi hızlı ve sıcak. "böyle."

"Şey, *bundan* hiç hoşlanmazdı," diye itiraf ediyorum. *Bundan* kastım Jason'ın bana dokunması.

Yine de -ve bu büyüleyici- Jason'ın babamın kim olduğunu bilmediğini fark ettim. Ve ben de ona söylemeyeceğim. Tecrübelerim bana hokey oyuncularının komiserin kızını baştan çıkarmayacağını öğretti. Genelde etrafımda geniş bir yol çizerler.

"Bu mu?" diye fısıldıyor. "Bunun hangi kısmı?"

"Hepsi. Tekila shotları. Şey..." *Sıcak okşamalar.*

"Belki de haklıdır," diyor Castro yavaşça. "Şu anda düşündüklerimin babanın hoşuna gideceğini sanmıyorum."

Ona gülümsüyorum, çünkü o kadar mutluyum ki ilk midillisini almış küçük bir kız gibi ciyaklayabilirim. Jason Castro gibi adamlar genelde benimle bir şey yapmak istemezler. Ve ben bunu *arzuluyorum*. Beni eve götürmesini ve babamdan korkmayan bir adam tarafından nasıl yapıldığını göstermesini istiyorum.

"Soda ya da başka bir şey ister misin?" diye soruyor. "Belki de alkolsüz bir şeye geçmenin zamanı gelmiştir."

"Hayır, önce bir atış daha" diye ısrar ediyorum. Eğer bu gece kuralların çiğneneceği bir geceyse, o zaman tüm deneyimi yaşasam iyi olur.

Ayrıca biraz gerginim. Ve alkolün sıcak vızıltısı rahat bir battaniye gibi üzerime çöküyor. İşler gibi giderse, yakında tanıştığım en ateşli hokey oyuncusuyla *çıplak* olacağım.

"Peki, küçük bir tane. Hanımefendi ne isterse onu alır," diyor sırtarak. Sonra şişeye uzanıyor. Parmaklarının onu kavrayışını izliyorum ve vücudumda nasıl hissedeceklerini merak ediyorum.

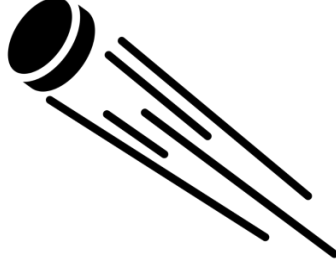
Eminim inanılmazdır.

Silas zıplayarak masaya geri gelir. "Dart tahtası bedava," diyor. "Kim var?"

"Oh, bilmiyorum." Castro'nun gözleri bana doğru kayıyor. "Dart benim günlük işime çok benziyor."

Bana bir çıkış veriyor ama ben kabul . "Bu gece kendimi çok şanslı hissediyorum," diyorum. "Puan başına bir dolar. Hadi gidelim."

Castro hemen "O benim takımımda" dedi. Kulağa hoş geldiğine eminim.

ASON

DARTBOARD'DA, Heidi lakabının hakkını veriyor. Acı Biber *tam bir fuego*. Ve ben onun çok tatlı kıcını kontrol etmekle meşgul olduğum için dartta garip bir şekilde iyi olduğunu fark edemiyorum.

Ben ve o, Silas ve Bayer'e karşı. Kaybetmeyi bekliyorum, çünkü Heidi dart oynamak için çok fazla zaman harcayan bir kıza benzemiyor. Ama yemin ederim ne zaman atmaya kalksa hedefin altında bir mıknaş oluyor. Kazanıyoruz ve biraz daha kazanıyoruz.

"Hokey oynamalısın," diyorum barı bir başka bullseye ile büyüledikten sonra.

"İyi kızlar yapmaz," diyor iç çekerek. "Silas, sıra sizde efendim. Dayak yeme zamanı."

Sadece final maçını kaybediyoruz, çünkü Heidi maçın sonunda birkaç şanssız atış yaptı.

Bayer, "Belki de bullseye'ı gerçekten yıpratmışsındır," diyor. "Hiç bu kadar çok vuran birini görmemiştim."

"Belki de sorun o son tekiladır," diyor Silas nefesinin altından. Bir kolunu Hot Pepper'a dolamak için uzanıyor ve ben

kıskançlığın sıcak bir mızrağını hissediyorum. "Sakin ol," diyor. İşte o zaman oda arkadaşımın onu sadece sabitlediğini fark ediyorum. Çünkü sallanıyordu.

Uh-oh.

Bayer kıkırdayarak, "Bence bu gecelik bu kadar yeter," diyor. "Zaten geç oldu."

Heidi başını kaldırıp bana bakıyor ve sarhoş bir şekilde gülümsüyor. "Yatma vakti!" diyor.

Oh, *lanet* olsun. İşte bağlantım gidiyor. Tekila alımını daha iyi takip etmeliydim. Ama o çok hevesliydi. "Seni eve götürmeme ne dersin?" dedim. "Nerede yaşıyorsun?"

"Manhattan," diye . "Ama oraya gidemeyiz. Babamın dairesinde seks yapamam."

Hem Silas hem de Bayer zar zor gizliyor. "Yardıma ihtiyacın var mı?" Silas soruyor.

Ona salladım. "Bekleme. Geleceğimde uzun bir taksi yolculuğu olabilir."

Silas, Heidi'nin sarkık bedenini benimkine yasladı, tıpkı bir bisikleti ağaca yasladığınız gibi. "İyi geceler çocuklar." O ve Bayer kendi aralarında kıkırdayarak yürüdüler.

"Şimdi," dedim. "İçkiyi biraz fazla kaçırmışsın küçük hanım. Sizi nereye götürebilirim?"

Çenesini kaldırıyor ve dudakları çenemin altını okşuyor. "Nereye gidersen git."

"Kulağa çok eğlenceli bir zaman gibi geliyor," diye itiraf ediyorum iç çekerek. "Ama biraz sohbet edelim." Onu bir sandalyeye yönlendiriyorum ve yanına oturuyorum. "Şimdi bana Manhattan'daki adresini söyle."

"Hayır!" Bunu bir geçirmeyle noktılıyor. "Bana asıldığını sandım. Gerçekten öyle sandım."

"Oh, öyleydin," diyorum, bir elimi sırtında yavaş daireler çizerek ovuyorum. yavaşça soymak ve her santimine tapmak isterdim. Bazıları

Ama diğerk gece. "Ertelemek zorunda kalacağız." "Ama eve bu şekilde gidemem. İyi karşılanmaz." "Neden?"

"Babacığım." Yüzünü buruşturuyor. "*Beni suçladığın gibi bir pislik olduğumu* yazan bir tabela da ." Sonra bir eliyle ağzını kapatıyor. "Genelde f-bombası atmam. Yine de bu oldukça eğlenceliydi." Kıkırdıyor. "Sikeyim. Fuckity fuckity fuck ..." *Hiccup*.

Her saniye daha da sarhoş oluyor. Bu endişe verici. Babasının da bana kızmasını istemiyorum. Gerçek bir iş parçasına benziyor. "Tamam, işte yapacağımız şey. Sanırım çekyatıma güzelce sığacaksın." Ayağa kalktım ve ona elimi uzattım.

"Ooh!" diyor. "Netflix ve chill! Ve *sonra* kirli seks!"

Barmen Pete barın arkasından bir kahkaha attı. "Gördüğüm kadarıyla ellerin dolu."

"Gerçekten." Heidi yine ayakta, ama zar zor. Onu göğsümde dengeliyorum ve Katt telefonumun kilidini açıyorum. "Benim için bir araba bulabilir misin?"

"Telefonuna dokunabilir miyim?" Heidi aniden sorar. "İncelemek istiyorum. Stajyerlere Katt telefonu vermiyorlar."

"Sonra," diye söz veriyorum.

Pete araç paylaşım uygulamasını açıp benim için bir araba çağırırken gülüyor. "İki dakika." Telefonu bana uzattı. "Ve bar hesabını çekmeme izin ver."

Heidi'yi sabit tutmak için iki elimi de kullanıyorum. "Şunu da imzalayabilir misin? Biz dışarıda olacağız. İyi geceler dostum."

"Kendine iyi bak." Yaşlı adam nefesinin sessizce bir şeyler söylüyor, "Bir dahaki sefere iyi şanslar" olabilir.

En azından araba zamanında geldi. Heidi'yi benimle birlikte arka koltuğa yönlendirdim. "Seni Manhattan'a götürmeme izin vermen için son şansın."

Başını şiddetle sallıyor.

Doğru.

"Tamam o zaman. Water ve Bridge caddeleri o zaman."

"Nerede bu?" Heidi soruyor. Gözleri kapalıdır.

"Benim evim."

Heidi başını kaldırır ve garip bir yumruk yapar. "Vay canına.

Evet!"

Kanepemde uyumak için fazla hevesli görünüyorsun. Ama her neyse.

Bir daha düşündüm de, katlanabilir kanepeyi benim mi almam gerekiyor acaba? Ben bir beyefendiyim. Ama ben de 1.80 boyundayım, o ise en az bir karış daha kısa. Benim kanepeme kesinlikle sığar.

Heidi yanımda kıpırdanırken bunları düşünüyorum. Sınırlı el becerisine rağmen kucağıma tırmanmayı başardı. Ve sonra beni ağzımın köşesinden özensizce öpüyor.

"Whoa, Nellie!" Başımı geri çektim. "Yok öyle bir şey."

"Ama *sabırsızlanıyorum*," diyor nefes nefese bir sesle. "Sonunda..."
Tekrar eğiliyor.

Yumruk yememeye çalışan bir boksör gibi yolundan çekiliyorum.
"Benim evime gidiyoruz dediğimde sadece
..."

"Seks!" diyor Heidi, sıcak bedeni benimkine daha sıkı yerleşiyor. "Pis, iğrenç seks. Terli, pençeli, vurmali, ruhunu yakıp yere düşürmeli seks!"

Hayal kırıklığıyla bir inilti çıkardım.

Ama sarhoş arkadaşım bunu yanlış yorumluyor. "Beni yeniden müttefik *olarak becereceksin*, değil mi?" diye soruyor, yakın mesafeden gözlerini kırıştıtararak.

Bir yanım ayağa kalkıyor ve alkışlıyor. "Belki. Ama bu gece değil."

"Lütfen," diyor nefes nefese. "Erkekler her zaman çok kibar Ben. Benimle çıkanlar babamdan korkuyor. Kibar seksin hiç seks yapmamaktan daha kötü olduğunu düşünmeye başladım."

Babasının kim olduğunu merak ediyorum. Belki Heidi bir mafya prensesidir. Belki babası Brooklyn'deki tüm kumarı kontrol ediyor ya da Jersey'deki silahları yönetiyordur.

"Kibar seks nasıl bir şey?" diye sorar şoför. "Sadece soruyorum. Bilim için."

"Çok nazık," diyor Heidi göğsüme yaslanarak. "Çok tatlı. Belki de yanlış türden erkekleri kendime çekiyorum. Yatak başlıklarının duvara çarpmasının gerçek bir şey olup olmadığını bilmem gerek."

İç çekerek, "Oh, " diyorum.

Küçük bir el göğsümde geziniyor ve sonra tekrar aşağı iniyor. Sonra yüzgeçleri tişörtümün eteğinin altına dalıyor. "Çok... sertleşmişsin," diyor hülyalı bir şekilde.

Hiçbir fikrin yok.

"Oraya ne zaman varacağız?" diye soruyor, dudakları yanağımda gezinirken. "Birisi kadınlar tuvaletinin duvarına seks yaparken kadınları bağlamayı sevdiğini yazmış. Bana gösterir misin?"

"Kahretsin," diyor şoför ön koltuktan. "Ben de gelebilir miyim?"

Bu gece daha ne kadar uzayabilir? "Dinle, Heidi. Benim evime gideceğimizi söylediğimde, sadece bir yere ihtiyacın olduğunu kastetmiştim-"

"İşte geldik!" diye anons ediyor şoför neşeyle.

"Bedenim hazır," diye fısıldıyor.

Bunu cazibe okulunda öğretiyorlar mı merak ediyorum.

Heidi kapıyı açar ve dışarı çıkar. Ya sonra? Kaldırıma yuvarlanıyor.

Kapıcı koşarak dışarı çıkarken küfrediyorum ama ona önce ben ulaşıyorum. Heidi'yi kaldırımdan alıp kollarıma attım. Bana doğru yığıldı.

"Her şey yolunda mı Bay Castro?" diye soruyor Miguel.

"Öyle olacak. Bu içkiyi biraz fazla kaçırmış ve şimdi uyuyarak atlatacak."

"Güzel kokuyorsun," diyor Heidi, kollarını bir ahtapot gibi etrafıma sararak.

Miguel gülüyor. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Ben hallederim," diyorum ve onu doğru çekmeye başlıyorum. Koşarak kapıyı bizim için açtı.

"Merdiven var mı?" Heidi mırıldanıyor. "Merdiven çıkabileceğimi sanmıyorum." Şaka yapmıyorum. Düz kaldırımı bile yapamıyorum. Sadece bir buçuk metre kadar ama onu kapıya doğru taşıyorum. Tam kapıya ulaştığımızda arkamı dönüyorum ve şoförün bana sırtıttığını görüyorum. Arabanın açık penceresinden.

Gül bakalım, dostum.

Bir şekilde lobiden geçmeyi başarıyoruz ve Miguel çoktan asansörü çağırmış oluyor. Geldiğinde kapıları benim için kapatıyor. "İyi geceler Bay Castro."

"İyi geceler," diye homurdandım. "Yardımanız için teşekkürler."

"Her zaman." Parlak kapılar kapanırken bana şapkasını uzatıyor.

Yine de zemin düğmesine basmadı, bu yüzden şimdi kendim yapmak zorundayım. ", " diyorum, dirseğimi panellere dayıyorum, böylece kendimi ve Heidi'yi aynı anda dengeleyebiliyorum. Vücudu yoluma çıkıyor ve üçüncü katın düğmesine basmak için ilk uzandığımda ıskalıyorum.

"Tanrım," diye mırıldanıyor Heidi. "Klitorisimi bulmaya çalışan eski erkek arkadaşım gibisin." Elini konsola vuruyor ve düğmeye basıyor. Diğer iki düğmeye de.

Bu kadar yeter sanırım.

"Eski erkek arkadaşın mı?" Laf arasında sordum. "Dur tahmin edeyim. Hokey oyuncusu muydu?"

"Evet," diyor yüzünü boynuma yaslayarak. Asansör yukarı doğru hareket etmeye başlıyor. "Sen benim tipimsin. Vücuduna bayılıyorum. O kadar..." Cümlesini bitirmiyor. Ama ellerinden biri kıcıımı keşfetmek için etrafımı sarıyor. "Vay be." Eli kıcıımın her yerinde geziniyor, sonra tam ortasından geçerek-

Ondan uzaklaşıyorum. "Biraz , değil mi?"

Boynumu öpüyor. Ve yalan söylemeyeceğim, o da güzel kokuyor. Turunçgil parfümü ve kötü kararlar gibi. Tenimdeki o yumuşak dudaklara karşı bağıışıklığım yok. Ama o sarhoş, o yüzden oraya gitmiyoruz. Belki de hiç. İş arkadaşını becermek en başından beri kötü bir fikirdi, değil mi? Bu kaderin bana tokat atma şekli.

Asansör benim katıma geldiğinde "*Ding!*" dedi.

". Herkes dışarı," diyorum kapılar açılırken.

"Uykucu." Heidi başını omzuma koydu. Sonra dizleri tekrar bükülüyor.

Ama bu sefer hazırım ve onu yakalamak çok kolay. "Demek böyle , ha? Bayan Perky bayılacak mı?" *Harika*. Uyuyan biriyle konuşuyorum.

İç çekerek başını vücuduma yasladım ve diğer elimle sevimli kaldırdım. Sendeleyerek koridora ve apartman kapıma doğru ilerliyorum.

Her türlü bahse girerim ki Miguel şu anda güvenlik kameralarından bunu izliyor ve kıcıyla gülüyordur.

Kapıma geldiğimde bir sorunla karşılaştım. İki elim de meşgul ve hâlâ kilidi açmam gerekiyor. Anahtar kartlı bir düzenek ama kart cüzdanımda.

"Hadi ama Heidi," diye ikna ediyorum. "Şimdi kendi payına düşeni yapmak için iyi bir zaman." Ayaklarını nazikçe yere koyuyorum ve kollarını bana sarılması için itiyorum.

Neyse ki bana sarıldı ve ben de cüzdanıma uzandım.

"Burası senin mi?" diye kulağıma fısıldıyor. "Beni yatağa götür."

Kertenkele beynim bu cümlede sadece *yatak* kelimesini duyuyor ve bir an için bunu zihnimde canlandırabiliyorum. Kıyafetlerimizi çıkarıp ateşli ve ağır olmak, sarhoş bir kızı yatağa yatırıp her yere kusmamasını ummaktan çok daha eğlenceli geliyor.

Ancak her zaman istediğimiz şeyleri elde edemeyiz.

Kapıyı el yordamıyla açtım, Heidi'yi kavradım ve daireme taşıdım. Tek kelime etmiyor ve ben de etrafta dolaştırdıkları ölü adamla ilgili o filmde oynuyormuşum gibi garip bir hisse kapılıyorum - *Weekend at Bernie's*.

Benim hayatım. Çok göz alıcı. Silas'ın yatak odasının kapısına baktığımda çoktan yattığını görüyorum. Şanslı adam.

Onu kanepeye taşıyıp üzerine yatırdığımda Heidi tamamen gevşemişti. Kafasını çarpımasına dikkat etmeme rağmen "Ah," diyor.

"Ne acıyor?"

"Karnım."

Oh, lanet olsun. Hızla doğruluyor, gözlerinde alarm var. "Sanırım ben-"

Hızla ayağa kalktı ve dairemin arkasına doğru koştu.

"Soldan," diye bağıriyorum o koşarken. Kız, bir dakika önce paçavra gibi topal olan biri için şaşırtıcı derecede çevik. Ama her hokey oyuncusu adrenalinin süper güçleri olduğunu bilir.

Dört saniye bile geçmeden kapının çarpıldığını ve öğürme sesini duyuyorum.

Koltuğuma oturdum ve yüzümü ellerimin arasına aldım. Kendime bir kıkırdama izni veriyorum. En azından onu eve, Manhat- tan'a götürmek için ısrar etmedim. Şu anda bir arabanın arkasında üzerime kusuyor olabilirdi.

İşler her zaman daha kötü olabilirdi.

Heidi birkaç dakika sonra ortaya çıktı, solgun ve utangaç görünüyor. Kanepede yanıma oturdu ve sarhoş bir şekilde iç geçirdi.

"İyi misin?" diye sordum.

Boğazını temizliyor. "Evet. Genelde içki içmem." Sözlerinde hafif bir bulanıklık var.

"Kaba olduğu için mi?"

Bir kıkırdama duyulur. "Alay etme! Hazır olmak yeterince utanç verici. Yine de dağınıklık yok. Ben *çok* hanımefendi bir kusucuyum."

Bu ikimizi de güldürüyor.

"Gargaranı ödünç aldım," diye itiraf ediyor. "Özür dilerim."

"Silas'inkini ödünç aldın, çünkü bu onun banyosu. Ama bundan daha iyisini yapabiliriz. Hadi gel." Telefonuma baktığımda saatin gece yarısı olduğunu gördüm. Altı saat içinde kalkıp eğitim kampının bir sonraki bölümünün yapılacağı Long Island'a doğru yola çıkmam gerekiyor.

Uyumam gerekiyor ve bu da ancak beklenmedik misafirimın rahat ettiğinden emin olduktan sonra gerçekleşebilir. Heidi beni devasa ebeveyn yatak odasına ve ardından büyük ebeveyn banyosuna kadar takip ediyor. "Vay canına. Güzel yer."

"Teşekkürler." Güzel bir yer. Silas ve ben fahiş kira ödüyoruz, ancak bazı takım arkadaşlarımız kendi dairelerini satın aldılar. Yüz yıllık bir fabrika olan ve lüks apartman dairelerine dönüştürülen bu binayı Milyon Dolarlık Yurt olarak adlandırıyoruz. Pahalı ama antrenman tesislerine yakınlığı karşı konulmaz. Bu yüzden takımın önemli bir kısmı burada yaşıyor.

Bruisers'ın beni takımda tutacağını düşünerek uğursuzluk getirmek istemediğim için henüz takımımı satın almaya çalışmadım. Özellikle de geçen sezonun bitiş şeklinden sonra.

"Al," diyorum ecza dolabının filesinden yeni bir diş fırçası çıkararak. "Sana bir tişört ve bir çift şort bulayım."

On dakika sonra Heidi'yi büyük boy yatağımın bir tarafına yatırdım. Sonra ben de diğer taraftaki yatağa tırmanıyorum. Kanepemde uyumayacağım - yarın hâlâ oyuncu seçmeye çalışan koçların gözetimi altında antrenman yapmam gerekecekse olmaz.

Ayrıca, Heidi burada benimle olursa, ona göz kulak olabilirim. Ve - bonus - banyo yakınlarda.

Bu sadece takside olduğu gibi oynaklaşmazsa işe yarayacak. Lambayı kapatıp odayı karanlığa gömüyorum. Bir an için her şey sessizleşiyor ve o yatağın kendi tarafında kalıyor. Sonra iç çektiğini duyuyorum. "Oda biraz..."

"Dönmek mi?" Sanırım.

"Evet. Nereden biliyorsun?"

"Buna içki içmek deniyor." Çok sık içmediği konusunda şaka yapmıyordu. Kim hiç içki içmez ki? "Sana yatağın yanına bir kova bulalım mı?"

"Hayır." İnliyor. "Midem artık hasta değil. Şimdi sadece başım. Ama bundan nefret ediyorum. Sanki uzayda dönüyorum."

"Değilsin, söz veriyorum." Yatağa uzanıp elini tutuyorum. "Gördün mü? Seni tuttum."

Elimi daha pürüzsüz olan eliyle sıkıyor ve sonra geriye doğru kıvrıyor. Birden kollarım sıcak, kıvrımlı bir kızla doldu. Sırtı göğsüme dönük ve kolumu vücudunun çekip sıkıca tutunuyor, sanki onu Dünya'ya bağlayan tek şey benmişim gibi. "Bu daha iyi," diye fısıldıyor.

Saçları çiçek gibi kokuyor. Ve düşündüğüm kadar yumuşak ve sıcak, lanet olsun.

"Şu anda pis, kirli bir seks yapmıyoruz," diye gözlemliyor.

"Hayır, yapmıyoruz," diyorum kararlılıkla.

"Çünkü kustum."

"Çünkü kusman gerekiyordu," diye düzeltiyorum.

"Ve bu itici. Bir hanımefendiye yakışmıyor. Belki de annem başından beri haklıydı."

"Hayır." Saçlarına gülümsüyorum. "Sebebi bu değil." "Hayır mı?"

"Hayır. Nedeni, pis, ateşli seks yapmak-" "Pis, *kirli* seks."

"boşa harcanan kızlarla pis, *kirli* seks yapmanın nazik-erkeksi olmadığıdır. Görünüşe göre bazı kurallara uyuyorum."

"Bu gece sonunda vahşi bir çocuk olacağımı düşünmüştüm. Sanırım şansımı kaybettim."

"Evet, yaptın. Ama yine de oldukça vahşi olduğunu düşünüyorum. Bayer ve Silas'ı dartta üç kez üst üste yenmem pek sık rastlanan bir şey değil."

"Skeet atışında da becerikliyimdir."

"Bok yok mu?" Heidi'nin bir av tüfeğiyle gökyüzündeki kil tabakları havaya uçurduğu görüntüde son derece çekici bir şey var.

"Yalan yok," diyor ve "yalan" kelimesinin biraz düzleştirilerek "lah "a dönüştürülmesi bedenimin tepki vermesini sağlıyor. Ya da belki de daha yumuşak olan eliyle elimi okşadığı gerçeğidir. Sonra iç çekiyor ve kollarımda biraz kıpırdanıyor.

Lanet olsun, şimdi sertleştim. Tabii ki sertleştim. Geçen bahar takım uçağıyla geldiği günden beri gözümü ayıramadığım güzel bir kızla yatağımda uzanıyorum. Ve onun mükemmel dudakları "pis, kirli seks" kelimelerini tekrarlayıp duruyor.

Cevap vermemek için ölü bir adam olmanız gerekir. Ve ben hayattayım. Eğer kalçalarımı birkaç santim kaydırırsam.

Sabırsız iniltimi tutuyorum. İyi bir gece uykusu için çok fazla.

"İyi geceler Jason Castro," diye fısıldıyor Heidi. "Bu kadar iyi bir adam olduğun için teşekkür ederim."

"Değilim," diye itiraz ediyorum.

"Hayır, öylesin. Beni dinledin. Daha önce, üzgün olduğumda." "Oh."

Gerçekten sarhoş. "Bu bir şey değil." Lanetlenmişti.

Eğlendirici.

"Hiçbir şey değil. Hem de hiç. Beni güldürdün ve cesur olmamı söyledin."

"Sadece seni soymaya çalışıyordum," diye itiraf ediyorum.

Yastığıma doğru iç geçiriyor. "Ama bu da güzel. Bunu da kimse yapmıyor."

Bunun nasıl mümkün olduğunu merak ederek elini sıkıyorum. Biraz kafası karışmış hisseden tek kişi o da değil. Genelde sarılan biri değilimdir. Genelde sevgililerime sarılmam, çünkü yanlış bir izlenim bırakmak istemem. Ama Heidi'nin pürüzsüz tenini tenimde hissetmek beklenmedik derecede hoş.

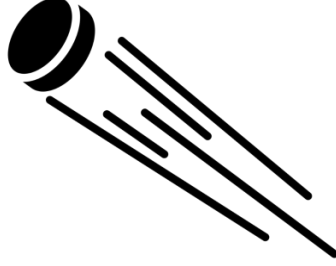
Bir daha asla kimsenin sevgilisi olmayacağım. Bu benim seçimim. Ama bana ihtiyacı olan birine sarılmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşum. Yıllar önce lisedeki kız arkadaşımın penceresinden gizlice girerdim, böylece ona bütün gece böyle sarılabılırdim.

Ve şimdi hem azgın hem de hüzünlüyüm. Ne garip bir gece. İçimin kıpır kıpır olduğunu hissediyorum ama yanımdaki uykulu prensesi rahatsız etmek istemediğimden kıpırdamadan yatıyorum. Gözlerim kapanıyor ve kendimi böyle her gece yatağımda birinin olmasının nasıl bir şey olacağını merak ederken buluyorum.

Bu tür düşüncelere sahip olmak bana göre değil. Vücudum sıcak olsa da kalbim oldukça soğuktur. Ama Heidi'de içimi ısıtan bir şey var. Bana kusurlarını söylemeye istekli. Ve tüm cevaplara sahip olmadığını söylemekten korkmuyor.

Ve eminim ki ben de bilmiyorum.

Bu mutlu düşünceyle uykuya daldım.

ASON

Ertesi sabah saat altıda alarmım çaldığında yalnız değildim.

Ne yazık ki odamdaki diğer kişi dün gece bana işkence eden uzun, ipeksi bacaklı, ateşli sarışın kadın *değil*. Onun yerine oda arkadaşım Silas yatağın ayak ucunda duruyor ve diziyi beni dürtüyor.

"Kalkmıyor musun?" diye soruyor, takım arkadaşlarımın ona doğum günü için aldığı Delilah Spark Fanclub kupasından derin derin içerken. Şaka amaçlı bir hediye idi ama Silas her sabah ondan içiyor.

"Evet, geliyorum. Tanrım." Neyse ki harika bir gece uykusu değildi. Heidi'nin vücuduna karşı çok fazla dönüp durdu. Çok fazla azgın rüya.

"Otobüs otuz dakika içinde kalkıyor," diye hatırlatıyor Silas.

"Biliyor musun?" Gözlerimi kısarak ona baktım. "Hadi oraya gidelim. Otobüsü siktir et."

"Yeni arabanla mı?" diye soruyor parlak bir şekilde. "Ben de !"

"Tabii, seni , yeter ki kahveden biraz daha olsun." Başımı kaldırıp banyoya doğru bakıyorum. "Heidi'yi hiç gördün mü-

buralarda nerede?"

"Tanrım, onu gerçekten siktin mi?" Silas'ın gözleri kocaman açılır.

"*Tabii ki* hayır. Ne kadar dikkatsiz olduğunu görmedin mi?" İçkiyi tutamadığını bilmeliydim.

"İyi bir şey." Başını sallıyor. "Komiserin kızını becermek iyi bir kariyer hamlesi değil."

Bu cümleyi kafamda tekrar oynatıyorum ve hala bir anlam ifade etmiyor. "Bekle, kimin kızı?"

Soru Silas'ı bir yudum kahvenin ortasında yakaladı ve boğulmamak için yutmak zorunda kaldı. "Ciddi misin? Heidi'nin kim olduğunu bilmiyor musun? Ve takma adı sana ipucu vermedi mi?"

"*Acı Biber.*" Gerçek karnıma bir yumruk gibi çarptı. "... Tobias Pepper?"

Silas gülüyor. "Hangi kayanın altında yaşıyordun?"

"Büyük bir tane, sanırım." *Tanrım.* Moralim bozuldu. Neredeyse ne korkunç bir hata yapıyordum. "Bu sabah gittiğini duydun mu?" Saat altıyı geçiyor ve ondan hiçbir iz yok.

"Hayır, zaten yarım saattir ayaktayım ve kahve yapıyorum." Hmm.

"Bana biraz koyar mısın? Senin en iyi arkadaşın olacağım."

"Zaten ." Silas odadan dışarı çıkar.

Oturuyorum ve ayaklarımı yere doğru kaydırıyorum. Yarısı sertleşmiş olan tüm kaslarımı kontrol ediyorum. Ama sezon boyunca hep böyle olur.

Telefonum yatağımın başucunda duruyordu, ben de onu alıp rehberimde gezinmeye başladım. Heidi'nin numarasını bildiğime eminim; geçen bahar yol gezilerimizden birinde ulaşımdan o sorumluydu. Ve-bingit. Bir mesaj attım. ***Günaydın, . Umarım bugün kendini daha iyi hissediyorsundur.*** Güzel, arkadaşça bir mesaj. Ve bu kıza göndereceğim tek mesaj bu olacak.

Neredeyse komiserin kızını beceriyordum. Kim bilebilirdi ki?

"Toplandınız mı?" Silas mutfağımızdan sesleniyor. "Otuz dakika içinde çıkabiliriz."

"Evet, çoktan hallettim," diye homurdanıyorum. Giysi çantam dolabın kapısının arkasında asılı duruyor ve golf sopalarım köşede duruyor. Mayomu bile hatırladım.

Beş yıldızlı konaklamaya rağmen, Long Island'daki bu gösterişli etkinlik benim en sevdiğim sezon öncesi ritüeli değil. Kim uzun bir hokey gününün ardından smokin giyip zengin taraftarların arasına karışmak ister ki? Ben istemem. En azından yarın, ülkenin en iyi sahalarından birinde bir tur golf oynayacağım.

Ama golf bile rahatlatıcı olmayacak. Bu bir hayır etkinliği, bu yüzden oynarken zengin züppelerle havadan sudan konuşmak zor. Geçen sene dörtlü grubumuzda Maximillian Rothchester Barring- ton III adında bir adam vardı. Bu onun gerçek adıydı. Ama iş burada tuhaflaşıyor.

-Preppie'lerin garip lakapları vardır. Bu adamın adı Bink'ti.

Ben de buna karşıyım.

Bu düşünceyi bitirirken bile vicdanım beni rahatsız ediyor. *Ah zavallı ben! Golf ve pahalı tatil köyü yemeklerinin ruhu öğüten cezası...* Yani yorgunken mızımızlanıyorum. Dava et beni.

Silas elinde paslanmaz çelik bir seyahat fincanı içinde dev bir fincan kahveyle yeniden ortaya çıkıyor. "Bu senin için," diyor. "Ben bizi Hamptons'a götürürken yolcu koltuğunda içebilirsin."

"İyi deneme," diye homurdanıyorum ve o da gülüyor.

"Ah, ama! yepyeni bir arabam olsaydı, senin kullanmana izin verirdim. o."

"Gerçekten yapar mıydın?"

Omuz silkiyor ve sonra bana o orantısız, masum sırıtışını veriyor. her gün Instagram'da boy gösteriyor. Piliçler onun masum yüzüne bayılıyor.

Benim masum bir yüzüm yok. Sadece yok. Anneme sorun. İyi ki de öyle, çünkü benim masum bir yanıam yok. Artık değil.

Yeni aracım İnci Beyazı Çoklu kaplamalı bir Tesla Model X ve çok güzel. Sıfırdan altmışa dört nokta dokuz saniyede çıkıyor ve öyle bir sürüş ki sanki doğrudan uzay-zaman sürekliliğine ateş ediyormuşsunuz gibi.

Ya da en azından şu anda bulunduğumuz Long Island Otoyolu boyunca çekim yapmak.

Gerçek: Brooklyn'de yaşayan ve işe yürüyerek giden bir adamın bu arabaya sahip olması tamamen mantıksız. Ama bu sadece onu daha çok istememe neden oldu. Ben yılda neredeyse bir milyon kazanan bekar bir adamım. Karım yok. Sorumluluklarım yok. Bu araba kendime aldığım ilk çökmekte olan şey, üst raf likör sayılmazsa.

Ailem anlamıyor. Babama araba almayı düşündüğümü söylediğimde bana Honda CR-V'yi önerdi. "Yirmi bin doların altında ikinci el bir araba bulabilirsin" demişti.

Tesla'ya yüz bin dolar harcadığımda, neredeyse bir ves- sel patlatacaktı. Ama arabanın amacı güzel olması, pratik olması değil. "Şu sessizliği bir dinleyin," diyorum bir Honda CR-V'nin yanından geçerken. Sadece bir Tesla'nın başarabileceği gürültüsüz, anlık hızlanma.

"Radyo açıkken sessizliği dinleyebilir miyim?" Silas sorar.

"Hayır, yapamazsın. Tanrım. Delilah Spark'ı evde yeterince görüyorum. Birbirimizi çok sık gördüğümüz için artık onunla ilk isimlerimiz gibi konuşuyoruz."

"Öyle mi?" Silas alçak bir sesle söylüyor.

"Evet. Birlikte takılıyoruz. Kışkandın mı?"

Silas yemi yutmuyor. Bu noktada alaylarımıza karşı bağışıklığı var. Ayrıca, telefonum çalışıyor. En azından benimki olduğunu düşünüyorum. Takımın sahibi milyoner Nate Kattenberger her oyuncuya aynı model telefon veriyor ve bazen kafamız karışıyor.

"Bu senin," diyor Silas. "Nasıl olur da arabaya bağlamazsın?"

"Henüz yapamadım." Saatte 90 mil hızla gitmeyen aletlerle o kadar da ilgilenmiyorum. Uygulamalarınız ve fotoğraflarınız sizde kalabilir.

Neyse ki telefonun sesi kesildi.

Silas telefonuma uzanarak, "Seni bağlayacağım," diyor.

"Oh, bebeğim. Gerçekten tipim değilsin."

Silas beni görmezden gelerek koltuğumun arkasında yerde duran spor çantama uzanıyor ve telefonumu alıyor. Sonra birkaç dakikasını Tesla kontrol ekranına dokunarak geçiriyor.

"Benim için telefonunun kilidini aç," diyor ve başparmağımı ekrana bastırabilmek için elimi direksiyondan çekmemi işaret ediyor.

"Eğer el ele tutuşmak istiyorsan, tek yapman gereken sormak," diyorum telefon tanıdık bir şekilde bip sesi çıkarırken.

"Lütfen," diye yakınıyor Silas. "Vücudunu istemiyorum, ama bu arabayı kullanabileceğim anlamına gelseydi seninle her halükarda yatardım."

Bu ikimizi de gülmekten kırdı geçirdi. Telefon tekrar çala gülüyorduk. "Sabahın yedisinde beni kim arayıp duruyor?"

"Uh-oh," diyor Silas. "Bu Tommy."

"Yeni reklamcı mı?"

"İşte o adam."

"Cevap verme. Onu bir saat sonra göreceğiz zaten. Seyahat ekibine otobüste olmayacağımızı söyledin, değil mi?"

"Tabii ki. Tek söyledikleri 'dikkatli sür' oldu."

"Biraz hızlanmaya hazır mısın?" Yavaş hareket eden bir traktör römorkuna yaklaşıırken soruyorum.

"Korkut beni," diyor Silas. Pedala dokunmama bile gerek kalmadan araba ileri fırlıyor. Sanki uçuyor gibiyim. Hızlanma kadar hızlı ki beni koltuğuma geri itiyor.

"Tanrım," diyor Silas. "Bu araba her şey. Seksten bile daha iyi."

Hatırladığına emin misin? Kazı dilimin ucunda ama söylemiyorum. Beni neyin durdurduğunu bile bilmiyorum. Takım arkadaşlarımla her an her şey mübahtır. Ama çok fazla aksiyon alıyorum ve övünmek hoş değil.

Ayrıca Silas . Asla. Nedenini gerçekten bilmiyorum.

Ve yanlış olabilecek varsayımlarda bulunmak istemiyorum.

Telefonum bir mesajla çınlıyor. Ve hemen ardından bir tane daha.

"Uh-oh," diyor Silas tekrar. "Yine mi Tommy?"

"Evet. Ve...kahretsın. Bir spor blogunda resmin var." "Ne olmuş yani?"

"Sen ve Acı Biber."

Hala sorunu göremiyorum. "Ne, dart mı oynuyoruz?" "Hayır. Sen çeşit..." İç çekiyor. "Onu sürüklüyor. Görünmüyor

İyi. Ne demek istediğimi anlamak için bakmanız gerekecek." "Kahretsın! Gerçekten mi?"

"Tommy mutlu bir adam değil. onu aramamı söyledi."

Bebeğimi bir sonraki çıkışa yönlendiriyorum ve bir marketin otoparkında duruyorum. "Bana şu resmi göster."

Silas yüzünde asık bir ifadeyle telefonumu uzatıyor.

Ve bu *kötü*. Silas haklı. Bu fotoğraf önünde arabadan indikten hemen sonra çekildi. Hemen sonra

Heidi'yi ayağının takıldığı kaldırımdan kaldırdı.

Bu sorun *olmamalı*. Hayatımın bu anına vereceğim başlık şu olurdu: *Adam yerde uyumaya çalışan kadını kaldırıyor*. Görüntüler yalan söylemez, değil mi?

Bu yanıltıyor. Sanırım yüzümdeki vahşi ifadeden kaynaklanıyor - bunu daha önce pakı almak için hamle yaptığım fotoğraflarda da görmüştüm. Bu fotoğrafta, Heidi'yi kollarımda tutarken huysuz bir canavar gibi kaşlarımı çatıyorum ve o da *lekeli* görünüyor. Genel etki bir şekilde ürkütücü. Blog yazarı şöyle yazıyor: "*Bruiser'lar buzda ve buz dışında agresiftir*."

İçimden iğrenç bir his geçiyor. "Bu çok yanlış."

"Tommy'yi ara," diye öneriyor Silas. "Ama bunu yoldan yap, yoksa geç kalacağız."

Hay sikeyim! Geç kalmak sadece zorluklarımı artıracak. Bu yüzden hem sürücü hem de yolcu kapılarını açmak için kontrol paneline dokunuyorum. Bizi dışarı çıkarmak için kanat gibi kalkıyorlar. "Sen sür."

Silas küçük bir sevinç sesi çıkarıyor ve arabadan iniyor. Kaputun önünde birbirimizin yanından geçiyoruz. "Araba kullanabileceğimi bilseydim o fotoğrafı ben de çekerdim."

"Komik değil. Komik." Resme bir kez daha bakıyorum, ikinci kez gördüğümde o kadar kötü görünmeyeceğini umuyorum. Ama lanet olsun. Öyle görünüyor. "Yüce Tanrım. *Hulk sarışın prensesi inine geri götürüyor*. Boku yedim."

"Gerçekten de çok çaresiz görünüyor," diye kabul ediyor Silas.

"Çaresizdi. Ben de ona yardım ettim." Ama ikimiz de biliyoruz bazı insanlar benim de kendime yardım ettiğimi düşünecek.

Silas emniyet kemerini bağlarken alnı kırışıyor. "Resim o kadar da kötü değil, dostum. Sadece bir anlık dedikodu. İşin zor kısmı, komiserin muhtemelen bu geceki partinin davetli listesinde olması. Eminim Tommy'nin sana söylemek istediği de budur."

"*Hayatımı* sikeyim!" Komiser geçen yılki etkinliğe katılmış olmasına rağmen bu benim aklıma bile gelmemiştii. Geçen sonbahar benim ilk

tam teşekküllü bir takım üyesi olarak sezon. Önceki iki yılı Brooklyn ve Hartford'daki ikinci lig takımı arasında gidip gelerek geçirdim.

Geçen yıl golf turnuvasında oynamaktan ve çocuklardan biri olmaktan olabildiğince mutluydum. Harika bir sezon geçirdim. Tüm hayallerim gerçek oluyordu. Ta ki yedinci maçta bir atışım fileyi bulmayana kadar.

Ve şimdi de bu saçmalık.

Tommy'nin çağrısına cevap vermek için düğmeye basıyorum. Yalamayı şimdi yapsam iyi olur, yoksa daha sonra kalabalık bir soyunma odasında buna katlanmak zorunda kalacağım.

"Jason," diyor Tommy telefonu açtığında. "Bu resim de ne böyle?"

Sanırım havadan sudan konuşmayı atlıyoruz. Bu yeni reklamcayı hiç tanımıyorum ama şimdiden ondan hoşlanmadım. "O fotoğraf ölüm arzusuyla yanıp tutuşan bir paylaşımlı araç sürücüsü tarafından çekildi. Kesinlikle tek yıldızlı bir yeniden görüntüleme alıyor," diyorum ona. Caddenin karşısında pusuya yatmış başka biri yoksa, tek olası açıklama buydu. "Heidi kızardı ve taksinin dışına düştü. Onu ben kaldırdım."

Bir saniye sessiz kaldı. "Fotoğrafın birden fazla yorumu var." "Evet, ben de fark ettim, çünkü benim de *gözlerim var*." Sonunu bırakıyorum Bu cümlemin anlamı, *seni aptal*. Çünkü ben iyiyim. "Hey, ben senin tarafındayım. Sen ve Heidi Jo bir çift misiniz?" "Hayır. Ve bu kimseyi ilgilendirmez ama Bayan Pepper ve ben hiç samimi bir karşılaşma yaşamadık. Ne dün gece, ne de başka bir zaman."

Bunu çok yüksek sesle söylüyorum. Ama şimdi diken diken oldu. Bu öyle bir durum ki, eğer o karede takımın tek kahverengi adamı olmasaydı, reklamcı farklı sorular sorar mıydı diye düşünmeden edemiyorum.

Bu konuda paranoyak mıyım? Belki de.

İç çekiyor. "Yani bu fotoğraf sadece ofis stajyerinin bir ekip üyesinden yardım alması."

"Doğru."

"Ofiste stajyer ama aynı zamanda sarhoş ve reşit değil." "Yaşı küçük... ne?" Kendimi hasta hissediyorum.

"Gelecek aya kadar yirmi bir yaşına girmeyecek."

"Oh." *Phew*. Bir an için kızın reşit olmadığını söylediğini sandım. Bu beni şaşkına çevirirdi ama daha önce de şaşkına dönmüştüm. "Yirmi yaşında bir kızın barda içki içmesi ulusal bir skandal sayılmaz, Tommy. Kız doğum gününden bir ay önce sarhoş oluyor. Film on birde."

"Küstah olmanın bir faydası yok," diye homurdanıyor reklamcı. "Ona içki ısmarladın mı?"

Hay sikeyim. "Bir şişe çok iyi tekila aldım ve dün gece orada olan herkese ettim. Cömertliğimi olay örgüsü haline getirme."

"Fotoğrafta sadece ikiniz varsınız."

"Sarhoş küçük kıçını kaldırımdan çeken yedi adam olsaydı çok daha iyi görüneceğini mi düşünüyorsun?"

Tommy gerçekten gülüyor, bu da bana mizah duygusunun ameliyatla kesilmediğine dair bir umut veriyor. "Yani kaldırımdan inmesine yardım ettin, sonra ne oldu?"

"Kim soruyor?"

"Ben, sen-" Bu düşüncesini bitirmedi. "Söyle bana, böylece mesajını oluşturmaya yardımcı olabilirim."

"Mesaj yok. Hot Pepper Manhattan'daki evine gitmek istemedi ve bana adresini söylemedi. Onu evimize götürdüm ve banyomuza kustu. Sonra onu yatırdım ve uyumasına izin verdim." Yatağı paylaştığımız kısmı düzeltiyorum. "Uyandığımda gitmişti. Muhtemelen utanmıştır. Ondan hiç haber almadım."

o zamandan beri." Bu sözleri söylerken içimi bir endişe kaplıyor. "O iyi, değil mi?"

"O iyi. Takımla birlikte otobüste. Ben senin için endişeleniyorum. Komiserin bebeğinin fotoğrafının bloglarda yer almasından hoşlanacağını sanmıyorum..."

...bir lig oyuncusu tarafından hırpalanıyor. Cümleyi bitirmesine bile gerek yok. Nasıl bittiğini duyabiliyorum.

"Peki ben ne yapacağım?" Ona sordum. "Yani, ben yanlış bir şey yapmadım. Bu yüzden özür dileyemem."

"Hayır," diye hemen kabul etti. "Yapamazsın. Bu öyle bir durum değil. Sadece medya kuruluşlarının sorabileceği her türlü soruyu yanıtlamaya hazır olmalıyım. Şimdiden bir gazeteci bana kızın iyi olup olmadığını ve babasının fotoğraf hakkında ne söyleyeceğini soruyor."

Ugh. O kıza içki doldurduğum için özür dilerim. Bu baş ağrısına ihtiyacım yok. Onun da yok. Onunki de muhtemelen *gerçek* bir baş ağrısıdır. "Yapabileceğim bir şey olursa bana haber verin," diye homurdandım. "Ama bence ondan uzak durmak en iyi hareket tarzı."

"Kendim daha iyi söyleyemezdim. Bu hafta sonu bayanlarla içmek yok, tamam mı? Bu partide sadece meraklı sosyetikler ve sezonluk bilet sahipleri olacak."

"Şaka yapmıyorum." Küçük uyarısı beni sinirlendiriyor. "Geçen sene oradaydım." *Senin aksine*. "İyi bir çocuk olacağım."

"Kulağa bir plan gibi geliyor. Takım fotoğrafları için antrenmandan sonra görüşürüz."

Hoşça kal deyip telefonu kapatıyorum. Aşağıya doğru uçuyoruz. L.I.E. Hamptons'a doğru. "En azından eğleniyor musun?" Silas'a homurdandım.

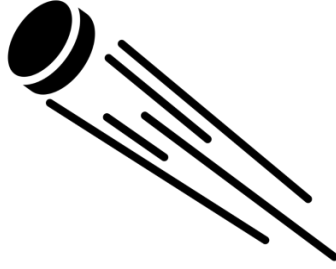
"Bunu biliyorsun. Tommy sana kızdı mı?"

"Emin değilim. Ben yanlış bir şey yapmadım."

"Bunu biliyorum." Bana doğru bir bakış attı. "O zaman endişelenecek bir şey yok. Babasının olay çıkarması dışında."

"İşte o zaman partiyi mutfaktan terk ediyorum."

Silas, "Seni takip edeceğim," dedi. "Başka bir gezintiye çıkarız." Sonra da -belli bir neşeyle- gaza basıyor.

HEIDI

Brooklyn'deki takım merkezinden golf sahasına giden otobüs yolculuğunun sonu gelmiyor. East Hampton'a doğru hızla ilerlerken lüks otobüsün kolçaklarını sıkıca kavriyorum. Üç saatlik bir işkence. Başım ağrıyor, midem köpüklü ve sıcak. Her birkaç dakikada bir içimden küçük mide bulantısı dalgaları geçiyor ve otobüs her dönüş yaptığında daha da kötüleşiyor.

Otobüsün arka tarafına yakın bir koltuk seçtim, sırf otobüsün küçük tuvaletine doğru koşmam gerekebilir diye. Ama şimdi bunun bir hata olduğunu anlıyorum. Burada, yolu göremediğim yerde klostrofobik hissediyorum. Küçük bir kızken beni araba tuttuğunda, babam her zaman kendimi sabitlemek için ufka bakmamı söylerdi.

Midem bir kez daha öfkeli bir şekilde sarsılıyor ve tekrar dua etmeye başlıyorum. *Tanrım, eğer bunu durdurabilirsen bir daha asla içmeyeceğim. Artık tekila yok. Artık dart yok. Artık arabaların arkasında hokey oyuncularının kucağına tırmanıp onlara seks için yalvarmak yok.*

Bu utanç verici anı boğazıma safra tadı getiriyor. Sertçe yutkunuyorum, terli hissediyorum. Eğer bu otobüsten inebilirsem, her-

iyi olurdu. Dışarıda güneşin altında durup temiz havayı içime çekmeliyim.

Telefonumdaki haritayı onuncu kez kontrol ediyorum. East Hampton'a hâlâ on iki dakika uzaklıktayız. Neredeyse yolculuktan sağ çıktım ama bu son kilometreler sürünerek geçiyor. Eğer biraz rahatlama bulamazsam, aklımı kaçıracığım.

Castro'dan bir mesaj var, beni kontrol ediyor. Adama cevap vermeliyim ama söyleyecek özlü bir şey düşünecek kadar iyi hissetmiyorum. Bu durumda bir kız nasıl af dileyebilir?

Cazibe okulunda taziye ve teşekkür notları yazmayı öğrenmiştim. Ama beni bu duruma hazırlamadılar. *Sevgili Jason, mezuniyet balosunda sarhoş olduğum ve sevişmek için sana yalvardığım için özür dilerim.*

Kullandığım kelimeleri her hatırladığımda yeniden ölmek istiyorum. Hayatı yüksek sesle yaşadığımı ve kendime karşı dürüst olduğumu sanıyordum. Ama sadece kendimi küçük düşürüyormuşum.

Telefonumun haritasındaki nokta çok yavaş ilerliyor. Hava almam lazım. Dengesiz bacaklarımın üzerinde yükselip el çantamı omuzluyorum ve otobüsün önüne doğru ilerliyorum. Tek kurtarıcı Jason Castro'nun bu otobüste olmaması. Bazı oyuncular Hampshire'a arabayla gitmeyi tercih etti.

ton yerine.

Teşekkürler, Bebek İsa. Şu an onunla yüzleşemem.

Emekleyerek ilerliyorum. İkinci sırada, başını cama dayamış uyuklayan Bayer'in yanında boş bir koltuk var. Boş koltuğa kayıyorum ve gözlerimi yola dikiyorum.

Ve burası biraz daha iyi. Daha az hareket var ve devasa ön pencerelerden dışarıyı görebiliyorum. Derin bir nefes alıyorum ve sonra yavaşça veriyorum.

"Akşamdan kalma mısın?" Bayer gözlerini açmadan soruyor.

"Öyle görünüyor," diye homurdandım. Bu pek hanımefendice bir yanıt değil ama şu anda kibar olmayı göze alamam. Zar zor nefes alabiliyorum.

Sefaletimin içinden.

Yanımdaki koltuktan bir kıkırdama sesi geldi. "Bugün bir şey yedin mi?"

"Tanrım, hayır. İyi bir fikir gibi görünmüyordu." Zamanımın kısıtlı olduğundan bahsetmiyorum bile. Sabah beşte metroyla Manhat- tan'a döndüm. Bir fare kadar sessiz bir şekilde babamın dairesine gizlice girdim. Acele bir duş ve çılgınca bir toparlanmadan sonra, babam duştayken yine gizlice dışarı çıktım.

Takım otobüsüne zar zor yetiştim ve kaçırma utancından kendimi kurtardım. Gerçi gideceğimiz yere varmadan önce her yere kusarsam, konu tartışmalı hale gelecek.

Bayer koltuğunda doğrulur ve bir elini ayaklarının dibindeki spor çantasına sokar. "Al bakalım." Bana küçük bir paket kraker uzatıyor. "Bunlar mükemmel bir akşamdan kalma ilacıdır. Her zaman el altında bulundururum."

"Sen insanlar arasında bir prenssin," diye övünüyorum, bu da onu güldürüyor.

Poşeti yırtıp açıyorum ve krakerlerden birini ağzıma atıp çiğniyorum. Tuzlu, yavan karbonhidratların ilk ısırığı bile onarıcı.

Tekrar spor çantasına uzanıyor, sonra bana açılmamış bir şişe su uzatıyor. "Şimdi biraz bundan al, iki tane de bundan." Bir şişe ibuprofen çıkardı ve kapağını çıkardı.

"Bu her şeyi çözer," diyorum minnetle. "İlk çocuğuma senin adını vereceğim."

Bayer gülüyor. "Akşamdan kalmayla başa çıkmayı öğrenmek hokeyin bir parçası. Etrafımdaki gençlere ayak uydurmak zorundayım."

"Umarım en iyi silahlarınızı benim için feda etmiyorsunuzdur." Bugün ilerleyen saatlerde stoklarını doldurmak için bir torba kraker ve bir şişe su bulacağım.

"Ben iyiyim." Kıkırdıyor. "Dün gece sadece bir atış yaptım. Bugün cephaneliğe gerek yok."

"Keşke bir tanede dursaydım." Kendimi büyük bir utançtan kurtarabilirdim. Castro'nun kucağına oturduğumu ve beni bağlayıp bağlamayacağını sorduğumu çok net hatırlıyorum. Ve bir noktada "klitoris" kelimesini yüksek sesle söylemiş olabilirim.

Otobüs şoförü hareket halindeki otobüsün kapısını beni dışarı atsa bile, şu anda olduğumdan daha mutsuz olabileceğimi sanmıyorum. Dün geceyi her düşündüğümde yeniden ölmek istiyorum.

İçkinizi nasıl tutacağınıza dair bir cazibe okulu kursu olmalı. *Toplanın hanımlar, bu gece tekila içiyoruz!* Şu an bu kadar perişan olmasaydım bu fikir komik olurdu.

Kilometreler geçerken bakışlarımı otoyola sabitliyorum. Birkaç kraker daha yiyorum, suyum yudumluyorum ve varışımıza kadar dakikaları sayıyorum. Sonunda otobüs otoyoldan ayrılıyor. Özenle bakımlı mülklerin ve derli toplu küçük dükkânların yanından geçmeye başlıyoruz. Hamptons'ta olduğunuzu her yer plaj eşyalarıyla süslendiğinde anlıyorsunuz.

ve pahalı çevre düzenlemesi.

Yanımda, Bayer telefonunu kurcalıyor. Ama aynı zamanda bana da bakıyor.

"Ne?" Sonunda sordum. "Bir sorun mu var?"

Ağzını açıyor ve sonra tekrar kapatıyor. "Sanırım değil." "Nezaketiniz için tekrar teşekkür ederim," diyorum otobüs durduğunda.

bir otelin önünde durduk. "Dünyalar kadar iyi hissediyorum." "Bir şey değil. Ne zaman istersen."

Biz otobüsten inmeden önce kapılar, yakında Rebecca Kattenberger olacak olan Rebecca Rowley'i ve takımın yeni sahibini içeri almak için açılıyor. O ve Nate Kattenberger geçen sezonun sonunda nişanlandıklarını duyurdular.

Ve eğer şanslıysam Rebecca benim daimi patronum olacak. Ofis müdürü olarak kendisinin yerine birini işe alacak. O iş için ilk sırada olmayı planlıyorum.

"Günaydın şampiyonlar!" diyor. "Önümüzde dolu dolu bir gün var. Odalarınıza yerleşmek ve antrenmana hazırlanmak için kırk beş dakikanız var. Otobüs saat 10'da piste hareket edecek. Antrenman yapacak, öğle yemeği yiyecek ve koçlarla bir toplantı yapacaksınız. Sonra da saat üç buçukta halka açık bir antrenman yapacaksınız. Tecrübeliler gençlere ve çaylaklara karşı. Sonra iki saatliğine otele döneceksiniz. Otobüs sizi saat beşte alacak ve siyah kravatlı kokteyl partisine götürecektir. Herkes katılacak. Sorusu olan var mı?"

Bayer'in eli yanımda havaya kalktı. "Bu yıl da çaylakları yenersek veteranlar ne alacak?"

"Sonsuz saygımla," diyor Rebecca gülümseyerek. "Ve havasız bir kokteyl partisinde bedava içki. Şimdi git bakalım."

Kendimi neredeyse otobüsten aşağı atıyorum, temiz havayı soluduğum için çok mutluyum. Takılan ilk aptal kız olmadığımı biliyorum ama üç saatlik bir işkenceden kurtulmuş gibi hissediyorum.

"Heidi Jo? Konuşabilir miyiz?" Rebecca babamın beni çağırdığı ismi kullanarak bana el sallıyor.

Ama onu düzeltmiyorum. Ofis müdürlüğü işi için mülakata girebileceksem, bana ne dediği umurumda değil.

Otele doğru akın eden oyuncuların önünden çekilerek, "Evet, hanımefendi," diyorum.

"Bana hanımefendi mi dediniz?" Becca abartılı bir soluk alıp vermeye. "Yaz boyunca belirgin bir şekilde yaşlandım mı?"

"Oh, dur. Bu sabah sadece mütevazı hissediyorum. Sürdüğü sürece tadını çıkar."

Rebecca'nın gülümsemesi çabucak kaybolur. "Sen iyi misin?"

"Kesinlikle," diyorum hemen. Otobüsten indiğimiz için kendimi çok daha iyi hissetmekle kalmıyorum, patrona asla zayıflık göstermek istemiyorum. "İlk olarak sizin için ne yapabilirim?"

"Şey..." Suratını asıyor. "Size iki haberim var ve ikisi de iyi değil."

Yüce Tanrım. Midem bugün yüzüncü kez dalıyor ve saat daha dokuz bile değil. "Pozisyonu doldurdunuz mu?"

"Hayır," diyor hemen. "Bunun üzerinde çalışmaya başlamam için birkaç hafta geçmesi gerekecek."

Biraz rahatlıyorum ama sonra onun fark ediyorum.

"Bakın, bir süreliğine içeri girip reklamcılarımızla konuşmanız gerekiyor. Beni takip eder misiniz?"

"Elbette," diyorum, yeniden midem bulanıyor. Benden ne istediklerini hayal bile edemiyorum, tabii stajımın bir parçası olarak tanıtım rotasyonu yapmamı istemiyorlarsa.

Beni East Hampton Lawn and Golf Club'ın içine sokuyor ve lobinin dışındaki küçük bir konferans salonuna yöneldiğimizde koyu renkli ahşap panellere ve avizelere hızlıca göz atıyorum. Köhne, eski paralı bir görünüm. *Bizim kanımız sizinkinden daha mavi,* diye fısıldıyor. *Biz mücevher için fazla kibarız.*

İçeri girdiğimizde eş tanıtım müdürleri bir masaya oturmuşlardı bile. Çok iyi tanımadığım Tommy var. Georgia da çok tatlı biri ama bugün suratı asık. "Merhaba, Heidi Jo," diyor. "Bugün nasılsın?"

"İyi mi?"

"Size bir fotoğraf göstermemiz gerekiyor," diyor Becca, otururken. "köründe bir spor blogunda karşıma çıktı. Ve sizden burada neler olduğunu anlatmanızı istiyorum."

Telefonunu kaldırdığında, tüm mide bulantımı geri getiren bir görüntüyle karşı karşıya kalıyorum. "Aman Tanrım." Gerçekten ayaklarımın üzerinde sallanıyorum.

Rebecca kolumu tutmak için uzandı. "Hey, bir nefes al. Ve otur."

"O resim!" Kekeliyorum. "Babam beni *vuracak*." Yüzümü fotoğraftan başka yöne çeviriyorum, sanki bu fotoğrafı yok edecekmiş gibi. Tam olarak ailemin en kötü kabusu gibi görünüyorum. Beyinsiz bir serseri gibi. Babam bağırarak, annem ağlayacak.

Ağır ağır bir sandalyeye oturuyorum. Şu anda yer ve üzerime düşse, bu da sorun olmazdı.

" dilerim," diyor Becca . "Ama sormak zorundayım, bu fotoğraf çekildikten sonra işler sizin için nasıl gitti?"

Becca'nın gözleri irileşirken, "Ah, *korkunç*," diye geveliyorum. "Dün gece eğlenceli bir parti kızı olmaya çalıştım. Ama gece Castro'nun beni tuvaletinde kusarken dinlemesiyle sona erdi. Sonra bana kıyafetlerini verdi ve ikinci sınıf öğrencisi gibi beni yatağa tıktı. Saat beşte başım ağrıyarak uyandım ve gizlice daireden çıktım."

Masanın etrafındaki herkes gözle görülür bir şekilde rahatlar. "Tamam, peki..." Rebec- ca boğazını temizler. "Daha kötü geceler de var. Bunu hepimiz yapıyoruz."

"Sen değil," diye fısıldıyorum. "Diğer kızlar kimsenin içkisini senin gibi tutamadığını söylüyor." Dürüst olmak gerekirse, büyüdüğümde Rebecca Rowley - yakında Kattenberger olacağım - olmak istiyorum. O sert, akıllı ve çok *eğlenceli*. Yine de herkesin saygısını kazanmayı başarıyor.

"Sağlam kalçalarımınla birlikte Yorkshire'daki atalarımın bana kalan bir hediye." Göz kırıyor. "İyi olduğunuzu duyduğuma sevindim. Ama bu resim elden ele dolaşıyor. Sorular alıyoruz."

yeni bir korku dalgası yayılıyor. "Kapatmak için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Biz de buna karar vermeye çalışıyoruz," diyor Georgia hızla. "Bu fotoğraf, şehirde birlikte gezen iki arkadaşın çok, bir avcı ve çaresiz bir üniversiteli kıza benziyor."

"Oh..." Yavaşça söylüyorum. "Jason'ın başı bu yüzden belaya mı girecek? Bu hiç adil değil. Tek yaptığı beni kaldırımdan almaktı." Yeniden

kapıcının kahkahası. Ve asansördeki çok parlak ışıklar.

Jason çok huysuz görünüyordu ama onu kim suçlayabilirdi ki?

Becca çabucak, "Her şey girecek," dedi.

Tommy, "Gerçek bir hikayenin olmadığı bir durumda, insanlar ilgilerini oldukça çabuk kaybetme eğilimindedir," diyor.

"Yine de buna *dava* demenden nefret ediyorum," diye belirtiyorum. "Ortada dava falan yok. Sadece kendimi aptal yerine koyan ben ve doğru zamanda yanlış yerde olan bir oyuncu var."

"Pekâlâ," diyor Georgia nazikçe. Ayağa kalkıyor. "Buna bir vaka demeyeceğiz. Buna fotojenik olmayan bir an diyeceğiz. Sizden onunla daha iyi görünen bir fotoğraf çekmenizi isteyebiliriz. Yarınki golf turnuvasında ikiniz siperlik dağıtıyorsunuz ya da öyle bir şey."

"Üzerinde -Bakın, *yardım almadan dik* yazan bir tişört giyebilir miyim?" Herkes gülüyor, ama ben sadece yarı şaka yapıyorum.

Georgia'yı odadan çıkarken takip eden Tommy, "Muhtemelen fotoğrafa hiç ihtiyacımız olmayacak," diyor. "Hikâye sessizce kapanırsa olmaz. Dayan, Heidi Jo."

Reklamcılarının odadan çıkmasını bekliyorum. Sonra Rebec- ca'ya soruyorum, "Diğer kötü haber ne?" Bana söyleyeceği *iki* şey olduğunu söylediğini unutmamıştım. Fotoğrafın en kötüsü olduğunu ummanın bir anlamı var mı?

"Diğer şey o kadar da kötü olmayabilir," diyor Becca sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Baban bu sabah beni aradı."

"Uh-oh. Fotoğrafı gördü mü?"

"Emin değilim," diye itiraf ediyor Becca. "Elimdeki tek şey bir sesli mesaj. Staj şartlarını yeniden müzakere etmek için benimle konuşmak istiyor."

"Oh," diyorum yavaşça. Bu kötü olabilir. "Dün büyük bir kavga ettik. Okula geri dönmediğim için bana kızgın. Ama bunun takımdaki işimi nasıl etkilediğini anlamıyorum."

Becca, "O zaman belki de önemli şey değildir," diye öneriyor.

Ama ben ikna olmadım. Babamın çok zorlayıcı bir kişiliği var ve anlamlı sonuçlar hakkında konuşmayı seviyor. Dün babam, okulu bitirmezsem hayatımda sahip olacağım tüm korkunç işler hakkında atıp tuttu. Stajımı ayarladığı için pişman. *"Bu benim hatamdı. Bu iş senin gibi bir tembel için fazla rahat."*

Bu acıttı çünkü ben çok çalışkan biriyim. Her zaman öyleydim. Sadece Bryn Mawr'da değil.

"Beni kovmayacaksın, değil mi?" Becca'ya sordum. "Yani şu anda bedavaya çalışıyorum." Babam bana kendi cebinden maaş ödüyor.

"Şimdiye kadarki en iyi anlaşma." Bana gülümsüyor. "Babanın ne istediğinden emin değilim ve senin bilebileceğini düşündüm. Ama eğer bilmiyorsa, bu gece onunla konuştuktan sonra tekrar bir araya geliriz."

"Şey..." Boğazımı temizliyorum. "Brooklyn'de geçirdiğim zamanı finanse etmeyi bırakırsa, maaşlı bir iş bulmam gerekecek. Sen patronun ofisine geçtikten sonra hâlâ senin için çalışmayı umuyorum."

Becca sandalyesini masadan geriye iterek, "Bakalım nasıl olacak," diyor.

"," diye kabul ediyorum. "Otobüse zamanında yetişebilmek için check-in yapsam iyi olacak. Bu öğleden sonra benden ne istiyorsun?"

Ayağa kalktığımda Becca kolunu benimkine doluyor ve beni check-in masasına götürüyor. "Georgia ve Tommy'ye hediye paketleri konusunda yardım etmeni istiyorum," diyor. "Bu akşamki konuklar için hediye çantaları, öğleden sonraki antrenmanı izleyenler için de anahtarlık ve maç programı gibi şeyler var."

"Tamam. Başka ne var?"

"Hepimiz uygulama alanına gittiğimizde, düzeltmemiz ya da çözmemiz gereken bir şeyler olacaktır. Her zaman vardır."

"Benim hayatıma benziyor." İç çektim. "görüşürüz."

"Peki Heidi Jo?"

Geri döndüm. "Evet?"

"Bu gece Castro ile fotoğraf çekirme."

Vücudumda yeni bir panik dalgasının dolaştığını hissediyorum. "Bunun için endişelenme." Jason Castro'yu bir daha *görmek* bile istemiyorum. Çok utandım. Ondan istediğim şeyler...

Becca uzaklaşıyor ve ben telefonumu çıkarıp nihayet mesajına cevap veriyorum. *Ben iyiyim! Akşamını fazla zorlaştırdığım için çok özür dilerim. O berbat fotoğraf için de özür dilerim.*

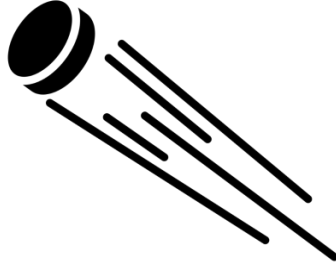
Cevabı hemen gelir. *Bunu duyduğuma sevindim, evlat.*

Kiddo?

Bir kez daha yanaklarım utançla kızardı. Sadece çocuklar zil zurna sarhoş olur. Ve onu baştan çıkarma şansım da gitti. Bardaki ateşli kızıdan sarhoş aptala indirildim.

Neredeyse lekeli yüzümün bir spor blogunda yer almasından daha iç karartıcı.

Neredeyse.

HEIDI

Hamptons antrenman pistinde koşturmak ve midem bulanmıyormuş gibi görünmeye çalışmakla geçen uzun bir gün.

Öğle yemeği vakti geldiğinde, yemek şirketinin antrenman tesisinin koridoruna bir büfe kurmasına yardım ediyorum. Oyuncularla birlikte yemek yerine, bir sandviç ve iki diyet kola alıp dışarıdaki bir bankta kayboluyorum.

Yemek ve temiz hava bana da iyi geliyor. Ama buraya ortancalara hayran olmak için gelmedim. Utanç içinde saklanıyorum. Ve bu Pepper ailesinin hiç yaptığı bir şey değil.

Danışma vakti geldi.

Telefonumu çıkardım. *O fotoğrafı* görenlerden gelen bir düzine mesajı görmezden gelerek kız kardeşimi arıyorum. "Yardıma ihtiyacım var," dedim ona. Yardım istememe bayılır. Benden iki yaş büyük ve çok otoriter.

"Öyle olduğunu söyleyebilirim," diyor hemen. "Resimdeki o güzele odaklanamayacak kadar sarhoşsan hayatındaki seçimleri gözden geçirmelisin."

"Sen de mi gördün?" Ciyakladım. Bu kötü haber, çünkü kız kardeşim hokeyi takip etmiyor. Eğer fotoğraf Jana'ya kadar ulaştıysa, işler düşündüğünden de kötü demektir.

"Umarım annem bunu görmez. Sinir krizi geçirir. Seni aradı mı?"

"Emin değilim. Telefonumu kullanmaktan kaçınıyorum. Ama senin için bir istisna yaptım çünkü tavsiyeye ihtiyacım var."

"Erkekler hakkında mı?" diye soruyor umutla. "Kendine yeni bir hokey oyuncusu mu buldun?"

"Olumsuz." Ama denemediği için değil. "Benim sorum erkeklerden daha basit bir şey hakkında. Göz makyajı."

"Ah, kıymetlim." Ablam dramatik bir iç çekiş yaptı. "Erkeklerden daha basit bir şey yoktur."

Bu, erkeklerin her zaman ayaklarına kapandığı Jana için doğru olabilir. Ama Jana ve ben aynı türden kızlar değiliz. O kontrol edebileceği iyi erkeklerden hoşlanır. Ben ise tam tersiyim.

Sadece bir kez, kötü bir çocuğun benimle ilgilenmesini istiyorum. Vahşi tarafım babam tarafından engellenirse nasıl vahşi tarafta yürüyebilirim ki?

Ya da *benim yüziümden*.

"Peki bu makyaj acil durumu nedir?" diye soruyor.

"Gözlerim kıpkırmızı. Wyatt Amca'nın Dorothy Teyze'nin kredi kartıyla yaptığı harcamadan sonraki yüzü kadar kırmızı."

"Ouch."

"Biliyorum. Ve elbisem pembe."

"Hmm," diye düşündü kız kardeşim. "Pembenin hangi tonu?" "Deniz kabuğu."

"Oh! O kadar da kötü değil. Mercan diyeceğinden korkuyordum.

Ve yapabileceğim hiçbir şey olmazdı. Neredeyse hiçbir şey."

"Yani? Bana ne yapacağımı söyle. Soğuk tonlarda Dior paletim var."

"Tamam, bunu yaz. Üst göz kapaklarına koyu lacivert göz kalemi sür ama altlara sürme," diyor ablam, sesi otoriter bir şekilde çınlayarak. "Bu parlaklığa yardımcı olacaktır. Beyaz ya da simli bir göz kalemin var mı?"

"Belki mi?" Bu sabah kozmetik çantama dikkatlice bakmadım. Kusmamaya çalışmakla meşguldüm.

"Eğer varsa alt göz kapaklarınız için kullanın. Ve sonra gölge paletindeki en gri rengi deneyin. Şu köşedeki mor. Gümüş rengi bir far da fena olmaz."

"Pekâlâ. Teşekkür ederim." İç çektim. "Uzun bir gece olabilir. Orada *olacağından* oldukça eminim."

"Castro mu? Fotoğraftaki yakışıklı mı? O bir oyuncu, Heidi. Bugün onu araştırdım."

"Neden?"

"Çünkü küçük kız kardeşimle fotoğrafı var! *Neden* diye soruyor." Jana burnunu çekiyor. "Nasıl bu kadar sarhoş oldun?"

"Tekila kısa cevap. Uzun cevap ise babamın bir pislik olduğu ve benim de bir macera istediğimdir."

"Jason Castro ile bir macera mı?" "Bu çok mu yanlış?"

Kız kardeşim bir an sessiz kaldı. "Hayır, sanırım değil. Ama sen tek gecelik ilişki yaşayan tiplerden değilsin."

"Öyle olup olmadığımı kim bilebilir?" Ben soruyorum. "Babam beni sadece kadınların gittiği bir üniversiteye gönderdi çünkü belli ki benden nefret ediyor. Ve çıktığım her erkek babamdan korkuyordu."

"Yani? Çıktığın her erkek sana altın gibi davrandı," diye karşı çıkıyor kız kardeşim. "Bunda kötü olan ne?"

Bolca. Lisedeki erkek arkadaşım beni hiç yatağa atmadı. Babamdan korkusu o kadar derindi ki. Bir hokey oyuncusuydu ve bu nedenle babamın profesyonel ve koçluk kariyerleri gözlerini kamaştırmıştı. Daha sonra

Bryn Mawr, yan bir üniversite hokey oyuncusuyla çıktım. O da babasına hayranlık duyuyor. Belki tesadüftür ama sonunda işi bitirdiğimizde.

Çok *kibar*. Hatta göstermelik bile diyebiliriz.

Seksin sanıldığı gibi bir şey olmaması mümkün. Ama ben daha fazlası olduğundan şüpheleniyorum. Bruisers'ın diskin kontrolü için hayvanlar gibi dövüşmesini izlediğimde, tüm bu testosteron ile sadece Salı günleri yapılan misyoner tarzı sevişmeyi bağdaştıramıyorum.

Bu tür bir kaba gücü buz dışında da deneyimlemek istiyorum. Ablam bu çekiciliği anlamıyor. Tek bir hokey oyuncusuyla çıkmadı, babamın oynamadığı ya da koçluk yapmadığı tek bir maç bile izlemedi.

"Çok akıllısın," diyorum kız kardeşime onu yatıştırmak için. Ama Jana bir erkekte ne aradığımı anlayamıyorsa, bunu açıklayabileceğimi sanmıyorum. Kullanmam gereken pek çok kelime Pepper ailesinin kelime dağarcığında yer almıyor.

"Dün gece kimse içkine bir şey katmadı, değil mi?" "Ne? Hayır! Bunu neden sordun ki?"

"Çünkü sarhoş olup aptallaşmak sana göre değil. Annem senin namusun için endişelenecek."

Buna ikimiz de gülüyoruz. Çünkü Jana ve ben sekse hiç *küfür etmesek* bile, bu katılmadığımız anlamına gelmez. Jana bekaretini Dwight Hawkins'le lisenin ilk yılındaki balo gecesinde kaybetmişti. Benimki biraz daha uzun sürdü.

Ama evli olmadığımız için annem aslında bakire olduğumuzu varsayıyor. Bu muhtemelen aptallıktan ziyade gerçeği kasıtlı olarak göz ardı etmektir. Annem zekidir. Bryn Mawr'da Rus Edebiyatı'ndan hep A almış. Ama sonra babamla evlendi ve hayatının bir saatini bile Dostoyevski ya da Tolstoy'la geçirmedi.

Ailem de benden bunu bekliyor. Güzel, yarı-etkin bir alanda bir diploma. Sonra da banliyöler ve çocuklar.

Asi olmak için yirmi yaş çok mu geç?

"Tekila içtim, Jana. Eğlenceliydi, bu yüzden çok içtim. Şimdi her şey için çok üzgünüm. Ama bu benden başka kimsenin suçu değil."

"Bunu duyduğuma sevindim," diyor iç çekerek. "Göz kalemi ile meşgul ol. Bir sorunla karşılaşırsan bana Skype'tan haber ver."

"Yapacağım."

Maçtan sonra küçük otel odama döndüğümde, saçlarımı düzeltmek ve cildime bakım yapmak için çok zaman harcadım.

"Çok fazla kapatıcı diye bir şey yoktur," diyorum yansıyımama. Sonra işe koyuluyorum.

On yedi kozmetik üründen sonra, oldukça iyi görünüyorum. Saçlarım yüzümün etrafına altın sarısı katlar halinde dökülüyor. Yaz bronzluğumu ortaya çıkaran soluk tonda uzun, zayıf bir kokteyl elbisesi giyiyorum. Ve ışıltılı ayakkabılar, çünkü ışıltılı ayakkabılar her şeyi daha iyi yapar.

Görev tamamlandı. O korkunç fotoğraftaki kızıdan başımı dik tutabilecek kadar farklı görünüyorum.

Kolumun altına küçük, ışıltılı bir clutch sıkıştırarak, otel odasından oyun yüzümle çıkıyorum. Ve telefonumu kullanarak beni partinin yapılacağı plaj kulübüne götürecek bir taksi çağırıyorum.

Göz uzanan bakımlı çimler ve çitlerle burası çok güzel. Havada tuzlu bir koku var ve sahildeki okyanus dalgalarının uzaktan gelen sesini duyabiliyorum.

Taksiden inerken omuzlarımda hoş bir esinti var. Umarım parti dışarıdadır.

Ve öyle de sayılır. Tabelaları takip ederek peri ışıklarıyla süslenmiş bir verandaya ulaşıyorum. Sahili göremiyorum çünkü verandayı çevreleyen üç metrelik bir çit var. Hampton'lılar mahremiyetlerine önem verirler.

"Biletiniz var mı hanımefendi?" diye soruyor garson yelege giymiş genç bir adam.

"Oh, elbette!" Çantamı açıyorum ve Rebecca'nın bana daha önce verdiği kartı uzatıyorum.

"Hoş geldiniz," diyor. "Size bir kadeh şampanya ikram edebilir miyim?"

Midem ufak bir itirazda bulunuyor ama yine de gülümseyip bir tane alıyorum, sadece bir aksesuar olarak. "Teşekkür ederim."

Düzinelerce misafir şimdiden oyuncuların etrafında kümelenmiş durumda. Bizim çocuklar için biraz üzülüyorum. Bütün gün hokey oynamış olsaydım, smokin giyip kombine bilet sahipleriyle el sıkışmak isteyeceğimi sanmıyorum.

Avluda yavaşça bir tur attım. Etrafta gümüş tepsiler içinde ordövrler taşıyan garsonlar var. Pirinç krakerleri üzerinde küçük somon tartar lokmaları ve boeuf en croûte görüyorum.

Annem partide yemek yemeyi pek sevmez. Ağzınıza yemek tıkıştırırken bir hanımefendi gibi görünmenin zor olduğunu söyler. Dün gece hanımefendi kişiliğim ciddi bir darbe aldığından, riske girmeyeceğim. Bu yüzden şampanya kadehimi tutuyorum ve Rebecca'ya bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sormak için fırsat kolluyorum.

O işte gerçekten bir şansa ihtiyacım var. Rebecca'nın ofis sorumlusu olmak hayatımda ne yapmak istediğimi anlamam için bana biraz zaman kazandırır. Ve *harika* bir yönetici olabilirim. Yetiştirilme tarzım sayesinde hokey hakkında çok şey biliyorum. Ve cazibe okulu sayesinde insanlarla anlaşmak da benim için kolay.

Rebecca'yı mekânın ortasına yerleştirdim. Nate Kattenberger müstakbel eşinin yanında duruyor, kömür rengi bir smokin içinde ihtişamlı görünüyor-

Yap. Papyonu Brooklyn aubergine, yani takım rengi. İkisini de selamlamak için sıraya girmişler.

Çitin arkasına geçip kalabalığı tarıyorum. Hokey oyuncularına karşı zaten bir şeyim olmasaydı, muhtemelen şu anda bir tane geliştirirdim. Bu avluda çok fazla testosteron var ve papyonla iki kat daha iyi görünüyor. Leo Trevi takım kaptanı Patrick O'Doul ile sohbet ediyor. Leo'nun güzel bir çocuk yüzü , O'Doul daha sert.

Hangisi daha iyi? Kim söyleyebilir ki? Dondurma tatları gibi. O kadar çok iyi dondurma var ki seçim yapmak zor.

Yine de bakışlarım Castro'yu bulduğunda, bir dizi yeniden eylem yaşıyorum. İlk olarak, *bir adam nasıl bu kadar seksi olabilir?* Geleneksel siyah smokinini bir Oscar adayı kadar kusursuz giyiyor. Gömleğinin mükemmel kolalı yakası, düzgün, zeytin tonlarındaki çenesinde göze çarpıyor.

O uzun parmaklarıyla bir bardak tutuyor - hala vücudumda deneyimlemediğim parmaklarıyla. Ya da en azından benim istediğim şekilde değil. Dün gece uyurken adam bana sarıldı. Ben bunu takdir edemeyecek kadar sarhoşken. Ya da doğru düzgün hatırlayamayacak kadar sarhoşken.

Olayların geneline bakıldığında, dün gece gerçek bir trajedi olarak nitelendirilemez. Ama yine de kendimi yoksun hissediyorum.

Onu izlediğimi hissetmiş olmalı, çünkü başını çeviriyor ve beni bakarken yakalıyor. Yüzüm kızarıyor, ki ona bakarken bu çok sık oluyor. Ama tam utanç duygusu devreye girerken, beklenmedik bir şey oluyor. Castro'nun gözleri ısındı. Ve elbisemi yavaşça tarıyor.

Tanrım. İyi ki bu elbisenin altına astarlı bir sütyen giymişim, yoksa meme uçlarımın aniden sıkışması ve hassaslaşması için okyanus esintilerini suçlamak zorunda kalacaktım. Bu adamın bakışları bir kadın imha silahı olarak satılabilir.

Beni yavaşça incelemesi göz göze geldiğimizde sona eriyor. Sonra kaşlarını çatıyor ve gözlerini kaçırıyor.

"Heidi Jo?"

Rebecca'ya o kadar hızlı dönüyorum ki, iyi ki boynumu kırmamışım. "İyi akşamlar," diyorum çabucak. "İkiniz de nasılsınız?"

"Gayet iyi!" Becca gülümseyerek, peri ışıklarında parlayan elmas yüzüğünü gösteriyor. "Sen nasılsın?"

"Harika hissediyorum," diyorum çabucak. Ve bu neredeyse doğru. Baş ağrım nihayet arka plana çekildi. Şampanyadan küçük bir yudum alıyorum ama şu anda bana hitap etmiyor. "Yarınki golf turnuvası için heyecanlı mısın?" Ona soruyorum.

Becca, "'Heyecanlı' ve golf' aynı cümleye ait mi bilmiyorum," diyor.

"İşte benim kızım!" Nate ona kadeh kaldırır.

"Ama hayır işleri için çok para toplayacağız. Ve arabayı ben kullanacağım" diyor gülümseyerek.

"İyi plan. Yardım etmek için ne yapabilirim?" Yeni asistanın işinin bana ait olduğunu anlayana kadar bu soruyu günde on yedi kez soracağım.

Becca omuz silkiyor. "Sadece sekiz buçukta hazır ol, tamam mı? Eminim endişelenmemizi gerektirecek bir şeyler çıkacaktır. Her zaman bir şeyler olur." Becca'nın bakışları partiye giren birine odaklanıyor. "Heidi Jo, baban geldi."

"*Burada mı?*" Bu kelime ağızımdan çıkarken bile şaşırmamam gerektiğini biliyordum. Para, golf ve hokey onun en sevdiği şeyler. Şehir merkezinden 100 mil uzakta olsak ne olur? Şoförü onu getirdi. Ya da bir helikoptere bindi.

Bilmem gerekirdi.

Birkaç saniye sonra yanıma geldi. Şampanya kadehini elimden aldığı anda onu selamlamak için ağızımı açıyorum.

"Buna ihtiyacın olmayacak tatlım," diyor, sesi asık. "İyi akşamlar, Nate. Rebecca."

"İyi akşamlar, komiserim," diyor Nate. "Adaptif sporlar için biraz para toplamaya hazır mısınız?"

"Her zaman." Babam kıkırdıyor.

"Çekini görmedim ama," diye ekliyor Nate. Babam kaşlarını çatıyor. "Belki postada kaybolmuştur."

Nate sırtıyor. "Sadece takılıyorum. Çekleri hiç görmedim. Muhtemelen Becca'nın masasındadır."

Dinlemiyorum bile, çünkü yüzüm yanıyor. Babam sanki yaramaz bir çocukmuşum gibi bardağı elimden aldı. Bana böyle davranmasına alışığım ama genelde özelde oluyor.

"Merhaba babacığım," diyorum bana döndüğünde, derin bir yudum alarak

Şampanyam. "Geleceğini bilmiyordum."

"Her yıl davet ediliyorum," diyor kalabalığa bakarak. "Ve bugün telefonlarıma cevap vermediğiniz için size söyleme fırsatım olmadı."

Evet. Tam üstüne bastım. Yüzüm daha da parlak yanıyor.

"Ama madem hepimiz buradayız," diye devam ediyor baba, "biraz da Heidi Jo'nun stajı hakkında konuşalım."

Nate Kattenberger, "Şimdiye kadar çok yardımcı oldu," diye ekliyor. "İzin verirseniz sıkmam gereken birkaç el var." Keşke ben de yapabilsem dediğim gibi, sıvışıp gidiyor.

"Aklında ne vardı?" Rebecca soruyor. Sanırım bunu şimdi yapıyoruz.

Babam cebinden bir kağıt parçası çıkardı. "Bu yıl masa başı iş olmayacak. Pistteki daha faydalı işlerin bir listesini yaptım - üniversiteyi bitiremediğinizde gireceğiniz işler. Şuna bir göz atın."

"Oh," diyor Rebecca yavaşça. "Bu ilginç bir yaklaşım."

Pırıltılı ayakkabılarımla dizlerine tekme atmak istiyorum. Ama olay çıkarmayacağım. İçim kıpır kıpır olsa da ona temiz gözlerle bakıyorum.

Rebecca babamın elinden listeyi alıyor ve göz gezdiriyor. "Heidi Jo'nun yapabileceğini düşündüğün işler bunlar mı?"

"Hayır, yapacağı tüm işler bunlar. Hepsi. On hafta boyunca haftada iş" diyor.

"Hmm." Rebecca bana sempati dolu bir bakış fırlattı. "Stadyumun buzunu örtmek sendikanın işi," diyor Rebecca. "O adamlarla çalışamaz."

"O zaman bunu sil." Babam neşeyle gülümsüyor. "O listede ondan fazla iş var. Bu işleri yapan diğer herkes gibi ona da ödeme yapılacak - maaş bordrosu - ve her bir iş birimine kişisel olarak geri ödeme yapacağım. Asistanım onun olmadığı haftalarda evrak işlerini halletmeye hazır..."

"Stadyum satıcısı için sosisli sandviç satmak mı?" Becca hâlâ listeyi inceleyerek açıklığa kavuşturuyor. "Bakım ekibiyle birlikte soyunma odalarını temizlemek mi?"

Tanrım, kurtar beni.

"Yeni başlayanlar için," diye cıvıldıyor babam.

," diyor Rebecca. "Bununla çalışabiliriz. Şimdilik. Sezonun ilerleyen dönemlerinde Heidi Jo'nun başvurabileceği giriş seviyesinde bir iş olabilir-"

"Hayır," diyor babam hemen. Çünkü insanların sözünü kesmek onun en sevdiği eğlencedir. "O kâğıttaki görevlerden en az on tanesini tamamlayacak, yoksa bunun onun için mali sonuçları olacak."

Kalbim yine sıkışıyor. Ne demek istediğini sormama da gerek yok. Babam, büyükbabamın bana bıraktığı vakıf fonunun mütevellisidir. Babam

Birkaç hafta içinde 21 yaşına girdikten sonra beni istediği zaman veto edebilir. Ama beni yelekleme *zorunda değil*. İsterse bekleyebilir.

Babam da üniversite terklerin dedemin mirasını hak etmediğini ima ediyordu.

Ama *on* iş? On hafta mı? İstedğim iş o zamana kadar çoktan gitmiş olacak. Öfke içimde kabarıyor ve onu içimde tutmak için derin bir temizleyici nefes almak zorunda kalıyorum.

"Aslında şimdi başlayacağız," diyor babam iri kollarını kavuşturarak. "Heidi Jo gecenin geri kalanında arabaları park edecek. Lütfen dışarı çıkın ve zil kaptanına rapor verin. Sizi bekliyorlar."

"Araba park etmek mi?" Gıcırđıyorum. "Bunun hokeyle ne alakası var?"

"Hiçbir şey," diye havlıyor. "Ama bunun gerçek hayatla çok ilgisi var. Asgari ücret ödüyor. Ne kadar olduğunu biliyor musun?"

Sertçe yutkunuyorum. "Hayır, efendim," diyorum usulca. *Lütfen olay çıkarmayın*. "On bir yetmiş beş New York banliyölerinde.

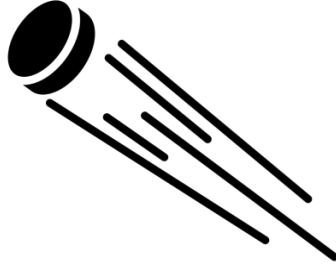
On üç elli

şehir sınırları içindeyken. Şimdi et. Çan kaptanının adı Roger. Onu bekletmeyin."

Korkunç garip bir duraklama oluyor. Rebecca'dan yayılan sempatiyi hissedebiliyorum. İfadesi sersemlemiş ve bir parça da şaşkın. Ağzını açıyor ve sonra tekrar kapatıyor. Babamın tikleri onu şu anda çok garip bir duruma sokuyor.

İhtiyacım olan son şey müstakbel patronumun benimle ilgili bir konu yüzünden strese girmesi. Ve iyi yetiştirilmiş bir Güneyli kız her zaman herkesi rahatlatacak zarif şeyi nasıl yapacağını bilir. Önümde tek bir seçenek var ve onu seçiyorum.

Sanki tüm tatil köyünün sahibiymişim gibi çenemi kaldırıyorum. Rebecca'ya "İyi akşamlar o zaman," diyorum. Ve -babama bir bakış bile atmadan- gece elbisem ve ışıltılı ayakkabılarımla araba park etmeye gitmek üzere partiden ayrılıyorum.

ASON

Hayatımdaki seçimlerimden pişmanlık duyduğum geceler oldu. Ama bu onlardan biri değil. Lig komiserinden saklanmayacağım, çünkü yanlış bir şey yapmadım.

Taraftarlarla el sıkışarak ve barmenin bana uzattığı havasız kadeh yerine muhtemelen şişeden içsem daha lezzetli olacak bir birayı yudumlayarak yerimde duruyorum.

Gece yavaş geçiyor. Ama en azından bütün gece Hei- di'den kaçmak zorunda kalmıyorum, o katil elbise ve o lanet topuklularla. Babasının ona ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok, ama o geldikten en fazla iki dakika sonra buradan çıktı ve o zamandan beri onu görmedim.

Bakmam gerektiğinden değil.

Sonunda komiser bizim oyuncu grubuna doğru ilerledi. "İyi akşamlar çocuklar," diyerek O'Doul'un, Bay-er'in ve ardından Silas'ın elini sıktı. "Bu yıl takımdan daha büyük şeyler bekliyorum."

"Biz de öyle," diyor O'Doul kolayca.

Şimdiye kadar sadece birkaç yıl görevde kalmış olsa da komisyon başkanı saygın bir isim. Nash'te çok iyi bir kariyeri vardı.

ville'in savunma koçu ve ardından genel müdürü olmak için emekli olmadan önce. Her zaman istediğini elde eden kurnaz bir müzakereci olarak biliniyor.

Bana döndüğünde elimi uzatıyorum ve tüm kemiklerimi aynı anda kırmaya çalıştığında pek de şaşırmıyorum.

"Sakin ol," diyorum usulca. "Sayı yapmak için o ele ihtiyacım olacak." "Kızım sınırların dışında," diyor hemen.

Göz ucuyla takım arkadaşlarımın şaşkın yüzlerini görebiliyorum. Onun doğrudan şahdamarına saldırmasını beklemiyorlardı. " değil efendim. Bu fotoğraf doğru bir hikâye anlatmıyor."

Fotoğraflardan bahsetmişken, şu anda birinin fotoğraf makinesinin deklanşörünün tıkırtısını duyabiliyorum. Pisliğin biri beni korkutmaya çalışan komiserin fotoğrafını çekiyor.

Bu gece hayatımdan nefret ediyorum. Bu bir gerçek. Ama yine de gülümsüyorum, lanet .

O da öyle. "Bunu duyduğuma sevindim," diyor ve her nasılsa gülümsemesi onu hâlâ boynumu kırmak istiyormuş gibi gösteriyor. "Dışarıda oyuncularla içki içmemeli."

"Yine de ondan uzak durmak için bir nedenimiz yok," diyor O'Doul, beni kurtarmak için araya girerek. "Biz dost canlısı bir grubuz. Ve dün gece içkiyi biraz fazla kaçırmış olsa bile, bu ikisi onun güvende kalmasını sağladı." Elini hem benim hem de Silas'ın omuzlarına koyuyor.

"Onun iyi olduğunu görebiliyorum," diyor komiser gülerek. "Ve siz beyler hakkında söyleyecek iyi şeylerden başka bir şeyi yok." Aslında gözlerini deviriyor. "Ama şu anda kafası biraz karışık olan genç bir kız. Bu yüzden ona yetişkin hayatının uzun bir parti olmadığı konusunda verebileceğiniz her türlü öğüt çok makbule geçecektir. Kendinize iyi bakın çocuklar, yarın erkenden golf sahasında görüşürüz."

Söyleyeceğini söyledikten sonra başka elleri sıkmak için ilerliyor. "Daha kötüsü de olabilirdi," diyor Silas.

O'Doul, "Hâlâ taşakların yerinde," diyor ve sonra gülüyor.

"Evet, evet. Gülün bakalım." Komiseri odanın diğer ucuna takip ediyorum. "Heidi olmak kötü ama."

"Pantolonuna girmesi yasak olduğu için mi?" Silas soruyor. "Herhangi bir kız olsa teselli bulamazdı. Duyduğuma göre bir bekleme listesi varmış."

"Evet, zavallı kız. Demek istediğim, onun gibi bir babası var. Tekilayı denemeye karar vermesine şaşmamalı."

"En azından önemsiyor," diye Silas. "Herkeste böyle bir şey yok."

"Gerçek," diye kabul ediyor O'Doul, tam da reklamcı Tommy çemberimize girerken.

"İyi akşamlar çocuklar. Yarın golf oynamaya kimler hazır? O'Doul'u Silas'la birlikte dört kişilik bir gruba aldım."

"Hacker olduğumu biliyorsun, değil mi?" O'Doul soruyor. "Aslında kendim için skor tutmuyorum. Bu çok utanç verici."

Bayer, "Ona her deliği gülen ya da asık suratla puanlamayı öğrettim," diye ekliyor. "Moral için kağıda çift haneli bir sayı yazmaktan daha iyi."

"Çift haneli rakamlar, ha?" Tommy kıkırdıyor. "Oh, adamım."

"Beni kimin yanına koyuyorsun?"

Tommy'ye soruyorum.

Şaşırmış görünüyor. "Seni oynamak için indirmedim." "Ciddi misin?"

Şimdiden tüylerim diken diken oldu. "Sence Latino golf oynayabilir mi?"

"Castro'ya ihtiyacımız var," diyor Bayer hemen. "Onu öne koyun. Takımda engelli olan tek kişi o."

Tommy gözlerini kırıştırır. "Seni golf için indirmememin nedeni sopalarının otobüste olmamasıydı. Ben de golf oynamadığınızı varsaydım."

"Kahretsin," diyorum kendimi aptal gibi hissederek. "Otel odamdalar. Otobüse binmedim."

Tommy cebinden bir kağıt çıkardı. "Dörtlüleri yeniden yapacağım."

O'Doul, "Beni listeden çıkarmakta özgürsünüz," diye gönüllü oluyor.

"Bunu dikkate alacağım." Tommy adım adım uzaklaşıyor. "Bardan bir şey isteyen var mı?" O'Doul sorar.

"Bu bardan değil," diyorum biramın tortularına bakarak. Bu gece misafirlğe uygun değilim.

"bilir," diyor O'Doul barmene doğru yönelmeden önce. "Zaman kontrolü," diyorum Silas'a.

Tasarım saatine bakar. "Saat dokuz, koca adam. Saatin çoğunu boş geçiriyorsun."

İçtiğim birayı boşaltıyorum. "Sanırım burada işim bitti. Düzinelerce insanla fotoğraf çektirdim. İmzalar attım ve havadan sudan konuştum. Onun yerine otelin barına gitmek ister misin?" Beni boğan bu lanet papyonu çıkarmak için sabırsızlanıyorum. Takımımı seviyorum ama bu, profesyonel hokeyin bir spordan çok bir köpek ve midilli gösterisine benzediği gecelerden biri.

"Belki," diyor Silas. "Leo pizza yemek için dışarı çıkmak istedi"

"Sen bensiz git." İnsanlar için havamda değilim. "Otelde görüşürüz."

Bira bardağımı masanın üzerine bırakıp odaya göz gezdiriyorum. Koç Worthington beni izlemiyor, halkla ilişkiler ekibi de öyle. Tüm büyük hokey oyuncularını bir açık bulmayı bilir ve ben de benimkini buldum.

On saniye sonra verandadan lobiye daldım ve ön kapıya doğru koşmaya başladım. O vızıltılı, sezon öncesi enerji geri döndü ve gidecek bir yere ihtiyacı var.

Eğitim kampı şu ana kadar harika geçti. Buza dönmek güzel bir duygu. Ama şimdi bu saçma hafta sonunu Hamptons'da geçirmek zorundayım. Bu bir tatil değil. Hayranlarımızı o küçültülmemiş pistte ve yarınki yardım amaçlı golf turnuvasında etkilemek için buradayız.

Bizimle birlikte kum tuzağına düşmek için adam başı iki bin dolar ödeyecek zengin Long Island'lıların sayısı hiç de az değil. Parkur süper

gerçekten zor olacak. Umarım kaybedeceğim yüz dolar değerindeki topları yazabilirim.

Zaman kaybı. Paten kaymaya hevesli ve kendimi kanıtlamaya hevesli hissediyorum.

Dışarı çıktım, cebimde cüzdanımı arıyordum. Birkaç teklik çıkardım. "Arabamı alabilir miyim?" Bekleyen bir görevliye sordum. "Bu bir..."

"İnci Beyazı Çok Katlı Tesla Model X!" diyor bir kadın sesi. "Bu tamamen benim, çocuklar. Verin şu anahtarı."

Gözümü kırıyorum ama Heidi Jo Pepper hâlâ burada. Karşı konulmaz göğüslerini saran şık elbisesi ve parıldayan topuklu ayakkabılarıyla kaldırımın kenarında duruyor. Sanki gecem zaten yeterince uzun değilmiş gibi.

Şimdi de arabamı kimin alacağı konusunda bellboyla kavga ediyor.

"Sıradakinin benim olduğunu söylemiştin!" diyor, anahtarı almak için elini uzatarak. "Üç dakika önce söz vermemiştin!"

"Bayan Heidi..." diyor adam. "Araca göre değişir." "*Anlaşıldı!*" diye nefes nefese kalır. "Şaka yapıyorsun! Bana bir tane olduğunu söyleme *bunlardan biri*. Kadınların araba kullanmasında bir sorun olduğunu düşünen bir adam!"

Küçük dostumuzun dili tutulmuş gibi görünüyor. Bahse girerim o da *onlardan biridir*.

"Ver şunu," diye tersliyor. "'Düşmanca çalışma ortamı' terimini duydunuz *mu?*"

Bu kız. Vay . Gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

Tamamen korkmuş görünen adam anahtarlığı uzattı. "Şuraya park ettim-"

"Oh, nereye park ettiğini *gördüm*," diye tersledi. "Beni 1994 model Celica'yı almaya gönderdiğinde." Saçlarını savurdu. Sonra bana döndü. "Bir dakika *efendim*."

Ve sonra onun otoparkın karanlığına doğru uzaklaşmasını izliyorum, fermuarını açıp onu içinden çıkarmayı çok istediğim o şık pembe elbisenin içinde kalçaları meydan okurcasına sallanıyor...

İşte o zaman anladım. Bebeğimi o kullanacak. Ve şüphesiz ben de onun direksiyon becerileri hakkında endişelenen aynı türden bir pisliğim.

Ben de gittim. "Hey-Hot Pepper. Bekle!" Beklemiyor.

"Yo! Benim için arabayı almak zorunda değilsin. Ben alırım." Elini kaldırdı ve bana serçe parmağını gösterdi.

"Bu ne anlama geliyor?" Sonunda ona yetiştiğimde sordum.

"Bu, sana parmak atmak istiyorum ama çok kibarım demek."

Po-laht. İşte yine o kelime. Kollarımda çırılçıplak, boşalmasına izin vermem için yalvarırken ne kadar kibar görüneceğini bilmek istiyorum.

Tanrım. Komiserin kızına olan şiddetli çekimim yeniden uygunsuz bir hal aldı. "Daha önce hiç Tesla kullandın mı?"

"Bu bir araba, Jason. Ne kadar zor ki?" Ay ışığında neredeyse parlayan bebeğimin önünde durdu. Parmaklarını açarak anahtarlığını gösterdi; bu anahtarlık arabanın küçük, pürüzsüz bir ve herhangi bir düğmesi yoktu.

Elinde çeviriyor ve kapıyı nasıl açacağını bulmaya çalışırken dişlilerinin gıcırdadığını duyabiliyorum.

Bu sefer sıırtmamı engelleyemiyorum. "Yardıma ihtiyacın var mı?" "Tamam, bu çok garip," diye homurdanıyor. "Düğme yok mu?"

"Elindeki küçük arabanın sürücü tarafına dokun."

Dokunuyor ve arabamın kapısı yavaşça açılıyor. "Bu gerçekten harika!" Modele iki kez daha dokunuyor ve şimdi arka kapılarım arabanın üzerinde yarasa kanadı tarzında yükseliyor.

"şimdi anladın," diyorum.

Ama ben daha cümlemi tamamlamadan, o deli gibi sensörlere dokunuyor, dört kapıyı da açıp kapatıyor. Araba kalkış için kanat çırpın bir kuşa benziyor.

Tanrım. "Şu anda pilimi tüketiyorsun." "Oh, *lütfe*," diyor. "Sanki bunu hiç yapmadın mı?" Güzel.

Kesinlikle yaptım.

Sürücü tarafına doğru yürür ve arabaya biner. Sonra tüm kapılar aynı anda kapanmaya başlar.

"Vay canına," diyorum, arka kapının altından eğilerek onu inişinde duraklamaya zorluyorum. Arabamın arka koltuğuna düşüyorum, şimdiye kadar hiç girmedığım bir yere. "Hey, burası genişmiş."

"Arkaya tırmanayım mı o zaman?" Heidi arkasını dönüp bana bakarak soruyor. Güzel yüzü beni süzüyor. Gözlerinde bir meydan okuma var.

Unngh. Bu kız beni öldürecek. "Çok komik."

"Ya şaka yapmıyorsam? Bir şans daha istiyorum."

"Bir şans daha...?"

"*Sen*. Tanrım." Yüz ifadesi meydan okurcasına, ama elmacık kemiklerinde belirgin bir kızarıklık var. "Sarhoş değilim ve alkolü bırakmaya yemin ettim."

Boğazımı temizliyorum. "Senden uzak durmaya yemin ettim." "Resim yüzünden mi?"

"Resim yardımcı olmuyor," diye itiraf ediyorum. "İkimiz de insanların inanmak istediklerine inanacaklarını biliyoruz."

"Hangi insanlar?" Gözlerini kısıyor. "Bunun babamla bir ilgisi var mı?"

"Elbette ," diye itiraf ediyorum. "Bu gece beni nasıl karşıladı biliyor musun? 'Kızım sınırların dışında' diyerek. Bu onun açılış konuşmasıydı."

Heidi tekrar ön tarafa dönüyor ve kendini sürücü koltuğuna vuruyor. "FML."

. "Ayıkken de böyle *mi* söylüyorsun?"

"Evet. Bir kadın f-bombası attığında kulağa ucuz geliyor."

"Ne zaman söylediğine bağlı," diye belirtiyorum. "Çıplak olduğumuzda ve bunun için yalvardığında bunu duymaktan oldukça hoşlanıyorum."

"Bilemem," diye tersliyor. "Sanırım söyleyecek başka bir şey yok. Sizi ve seksi erkek aracınızı dönüş yoluna götürelim, olur mu?" Öne doğru uzanır ve...

Bekliyorum.

"Castro," diyor alçak bir sesle. "Anahtar olmadığını biliyorum. Ama sihirli düğme nerede?"

"Sihirli düğmeni bulmana yardım edemem bebeğim," diyorum ona.

Heidi homurdanıyor. "Bunu zaten konuşmuştuk. Yani *arabada*."

Gülüyorum. "Düğmesi yok. Her zaman açık. Kapıları kapatmak için frene basıyorsun. Sonra vitese takıp pedala basıyorsun."

Kapılar kapanırken "Bu çok garip," diye homurdanıyor. Kolu geri vitese takıyor.

"Hayır, bu harika. Bebeğim her zaman oynamaya hazır. O-" Araba o kadar hızlı geriye doğru sıçradı ki ben öne doğru fırladım.

"Whoops!" Heidi aynı hızla durduğumuzu söylüyor. "Sanırım Tesla mühendisleri dalga geçmiyorlar."

Artık kesinlikle dehşete düşmüş durumdayım. "Belki de bana izin vermelisin-" "Hayır," diye tersledi ve arabayı park yerinden daha fazla dışarı yönlendirdi.

Şimdi dikkatlice. "Ben hallederim." Kontrol paneline dokunarak klimayı kapatıyor. Sonra pencereleri indirmek için tekrar dokunuyor. "Sessizliği duymak istiyorum."

"Tamam," diyorum iç çekerek. Herkes öyle yapıyor.

Park etmiş arabaların yanından usulca geçiyor. "Bu süper havalı," diyor. "Gizli moddayız."

"Gizli mod harika," diye itiraf ediyorum. Bu arabayla ilgili her şey beni tahrik ediyor, onu kullanırken izlemek de dahil. Ben öyle demezdim.

"Gerçekten dedikleri kadar hızlı mı?" diye soruyor. "Kesinlikle."

"Harika," diyor dönüş yolunun girişini geçerken. "Nereye gidiyorsun?" Sinyalini yaktığında soruyorum.

"Denemek için! Duh." Heidi köy yoluna doğru sağa döner. "Ah. Şey. Buradan yarım mil ötede bir benzin istasyonu var. Sen oradan dönebilir."

Hiçbir şey söylemiyor. Ve bir dakika sonra benzin istasyonuna vardığımızda, yanından geçip gitti.

"Heidi?"

"Merak etmeyin. Sadece biraz eğleneceğim. Bir yerlerde eğlenmem lazım. Yani, şu anda sana oral seks yapmaya tamamen hazırım. Ama sanırım bunun zaten söz konusu olmadığını söylemiştin."

Zavallı beynim anında Heidi'nin smokin pantolonumun fermuarını açıp eğildiği, beni ağzına alırken saçlarının vücudumda kaydığı görüntülerle doldu...

Araba otoyol giriş rampasına döner ve daha da hızlanır. "Vay anasını. Nereye gidiyoruz biz?"

"Ara sokaklarda doksana gidemezsin," diyor. "Bu tehlikeli olur." Camları kapatmak için bir düğmeye dokunuyor. Araba seyrek nüfuslu yolda ilerlerken camlar yukarı doğru kayıyor.

Tanrıya şükür Çarşamba gecesi ve iş çıkışı saati değil. Çünkü *uçuyoruz*. Hız göstergemin önce seksene sonra doksana çıkmasını izliyorum.

"Tanrım, !"

"Emniyet kemerini takıyorsun, değil mi?" Ellerini direksiyona on ve iki yönünde koyuyor. "Yüksek hızda nasıl gidiyor?"

"Bilmene gerek yok! Şimdi geri dönelim."

Ama Heidi beni görmezden geliyor. Sol şeritte o kadar hızlı gitmeyen bir Taurus var, bu yüzden Heidi sağ şeride geçiyor ve onu geçiyor.

"Dikkatli ol. Ceza yemek istemezsin," diyorum biraz nefes nefese. "Geceyi bitirmek için kötü bir yol olmaz mı?"

Arabayı yavaşlatıyor ve ben hemen minnettar oluyorum. Bir süre sessiz sakın elli ile ilerliyoruz. Biraz daha rahat nefes alıyorum, ama sonra soruyor, "Hiç yüz yaptın mı? Eminim yapmışsındır. Hey-zaman bu. Üçe kadar say."

"Ne? Yapma-"

"Bir, iki, üç-" diye .

Zamanladığım tek şey, Heidi otoyolda hızla ilerlerken vücudumun içine ne kadar çabuk çekildiği. Gaza kendin basmak başka bir şey. Başkasının kalmak bambaşka bir şey.

Yolda hızla ilerlerken Heidi küçük bir sevinç çığlığı atıyor. Hız göstergesi bir kalp atışında yetmiş ve sekseni geçerek yukarı doğru sallanıyor. Sonra doksan.

Karanlık, Tanrı aşkına. Bir sürü şey ters gidebilir. Yoldaki bir geyik. Mutlu saatlerden eve dönen sarhoş bir sürücü. Ön koltuktaki Heidi'ye bakarken kalbim boğazıma düğümleniyor. Gözleri yola kilitlenmiş, sık kolları resmi kıyafetli bir NASCAR sürücüsü gibi direksiyonu kavırıyor. Tamamen odaklanmış durumda.

Hız göstergesi üç haneli rakamları gösterirken "Yüz," diye nefes nefese kaldım. ". çekinme."

"Evet!" Pedala tekrar basıyor.

İşte o zaman refüjdeki polis aracının yanından uçarak geçtik. "Uh-oh. Kahretsin."

"Polis mi?" diye ciyaklıyor. Yine de korkmuyor. "Çekildi mi?"

"Şey..." Arkamızdaki yolu izlemek için boynumu eğiyorum. "Yüzü diğer tarafa dönüktü. Sanki seni yakalamak için K dönüşü yapmak zorundaymış gibi." Ondan uzaklaşıyoruz. Ama tam çıktığımızı düşündüğümde

ormanda, kruvazör ışıklarının yandığını gördüm. "Uh-oh. Geliyor olabilir."

Heidi hiçbir şey söylemiyor. Süratli ama yumuşak bir şerit değişikliği yapıyor ve yaklaşmakta olan çıkışa yöneliyor. "Hey!" diye soluyarak koltuğu kaptım. Ani ölümüne hazırlanmakla meşgul olmasaydım etkilenirdim.

Kısa bir çıkış rampası ve altta sert bir fren yapması gerekiyor. Otoyoldan uzaklaşarak kısa yarıçaplı bir dönüş yaparken lastikler gıcırıyor.

"Bu sadece başını daha fazla belaya sokacak," diye yakınıyorum.

"Muhtemelen," diye homurdanıyor alçak sokaklarla dolu bir caddede ilerlerken.

asılı binalar. "Ama evrenin bana bir borcu var."

Arka koltuktan, "Benim için öyle olmuyor," diye işaret ediyorum.

Belki de onun için öyledir. Çünkü Heidi en-otomatik bir araba yıkama makinesinin transına geçip arkaya doğru gidiyor.

Bu asla işe yaramayacak. Şık kolu alçalan camımdan uzanıp bir kredi kartı aklımdan bunlar geçiyor. Bekleyen gösterge paneline daldırıyor ve araba yıkama kapısı onun önünde kalkmaya başlıyor.

Heidi son hızda birkaç kez ekrana dokunuyor. Sonra camı tekrar kaldırırken arabam körfeze doğru süzülüyor. Kapı arkamızdan kapanırken, "Artık ön camında o ölü böceklerden olmayacak," diyor.

"Hapse gireceğim ama en azından temiz bir arabam olacak. Şu kapıda bir pencere var. Gördün mü? Açıldığında polis orada oturmuş bekliyor olacak."

Su arabaya püskürtülmeye başlarken ikimiz de pencereye bakıyoruz. Kalp atışlarım hızlandı ve göğsümdeki vızıltı hissi geri döndü. Şu anda uzun zamandır hiç olmadığım kadar canlı hissediyorum.

"Polis memurundan kaçmanın cezası nedir sence?" Soruyorum, çünkü ben bir pisliğim. "Kabahat mi, ağır suç mu?"

"Tanrım. Kes ," diyor ve bacağımı tokatlamak için uzanıyor.

Ama bileğini tuttum ve sıkıca tuttum. Arkasını döndü, gözlerinde ateş vardı.

Kendimi aydınlanmış ve mutlu hissediyorum. Hiç mantıklı gelmiyor. Bir sonraki hamlem de öyle - serbest elimle Heidi'nin çenesini avuçlamak için uzanıyorum ve onu daha yakına çekiyorum.

Ben daha ne yaptığımı anlamadan ağızlarımız birleşiyor. Ama artık çok geç. Tadı vişneli dudak parlatıcısı ve sıcaklık gibi. İlk öpücüğüm yavaştı ve yumuşak bir şaşkınlık sesi çıkardı. Cesaretlenip alt dudağını yalıyorum. Doğrudan kasıklarına giden sıcak bir nefesle açılıyor.

Hepsinin canı cehenneme. Bu kız neden beni bu kadar etkiliyor? Arabamın üzerine sabunlu su yağarken, parmaklarımı saçlarında gezdirerek ve dilimle tatlı ağzını keşfederek bunu anlamaya çalışıyorum.

Ama burada hiç cevap yok. Sadece daha da yaklaştığımda dişlerinin tıkırtısı var. Elleri omuzlarımı sıkıca kavriyor. Bunu istiyor ama yapmamalı. Bunun kötü bir fikir olduğunu anlamalı.

Öpüşüm cezalandırıcı bir hal alıyor, dilim onunkine sürtünüyor. Saçlarını sıkıca kavriyorum. *Kaç, küçük kız. Yoksa o yumuşak pembe ipeği kaldırıp seni burada, birinci sınıf döşememin üzerinde becereceğim.*

İnliyor.

Yani böyle mi? *Sana inleyecek bir şey vereceğim.* Boştaki elimle göğsünü avuçluyorum. Elimde ağırlaşıyor. Ve ona inanılmaz derecede derin bir öpücük daha verirken, kumaşın arasından göğüs ucunu çimdikliyorum.

"Evet," diye pantolonunu ağızıma dayadı. "Daha fazla." Bir elini beceriksizce göğsümden aşağı kaydırarak çıtayı yükseltti. Etrafında dönüyor,

Bana ulaşmaya çalışıyordu, aslında sürücü koltuğundan ağzıma girmeye çalışıyordu.

Hay sikeyim. İkimize de işkence ediyorum. Yaşayan en aptal adamım ben. İnleyerek geri çekildim ve öpüşmemizi kestim.

Tam o sırada oto yıkamanın kapısı otomatik olarak açılır ve dışarıdaki polis aracı ortaya çıkar. Polis orada durmuş, kollarını kavuşturmuş, bekliyor.

"Oh, ," diye nefes alıyorum.

"Bırak ben halledeyim." Heidi kapısını açmak için gösterge paneline basıyor, sonra da dışarı atlıyor.

Hâlâ biraz sersemlemiş bir halde kapımı açmak için çabalıyorum, bu bir saniyemi alıyor çünkü daha önce buraya hiç oturmamıştım. Sonra ben de dışarı atladım.

Polis atıp tutuyor. "-ve sen de karanlıkta, halka açık bir otoyolda keyif sürüşü yapacağını mı düşündün?" Heidi'yi straplez ipek elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla süzüyor. Ve gözleri beni de tarıyor. Smokin giymekten nefret ediyorum, ama bir polisle yüzleşmek zorunda kaldığınızda, sanırım kapüşonlu bir tişört ve yırtık kot pantolondan daha iyidir.

Ağzımı açtım ama o çoktan özür dilemeye başlamıştı. "Çok özür dilerim memur bey. Erkek arkadaşım bu arabayı yeni aldı ve ona tork ve çekiş hakkında birkaç şey öğretmek istedim, böylece kötü hava koşulları geldiğinde daha güvenli olacak. Ama ön camdaki ölü böceklerden şikayet etti, ben de araba yıkatmayı teklif ettim."

Bekle, ne?

Polisin gözleri genişler. Onunla ne yapacağını bilemediği açık. Bu ikimiz için de geçerli. "Geri çekilin. Bu gece nereden geliyorsun?"

"East Hampton Beach Club. Bir bağış gecesindeydik," diyor tatlı bir şekilde. "Hız sınırını aştığım için özür dilerim efendim. Hızlanma ve geçici kuvvetin çapraz etkilerini göstermek istedim ve yol çok sessizdi. Yine de beklemeliydim." Kadın

cüzdanını karıştırıyor. "İşte ehliyetim. Oh-ve yarış lisansım."

Çenem asfaltta.

Her ikisini de dikkatle inceliyor. "Ehliyetinizi kontrol edeyim. Bir saniye." Kruvazörüne geri döner ve içeri girer.

"Yarış lisansın mı?" Kulak misafiri olmadığında mırıldanıyorum.

Heidi o pürüzsüz, çıplak omuzlarını silkiyor. "Bir yaz yarış okuluna gittim. Sıkılmış zengin kızlar tenis kampından bıktıklarında böyle yaparlar. Nashville'de bir yarış pisti var." Pişmanlıkla dudaklarını ısırtıyor.

Resmen nutkum tutuldu ama daha az azgın değilim. Bu gece uykuya dalmaya çalışırken Heidi'nin straplez bir elbiseyle yarış zum yaptığını hayal edeceğim.

Polis ehliyetiyle ve gülümseyerek geri gelir. "Arama emri yok. Ceza yok. Seni bir uyarıyla bırakacağım."

"Teşekkür ederim memur bey," diyor ve ona kocaman bir gülümseme veriyor. "İyi olacağıma söz veriyorum, efendim."

Kirli zihnim daha sonra bu sahneyi yeniden canlandırmayı önerdi. Çıplak. Kelepçeye ihtiyacım var.

"Sana iyi geceler," diyor.

"Yavaş sür," diye ekliyor ve aracına geri dönmeden önce ona şapka çıkarıyor.

Kendini geri çekiyor ve bir süre birbirimize bakıyoruz. "Pazarlanabilir bir becerin yok sanıyordum. Biletlerden kurtulmak hiç de küçümsenecek bir şey değil."

Gözlerini deviriyor. "Erkekleri yatıştırmak için bir ömür boyu pratik yaptım. Şimdi beni otel odana geri götüreceksin, değil mi? Senin sürmene izin vereceğim."

İnledim. "Yapamam."

"Bunu söylemeden korkuyordum." Yüzü düştü.

"Aramızda bir şey olmayacak," diyorum sessizce. "Bütün günü herkese seninle aramızda bir şey olmadığını söyleyerek geçirdim. Rebecca. Tommy. Menajerim." İşte şimdi eğlenceli bir telefon oldu. "Yani biz bir şey olamayız. Seni öpmemeliydim."

"Ama hoşuma gitti."

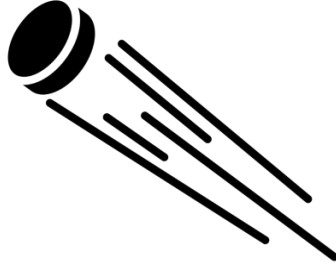
"Bebeğim, yaptığını biliyorum." Benim de çok hoşuma gitti. "Birlikte çok iyi olurduk."

"Özür dilerim," diye homurdandım. "Bu gizemle yaşamak zorundayız. Şu anahtarlığı ver. Ben geri dönüyorum."

"Sen soğuk bir , Jason Castro." Surat asıyor.

"Haklısın. Kesinlikle." Bilme zamanı gelmişti. "Şimdi yolcu koltuğuna geçin, Bayan Pepper. Sokağa çıkma yasağınızı şimdi uygulayacağım."

Dönüş yolculuğu sessizdi. Ama en azından kimse hapse girmedi.

HEIDI

Daha önce hiç tüm hayatımı bir bavula sığdırmaya çalışmamıştım ve bu hiç hoş değil. Eşyalarımın çoğu burada, babamın dairesinde kalmak zorunda. Theory hırkamı mı yoksa Burberry trençkotumu mu geride bırakmalıyım? En sevdiğim çocuğu seçmek gibi bir şey.

Ailem en sevdiği çocuğu seçmekte hiç zorlanmaz. Haftanın her günü Jana'yı seçerlerdi. Bu mutlu düşünceyle tekerlekli valizimin fermuarını kapattım.

Bavulu odadan çıkarırken, bu enayiye metro merdivenlerinden aşağı taşımamanın ne kadar acı verici olacağını fark ediyorum. Brooklyn'e Uber'le gitmeye param yetmez. İlk ayın kirasını ödedikten sonra akşam yemeğini zar zor karşılayabilirim.

"Heidi Jo? O çantayla nereye gidiyorsun?"

Babamın sesini duyunca donup kalıyorum. Genelde iş gününün ortasında burada olmaz. Ama tüm profesyonel hokey ligini yönetiyorsanız, programınız biraz esnektir. İşte orada, elinde *Wall Street Journal*'ın bir kopyası ve bir fincan kahve tutuyor.

Lanet olsun. Etrafta sinsice dolaştığım için kendimden biraz nefret etsem de, o dışarıdayken çıkışımı yapmayı planlamıştım. Yirmi yaşındayım.

onun ne düşündüğünü umursamamalısın.

"Ben gidiyorum," diyorum çenemi kaldırarak. "Bunu görebiliyorum.

Nereye?"

"Brooklyn'de kiraladığım bir daire."

"Brooklyn'de bir daireyi karşılayamazsın."

"Pek hoş bir yer değil," diye itiraf ediyorum. "Ama burada kalamam." "Elbette kalabilirsin. Aptal olma."

Ama bir sorun var. "Aptal olmamayı tercih ederim. Ama sırf kendini eğlendirmek için beni aptal yerine koymakta ısrar ediyorsun." Bruisers'daki stajımı mahvettiğinden beri iki hafta geçti. İlk hafta, stadyumdaki temizlik işlerine atandım. Grateful Dead tribute konseri sırasında ve sonrasında kadınlar tuvaletini temizledim. Geçen hafta da hokey takımının sezon öncesi etkinlikleri sırasında sosisli sandviç sattım.

Hayatta kaldım. Bu dürüst bir emek. Utanacak bir şey yok. Yine de ne zaman eve ayaklarım ağrıyarak, sosisli sandviç suyu ve dökülmüş hardal gibi kokarak gelsem, babam kendini beğenmiş bir ifadeyle burada bekliyor.

Şu anda giydiği gibi. "İstedğin zaman bırakabilirsin, biliyorsun," diyor. "Eğer bu kadar nefret ediyorsan okula geri dönebilirsin."

Okula dönmem için beni aşağılamaya çalışman işe yaramayacak. Bu babamın ebeveyn sevgisi anlayışı. Yani ben yokum. "Güle güle o zaman." Çantamı girişe biraz daha yaklaşıyorum.

"Nereye gidiyorsun?"

"Sana söylemiştim. Brooklyn. Kiralık."

Yüzü şaşkınlıkla doluydu. Babamın aklına ona karşı geleceğim hiç gelmemişti. Ama bu benim suçum. Yirmi yıllık itaat, sarsılması zor bir alışkanlık. "Bu daireyi nereden buldun? Arkadaşlarınla mı taşınyorsun?"

"Hayır. Craigslist'te buldum."

Kahve fincanı ağızına doğru yarı yolda durur. "Bu tehlikeli, Heidi Jo. Düzenlenmemiş."

"Dikkatliyim," diye savunuyorum. Bir kiralama acentesi kullanmayı göze alamazdım, çünkü komisyoncu ücreti alıyorlardı.

"Bu, senin güven fonuna el koymamı sağlamak bir oyun mu?"

"Bağımsız olmayı öğrenmemi istedin," diye çıkışıyorum. "İşte bu görünüyor." Bavulumu girişteki mermer fayansların üzerine yuvarlayıp oradan çıkıyorum.

Yine de bu benim bir süre için son kendini beğenmiş anım olacak. Babamın iş listesindeki en yeni görevim bugün başlıyor ve sosisli sandviç satmaktan daha kötü. Bu hafta stadyum güvenliğinde çalışacağım ve beni çalışanların girişine yerleştirdiler.

Düşük maaşlı işlerle ilgili şu ana kadar öğrendiğim şey şu: Milyonlarca kural var ve bu kuralların mantıklı olması gerekmiyor. Bu haftaki patronum -salam nefesli Bay Dunston- arka kapıdan gelen herkese altmış saniye ayırmamı emretti. Daha fazla değil. Daha az değil.

"Birinci kademe şehir tesislerindeki güvenlik ihlallerinin yüzde yetmiş yedisi arka kapıdan geliyor," diye ders veriyor Dunston, sıkılgan görünümlü bir biletçinin çantasını .

"Evet, efendim."

Çalışan kimliği, ciltsiz bir kitap ve Tupperware'de bir salata olduğunu tespit etmem on beş saniyemi aldı. Kitle imha silahı yok. Ama hâlâ harcayacak otuz saniyem var. "Lütfen kollarınızı kaldırır mısınız?"

Gözlerini devirerek yapıyor. Onu suçladığımdan değil. Yüzümün ısınmasıyla, birkaç müdahaleci olmayan, yarım kalpli vuruş yapıyorum

pantolonunun ceplerini karıştırıyor ve sonra yavaşça ayağa kalkıyor. Özür dilemek için ona "İş yerinde iyi bir mesain var," diyorum.

"Yaparım," diye mırıldandıktan sonra çantasını kaptığı gibi uzaklaşıyor.

"Bu sadece kırk bir saniyeydi," diye yakınıyor patron.

"Özür dilerim efendim. Bir dahaki sefere daha iyisini yapacağım." Gözünü korkutacak başka insanlar olmalı, değil mi? Eğer çekip giderse, her şey yoluna girecekti.

Kapı açılıyor ve sıradaki iki kurbanım içeri giriyor. Silas'ın yüzünü görür görmez hemen neşelendim. Ne yazık ki, hemen ardından -başarısız bir şekilde- kaçınmaya çalıştığım bir yüz geliyor.

Jason Castro, bayanlar ve baylar. Hokeyin en seksi, en uygun bekarı binada. Ve o huysuz kahverengi gözleriyle bana bakıyor.

"Merhaba çocuklar," diyorum çenemi kaldırarak. Ama utanç her zamanki gibi hazır. Ve buna neden olan lacivert polyester üniforma değil. İki hafta önce o adamı araba yıkarken dünya başıma yıkılmış gibi öptüm.

Sonra beni reddetti. Ve ben bunu atlatamadım. Öpücükleri sadece ayak parmaklarımı kıvırmadı. Kıvrılabilir olduğunu bilmediğim yerlerimi de kıvırdı.

Ama boş ver. Başka bir gün, başka bir küçük aşağılama.

"Selam Heidi," diyor Silas neşeyle. "Yeni görev mi?"

"Evet, efendim." Jason'a bakıyorum ve gözleri hemen kararıyor. Artık bana bakarken hep böyle karanlık bakıyor. Kızgınlık olmalı. Birbirimize çarpıp duruyoruz. Geçen hafta üzerimde kokuşmuş kahverengi polyester bir üniforma varken, yemin ederim ona bir düzine kez çarptım.

Her seferinde ondan aynı mutsuz bakışı alıyorum, sanki on hafta amelelik yapana kadar babasının güven fonunu elinden aldığı ezik kızı öptüğüne inanamıyormuş gibi.

Şimdi de arayacağım.

Güvenlik masasına vurarak, "Yaklaşın çocuklar," diyorum. "Lütfen çantalarınızı masanın üzerine bırakır mısınız?"

"Elbette." Silas bana kocaman bir sırtış atıyor, çantasını masanın üzerine bırakıyor ve benim için fermuarını açıyor. "Yine de dikkatli ol," diyor. "Bu çantaların bazılarında hokey kokusu olacak."

"İnan bana, bu benim çocukluğumun kokusu." Belki de bu yüzden hokey oyuncularına karşı bir ilgim var; terli pedlerin kokusuna karşı bağışıklığım var. Silas'ın çantası neredeyse boş. Sadece bir çift kulaklık, bir şişe hindistan cevizi suyu ve bir tablet bilgisayar. Burada sorun yok.

Ne yazık ki tüm inceleme yaklaşık beş saniye sürüyor. Ve Silas beni geçmek üzere.

Arkamda patron boğazını temizliyor. "Önce güvenlik!"

"Ceketinin düğmelerini açar mısın?" Silas'a soruyorum, utancım ensemden yukarı doğru süzülüyor.

Güçlü elleri düğmelerle ilgilenirken "Hiç de değil" diyor. Oyuncuların stadyuma takım elbise ve kravatla gelmeleri gerekiyor. Silas lacivert gabardin, beyaz gömlek giyiyor ve takım rengi olan patlıcan rengi kravat takıyor.

Saniyelerimi harcamak için masanın etrafında geriatrik bir hızla dönüyorum. Sonra pencere pervazına konan bir ev sineğinin tüm gücüyle takım elbisesinin ceplerini tek tek yokluyorum. *Çünkü* - hadi *ama* - bu spor tarihindeki en büyük zaman kaybı.

Ancak mantık galip gelmiyor. Ve bu artık 11 Eylül sonrası korkularla ilgili değil. Stadyum güvenlik şefinin elli kişilik bir ekibi var ve önemli görünebilmek için hepsini meşgul etmesi gerekiyor. İki saatten az bir süredir burada çalışıyorum ve şimdiden numarasını aldım.

Silas'a "İyi maçlar," diyorum.

"Yapacağım!" Göz kırıyor ve uzaklaşıyor.

Jason'ı görmezden gelmek şimdiye kadar yeterince kolaydı. Ama şimdi dönüp kendimi onun çalışkanlığının yüksek fırınına maruz bırakıyorum. Jason Castro'nun takım elbise giymiş hali kalbi zayıf olanlara göre bir manzara değil. Ceket ve pantolonu kömür gibi ve göğsünden beline kadar uzanan mükemmel inceliği ortaya çıkaracak şekilde kesilmiş. Beyaz gömlek manşetleri bakır teninde parlıyor ve yeşil kravatı gözlerinin alışılmadık kahverengisini ortaya çıkarıyor.

"Lütfen..." Kısa bir süreliğine düşünce trenimi kaybettim.

Lütfen beni soyabilir misiniz? Ben de bunu sormak istiyorum.

Beni kurtarıyor. "Al," diye homurdanarak çantayı masanın üzerine bıraktı. "Sandviçe dikkat et."

"Saat işliyor mu?"

"Hayır." Homurdanıyor. "Ama ezilmiş bir sandviç yemek istemiyorum." "Fıstık ezmesi ve çilek reçeli," diyor başka bir oyuncu Kapı aralığından. Şimdi bir sıra oluşuyor. "Çilekli olmalı. Bu batıl inançlı."

"Bildiğim iyi oldu," diyorum ve çantanın içine hızlıca bir göz atıyorum. Sandviğin yanı sıra bir tespih seti ve ciltsiz bir kitap var. *A Tale of Two Cities*. Castro'nun edebiyat zevki çok iyiymiş.

Bu işi yapan bir adam hakkında çok şey öğrenebilirsin. Ya çantası jokey tozu ile dolu olsaydı? Ya da GasX?

Çantayı aceleyle kapattım.

"Cepleri kontrol et," diye homurdandı Dunston.

"Haklısınız efendim," diyorum huysuzca. "Bay Castro çok tehlikeli bir adama benziyor."

Jason'ın arkasında sıralanan oyuncuların hepsi kahkahalar atıyor ama Castro kaşlarını çatarak bana bakıyor. Çantasının bir ucundaki dış cebin fermuarını açtım ve hemen sonra keşke açmasaydım dedim çünkü

bir avuç dolusu prezervatif var. Tek küçük merhamet, onları herkesin görebileceği şekilde çıkarmamam.

Bununla birlikte, Jason'ın gözlerine tekmelenmiş bir köpek yavrusuna yakın bir ifadeyle bakıyorum.

Yüzü okunmuyor.

Aceleyle diğer cebin fermuarını açıyorum. Elimi içine daldırdığımda sadece kare bir nesne buluyorum. Tanımlamak için yarısına kadar çekiyorum.

Avuç içim büyüklüğünde gümüş bir resim çerçevesi. Ve gülen bir genç kızın . Son sınıf portresi olabilir. Saman sarısı saçları ve cüretkâr gözleri var.

Bir kez daha istemsizce Jason'a bakıyorum, şu anda kaşlarını çatmış fırtınalar koparıyor. "Her şey yolunda!" Zoraki bir neşeyle söylüyorum.

"Yirmi yedi saniye," diye duyurdu Dunston. "Yeterli gibi görünüyor," diye mırıldandı Jason.

"Vücut kontrolü," dedi patron.

Jason iç çekerek, "Ah, siktir et beni," der. Keşke.

"Efendim, lütfen ceketinizin düğmelerini açın."

Ama kollarını çoktan kaldırdı. Ben de işleri hızlandırmak için düğmelerini açtım. Çalışırken başparmağımın ucu karın kaslarını sıyrıyor. "Vay canına," diye fısıldıyorum. "Birileri karın egzersizlerine ayak uyduruyor."

Çenesi geriliyor ve otuz dakikalık eğitimim sırasında bana öğrettikleri şekilde ceplerini okşayarak yaklaşık bir saniye geçirirken başka tarafa bakıyor.

Son adım, ayak bileğinde bir kılıf olup olmadığını kontrol etmektir. Çünkü bu işlemleri yapan kişi çok fazla televizyon izliyor. Bu yüzden dizlerimin üzerine çöküp Jason'ın takım elbise pantolonunun içindeki kaslı alt bacakları hızla yokluyorum.

"Her şey hazır," diyorum, ki eminim bu ikimizi de rahatlatmıştır. Diz çökmüş pozisyonumdan gözlerimi kaldırıyorum, en sevdiğim hokeyi sunmaya hazırım

özür dileyen bir gülümseme.

Ama olan bu değil. İlk olarak, bakışlarım bir dakika önce pantolonunda olmayan şişkinliğe takılıyor. Ve bu bir *çıkıntı*. Yakın mesafeden.

Çenemin açıldığını hissediyorum. Sonra çenemi kaldırmayı başardığımda, bakışlarım sıkıca kilitlenmiş bir çenenin üzerinden bana bakan şehvetle kararmış bir çift göz buluyor.

İçinde bulunduğumuz durumun farkına vardığımda, birbirimize kesirli bir saniye daha bakıyoruz. Sonra ikimiz de aynı anda kendimize geliyoruz. Ben ayağa fırlıyorum, o ise hızlı bir geri adım atarak takım elbise ceketinin düğmelerini aceleci parmaklarıyla ilikliyor.

"İyi oyun!" Tiz bir sesle söylüyorum. "Öldürün onları! Ağlat onları!"

"Yapacağım." Benden hevesli bir adım uzaklaşıyor.

Ancak koridora doğru sadece birkaç adım atabilmişti ki Bayer telefon hattından arkasından seslendi. "Bekle, Castro!"

Jason duruyor ama dişlerini sıkıyor. Her zamanki gibi benden uzaklaşmak için can atıyor. Ama her zamankinin yarısı kadar bile umursamıyorum çünkü Jason Castro'nun beni hâlâ çekici bulduğunu fark ediyorum. Takılmamız gerekirken kusmuş olmamın ve babamın onu öldürmek istemesinin hiçbir önemi yok.

Yine de o şişkinlik. Ve ona gözlerindeki şehvet? Bugün aldığım tek iyi haber bu.

Bayer spor çantasını masanın üzerine koyuyor ve fermuarını açıyor. Kullanmam gereken kırk beş saniyeyi düşünerek içini karıştırıyorum. Bir çift spor ayakkabı var.

"Yerinde olsam bunlara fazla yaklaşmazdım." Dedi. "Güvenlik

riski oluşturabilirler efendim," diyorum. "Koku silahları mı?"

Bayer kıkırdıyor.

Dunston, huysuz bir midye gibi havada asılı durmak için yaklaşıyor. "Oof," diyor ayağı masanın altına sakladığım bir şeyi bulduğunda. "Nedir bu?" Devasa tekerlekli bavulumu görebileceği bir yere doğru eğiliyor. "Dur bakalım! Tanımlanamayan bavul mu? Bu bir güvenlik riski."

"O benim," diyorum hızlıca, Bayer'in spor çantasının fermuarını çekerken. "Bunun için endişelenme."

Ama Dunston çantayı çoktan saklandığı yerden çıkardı. "Bu burada kalamaz. Güvenlik kurallarına aykırı."

"Efendim, onu koyabileceğim güvenli bir yer yok. Ofisinize kilitleyebilir miyim?"

"Kişisel eşyalarınızı işe getiremezsiniz. Gitmek zorundalar."

Yemin ederim tüm ekip içeri girmek için sıraya girmiş durumda. Ve hepsi bu küçük aşağılamayı dinliyor. "Zamanım doldu. Ne yapmamı istersiniz?"

"Her zaman yakma fırını vardır," diyor karanlık bir sesle. "O sana kuralları öğretir."

"Ne?" . "Manololarım orada."

"Ah, Tanrı aşkına," diye hırlıyor Jason. "Çantayı ben alırım. gidebilir miyiz?" Öne eğilip sapından tuttu ve vücuduna doğru çekti. "Bu benimle gelecek."

"Senin için güzel bir renk," diye Bayer.

Eğildim ve Bayer'in ayak bileklerini hiç incelik göstermeden okşadım. Ancak yüzümü kasıklarına yaklaştırarak ayaklarının dibinde diz çökmüyorum. Bunu bana ikinci kez öğretmek zorunda kalmayacaklar.

Bayer huysuz bir Jason Castro ile ayrılırken Dunston, "Yirmi yedi saniye sürdü," diye yakınıyor.

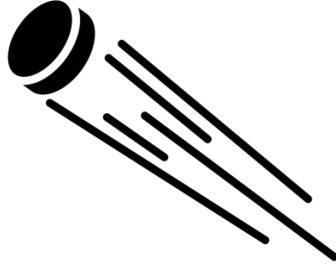
"Daha iyisini yapacağım, efendim." Bir sonraki oyuncu adım atarken iç çekişimi tutuyorum

Yukarı.

"Önce güvenlik."

"Evet."

ASON

Bu akşamki sezon öncesi antrenmanının bitmesine sadece üç dakika kaldı. Bu beni rahatlattı, çünkü çok yorgunum.

"Çapraz vücut görüşü," diye bağılıyor yardımcı koç bankta üzerime eğilirken. "Görüş açını ayarladığın anda her şey hazır olacak."

"Çapraz vücut görüşü," diye mırıldanıyorum ki dikkatimi verdiğimi düşünsün. "Hazır ol," diyor. "Sıranız geldi."

"Hazır doğdum," diyorum. Ama bu tamamen yalan. Kaslarım çığlık atıyor, gerçi bu her maçın sonunda olur. Bu geceki sorunum beynimin de kızarmış olması. Geçen sezon oyunun ritmine kendimi bırakabiliyordum. Ama Koç Worthington pozisyon değiştirmemi isteyerek beni şaşırttığından beri hiç rahatlayamıyorum.

Düzelتيyorum, sormadı. Hamptons golf turnuvasının ertesı sabahı omzuma vurdu ve "Sağ kanatta oynayabilir misin?" dedi.

Sanırım zekice cevabım "Kim, ben mi?" oldu. Çünkü ben sol kanatta oynayan bir solak atıcıyım ve hep öyle oldum.

"Artık sağ kanatta oynuyorsun," demişti Koç. "Bugünden itibaren. Hadi sahaya çıkalım."

İki haftalık beceriksiz antrenmanlardan sonra hâlâ huzursuzum.

Ama şimdi panik yapacak zaman değil. Leo Trevi yedek kulübesine döndüğünde emir üzerine ayağa kalkıp duvardan atlıyorum. Eskiden aynı çizgideydik ama artık olamayız çünkü aynı pozisyonda oynuyoruz.

Koç beni Bayer ve yeni ocuk Drake'in yanına verdi. Kafamın karıştığını söylemek hafif kalır. Yine de kendimi oyuna atıyorum, D-adamımız Beringer'den bir pas alıyorum, ancak pas elbette vücudumun yanlış tarafına geliyor.

Her şey yanlış yanlış .

Bir açıklık buluyorum ve rakip savunma oyuncusu beni ezmeden önce Bayer'e pası atıyorum. Ama transfer alıştığımdan daha az yumuşak geliyor.

Odanın yanlış tarafından saldırmaya çalışmak uzun bir üç dakika. İngiltere'de yolun ters tarafından araba kullanmak muhtemelen bundan daha kolay olurdu.

Zil çaldığında rahatlıyorum. Ve - lanet olsun - bir maçın sonunda hissetmek istediğim şey bu değil.

Yüzümde atık bir ifadeyle nehrin karşısındaki rakiplerimizin yanından kayarak geçiyorum, el sıkışıyorum ve olabildiğince hızlı bir şekilde iyi oyun-iyi oyun-iyi oyun oynuyorum.

Bu iş bittiğinde, Silas'ı buzdan çıkarken takip ediyorum. Kalecinin kaskını çıkartıyor ve bana kocaman, terli bir gülümseme veriyor. "Normal sezonda hiç şansları yok."

"Bu gece iyi iş çıkardın," diye . Silas sadece bir gol yedi ve maçı 2-1 kazandık.

Ben teşekkür etmiyorum.

"Bir mantar bulutu kadar mutlu görünüyorsun."

"Kendime geleceğim," diye bağıryorum. Silas benim dostum ama acı çektiğimi insanlara belli etmek pek adetim değildir. On ay önce gol atma serime başladığımda, spor haberleri beni "bir gecelik sansasyon" olarak tanımladı.

Nedense bu kelimeleri bir süre daha yazılı olarak göreceğimi sanmıyorum.

Soyunma odasında her zamanki kargaşa var. Birisi Beastie Boys'un "No Sleep Till Brooklyn "ini çalıyor - galibiyet şarkımız. Baş antrenör Silas'ı oyunu için tebrik ediyor. Herkes gelecek vaat eden kalecimizin ayaklarının yere basması için heyecanlanıyor. Bu yıl onu daha çok kullanacaklar.

Koç'un bugün sırtımı sıvazlamak için beni aramayacağına 10 dolarına bahse girerim.

Kaskımı rafına fırlatıyorum ve kazağımı çıkarıyorum. Pedlerimi çıkarıyordum ki arkamdan bir ses duydum.

Bu Miranda Wager, nefret ettiğim bir gazeteci. Ve arkasında en sevdiğim reklamcı Georgia duruyor.

"İyi akşamlar Bay Castro," diye cıvıldıyor Miranda. "Biraz konuşabilir miyiz?" "Elbette," diyorum, soğukkanlılığımı korumaya çalışarak. Ama o sadece

Şu anda konuşmak istediğim son kişi.

"Kazandığın için tebrikler" diyor. Bu sadece beni yumuşatmak için bir numara.

"Teşekkürler." Kendimi daha kötüsüne hazırladım.

"Bu yeni bavul da neyin nesi?" Bana sırtıyor. "Tarzını beğendim."

Aşağı baktım ve Heidi'nin bavulunu hatırladım. Bir muhabire onun adını söylemeyeceğimden eminim. "Bu benim en sevdiğim renk. Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

"Hayır," diyor muhabir, kaygan gülümsemesi hâlâ yerinde. Arkasında Georgia *rahatla* kelimesini ağzına alıyor.

Sanki.

Muhabir "Sezon öncesi sizin için nasıl geçiyor?" diye soruyor.

"Sezon öncesini seviyorum," diyorum, çünkü bu eskiden doğrudu. "Seyahat etmek zorunda kalmadan erken hareket etmek için harika bir yol. Taraftarlar da ucuz biletleri ve rahat atmosferi seviyor."

Görünüşe göre rahat olmayan bir tek ben varım.

"Peki ya *sen*?" diye üsteliyor ve ben bir şeyleri tekmelemek istiyorum. "Koç Worthington'ın senden sağ kanada geçmeni istemesi hakkında ne düşünüyorsun?"

Göğüs pedimi bir kenara atıp çıplak göğüsle ona bakıyorum. Oldukça iyi bir numuneyim, bu yüzden sanırım askılı, çıplak gövdemini onu bu sorgulama hattından uzaklaştırma ihtimali var. "Takımım neye ihtiyaç duyarsa onu yaparım. Brooklyn'de işler böyle yürür."

"Ama aniden değişmek nasıl bir şey? Ne zamandır sol kanattasın?"

Kıkırdıyorum, neşeli görünmeye çalışıyorum. "Kendimi bildim bileli." Buzun doğru tarafında en son kaydığım muhtemelen on iki yaşındaydım, bebek yüzlüydüm ve hâlâ Marvel süper kahramanlarının boktan olduğunu düşünüyordum. "Biraz çalışmak gerekecek. Ama ben sıkı çalışmak için buradayım. Değişim her zaman biraz cesaret vericidir ama ben buraya her yeni zorluğun üstesinden gelerek geldim."

Georgia gazetecinin arkasından bana bakıyor, demek ki iyi gidiyor olmalıyım.

"Maç boyunca gol ya da asist yapmadığını fark ettim," diye bastırıyor Miranda. "Geçen sezon maç başına ortalama bir sayı atıyordun."

"Evet, bunu hatırladığın için teşekkürler," diyorum en plastik gülümsememle. "Ama bu bir ortalama. Ortalamaların nasıl çalıştığının üzerinden geçelim mi?"

Georgia elini ağzına kapatıyor. Eminim o da benimkini kapatmayı tercih ederdi.

"Buna gerek yok," diyor Miranda. "Sadece bir sonraki maçını iki puan için izleyeceğim, böylece işleri eşitleyebilirsin." Saldırmaya hazır bir kedi gibi gülümsüyor.

"Bunu sen yap," diyorum, çünkü kendimi köşeye sıkıştırmıştım.

"İyi geceler," diyor. "İyi sohbetler." Ve sonra nihayet uzaklaşıyor.

Georgia bana daha sonra konuşacağımızı ima eden bir bakış attı.

Kesinlikle hak ettiğim bir şey.

Ugh. Hemen bir pizza ve biraya ihtiyacım var. Ve belki bir masaj.

Ama önce bir duş.

Takım elbisemi giyip kravatımı taktığımda saat on buçuk olmuştu. "Kim Grimaldi'ye gitmek ister?" diye sordum.

"Her zaman," diyor Silas. "Ama cidden, bu pembe takım elbise de neyin nesi?" Takım elbisesini çoktan giydi ama bir ayağını yedek kulübesine koymuş, iyi bir kaleci gibi hamstringlerini esnetiyor.

"Bu Heidi'nin," diye homurdandım. "Onun için tutuyorum." Neden böyle düşüncesizce bir yardım teklifinde bulunduğumu bile bilmiyorum. Heidi'yi aklımdan çıkarmalıyım, maçtan sonra onu görüp bavulunu geri vermemeliyim.

"Hadi onu bulalım," diyor. "Sonra da pizza."

"Harika."

"Sanırım kendi evine taşınmakla ilgili bir şeyler söyledi.

Belki de o gün bugündür."

Soyunma odasından çıktığımızda, hemen dışarıda koridordaydı. Ve yemin ederim, bu kız benim kişisel Kriptonitim gibi. İçinde bile

dandik polyester üniformasıyla kanımı hızlandırıyor. Onu gördüğümde dudağını ısıyor, bu da benim de ısırmak istememe neden oluyor.

"Tanrım, teşekkür ederim!" diyor arkamdaki bavulu görür görmez. "Başka ne yapacağımı bilemedim!"

"Sorun değil," diye mırıldandım. "bakalım." Aşağı uzanıyorum ve vücudumda hareket ettirmek için sapını kavriyorum. Ama bu lanet şey çok ağır. "Burada ne var? Ansiklopedi koleksiyonun mu?"

"Sadece onsuz yaşayamayacağım her şey." İç çekiyor. "Ben Bleecker Sokağı'na gidiyorum."

"Hey, güzel adres," diyor Silas.

"Bushwick'teki Bleecker Sokağı. Bana şans dile."

Veda etmek için ağzımı açtım. Ama bu ifadede çok yanlış bir şey var. "Bushwick mi? Senin gibi hoş bir kızın orada ne işi var?"

". Bushwick'in çok güzel yerleri var." "Yeni evin onlardan birinde mi?"

Heidi o küçük şirin burnunu kırıştırıyor. "Tam olarak değil." Bavulunun sapını tutuyor. "Sonra görüşürüz. Yardımın için teşekkürler." Dönüyor ve bavulu koridordan aşağı yuvarlıyor ki bu hiç de kolay değil çünkü önünde insanlar var ve çanta devasa.

"Sence o şeyi Bushwick'e nasıl götüreceksin?" Silas soruyor, kendi zihnindeki soruyu yankılayarak.

"Hiçbir fikrim yok. Hey!" Silas ve ben aynı çıkışa yönelirken sesleniyorum. "Acı Biber! Araba mı çağırdın?"

"Halledildi," diyor omzunun üzerinden.

Yine de onu takip ediyoruz, çünkü Silas ve ben de gidiyoruz. Ve lanet olsun ki metro girişine doğru gitmiyor. Merdivenlerin tepesinde dev bavulunun sapını çekiştiriyor, bavulu merdivenlerden aşağı çekmeden önce yeri zar zor temizliyor.

Tek hayal edebildiğim Heidi'nin merdivenin dibinde ağırlığının altında bir böcek gibi ezildiği.

"Bekle!" Silas ve ben aynı anda bağırdık ve sonra koşmaya başladık.

Heidi çenesini omzunun üzerinden atıyor. İşte o zaman çantası ona çarpıyor ve çılgınca tırabzana tutunuyor. Elim bileğinin etrafına dolandığı anda devrilmeye başladığını görüyorum. Silas da aynı anda çantayı kapıyor.

Neyse ki hiçbirimiz merdivenlerden aşağı uçmuyoruz.

"Bu çanta çok ağır," diye mırıldanıyorum. Vücudumdaki tüm hücreler beslenmeye aç. Ya da Heidi için. Parfümünün kokusunu alabildiğim yakın mesafeden bunu söylemek zor.

"Fark ettim," diyor sessizce.

"Seni bir Uber'e bindirelim," diye öneriyor Silas, çantasını tekrar düz kaldırıma sürükleyerek.

"Tamam, teşekkürler." Sabır için dua ediyormuş gözlerini karanlık gökyüzüne doğru kaldırıyor.

Silas telefonunun kilidini açar ve ekrana dokunmaya başlar. "İki dakika," der.

"Bu yeni nereden buldun?" Kaldırımdaki yaya trafiğinin dışına çıkarken soruyorum.

"Craigslist," diyor.

"Ne? Bu tehlike-"

Bana ters ters bakarak ve yüzüme vurarak sözümü kesti, en azından benden 15 santim kısa birinin yapabileceği kadar iyi bir şekilde. "Teşekkürler ama babam bana o konuşmayı zaten yaptı. O sadece beni parmağının altında tutmak istiyor."

"Bryn Mawr, Pennsylvania değil. Sadece tek parça halinde kalmanı istiyorum."

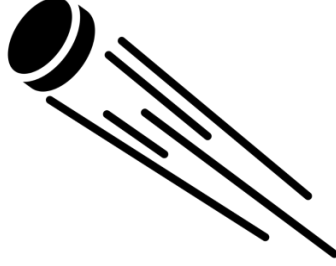
"Neden umursuyorsun?" diye soruyor beş santim öteden.

"Çünkü..." *Hayatımda zaten çok fazla ölü kız var.* Ama oraya gitmeyeceğim. Zaten biraz dikkatim dağınık. Pembe dudakları *tam* orada.

Silas boğazını temizler. "Araba geldi." Bavulu kaldırımdaki araca doğru yuvarlar. Bagaj açıldığında, olimpik bir haltercinin homurdanma sesini çıkarır ve çantayı içeri atar. "Tanrım." Bagajı kapatır. "Yeni evinizde asansör var mı?"

Tanıdığım en ateşli, en çıldırtıcı kız yavaşça başını sallıyor. "Bunu söylemenden korkuyordum." Silas arka kapıyı açıyor ve arabanın içine. "Haydi çocuklar. Zaman ." Ve işte pizza ve bira gidiyor.

HEIDI

Bushwick'teki BLEECKER SOKAĞI hatırladığımdan daha uzakta. Burayı sadece bir kez, birkaç gün önce görmeye gelmiştim. Araba bizi Brooklyn'in içlerine doğru götürürken panik yapmamaya çalışıyorum. Binalar küçülüyor ama gecenin bu saatinde sokak trafiği hâlâ canlı. Bu kötüye işaret değil, değil mi?

Belki de çok düşüncesiz davrandım.

Artık Bryn Mawr'da olmadığımızı söylediğinde Jason'ı tokatlamak istedim. Ama gerçek şu ki, büyük bir şehirde hiç yalnız yaşamamıştım. Tamam, herhangi bir şehirde. Geçen bahar sayılmaz çünkü babamın evinde kalıyordum. Bazı sabahlar şoförü beni işe götürüyordu.

Vay canına, gerçekten de herkesin sandığı gibi şımartılmış küçük bir pislikmişim. Gerçi bu tamamen benim suçum değil. Kendim için seçim yapmama hiç izin verilmedi.

Ja- son'a yaslanmış otururken bunlar benim iç karartıcı düşüncelerim. Tanımlayamadığım baharatlı bir kolonya sürüyor ama bu beni biraz çıldırtıyor. Araba yıkamada beni öptüğü gecedan beri bana üç kelime etmediğine yemin edebilirim.

Ve Şimdi buradayız, arka koltukta üç kişi. Çok rahat ve çok tatminsiz. Silas, "O muhabire biraz ters davrandın," diyor. "Miran da neydi adı." "Çünkü o bir sürtük," diyor Jason.

"Miranda Wager?" Nefesim kesildi. "Ona bayılıyorum. Çok zeki."

Jason homurdanıyor ve Silas gülüyor. "Eskiden ondan nefret etmezdi," diyor Silas. "Geçen yıl onun bir gecede sansasyon yarattığını söyleyip duruyordu. Ama geçen hafta Koç'un onunla ne yapacağını bilemediğini yazdı. Dürüst olalım, bu bir sporcu hakkında yazılmış en kötü Şey."

Jason'a ateşli ve otoriter olduğu ve bana daha fazla öpücük vermek istemediği için kızgın olduğumdan, bu anlaŐmazlıđa girmeye tamamen istekliyim. "Onun işinin ne kadar zor olduğunu bir düşün," . "O müthiş bir spor analisti. Yine de ne zaman soyunma odasına girse, bir Neandertal onu utandırmaya alıŐıyor." Bununla ilgili bir hikaye okumuştum. "Ve hokeyi ne kadar iyi anlatırsa anlatsın, Twitter DM'leri istenmeyen penis resimleriyle dolu."

"Ben bunların hiçbirinden suçlu değilim," diye Jason. "Ve hala ondan hoŐlanmak zorunda değilim."

"Sadece acıkıyor," diye açıklıyor Silas. "oğu oyun gecesi Şimdiye kadar büyük bir pizzayı yarılamıŐ olurdu."

Kahretsin. "Onun yerine Bushwick'e giden bir arabada olduğun için zgnm."

"Belki burada yemek vardır," diye homurdanıyor Jason, başını eğip pencereinden dışarı bakıyor. "Hey! Orası bir Karayip mekânı. Sally Root's. Açık görünüyor."

Midem gurulduyor. Beş saat önceki gülünç derecede kısa yemek molamda gerçekten yetersiz bir sosisli sandviç yedim. Maaş ekimi alana kadar fazla para harcamaktan korkuyorum. Banka hesabım neredeyse sıfıra indi.

"Hangi köşe?" diye soruyor şoför ön koltuktan. "Herhangi bir yer," diyorum, çünkü bütün binalar birbirine benziyor ve Hangi binanın 415 olduğunu görmek için. "Siz sadece dönüş yolculuğunu yapabilirsiniz, tamam mı? Ben iyi olacağım."

Jason iç çekerek, "Hayır, ," diyor. "Biz sadece çaresiz birini terk etmiyoruz-"

"Çaresiz" kelimesini kullandığı için ona dirsek attım.

"Ow!"

"Özür dilerim, refleks," diyorum hızla, arabadan atlayarak. Silas kıkırdıyor. "Az önce Rangers'la oynamadın mı?"

"Pedlerim vardı!" Jason uzun bacaklarını arabadan çıkarırken şikayet ediyor.

Bagaja koşuyorum ama tabii ki bavulumu çıkaramıyorum ve Silas beni kurtarmak zorunda kalıyor. Bağımsızlığım buraya kadarmış. O kadar da iyi gitmiyor. Ve 415 numarayı tespit edip içeri girdiğimde işler daha da kötü gidiyor.

"En azından bir kapıcı var," diye mırıldanıyor Jason.

Gerçi söz konusu adam doksan yaşlarında görünüyor. "Yardımcı olabilir miyim, senyorita?" diye soruyor.

"212 numaralı daire için geldim. Bobby anahtarları bu gece teslim edeceğini söyledi."

"Bobby?" Zayıf kapıcı mavi kasketini düzeltiyor. "Bizde Bobby diye biri yok."

"Müfettiş mi?" Sesim telaşla yükselirken soruyorum. "Büyük fellow? Birçok yerde küpe mi var?"

"Dios mio." Yaşlı adam başını sallar. "Tam burada bir yara izi mi var?" Gözünün üstünde görünmez bir çizgi çiziyor. "Ve Craigslist'e ilan mı veriyor?"

"Evet! Bu o. Onu arayabilir misin?"

Yaşlı adam başını sallar. "Artık burada çalışmıyor. Yıllardır çalışmıyor. Ama anahtarlar hâlâ onda. Bazen geri gelir ve kiralanması gerekmeyen yerleri kiraya verir."

"Bekle, *ne*?"

"Sana başkasının eşyaları olan bir yer gösterdi, değil mi?"

Kalbim sıkışıyor. "Evet. Ertesi gün taşınacaklarını söyledi."

"Sinyorita." İhtiyarın yüzü üzgünleşir. "Hep böyle der. 212 iki saat önce eve pizza getirdi. Şu anda oradalar."

"Kontrol edebilir mi?" Jason sorar. "Bir yanlış anlaşılma olması ihtimaline karşı."

Omuz silkiyor. "Sanırım hiçbir zararı olmaz. Tahmin edeyim, üzerinde onun imzası olan bir kira kontratınız yok."

"El sıkışarak anlaşmıştık," diyorum titreyen bir sesle. "Bu gece imzalayacağımızı söyledi."

Stereoda, hem Jason hem de Silas dehşet sesleri çıkarıyor. Ve kendimi hiç bu kadar aptal hissetmemiştim.

"Sadece kapıyı çal," diyor yaşlı adam. "Ve 212 cevap verirse, onlara kilitlerini değiştirmeleri gerektiğini söylersin. Yarın da karakolu arayıp paranın çalındığını bildirirsin. Ama bunu üç kez daha yaptı ve henüz onu bulamadılar. Seni bodrum kapısından içeri soktu, değil mi?"

"*Evet*," diye mırıldanıyorum. Boğazım kurudu ve sıkıştı, gözlerim yanıyor.

Büyük bir el omzuma konuyor. "Panik yapma," diyor Jason. "Ona yazdığın çeki iptal edebilir misin?"

Mahcubiyetim tam. "Olması gerektiğini söyledi-" "-nakit," diye bitiriyor Jason iç çekerek. "Oh, küçük dostum. Tamam-lis-On. Biraz Karayıp yemeği yiyeceğiz ve bu işi ."

Yirmi dakika sonra Jason ve Silas'ın kızarmış öküz kuyruğu ve jerk tavuğu yemelerini izliyorum. Ve hala ağlamamaya çalışıyorum. Yemekler harika görünüyor ve midem boş. Ama ben bir şey sipariş etmedim.

Jason ve Silas da öyle. İçeri girdiğimiz anda ev sahibesinin gözleri parladı. "İyi *oyundu* çocuklar! Bu gece bizimle misiniz? Bu harika bir şey! Oturun, oturun. Yemek ister misiniz?"

"Çok kötü," demişti Jason.

Ev sahibesi -Clara- elini kalbine götürdü. "Mutfağa gidip henüz işlerinin bitmediğini söylememe izin verin. İçki siparişinizi almak için hemen döneceğim!"

Bu on beş dakika önceydi. O zamandan beri Clara ve garsonlar masamıza bir düzine ziyarette bulunarak her türlü küçük tabak ve içeceği getirdiler. "Peki hanımefendi ne içecek?" diye sordu bir garson bir ara.

"İçki içmiyorum," dedim hemen.

Bana salatalık, misket limonu ve çilekle yapılmış ev yapımı bir soda getirdiler. Şu anda onu yudumluyorum ve hayatımdaki tüm seçimlerimi sorguluyorum.

"Tamam," diyor Castro, bir tavuk kemiği bırakarak. "Bu beni rahatlattı. Şimdi düşünebilirim."

Silas, "Bu yemek gerçekten çok iyi," diye katılıyor. "Buraya tekrar gelmeliyiz."

"Sorun değil," diye . "Bir dahaki sefere aptal gibi dolandırıldığımda uğrarız."

Jason dilini şaklatıyor. "Sana bu tavuktan biraz lazım," diyor. "Ruh halini değiştirecek." Tabaktan etli bir parça alıp boş tabağıma koyuyor. "O narin kız şeyini yapma ve bu yemeği es geçme. Ve burada da biraz tost taşı var. Kızarmış plantain."

"Bu zarif bir kız meselesi değil," diye karşı . "Tanrım." Tovuğu elime alıyorum ve bir ısırık alıyorum. Derisi çıtır çıtır ve baharatlı, eti ise sulu. Küçük bir inilti çıkardım.

"Hiçbiri değil," diyor Jason. "Şimdi bize orada neler olduğunu anlat."

"Bir dakika. Bu tavukla iletişim kuruyorum." Ben bir ısırık daha aldıktan sonra bir muz yerken Silas kıkırdıyor. Oyalanıyorum, çünkü gerçekten ne yapacağımı bilmiyorum. "Paramın yeteceği bir yeri nasıl bulacağımı bilmiyordum," diyorum sonunda, Jason'ın bana uzattığı peçeteyle parmaklarımı silerek. "Ben de Craigslist'te şansımı denedim. Ve şimdi depozitom bile yok."

Tekrar ağlamak istiyorum.

"Sen Manhattan'da babanla kalmıyor muydun?" Silas soruyor.

"Evet. Ama bana bir ders vermek için büyük bir çaba sarf etti. O adamla kalamam." Gerçi başka bir alternatif göremiyorum.

"Biraz bizimle kalabilirsin," diyor Silas. "Değil mi Castro?"

Jason kokteyl bardağını ağızına götürürken duraksıyor. "Ne?"

"Kanepeyi alabilir," diyor Silas sırtarak. "Zaten iki gece sonra bir yolculuğa ."

"Kanepem mi?" Jason soruyor. Bana yan gözle

bakıyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum.

"Sorun değil," diyor Silas neşeyle. "Değil mi, kardeşim?"

"Elbette," diye homurdanıyor.

Ah canım. Ne yapacağımı bilemiyorum. İyi kızlar dayatmaz. Öte yandan, iyi bir kız olmak benim için pek de iyi gitmiyor. Ve gerçekten ama gerçekten eve, babama koşmak istemiyorum.

Yine de. Jason beni kanepesinde istemiyor.

"Çocuklar, kaybettiklerimi geri kazanmam üç *hafta* sürebilir. Neredeyse hiçbir şey kazanmıyorum ve maaşımı sonsuza kadar ellerinde tutuyorlar."

Jason gözlerini kapatır. Tekrar açana kadar uzun bir süre geçti. "Endişelenme, tamam mı? Sadece tavuğu ye ve biraz nefes al, sonra da kanepede kalabilirsin."

Bu konuda pek heyecanlı görünmüyor. Ama yine de minnettarlık duyuyorum. "Teşekkür ederim! Çok teşekkür ederim!" Eğilip ona sarılıyorum. Silas'a da sarılırdım ama o Jason'ın diğer tarafında ve benim goril kollarım .

Sarılmamız uzun sürmüyor çünkü Jason hırıltılı bir ses çıkarıyor. Sanırım benim gibi bir beleşçiye sarılma havasında değildi.

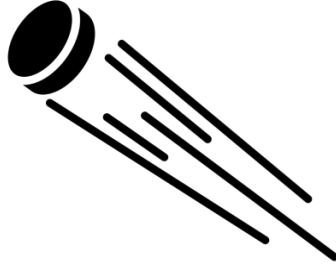
"İyi anlaşma," diyor Silas. "Hesabı alalım, olur mu? Geç oluyor."

"Önce şu romlu içkilerden bir tane daha içmem gerekebilir," diye homurdanıyor Jason. "Heidi, ye şu yemeği."

"Evet, *efendim*," diyorum.

Bana karanlık, tedirgin edici bir bakış attı.

Ama sorun değil. Harika yemeklerim ve üzerinde uyuyabileceğim bir kanepem var. Henüz yenilgiyi kabul etmek zorunda kalmayacağım.

ASON

"SEN BENİM K.ÇIMDA BİR BAŞ BELASISIN," diye tıslıyorum Silas'a. "Bunu biliyor muydun?"

Onun odasındaız ve Heidi şu anda benim duşumda kendi kendine şarkı söylüyor. Silas yatağına uzanmış, ben kapı aralığından ona bakarken kendi kendine kıkırdıyor.

"şu anda dertlerimi unutup bir hokey hayranıyla takılıyor olmalıydım," diye yakınıyorum. "Pijama partisine ev sahipliğı yapmak değıl!"

"Kızı sokağıa mı atacaktın? Bahse girerim bunu yapamazdın."

O haklı, elbette. Heidi'yi asla tehlikede bırakmam. "Babasının Yukarı Doğı Yakası'nda bir çatı katı var," diye . "Köprünün altında bir karton kutuda uyuyacağı önyargısına kapılmayalım."

"Benim hatam," diyor kibirli bir sırıtışla.

"Buradaki amacınız nedir?" Talep ediyorum.

"Eğlence." Ellerini başının arkasında birleştiriyor. "O etraftayken düşünceli bir kedi değılsin. Daha çok salyalı bir köpeğıe benziyorsun."

"Seni eğlendirmek için burada değilim!" Tanrım. Onun iyi bir oda arkadaşı olduğunu dőőünördüm.

"Biri yapmalı," diyor i çekerek. "Ve seni de eğlendirmeli. Geçen sezon çok eziyet çektik. Ve bakın bizi nereye getirdi."

"Bana yirmi yedi gol ve sana tek yönlü bir sözleşme kazandırdı." Geçen sezon epikti.

Silas ıldırıtcı bir şekilde omuz silkiyor. "Başarı güzeldir. Ama birbirimizden başka paylaşacak kimsemiz yok. Ve sen erkeklerden hoşlanmıyorsun, yani..." Tekrar omuz silkiyor.

"*Bana bir şey ayarlayabileceğini* mi dőőünüyorsun..." Baş parmağımı diğer odaya doğru salladım.

Sessizlikte, komiserin kızının müziğin sesiyle yaşıyan tepeler hakkında şarkı söylediğini duyuyoruz.

"Gösteri müziklerini seviyor. Sen gösteriş meraklısısın. Bence bu bir işaret," diyor Silas, onu boğmak istememe neden olan bir başka sinir bozucu sırtışıla.

Hiçbir yere varamayınca, katlanabilir kanepeler için çarşaf ve battaniye bulmaya gidiyorum. Bu enayiye kurmak on beş dakikamı alıyor. Tam yastığı kabartıyordum ki Heidi odamdan, üzerinde bir kızı birkaç ülkede hapse attırabilecek küçük kolsuz bir tişört ve şrtla ıkageliyor.

Onu fark etmeyi bırakmalıyım. Ama göğüs uçlarının yumuşak kumaş üzerindeki hatları beni tahrik ediyor. Ve bacaklarının pürüzsüz teni kilometrelerce uzanıyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor. "Biraz sersemlemiş görünüyorsun." "Peki," diye homurdanıyorum ve kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum. "Her şey hazır burada."

Yüz ifadesi yumuşar. "Teşekkür ederim. Ben de öyle yapardım."

"Tamam." Beni mağara adamına çevirdi. Her seferinde bir kelime. idare edebilir. geçip giderken, narenciye ve bal kokusu alıyorum.

Çekyatın kenarına oturuyor ve eliyle yatağı test ediyor. "Vay canına, güzelmiş. Burada kalmama izin verdiğin için minnettarım."

"Sorun değil." Lambayı kapattım. Sonra yanına oturdum. Kendime bunun daha az huysuz ve daha çok arkadaş canlısı olmaya çalıştığım için olduğunu söylüyorum. Ama aslında benim için kötü olan şeylere çekildiğim için. "Bu çekyatı bir tek annemle babam kullanıyor."

"Sık sık ziyaret ediyorlar mı?" "Yılda birkaç kez."

İpeksi bir elini koluma koyuyor. "Yakında saçlarından kurtulacağıma söz veriyorum."

Bu da gitmem için bir işaret. Çünkü onun dokunuşunu çok seviyorum. "İyi geceler, seni baş belası."

Loş ışıktaki bana gülümsüyor. "Gitmek zorunda değilsin, biliyorsun."

"Evet, gerçekten istiyorum."

"İyi geceler öpücüğü alacak mıyım?"

Hay aksi. İkimiz de bunun ne kadar iyi olabileceğini biliyoruz. "Bu kötü bir fikir." Pes etmeden önce ayağa kalkıyorum. "Sen iyi uyu. Yarın polisi arayabilirsin, tamam mı? Paranı alan şerefsizden şikâyetçi olursun."

"Yapacağım," diyor iç çekerek. "Ama geri alamayacaklar."

Bir elimi başına koydum ve sonra eğilip saçlarını öptüm. Bunu dostça bir jest olarak yapmıştım ama dudaklarım ipeğin üzerinde gezinirken onun tatlı kokusu bile çok fazlaydı. Boğuk bir sesle "İyi geceler," diyorum.

Sonra kendi odama çekilip kapıyı kapattım.

Harika bir gece uykusu değil. Rüyalarım koçların bana bağırmasıyla dolu. Ve sonra, şafağa doğru, seksi bir rüya görüyorum.

Mavi gözlü ve yumuşak elli bir kız.

Alarm çaldığında, gözlerimi ihtiyatla açıyorum. Açıldım ve aşırı yorgunum. Bu hoş bir kombinasyon değil. Yuvarlanıp gözlerimi tekrar kapatmak istiyorum ama sabah pateni bir saat içinde başlıyor ve daha sonra ilk yolculuğumuz için toplanmam gerekiyor.

Bu yüzden yataktan ve kendimi uyandırmak için biraz esneme hareketleri yaptım. Giyinip hazır olduğumda yatak odamın kapısını açtığımda tuhaf bir kokuyla karşılaşıyorum.

Pastırma mı o?

Mutfağa girdiğimde Silas'ı masamızda oturmuş, ziyafetteki bir kral gibi görünürken buluyorum. Üzerinde kızarmış yumurta olan bir waffle yiyordu. Tabağında domuz pastırması ve bir dilim kavun da var.

Heidi tezgâhtan bana doğru döndüğünde "Vay canına," diyorum. "Ne oldu burada?"

"Kahvaltı," diyor alnını kırıştırarak. Bana bir embesilmişim gibi bakıyor. "Sen kahvaltı yapmıyor musun?"

"Um, evet?" Sadece böyle görünmüyor. "Bizim için yemek yapmak zorunda değilsin."

Silas dehşet dolu bir ses çıkarır ve ardından eliyle bir kesme hareketi yapar. "Lütfen çeneni kapatır mısın? Bütün bu güzel yemekleri görmüyor musun?"

"En azından bunu yapabilirim," diyor Heidi. "İşte seninki." Bir tabak uzatıyor ve tıpkı Silas'ınki gibi. Waffle ve pastırma kokusu burun deliklerimi dolduruyor ve Silas'ın olaylara bakış açısına yaklaşmaya başlıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum, aceleyle oturuyorum ve benim için hazırladığı gümüş eşyaları alıyorum. "Waffle ütümüz var mı?"

"Kesinlikle öyle," diyor. "Ama etiketi soydum. Daha önce kullandığını hiç sanmıyorum."

"Oh." Mutfağımda başka ne var acaba? "Bu yiyecekleri nereden aldın?"

"Bu sabah bitirdim."

"Fişini sakla," diyorum.

"Zaten buzdolabının üzerinde." Mıknatısla tutturulmuş bir kâğıt parçasını işaret ediyor. "Ayak işlerini seve seve yaparım ama nakit sıkıntısı çekiyorum."

Bir parça waffle ve kızarmış yumurtayı ağzıma atıyorum ve sonra biraz inliyorum. "Tarçın mı o?"

"Evet," diyor bir parça mumlu kağıt üzerine daha fazla waffle yığarak. "Küçük dükkânda gerçek akçaağaç şurubu yoktu ve sahte akçaağaç şurubu çöptür. Bu waffle'lar dondurucunuza gidecek. Eğer yirmi saniye mikrodalgada pişirir ve ardından tost makinesinde kızartırsanız, artan yemekler için çok iyi olurlar."

"Şimdi bir tane daha alabilir miyim?" Silas sorar.

"Hayır," diyor kısaca. "Çok karbonhidratlı. Ama daha fazla kaloriye ihtiyacın varsa bir yumurta daha alabilirsin."

Silas ve ben meraklı bakışlar atıyoruz. "Anladım," diyor ikimiz de gülmemeye çalışırken.

"Siz yokken -polisin sihirli bir şekilde paramı bulmadığını ve benim de hemen karşılayabileceğim bir apartman dairesi bulmadığımı varsayarsak- postalarınızı alabilir, ayak işlerinizi yapabilir ve çiçeklerinizi sulayabilirim."

"Hiç bitki yok," diye . "Ama teşekkür ederim."

Silas yüzünde düşünceli bir ifadeyle bir parça pastırma çiğniyor. "Biliyorsun, bu sezon boyunca bazı oyuncular için büyük bir sorun. Ayak işleri, market alışverişi gibi konularda ara sıra yardıma ihtiyaç duyuyorlar. Eğer fazladan para kazanmak istiyorsan, hizmetlerini sunmak isteyebilirsin. Saat başına ücret alabilirsin. Bu binada bir sürü adam yaşıyor, bu yüzden herkesin postasını aynı anda alabilirsin."

Heidi elindeki yarım kavunu tezgâha bırakır ve Silas'la yüzleşmek için döner. "Gerçekten mi? Böyle bir şey var mı?"

"Elbette." Omuz silkiyor. "Her yıl erkekler, jetleri New York'a iner inmez market alışverişlerini nasıl teslim alacaklarını bulmaya çalışıyor. Takım elbiselerini kuru temizlemeciye nasıl götüreceklerini. Tüm bunlar için hizmetler var ama parça parça. Ve size bir anahtar emanet ederler. Bu farklı bir hizmet seviyesi gibi."

"Silas," diye nefes alıyor. "Seni şu anda öpebilirim. Sen bir flip- ping dehasısın."

Heidi'nin Silas'ı öpmesi fikri içimde bir şeylerin ters gitmesine neden oldu.

Ve sonra ona doğru atılıp kafasına sarıldığında daha da kötüleşir, bu da yanağını göğsüne dayar. Fikrinin ne kadar mükemmel olduğu hakkında birkaç güzel söz daha söylüyor.

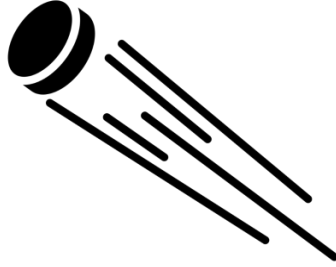
Silas başını kolunun altından çıkarıyor ve bana sırtıtıyor.

Ve burada işim bitti. Birden ayağa kalkıyorum ve boş tabağımı durulamak için lavaboya taşıyorum.

"Bırak gitsin," diyor. "Bir dakika içinde bulaşık makinesini dolduracağım. Senin antrenmanın var ama benim saat dörde kadar güvenlik vardiyama gitmem gerekmiyor."

"Hokey maçı yokken koruyacak ne var?" Ben soruyorum.

"Hiçbir fikrim yok," diyor. "Ama tatsız olacağını şimdiden biliyorum."

HEIDI

BRUISERS'IN MERKEZİ Brooklyn Navy Yard kompleksinin bir parçası olan restore edilmiş bir depoda bulunuyor. Büyük pirinç kapı kolunu çekip lobiye adımımı attıktan sonra, büyük bir ekranda oynayan önemli bir filmin görüntüsüyle karşılaşıyorum.

Birisi yaz boyunca videoyu değiştirmiş ve takımın en çok kazandığı sezondan en iyi anları bir araya getirmiş. O'Doul'un geçen yılki playoffların ilk turunda D.C. takımına attığı golün klibini izlemek için duraklıyorum. Bunu Ja- son'ın Tampa'ya attığı golün klibi izliyor. Kaleye hücum ediyor ve topu kalecinin bacaklarının arasından geçiriyor. Buna hokeyde beş delik diyorlar.

Bu hafta çocuklarımın üç deplasman maçını da izledim. Ne yazık ki Jason beş deliği bulamadı. Ya da diğer delikleri. Yapabildiği en iyi şey bir güç oyununda tek bir asist yapmak oldu. En sevdiğim forvet hala sağ kanada geçtiği için sarsılmış durumda.

Bu gece eve döndüğünde huysuz bir ayı olacak. Her sporcu öyle olur.

Lobiyi geçiyorum ve cam bir tüneli takip ederek yepyeni antrenman tesisine iniyorum. Bayer için bir iş üzerindeyim.

kaset izlemem için bana para ödüyor.

Silas takım için ayak işlerini yapmamı önerdiğinde, gerçekten bir şeyler bulmuştu. O ilk sabah sadece iki takım arkadaşşıma bundan bahsettim ve öğlene kadar bir düzine hokey oyuncusundan mesaj aldım. Son beş gün içinde hepsinin ayak işlerini yaptım.

Ekip masörü O'Doul ve Ariana için müteahhitlerin iki blok ötedeki tadilat çalışmalarında ne kadar ilerleme kaydettiklerini kontrol ettim. Akşam işçiler gittikten sonra kapılarının kilitli olduğundan emin oldum.

Trevi ve Georgia'ya postalarını ve kuru temizlemeyi götürdüm. Ve dönüşleri için ellerinde olmasını istedikleri yiyecekleri aldım. Beringer için de aynısını yaptım.

Şimdi eğitim departmanından Bayer'in tıbbi dosyasını almaya geldim. Dizinin röntgeni gibi bir şey. Soru sormuyorum, sadece bir şeyler getiriyorum. Saatine 20 dolar alıyorum ve herkes ilk faturalarını bu gece alacak.

Apartman param bu şekilde iki kat daha hızlı yenilenecek.

İhtiyacım olan dosya, resepsiyon görevlisinin söz verdiği gibi tedavi odasının dışındaki bir masaya bırakılmıştı. Dosyayı çantama koyuyorum ve tesisten ayrılmak için arkamı dönüyorum.

"Hey!" Rebecca beni selamlamak için durdu. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu.

Sizi buraya getiren nedir?"

"Oyuncular için ayak işleri. Bu benim ikinci işim." Gözlerini kırptırıyor. "Çok beceriklisin."

"Bu Silas'ın fikriydi. Bir sonraki durağım Gold Street'teki Trader Joe's. Takım uçağı inmeden önce altı farklı daireye yemek teslim edeceğim."

"Tüm bunları nasıl idare edeceksin?"

"Water Street'e taksiyle döneceğim ve yol müşterilerim arasında paylaştıracam. Altı dakikalık dilimler halinde saati yirmi dolar, artı arıza masraflar."

Becca kahkahayı patlatıyor. "Bir gün dünyayı sen yöneteceksin."

"Belki." Babamın parmağının altından çıkar çıkmaz.

Yeni takım sahibi elleri kalçalarında, "Umarım gece gündüz çalışmıyorsunuzdur," diyor.

"Hayır. Geçen hafta stadyum güvenliğine atandım ama takım deplasmandayken bana neredeyse hiç saat veremediler. Çarşamba günü şehrin öbür ucundaki bir ziyafet için çağırıldım. Bunun garip olduğunu düşündüm. Takımla hiçbir ilgisi yoktu."

Rebecca'nın gözleri yuvarlaklaşır. "Ne? Bu olay neredeydi?"

"Court Street'teki bir sosyal salonda. Bana ne zaman ve nerede olduğunu söyleyen e-postayı size iletebilirim. Güvenlik şirketinin faturanızı kabarttığını falan mı düşünüyorsunuz?"

"Muhtemelen değil mi?" Rebecca diyor ama düşünceli görünüyor. "Ayrıntıları bana gönderin, ay sonunda faturamızı aldığımızda iyice kontrol edeceğim."

"Bu harika bir fikir," diye kabul ediyorum, caddeye açılan tünele doğru ilerlerken. "Gitsem iyi olacak."

"Seni dışarı çıkarayım," diyor Rebecca. "Bana fikir veriyorsun."

"Ne tür fikirler?"

Antrenman sahasının kapısından geçerken sessizleşti. "Çalıştığınız her departmanla ilgili bir rapor isteyebilir miyim? Bana standart ücretini fatura edebilirsiniz."

"Casusluk yapmamı mı istiyorsun?"

Gıcırđıyorum. Becca yürümeyi bırakıyor. "Bu korkunç mu?"

"Hayır! Casusluğu *severim*." Bu harika olacak. "Hotdog satıcısının ucuz koltuklar için daha ucuz ekmekler kullandığını biliyor muydun? Ama aynı fiyatı alıyor?"

"Kasabadan defol!" Becca'nın nefesi kesildi. "Bu korkunç."

"Sanırım markasız bira satıyorlar ve yanlış etiketliyorlar. Pek dikkat etmedim ama yemin ederim biri musluğa farklı etiketli bir bira takmış."

Becca tünelin cam tuğlalarına yaslanıyor ve gözlerini kapatıyor. "Bu kadar şaşırmamalıyım, değil mi? Ama yine de şaşırdım. Ya herkes bizi aldatıyorsa?"

"Panik yapmayın. Eğer sana yardımı olacaksa ikinci kez imtiyazlar arasında dolaşacağım. Senin için iki kez sosisli sandviç gibi kokacağım, Bec. Sen takdir ettiğin sürece."

Bir kahkaha patlattı. "Gerçekten o ofis yöneticisi işini istiyorsun, değil mi?"

"Kötü," diye fısıldadım.

Çenesine vuruyor. "O pozisyonu iki ya da üç ay daha açık bırakmak kolay olmayacak. Ama deneyeceğim."

"Buna degeceğim, yemin ederim."

Becca sırtıyor. "Hiç şüphem yok. Bu hafta nerede çalışıyorsun?"

"Lisanslı giysiler. Sıkıcı ama kokmuyor." Şimdiye kadar sadece iki vardiya yaptım ama şikayet edemem. "Şimdiye kadar yaptığım her şey için sana bir rapor yazacağım."

"İyi iş, stajyer." Sırtına bir tokat attı. "Her kelimesini okuyacağım."

Hiç bu kadar çok yiyecek görmemiştim.

Alışveriş çok uzun zamanımı alıyor çünkü herkesin listesinin ayrı tutulması gerekiyor. Ve altı hokey oyuncusu için alışveriş yaparken belli başlı trendler ortaya çıkıyor.

Tek hokey oyuncuları çok yer.

İki hokey oyuncusu avokado sever. Hiç bu kadar çok avokado almamıştım. Eğer New York Borsası'nda işlem gören bir avokado şirketi olursa, babama miras fonumun bir kısmını oraya yatırması için talimat vereceğim. Sonunda o parayı elime aldığımda - elli yıl sonra, babam sonunda beni affettiğinde - mirasım dört katına çıkmış olacak.

On beş alışveriş poşetini arabasının arkasına yüklerken taksici "Çok aç olmalısınız," diyor. Poşetlerin üzerine keskin kalemle her oyuncunun adını yazmıştım bile.

Ama bu adam bunu bilmiyor. "Aslında ben dört kişilik yiyorum," diyorum karnımı okşayarak.

Bagajı kapatırken kaşları çatıldı. Şaka yapıp yapmadığıma karar veremiyor. "Tebrikler," diyor sonunda.

"Teşekkür . Keşke babasının kim olduğunu bilseydim."

Ben kendime özel bir beşlik çakarken, adam büyük bir telaşla ön koltuğa tırmanıyor. İyi kızlar zevksiz şakalar yapmaz. Ama bugünlerde tüm kuralları çiğniyorum.

Taksinin arkasında, bir şey unutup unutmadığımı görmek için telefonumu çıkardım. Ama hayır. Yapılacaklar listemdeki her bir madde işaretlendi. Bu gece faturalarımı gönderebilir ve ek iş paramı toplayabilirim.

Sadece bir şey eksik. Küçük işimin bir isme ihtiyacı var. Mighty Heidi'yi düşünüyorum, çünkü neredeyse kafiyeli. Ama tam olarak doğru değil.

Ekranda bir mesaj beliriyor. Eric'ten, eski sevgilimden. Parmağım bildirimi kapatmak için üzerinde geziniyor, ama sonra bir an için

Mesajdan bir parça. ***Bir görüşme için şehirdeyim ve seni yemeğe çıkarmak istiyorum.***

Pekala, kırıntılar. Eğer şehirdeyse, onu görmeyi gerçekten reddedebilir miyim?

Bu yaklaşık on yedi farklı görgü kuralını çiğnemek demek.

Adına tıklayıp onu arıyorum. Bir yanım açmayacağını umuyor. Ama sonra açıyor. "Heidi Jo," diyor yumuşak bir sesle. "Sesini duyma zevkini neye borçluyum? Lütfen beni kıcımdan aramadığını söyle."

"Hayır," diyorum, şimdiden aramamış olmayı dileyerek. "Mesajını gördüm."

"Seni görebilir miyim?"

"Şey, gerçekten de güne bağlı. Babam son zamanlarda beni garip işlerde çalıştırıyor ve saatler oldukça belirsiz."

Sanki çok sevimliymiş gibi kıkırdıyor ve öfkem alevleniyor. Hayatımdaki erkekler beni hiç ciddiye almıyor. "Şehirde sadece otuz altı saat kalacağım ama seni görmeyi gerçekten çok isterim. Seni çok özledim. Seni dışarı çıkarıp şımartmak istiyorum."

"Bu gerçekten çok hoş Eric," diyorum nazikçe. "Belki bu işe yarayabilir." "Öyle umuyorum." İç çekiyor. "Hâlâ neden ayrılmak zorunda kaldığını bilmiyorum.

okul." *Ve ben.* O söylemese bile ben cümlemin sonundaki o fazladan kelimeleri duyuyorum. "Pennsylvania sensiz aynı değil."

"Pennsylvania'nın hayatta kalacağından oldukça eminim." Gerçi şu anda o kadar yorgunum ki Eric'in nostaljik tonu beni yıpratıyor. Programım izin verirse belki onunla akşam yemeği yerim. Her gece yatmadan önce beni arayıp *seni seviyorum* diye fısıldayan bir adamı özlemem çok mu kötü?

"Bakın, erken mezun olmayı düşünüyorum," diyor. "Bu görüşme Şubat ayında başlayacak bir iş için. Analist eğitim programında."

"Bekle, ne?" Bu beni hayallerimden uyandırdı. "Ama bu tam da hokey sezonunun ortasında."

Kıkırdaması alçak ve sıcak. "İlk endişenizin bu olacağını tahmin etmiştim. Ama Villanova Buz Kedileri'nin idare etmesi gerekecek. Zaten bu benim oynamak için son sezonum Heidi Jo. Brooklyn Bruis-ers gelip beni çağırarak değil ya."

Sanırım haklı. Çoğu üniversite hokey oyuncusu mezuniyet gecesinde sporu bırakır. Ama kim playofflardan hemen önce takımını terk edebilir ki! "Harika bir iş fırsatı olmalı. Bir bankada mı?"

"Goldman Sachs. En iyisi. Bana bir yer teklif ederlerse, kabul ederim."

"Oh," diyorum yavaşça. "Eminim zekânla onları şaşırtacaksın."

"Onları şaşırtacağım ve bunu güzel bir akşam yemeğiyle kutlayacağız. Sana seyahat programımı gönderirim. Şehirde bir yerine iki gece kalırsam, seni görme şansım ikiye katlanır, değil mi?"

"Evet, sanırım öyle." Sadece bu konuda ne hissettiğimden emin değilim. "Kendine iyi bak tatlım. Seni görmek için sabırsızlanıyorum."

Taksi çocuklarımın Water Street'teki apartmanının önüne yanaştığında iniyoruz. Yorgun adımlarla dışarı çıkıyorum ve taksinin bagajından bavulları çıkarmaya başlıyorum.

Dairenin kapıları açılır ve Miguel pirinç bir zangoç arabasını taşıyarak dışarı çıkar. Bu, bir kızın beş farklı daireye nasıl erzak götürebileceği sorununu çözüyor. Tanrı milyonerleri korusun. Her şeyi düşünmüşler.

"Nereye, bayan?" Miguel soruyor. Bu hafta yarım düzine farklı daireye girip çıktığım için kafası iyice karıştı.

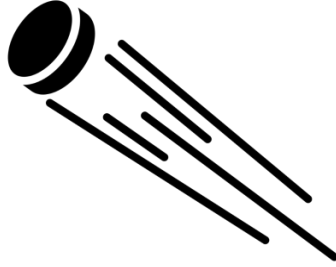
"Karışık bir durum," dedim ona. "Teslimatımı yaparken tekerleklerinizi on beş dakikalığına ödünç alabilir miyim? Bu yiyecekleri buzdolabına koymam gerekiyor."

"Tabii ki." Geri adım atıyor. "Kuru temizlemeci de gömlekleri ..."

"...Trevi," diyorum. En son onunki geldi, çünkü o diğerlerinden farklı bir dükkân kullanıyor. "Onları buraya yükleyin. Her şeyle tek seferde ilgileneceğim."

Yük asansörünün kapıları arabayı yerleştirmek için açıldığında ayaklarım çılgık atıyor.

Becca haklıysa, bir gün dünyayı ben yöneteceğim. Umarım dünya hakimiyeti ayak masajı ile birlikte gelir.

ASON

HER YOLCULUK ZORDUR. Ama genellikle bu kadar cesaretsiz hissetmiyorum.

İki galibiyet ve iki mağlubiyet aldık ama benim katkım zayıftı. Endişeliyim ve takım arkadaşlarımın da endişeli olduğunu biliyorum. Çünkü şu anda bana çok *iyi* davranıyorlar. Hepimiz Milyon Dolarlık Yatakhane'ye girerken Bayer benim için kapıyı tutuyor. Silas da havaalanından dönerken takside müziği izin verdi.

Kötü olduğunu böyle anlarsın. Eğer bu adamlar her şeyin yolunda olduğunu düşünselerdi, her zamanki gibi pislik olurlardı.

"Pizza ve bira sonra bizim evde?" Silas takım arkadaşlarımıza teklif ediyor. "Bir doz Grimaldi'ye ihtiyacım var ama dışarı çıkamayacak kadar yorgunum."

Bayer ve Beringer "Kulağa hoş geliyor," diye hemfikir.

"Belki," diyor Leo. "Georgia'nın plan yapıp yapmadığına bakmalıyım." Bayer, "Küçük karısını kontrol etmeliyim," diye onu kışkırtıyor. Sonra da

kırbaç sesi çıkarıyor. Ama Leo sanki bir sırrı biliyormuş gibi kendi kendine gülümsüyor. Leo'nun ilk yolculuğumuzda iki golü var. Sezonu iyi gidiyor. Kimsenin onayına ihtiyacı yok ve bunu biliyor.

Güzel olmalı.

Silas ve ben sessizce asansöre binip kapımıza doğru ilerliyoruz. Kapının kilidini açtı.

Bavullarımızı her zamanki gibi yere bırakırken, "Her gezginin kendine ait bir evi vardır ve gezdikçe bunun değerini daha iyi anlar," diyorum.

"Shakespeare mi?" Silas sorar.

"Dickens," diyorum. "Belki de antrenman kampı sırasında Dickens'tan alıntı yaparak kendime uğursuzluk getirdim. Şimdi bütün sezonum *Oliver Twist* gibi olacak. 'Lütfen efendim. Bir gol atabilir miyim?'"

Silas homurdanıyor. Sonra burnunu kaldırıp havayı kokluyor. "Kokuyu alıyor musun? Sanki..."

Derin bir nefes alıyorum. "Evet. Evimiz ayak yerine limon kokuyor."

"Wow. Huh. Bunu sevdim." Silas mutlu bir iç çekişle yatak odasının sığınağına doğru yürür.

Oturma odamızda bir süre oyalandım. Heidi'nin dairemizde kalacağını düşünmemeye çalışıyordum, çünkü şu anda yeterince sıkıntım var. Ama bavulu orada, duvara dayanmış.

Yine de ondan başka bir iz yok. Çekyat kaldırılmış ve her yüzey normalde olduğundan daha düzenli. *Sports Illustrated* dergileri düz bir şekilde duruyor ve sehpanın üzerinde hiç kullanılmamış su şişesi yok.

Heidi burada olmasına rağmen ondan hiçbir iz yok.

Seyahat çantamı alıp omzuma atıyorum ve beni sıcak bir duşun beklediği yatak odama doğru ilerliyorum. Aklımdan musluğu açmak geçerken gözüm yatağa takılıyor.

Vay anasını. Heidi yüzüstü yatağıma düşmüş. Yatağın ayak ucunda, yorganın üstünde ters bir şekilde uzanmış, uyuyor. Hatta hafifçe horluyor.

Tek bir bakış yetiyor ve daha şimdiden içimde istenmeyen bir şehvet parıltısı hissediyorum. Başının üzerinde uzanan kollarının altın sarısı tenine ve kot pantolonunun içindeki kusursuz kışının yuvarlak şekline hayran olmak için tek ihtiyacım olan bir saniye.

Beyaz kot. Ve İşçi Bayramı çoktan geçti. Birisi yaramazlık yapmış. Yatağın üzerine diz çöküp bunları vücudundan çıkarmak istiyorum.

Hay sikeyim. Çantamı tekrar yere bırakıyorum ve takım elbise krikomu çıkarıp çantanın üzerine bırakıyorum. Sonra banyo odama doğru ilerliyorum. Kapıyı kilitliyorum ve kalan giysilerimi çıkarıp sıcak spreyin içinden çıkıyorum.

Komiserin kızına otuzbir çekmeyeceğim. Öldür beni artık.

On dakika sonra yeni tıraş olmuş ve havluyla çıkıyorum. Çünkü burası benim lanet evim ve bornozum yok. Sadece tonlarca gürültü yapmakla kalmadım, aynı zamanda Silas'ın odasından çalan piliç müziğini de duyabiliyorum. Biz sessiz insanlar değiliz.

Ama bilmiyor musun? Yatağında hala uyuyan, yasak bir prenses var.

Ama bu sefer beni duyuyor. İç çamaşırı çekmecemi açtığımda Heidi'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım!" Hızla doğruluyor. Annemin benim için yaptığı yorganın dikiş deseni pembe yanağına kazınmış. "Özür dilerim! Sadece bir dakikalığına oturacaktım." Ayağa fırladı ve derin bir nefes aldı. "Evine hoş geldin."

"Teşekkürler. Geri döndüğüme sevindim." Gitmesini bekledim.

Hâlâ yeni uyanmış yarı bilinçli bir görüntüsü var. Ben izlerken, büyük mavi gözleri yavaşça bana bakıyor ve

Aşağı. Çıplak göğsümü ve karın kaslarımı okşar gibi bakışlarını hissedebiliyorum. "Vay canına," diyor, takdir dolu bir sesle.

"Daha fazlasını görmek istemiyorsan, dışarı çıkmak isteyebilirsin," diye homurdandım.

Hareket etmiyor. Onun yerine gözleri biraz yumuşuyor ve hülyalı bir şekilde iç çekiyor.

Vay . Muhtemelen iyi beslendikten hemen sonra böyle görünüyordur.

Argh! "Dışarı ," diye bağırarak şifonyerime doğru dönüyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor ve ardından kapıyı arkasından kapatarak odamdan hızla çıkıyor.

Ama zarar çoktan verildi. Vücudum gergin ve sekse hazır hissediyor. Ve oda hafif narenciye ve bal kokuyor. Yatağım da muhtemelen onun gibi kokuyor.

Odanın içinde tepiniyorum, giyiniyorum, takım elbisemi asıyorum ve bavulumu boşaltıyorum. Yorgunum, hokey maçım boka sardı ve pizzaya, biraya ve cinsel boşalmaya ihtiyacım var.

Ama sadece pizza ve bira gelecek, lanet .

Sonunda mutfağa girdiğimde, Silas Heidi ile birlikte oradaydı. Mutlu bir şekilde en sevdiği atıştırmalık olan taze salsa soslu avokado dilimlerini çiğniyor. "Heidi, Mil- lion Dollar Dorm'da kalan herkes için alışveriş yaptı!" diyor. "Eve döndüğümde yiyecek bir şeyler bulmak çok güzel."

"Oh, harika." Ona da bir liste vermiştim. "Bu harika. Bunun için teşekkürler."

"Benim için bir zevk," diyor gülümseyerek.

Dolaba yaklaşıp açıyorum ve cips arıyorum.

Hmm. "Doritos'u nereye saklıyorsun?"

"Oh," diyor. "Onun yerine bunları almışsın." İşaret ediyor.

Raftan bir poşet aldım. Ama bu cipsler *yeşil*. "Bunlar... lahanadan mı yapılmış?"

"Evet," diyor. "Çok lezzetliler. Sos olarak da bunu alabilirsin." Buzdolabını açıyor ve benim sevdiğim soğan sosu yerine bir kutu organik humus çıkarıyor.

Bu tam bir felaket. "Ama bu aynı şey değil! Bana altı oyuncunun emirlerini en iyi olduğunu düşündüğünüz şekilde değiştirdiğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Asla olmaz." İpeksi saçlarını savuruyor ve öpülesi dudaklarını büzüyor. "Sadece senin. Başka kimse benden içinde beş numaralı sarı boya olan bir şey almamı istemedi."

Silas gülüyor, şerefsiz herif. Kaşlarımı çatarak çantayı yırtıp açıyorum. Sonra aklıma gerçekten korkunç bir şey geliyor. "Peki ya sandviçim? Sen aldın mı?"

"Tam buğdaylı sandviç ekmeği, kremalı fıstık ezmesi ve saman meyvesi reçeli?" diye soruyor.

"Çilekli olmak *zorunda*," diye gürledim, sesim bir deli gibi çıkıyordu. Bazı şeylerle başa çıkılamaz. Kader gibi.

Heidi başka bir dolaba doğru yürür ve kapağını açar, bir somun ekmek ve bir kavanoz fıstık ezmesi ortaya çıkar. Ve bir kavanoz Bonne Ma- man çilek reçeli. "Sizin batıl inançlarınızla uğraşacak kadar deli değilim," diyor.

"Teşekkür ederim." Güçlü bir rüzgarla nefes veriyorum. "Makbuzu sakladın mı?" Ona geri ödemem gerekecek.

"Beni ne ?" diye bağılıyor. "Bu gece tam ayrıntılı bir fatura alacaksınız. Ve bu arada, size sadece yiyecekleri faturalandırıyorum. Siz ikiniz işçilik için para ödemiyorsunuz. Yine de kimseye söylemeyin. Piyasa fiyatımı yukarı doğru bir yörüngede tutmam gerekiyor."

"," diyor Silas sırtarak. "Teşekkürler."

"Hayır, benden para alabilirsin," diye itiraz ediyorum. Bunu neden yaptığını anlıyorum - burada bedavaya kalmasına izin veriyoruz. Ama ona hiçbir şey borçlu olmak istemiyorum. Ve ne kadar çabuk para kazanırsa, o kadar çabuk o küçük pijamaları ve o daracık vücuduyla bana işkence etmeyi bırakabilir.

Evet. Hayır.

Şu anda çok sinirliyim. O kadar sinirliyim ki lahana cipslerini alıp poşeti açıyorum. Sonra bir tanesini ağzıma attım.

Korkunç

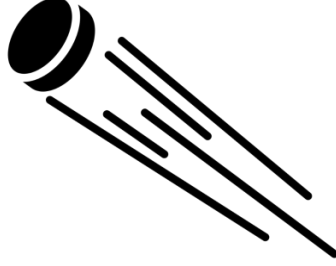
değil. Hmm.

"Pizza siparişi zamanı geldiğinde bana haber ver," diyor. "Arkadaşlarına siparişleri için mesaj atacağım ve sonra her şeyi elektronik tabloma koyacağım."

"Birayı unutma!" Silas neşeyle söylüyor.

"Yapmayacağım!" Heidi mutfaktan çıktı, kıcı bana işkence edecek kadar sallanıyordu.

Pişman olacağım bir şey söylememek ya da yapmamak için ağzıma bir avuç lahana cipsi tıkıyorum.

ASON

BİR SONRAKİ HAFTA boktan bir gösteri. Antrenmanlar berbattı. İstatistiklerim berbat. Organizasyondaki her koç bana yardım etmek için ciddi zaman harcadı. Bunun *iyi* bir şey olması gerektiğini biliyorum. Ama bir insanın bir günde alabileceği çok fazla tavsiye var.

Daha Ekim ve bu şimdiden hayatımın en uzun hokey sezonu oldu.

Daha da kötüsü, Heidi hala evimin etrafında dolaşıyor ve rüyalarımda geziniyor. Bu bir işkence. Bastırılmış bir hüsrarla doluyum ve onu istediğim şekilde kovamıyorum - onu koltuk minderlerine iterek ve onunla pis bir şekilde ilişkiye girerek.

Cuma gecesi de aynı lanet şey. Evimizde oynadığımız maçı Buffalo'ya kaybediyoruz. Ve sonra takım yaralarımızı sarmak için Taverna'ya çekildiğinde, Heidi de orada, dar bir süveterin içinde çok güzel görünüyor.

"Merhaba Pete!" diye selamlıyor kırsaçlı barmeni.

"Merhaba, bayan." Adam ona kocaman bir gülümseme veriyor.

"Bir shot tekila ve viski istiyorum," diyor.

Pete gözlerini devirir. "Reşit değilsin. Bunu konuşmuştuk. Kimse böyle bir şey emretmez. Senin küfürlü konuşman üzerinde çalışmalıyız."

"Bir açıklama yapmak istersem ne sipariş edeyim?" diye soruyor, bir bar taburesi çıkarıp sevimli poposunu üzerine yerleştirerek.

"Tereyağlı bir meme ucu," diye öneriyor Pete. "Ya süt ürünlerinden kaçınıyorsam?"

Barmen o kadar çok gülüyor ki neredeyse anevrizma geçirecek. Heidi'nin olayı bu. Onu bir kez fark ettiniz mi, fark etmekten vazgeçmek zordur.

Belki de sadece ben böyleyimdir.

Pete, yürütme işlevini yeniden kontrol altına aldıktan sonra, "Kirlı martini deneyebilirsin," diyor. "Her zaman bir klasiktir. Ya da daha hafif bir şey istersen bir bardak şampanya."

"İyi tüyo," diyor. "Oh, hey, Castro! Bir saniye buraya gel. Seninle konuşmam gereken bir şey var."

Sanırım ona bu kadar kurnazca baktığım için böyle oldu. Bana söyleneni yaptım ve Heidi'nin yanına oturdum.

"Sana hangi alkolsüz içkiyi dolduruyorum?" Pete sorar.

"Limonlu soda. Teşekkürler. Şimdi, Bay Castro." Bana döndü. "Bu gece evden ayrılmadan önce biri sabit telesekretere bir mesaj bırakmış ve-"

"Oh, bu benim-"

Heidi bir elini kaldırarak beni susturdu. "Bir hikâyesini bölmeyin. Mükemmel bir hafiyelik yaptım, tamam mı? Seni yakalayamadığım bir isimle selamladı. Ama sonra annemin gelecek haftaki maçınıza gelmeyeceğinden bahsetti. Arayan kişi planlardaki değişiklik için özür diledi ama anneni senin yerine kendisini ziyaret etmeye ve yeğeninin doğum günü partisine yardım etmeye ikna etti." "Oh, tamam." Annem gelecek hafta gelmeyeceği için çok üzüldüğümü söyleyemem. Çok fazla rutine girdim. İşler böyle giderse, bir daha

onu eğlendirmek için çok fazla ruh hali.

Hay sikeyim. Bunu düşünmek bile moralimi bozuyor. Geçen yıl arkadaşlarım ziyarete geldiğinde bir maçta iki gol atmıştım ve ertesi gün hep birlikte dim sum yemeye gitmiştik.

"Bu da beni bir sonraki çıkarıma götürüyor." Heidi parmaklarını şıklatır. "Benimle kal, Jason."

"Bana bırak," diyorum, ancak mesajını mı yoksa Heidi'nin vücudunu mu kastettiğim belli değil. Bir güneş ışığı huzmesi gibi. Ve benim bulutlu kışım da bundan biraz kullanabilirdi.

En azından teorik olarak.

"Arayan kız kardeşindi, değil mi? Ve üç yaşına basmak üzere olan bir yeğenin var?"

"Evet. Kız kardeşim Jackie... Oh, kahretsin!" Doğum gününü unutmuşum. Ben gelmiş geçmiş en kötü amcayım. "Bana yardım edebilir misin-"

"Ben senden bir adım öndeyim," diyor. Tabii ki öyle.

Kocaman çantasından bir Brooklyn Bruisers oyuncak hokey sopası çıkarıyor. "Her küçük çocuğun bir hokey sopasına ihtiyacı vardır."

"İyi karar, Heidi."

"Dahası da var." Bana gülümsüyor. "Umarım beğenirsin, çünkü onları acele bir iş yapmaya ikna ettim. Bu gece lisanslı giysilerdeki son vardiyamdı." Brooklyn forması giymiş kahverengi bir oyuncak ayı çıkardı. Çok sevimli. Arkasını çevirdiğinde ayının sırtında CASTRO ve benim forma numaramın yazılı olduğunu görüyorum.

"Vay anasını," diyorum gülerek. Ayıyı bana uzattığında kürkü yumuşak ve sevimliydi. "Bu harika. Sanırım kendim için de bir tane istiyorum."

"Hayır, yok." Heidi ayıyı benden geri aldı. "Bu yarın FedEx kutusuna girecek. Sadece kız kardeşinin adresine ihtiyacım var. Oh -Ve yeğeninizin bir fotoğrafını görmem gerekiyor." "Neden?"

"Çünkü küçük çocuklar !" Gözlerini deviriyor. "Sen bir *ruh hali*."

Gerçekten öyleyim. Cebimden telefonumu çıkarıp birkaç fotoğraf açıyorum. "İşte burada." Kız kardeşim ve onun en büyüğünün fotoğrafı beni sırtttırıyor.

"Ah!" Heidi coos. "Ne kadar çekici bir aile. Umarım senden daha iyi bir çocuk olur."

"Ne?" Ciyak ciyak bağıriyorum.

Heidi sodasını yudumluyor. "Seninle olan işim bu kadar," diyor ve bana elini sallıyor. "Gidebilirsin."

"Teşekkür ." Göz kırpiyorum. "Az önce beni kovdun mu?"

"Evet, yaptım." *Evet, öyle.* Güneyli aksanı çok ince, ama beni gerçekten etkileyen bir şekilde onu yumuşatıyor.

"Eğer burada bu taburede kalırsam, zamanınızı altı dakikalık dilimler halinde mi faturalandıracaksınız?"

Gözlerini deviriyor. "Verdiğim hizmetler için sana fatura kesmiyorum ve bunu zaten biliyorsun. Ama şu anda tarzımı bozuyorsun."

" nasıl?" Burası bir hokey barı. *Bizim* hokey barımız. Burada beni kovalayacak bir kadın yok. Aslına bakarsan, şimdiden iki tanesi bana sık beni bakışları atıyor.

"Belki de harika bir adamın gelip benimle sohbet umuyorum," diyor Heidi, sodasını pipetle karıştırırken. "Seni burada otururken görürse, yoluna devam eder."

"Hangi adam?" Refleks olarak bir omzumun üzerinden diğerine bakıyorum. Etraf erkeklerle dolu tabii ki. Yarısı benim takım arkadaşlarım. Heidi'yi almayacaklar.

mı?

Ben de daha fazla huysuzlaşamayacağımı düşünüyordum.

"Ya da bir planım var. Beni eve kendin götürebilirsin," diyor. "İstemiyor değilsin ya."

Haklı tabii ki. "Evimin anahtarı sizde," diye belirtiyorum. " şey bu *değil* Bay Castro," diye fısıldıyor.

"Hâlâ şansımı istiyorum."

Sertçe yutkunuyorum. "Bunun olmayacağını biliyorsun." Gerçi şu anda birbirimize bakışlarımızdan, olmam gerekenden daha az emin olduğumu hissediyorum, kahretsin. Bu yüzden kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum.

"Doğru." Heidi boğazını temizler. "O zaman kaybol."

Ve benim nutkum tutuldu.

"Hey, Jason?" Pete soruyor. "Bana bir iyilik yapar mısın ve bunu arka köşedeki arkadaşlarına götürür müsün? Eleman sıkıntısı çekiyorum." Bir tabak tavuk kanadını yere bırakıyor.

"Tabii," diye homurdanıyorum. Heidi'ye başımı belaya sokacak bir şey söylemeden önce kanatları ve bir yığın peçeteyi alıp hepsini götürüyorum.

İki kız kardeşle büyümek bana çenemi kapalı tutmakla ilgili bir iki şey öğretti. Yine de eve rastgele bir yabancıyla gideceğini düşünüyorsa, başka bir şey geliyor.

Tavuğu arkadaşlarıma götürüyorum ve kendime birkaç kanat alıyorum. Yemin ederim, beyzbol şapkasını ters takmış üniversiteli bir gencin benim boşalttığım tabureye oturup Heidi'yle sohbet etmeye başlaması sadece doksan saniye sürüyor.

"Senin kız bu gece arkadaş ediniyor," diyor Bayer kıkırdayarak. "O benim kızım değil," diye homurdanıyorum.

"Kendine bunu söylemeye devam et," diye fısıldıyor Silas.

"Hey, Drake?" Çaylağa parmaklarımı şıklatarak söylüyorum. "Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Öyle mi?" Çocuk ağzındaki bufalo sosunu siliyor. "Ne oldu?" "Git bize bir sürahi bira söyle. Ve Heidi'ye merhaba de. bekliyorsun."

Çaylak bara bakar ve sonra kıkırdar. "Bu adamı sevmiyor musun?"

"O adamı *tanımıyorum*," diye düzeltiyorum. "Ve küçük arkadaşımız kendini bir şekilde bu durumlara sokuyor. Biraz korunaklı biri."

"Ama sadece *konusuyorlar*," diyor Bayer. "Ne kadar bela olabilir ki?"

"O bir öğrenci derneği çocuğu," diye .

"Sen de öyleydin," diyor Silas neşeyle.

"*Aynen öyle!* Nasıl düşündüklerini biliyorum. Drake, onu kovalamana gerek yok. Sadece Heidi'nin barda arkadaşları olduğunu söyle."

Çaylak başını sallıyor. Ama başka seçeneği olmadığını bildiği için boş bira sürahimizi alıp bara doğru ilerliyor. Sürahiyi Pete'e vermek için uzanırken bir elini Heidi'nin omzuna koyuyor.

Heidi onun elini okşuyor, selam veriyor ve sonra onu .

Ama üniversiteli çocuk gözlerini açarak bize doğru baktığında bunu kaçırmıyorum.

Drake birayla döndükten yaklaşık iki dakika sonra, erkek öğrenci Heidi'nin elini sıkar ve oradan uzaklaşır. Bardan ön kapıdan çıkar ve Heidi'yi tek başına bırakır.

Gazoz bardağına bakıyor ve iç geçiriyor. Boş bar taburesine başka kimse oturmuyor ve paslı vicdanım küçük bir rahatsızlık veriyor. Ama sonra, ben izlerken, Heidi omurgasını dikleştiriyor. Çantasını omuzlayıp ayağa kalkıyor.

Sonra doğruca bana doğru yürüdü.

"Uh-oh," diyor O'Doul nefesinin altında. "Geliyor."

"Sence bu *komik* mi?" Heidi masamıza geldiğinde ciyaklıyor. "Sen karışmadan bir barda sohbet edemez miyim? Birkaç dakikalığına kendi işine bakamaz mısın?"

"Özür dilerim," dedim hemen. "Bir daha yapmayacağım."

"Artık çok geç!" diye bağıyor. "Senin için komik olduğumu biliyorum. Babam bundan emin oldu. Boktan bir işi olan ve parası olmayan zengin bir çocuk. Kanepe sörfü yapıyorum ve her zaman ayaklarımın altındaymışım gibi hissediyorum. Bu yüzden *bir* akşam için eğlencemi mahvetmekten kaçırırsan minnettar olurum."

"Bizimle otur," diyor Bayer. "Drake, kıza bir sandalye getir."

"Hayır, teşekkür ! Zaten yapamam. Biri fotoğrafını çeker ve tüm takımla yattığımı yazar." Topuklarının üzerinde döner ve bar taburesine geri döner.

Şimdi gerçekten sıçıp batırdım, bu yüzden özür dilemek için onu takip ediyorum. "Hey," dedim peşinden giderken. "Özür dilerim."

Heidi beni görmezden geliyor. "Pete, bir kadeh şampanya istiyorum, lütfen."

Yaşlı adam iki elini barın üzerine koyar ve başını sallar. "Bunu konuşmuştuk. Bakire bir margaritaya ne dersin?"

Barın üzerine bir şey atıyor. Bir ehliyet.

Pete onu alır ve gözlerini kısar. Sonra saatini kontrol etti. "Tennessee'den Bayan Heidi Jo Pepper! Doğum günün kutlu olsun diyen ilk kişi olmama izin ver. Ve ilk yasal kadeh şampanyanız benden."

"*Bekle. Bugün senin doğum günün mü?*" Sesim bir ergeninki gibi yükseliyor ve kırılıyor.

Pete bir şişe Krug'un mantarını çıkarırken "Artık öyle," diyor. "İki tane doldur," diyorum ona. "Bir tane de kendin için."

"Genelde hayır derim." Pete kıkırdıyor, üç şampanya bardağını tezgâhın üzerine diziyor. "Ama bu harika bir şişe."

"Sana kaybolmanı söylemedim mi?" Heidi heybetli çenesini bana çevirerek soruyor.

"Kimse yirmi birinci yaş gününde yalnız içmez." Heidi de- daha iyi servis yapar.

"Çocuklar" diye . "Kadeh kaldırıyoruz." Parmaklarımı havada şıklatıyorum. "Silas, buraya gel."

Pete dolu bir bardağı Heidi'ye doğru itiyor ve ardından ekibimizin geri kalanı için daha küçük porsiyonlar dolduruyor. Onları dağıtıyorum ve Heidi utanç ve merak karışımı bir duyguyla izliyor.

"Hazır mısınız çocuklar?" Kadehimi kaldırıyorum. "Charles Dickens'ın bir zamanlar dediği gibi..." Birkaç iyi huylu inilti duydum ama duymazdan geldim. "Dedi ki, 'Neşenin batan alevlerini dostlukla körükleyin ve pembe şarabı uzatın. Hepimiz Heidi'nin dostlukta olduğu kadar şamatada da yüksek not aldığını biliyoruz..."

Yüzünde utangaç bir gülümseme beliriyor ve başını sallıyor.

"Heidi'nin gelecek yılının yeni zorluklar, yeni zaferler ve birkaç kadeh köpüklü, pembe şarapla dolu olacağını tahmin ediyorum." Kadehimi daha yükseğe kaldırıyorum. "Heidi'ye içelim."

"Duyduk, duyduk!" O'Doul kendi kadehini kaldırarak yankılandı. "Acı Biber'e."

"Acı Biber'e!" diye bağıyor tüm bar.

"Teşekkür ederim," diyor, yüzü pembeleşmiş. Gül gibi bir yudum almasını izliyorum.

Takım arkadaşlarım teker teker ona mutlu yıllar diliyor ve o da onların ilgisinden memnun görünüyor. Silas ona bir fıkra anlattığında gülüşünün ne kadar bulaşıcı olduğunu fark etmemeye çalışıyorum. Ya da göğüslerinin nasıl zıpladığını.

Kendime zihinsel bir tokat atarak başka tarafa bakıyorum. Heidi'ye olan çekimimle ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum. Bu ikimiz için de iyi değil. Eğer kapatabilseydim, kapatırdım.

Onun yerine, gezegendeki yirmi ikinci yılını karşılamak için yanındaki bar taburesine oturuyorum. Şampanyalarımızı yavaşça içiyoruz ve o adamı ondan uzaklaştırdığım için tekrar özür diliyorum. "Bu aptalca bir hareketti."

"Ve ikiyüzlüce," diye ekliyor. "Ama teşekkür ederim. Eve gitmeliyiz. Yarın ikimizin de açık antrenmanı var."

"Öyle mi? Georgia ile tanıtım konusunda mı çalışıyorsun?" Açık uygulama, halkın gelip izlemesine izin verildiği zamandır. Bir çeşit sirk.

"Tam olarak değil," diyor bar taburesinden kayarak. "Bakım." "Bu neyi gerektiriyor?"

"Bilmiyorum bile."

Pete'e kredi kartımı veriyorum ve o hesabımı kapatırken birkaç dakika beklemek zorunda kalıyoruz. "Umarım gelecek hafta bundan daha kolay olur." Heidi'yle ilgili olan şey de bu, onun için mükemmel bir erkek olmak zorunda hissetmiyorum kendimi. Huysuz, aşırı titiz bir pislik olduğumu zaten biliyor. Yine de bazen bana katlanıyor.

"Kesinlikle zor bir hafta geçirdin," diye onaylıyor. "Ama her şey yoluna girecek, her ne kadar çilek reçeli şu anda işini pek iyi yapmıyor olsa da."

"Sandviçimle uğraşma," diye uyarıyorum, belki beni nasıl düzelteceğine dair büyük fikirleri vardır diye. Diğer herkes öyle görünüyor.

"Asla yapmam." Heidi kaşlarını çatı. "Nasıl oldu da bu senin oyun öncesi ritüelin haline geldi? Sanırım bazı erkekler gibi hep aynı eski çorapları giymekten daha hijyenik."

"Sandviç mi? Evdeki son maçımdan önce bir lise arkadaşım benim için yaptı." Aslında lisedeki kız arkadaşımdı. Ama onun hakkında hiç konuşmadım. "O maçı rakibimize karşı 5-0 kazanmıştık. Ertesi gün Harkness koçundan bir telefon aldım ve beni kendisi için oynamaya davet etti."

Islık çalıyor. "İyi zamanlama."

"Evet. O zamandan beri o sandviçi yiyorum."

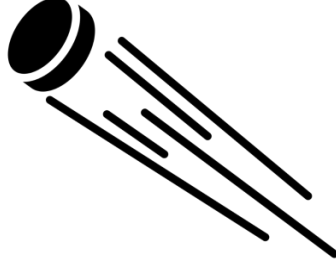
"Peki o zaman, bir bakalım..." Pete imzalamam için bana fişi uzatırken çantasını omzuna atıyor. "Ben pek batıl inançlı biri değilimdir. Ama bazen hayatınızda biraz mistisizme ihtiyaç duyarsınız. Belki sen

sihri başlatabilir. Eski dostunu arayıp sana bir sandviç daha göndermesini istesen nasıl olur?"

Yapamam, çünkü o öldü. "Bu işe yaramayacak. Büyüyü başka bir şekilde geri getirmem gerekecek. Al bakalım, Pete." Çeki geri veriyorum ve ona iyi geceler diliyorum.

"Yolda iyi şanslar evlat," diyor Pete. "Seni izliyor olacağım."

"Teşekkürler. Seni hayal kırıklığına uğratmamaya çalışacağım."

HEIDI

JASON bize taksi çağırmayı teklif ediyor ama ben Milyon Dolarlık Yurt'a yürüyerek dönmek istiyorum. Daha önce yağmur yağmıştı ve şimdi gece vakti yan yollar yeni yıkanmış gibi görünüyor ve hava puslu. Front Caddesi'nde yürürken, nehirdeki bir teknenin alçak korna sesini duyuyorum.

Şampanya keyfimi yerine getirdi. Dürüst olmak gerekirse Jason'ın doğum günüm şerefine yaptığı anlamlı kadeh kaldırma da beni incitmedi. Beni arkadaşlıktan çıkardığı için ona hâlâ kızgınım. Ve bana Stranger Danger'dan koruması gereken küçük kız kardeşiymişim gibi davranıyor.

Ona olan aşkım sınır tanımıyor. Ama bazen bunun iki taraflı olduğuna emin oluyorum. Evinde uyku şortum ve her gece giyebilmek için sürekli yıkadığım transparan atletimle dolaştığımda Doberman gibi salyalarını akıtıyor.

Ve bu gece benim hakkımda o güzel şeyleri söylediğinde, onları kastettiğinden eminim.

"Feliz cumpleaños, babamın dediği gibi." Jason elime hafifçe dokunuyor. "Mutlu yıllar."

"Teşekkürler. İspanyolca biliyor musun?"

"Zar zor," diyor yüzünü buruşturarak. "Küçükken vardı. Ama Kanada'da ve sonra Minnesota'da yaşadık. Anaokulundaki diğer çocuklar İspanyolca bilmiyordu. Ben de babama hep İngilizce cevap vermeye başladım. Şimdi pişmanım. Doğum günün için ne istiyorsun?" diye soruyor aniden.

El ele tutuşup gülen bir çiftin yanından geçiyoruz ve içimde bir kıskançlık duygusu beliriyor. "Hiçbir şeyi bir kutuya koyamazsın. Ve biz bunu aşttık. Senden tam olarak ne istediğimi biliyorsun." Ne demek istediğimi anlatmak için uzanıp poposuna hafifçe vuruyorum.

"Kes şunu," diye .

"Oh, lütfen," diye yakınıyorum. "Bana bakma şeklin yedi eyalette yasadışı. Bakacaksın ama dokunmayacaksın, öyle mi?"

"Doğru," diyor kibarca. "Neden?"

"Ben bir beyefendiyim."

Yürümeyi bıraktım. "Sen bir *değilsin*. Beyefendiler ." "Herkes bakıyor. Ben bu konuda kurnazlık yapmayacak kadar dürüstüm.

o."

"Dürüstlük, ha? Bununla mı edeceksin?" Sırıttıyor.

Onun kişisel alanına girdiğimde, o sırtış hemen kayboluyor.

"Başka neyi itiraf edecek kadar dürüstsün?" Ona soruyorum. Topuklu giyiyorum, yani göz göze geldik. Tamam, pek sayılmaz. Ağız ağıza geldik. Ama güzel bir ağız. "Eğer Tobias Pepper'ın kızı olmasaydım ve herkesin çoktan sahip olduğu aptal bir fotoğrafımız olmasaydı, şu anda ne yapıyor olurduk?"

"Hiçbir şey," diyor.

"Sen bir yalancısın."

Başını arkaya yatırıyor ve gülüyor. "Bazen. Hadi gel." Kolunu benimkine doladı ve beni tekrar kaldırıma doğru yönlendirdi.

"Bak, benim huysuz kıcımlı istemezsin."

"Yanılıyorsun."

"İlk olarak, Castro treninde gidiş-dönüş bileti yok. Yeniden doldurma yok. İkinci porsiyon yok. Hayır-"

"Anladım! Tanrım." Kollarımız hâlâ bağlı ve keşke eve yürüyüşümüz daha da uzun olsaydı diyorum. Jason'la tartışmak olması gerekenden daha eğlenceli. "Seni bir ilişki tuzakına düşürmek istediğimi varsayman çok cinsiyetçi. Kadınlar da ilişki isteyebilir."

"Elbette öyleler," diyor. "Ama takıldığım kadınlar ertesi geceyi çekyatımda geçirmiyor. Bu, sevişme sonrası için yeterli bir mesafe değil. En alaycı kız bile başka bir yolculuk ister. Bu sadece canavarın doğası."

"Aman *Tanrım!*" Kahkaha çığlığım boş kaldırımda yankılanıyor. "Üzerindeki ego! Bu kadar büyük bir apartmana ihtiyacın olmasına şaşmamalı. Kafan daha küçük bir yere sığmaz."

Jason sadece omuz silkiyor ve bana çıldırtıcı bir gülümseme daha veriyor.

"Biliyorsun, bu bir paravan olabilir," diye ısrar ediyorum. "Belki de beni yatağa götürmeyeceksin çünkü bu bir hayal kırıklığı olacak."

Homurdanıyor. "Burada ne yapmaya çalıştığını anlıyorum. Ama işe yaramayacak."

"Korumanız gereken bir itibarınız olduğunu anlıyorum. Malları gerçekten teslim edemeyeceğinizi bilen bir stajyerin etrafta dolaşmasına izin veremezsiniz. Sessiz kalmamı sağlamak için beni öldürmeniz gerekir. Peki cesedi nereye saklayabilirsin?"

"Sen-" Kolunu benimkinden çözüyor, ama sonra arkama uzanıyor ve yürürken bana sarılıyor. "Tam bir baş belasısın."

"Ama ben *senin* baş ," diye takılıyorum. "Ve yeğeninize bir doğum günü hediyesi gönderiyorum. Ne yapacağını bile bilmiyorum-

beni dışarı çıkar."

"Doritos ye," diye homurdanıyor. "Ve yine iç çamaşırlarımla dolaşacağım."

"Yine de bunu yapmaktan çekinme." Başımı çenesinin altına sokuyorum ve o da iç çekiyor.

"Doğum gününde ne yapacağını söylemedin. Silas ve ben seni yemeğe çıkarabiliriz."

"Ve sonra üçlü mü?" Sadece onu kızdırmak için sordum.

Homurdanıyor ve kolunu indiriyor. *Merhaba arkadaş bölgesi. Geri döndüm!* Yine yan yana yürüyoruz ve apartman görünüyor.

"Aslında doğum günü yemeği planlarım var," diye itiraf ediyorum. "Hoş bir çocuk işten sonra beni dışarı çıkarmayı teklif etti."

"İyi bir çocuk mu?" Jason sorar.

"Eski erkek arkadaşım, bilmen gerekiyorsa."

"Yatakta berbat olan mı?" diye soruyor.

"Yorum yok. Ama bir daha asla tekila içmeyeceğim."

Water Street'teki giriş yolunu kaplayan kırmızı halıya adım attığımızda Jason kıs kıs gülüyor. Gecenin geç saatindeki kapıcı kapıyı açtı.

Asansöre birlikte gidiyoruz. Beni tutmasına gerek yok ve bu sefer utanç verici bir şey söylemiyorum.

Dairenin içi sessiz ve karanlık. Hemen çekyatın yanına gidiyorum ve onu gece için hazırlama işine başlıyorum.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Jason soruyor. Tam bir centilmen, lanet . Ama sadece ben istemediğim zaman.

"Hayır, efendim," diye .

"Mutlu yıllar," diye fısıldıyor. "Harika bir yılı hak ediyorsun. Bu gece kadeh kaldırırken söylediğim her şeyde ciddiymdim."

"Yaptığını biliyorum. Bu yüzden bu kadar sinir bozucusun." Odasında kaybolurken kıkırdıyor.

Cumartesi sabahı Rebecca'ya şimdiye kadar yaptığım her işle ilgili deneyimlerimi içeren yazılı bir rapor veriyorum. Jason ve Silas antrenman tesisinde kaset izledikleri için apartman tamamen sessiz.

Telefonum, arkadaşlarımdan ve ailemden gelen sürekli doğum günü dilekleriyle bipliyor. İtiraf etmeliyim ki doğum günümde hatırlanmak güzel bir şey. Her ne kadar babamın mesajı "*Doğum günün kutlu olsun kızım!*" dese de. Kızım, gerçekten mi? *Annen sana bir hediye gönderdi. Neden yarın uğrayıp ? Bu akşam yemek randevun olduğunu biliyorum.*

Bunu nereden biliyor? Eric beni orada bulacağını düşünerek evi aramış olmalı.

Babamın mesajında şöyle *yazmadığına* dikkat edin: *Uğrayıp mirasın için imza at.* Bugün, eğer babam onaylarsa, büyük ödemeyi almaya hak kazandığım gün. Büyükbabamın benim için ayırdığı para, babam onu idare edecek kadar yetişkin olduğuma karar verene kadar orada duracak.

O parayı hak ettiğim falan yok. Kendim kazanmadım. Ama sırf inat olsun diye benden uzak tutması? Sinir bozucu.

Ona cevabım kısa ve öz. *Teşekkür , baba.* O adamla konuşmak istemiyorum, bu yüzden onu geri aramıyorum. Ve ona doğru şeyi yapması için yalvarmayacağım.

Yine de anneme telefon geliyor. Annemle babam yılın büyük bölümünde ayrı yaşıyor. Babam komiserlik işini alınca New York'ta bir daire aldı ve çoğu zaman burada kalıyor. Annem, kendisine eşlik edecek bir golf kulübü olduğu sürece bunu pek umursamıyor.

"Merhaba tatlım," diye selamlıyor annem beni. "Umarım doğum gününde aşk dolu bir kaplıca tedavisi görüyorsunuzdur."

"Oh, öyleyim," diye onu temin ediyorum. Ve bu neredeyse doğru. Diğer odada, Jason'ın harika küvetine sıcak su doldurmuştum bile. Dünyanın en uzun köpük banyosunu yapacağım.

"Hediyemi açtın mı?"

"Henüz değil! Ama yapacağım. Sabırsızlanıyorum." Annem çılgınca pratik olmayan hediyelere bayılır. Eski Heidi'nin umurunda olmazdı, ama yeni Heidi'nin doğum günü için biraz parası var.

"Kendine iyi bak," diyor bana. "Derinlemesine temizleyici bir yüz bakımı yaptır. New York'un dumanını gözeneklerinden uzak tut."

"Kesinlikle." Onunla her zaman aynı fikirde olursanız annenizle başa çıkmak daha kolay olur.

Birkaç dakika sohbet ediyoruz ama ona babamın dairesinde kalmayacağımı söylemiyorum ve o da bunu bilmiyor gibi görünüyor. Babam büyük olasılıkla ayrılışımın bir öfke nöbeti gibi olduğunu varsayıyor - eğer bana kızarsa, her şey biter.

"Seni çok seviyorum," diyoruz birbirimize, sonra da telefonu kapatıyoruz. Sonra Jason'ın lüks banyosuna koşuyorum, kıyafetlerimi çıkarıyorum ve buharlı suya giriyorum. Küveti camlı duş kabininden ayrı ve iki kişi için uygun boyutta.

Lüks bir otele eşdeğer bir yerde kanepede sörf yapıyorum. Bu banyo benim kendime doğum günü hediyem. Burada kaldığım için kendimi daha suçlu hissetmeliyim. Ama yarın başka bir yolculuğa çıkıyorlar ve beni bir daha düşünmeyecekler.

İyice ıslattıktan sonra saçımı Eric'in sevdiği şekilde düzleştiriyorum. Bu sonsuza kadar sürer, çünkü saçlarım da benim gibidir - vahşi tarafta bir yürüyüşe çıkmak ister. Ama Eric *eski kız arkadaşına* -Onu terk edip giden kadın, parasının yetmeyeceği bir akşam yemeğine, düz ve uysal saçlarımla geleceğim.

En sevdiğim küçük siyah elbisemi ve topuklu ayakkabılarımı dikkatlice çantama koyduktan sonra kot pantolonumu, Bruisers tişörtümü ve ceketimi giydim.

et. Her hafta farklı bir departmanda çalışmak, Vegas'taki bir şov kızından daha fazla kostüm değiştirdiğim anlamına geliyor.

Bugün buz bakım ekibinin bir parçasıyım. Ama bugün maç değil antrenman günü olduğu için buz bakım ekibinin yarısıyım. Piste gittiğimde, antrenman tesisinin buzundan sorumlu olan adamın bugün için bir yardımcısının olmasından oldukça mutlu olduğunu anladım.

"İşte buz matkabı," diyor mors tarzı bıyığının altından bana gülümseyerek. "Nasıl kullanılacağını biliyor musun?"

"Elbette," diyorum, çünkü bir kızın da gururu vardır. O oturup hayranları için getirdikleri çöreklerden yerken bütün işi bana yaptıracağını şimdiden söyleyebilirim. Ama sırf tembel diye aptalı oynamayacağım.

"Kramponlar şurada," diyor, tembelce malzemelerle dolu bir masayı işaret ederek.

Botlarımın üzerine bir çift buz pençesi geçiriyorum; bunlar pistte kaymamı engelleyecek metal çiviler. Kramponlar ezikler içindir ama takımın ve kalabalığın önünde yüzüstü düşmektense onları giymeyi tercih ederim.

Saçım da mükemmel. Bunu bozamazsın.

Mors Bıyık, ben matkapla buza çıkarken nasıl olduğumu görmek için ayağa bile kalkmıyor. Ben kale ağzında diz çöküp ağın demirlerinin duracağı taze buz tabakasını delerken muhtemelen üçüncü çöreği yiyordur.

"Acı Biber!" Silas hamstringlerini esnetmekte buz parçasından bağıyor. "Ne yapıyorsun sen?"

"Ne yapıyor gibi görünüyorum? Tırnaklarımı yaptırıyorum, tabii ki."

Bir grup adam kükrüyor, sanki komik bir şey söylemişim gibi. Neyse-er. Mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş dört delik bulduğumda matkabı bir kenara bırakıp ağı pistin kenarından alıyorum.

Toplanan kalabalık sanki önlerinde ameliyat yapıyormuşum gibi dikkatle beni izliyor. Açıkçası insanların neden güzel bir Cumartesi öğleden sonrasını çocuklarımızın antrenmanlarını izleyerek geçirdiklerini bile anlamıyorum. Yürümeye başladığımdan beri hokey antrenmanlarına sürükleniyorum.

Belki de bedava çörekler yüzündendir.

Ağı yerine yerleştiriyorum, ki bu biraz zahmetli. Silas bana yardım etmek için kayıyor ve ben de ona izin veriyorum çünkü o bir kaleci ve muhtemelen hayatı boyunca ağ kurmuştur. "Buz ekibi, ha?" diye soruyor, iğneyi açtığım deliğe batırarak.

"Evet. Daha kötüsü de olabilirdi sanırım."

"Doğru," diyor. "Daha fazla tuvalet temizlemekten iyidir."

Babamı tanıdığım için bunun ihtimal dışı olduğundan emin değilim. "İyi antrenmanlar," diyorum ona.

"Teşekkürler, Acı Biber."

Diğer kaleci -Beacon- diğer tarafta bana yardım ediyor. Ve sonra antrenman başlıyor. Bir çörek yemeyi düşünüyorum ve sonra bu fikirden vazgeçiyorum. Ve sonra beklerim. Ve bekliyorum.

Vay anasını, antrenmanlar çok uzun.

"Dışarısı biraz sert," diyor Mors Bıyık bir noktada. "Bir kürek alsam iyi olacak." Kahvesinden bir yudum daha alır ve beklemeye başlar.

Bu yüzden bir pist küreği alıyorum - yüzeyi temizlemek için kullandıkları dört metrelik mini pulluk - ve sondajlar arasında sabırla kenarları düzenliyorum. Ya da yapmaya çalışıyorum. Jason Castro duvara yaslanmış, yedek kulübesinde oturan Bayer'le sohbet ediyor. "Bugün daha mı kötü?" diye soruyor.

"Oldukça kötü," diyor Bayer yüzünü buruşturarak. "Eğitmen beni bir MR daha çekirtmeye gönderecek."

"Kahretsin," der Jason nefesinin altında.

"Affedersiniz," diyorum boğazımı temizleyerek. "Biraz farklı bir konumdan iyi ve ilgili bir arkadaş olabilir misiniz?" Burada yapmam gereken bir iş var.

Jason iki kez bakar. "Ne yapıyorsun Heidi?" "Açıkçası, buraya sadece manzarayı seyretmeye geldim," diyorum.

sıkılmış çene. Cidden, oyuncular neden bana bunu sorup duruyor? Bir süre geçti ve sonra Jason yolumdan çekildi. "Özür dilerim."

"Teşekkür ederim."

"Saçların farklı görünüyor," diyor yanından geçerken. "Öyle olması gerekiyor."

Bir çörek yemeliydim, çünkü antrenman uzun sürüyor ve Mors Bıyık beni işini yapmakla meşgul ediyor.

Bir ara kalabalığı tarıyorum ve tribünün en üst sırasında tek başına oturan takım elbiseli yakışıklı bir adamı seçiyorum. Bu Eric'ti. Beni bekliyor ve Eric beklemeyi pek sevmez.

"Burada işimiz bitmek üzere mi?" Walrus'a soruyorum.

"Neredeyse," diyor. "Yüzey yenileme işlemini yaptıktan sonra gidebilirsin." Bana doğru bir şey fırlatıyor.

İrkilerek, sadece küçük bir beceriksizlikle yakaladım. Tek bir anahtar. Ve anahtarlıkta ZAMBONI yazıyor.

Hayır. Gerçekten mi?

"Gerçekten mi?" Talep ediyorum. "Liseden beri Zamboni sürmedim." Ve o zaman sadece bir cesaret için keyif sürüyordum. Sonrasında babam bana ceza verdi.

"Bisiklete binmek gibi," diyor. "Hadi bir tazeleme yapalım."

Makineyi yerine yerleştiriyor. Ardından, alıştırmanın son dakikalarında kontrollerin üzerinden geçiyor. "Bunlar, şartlandırıcıyı indirmek ve boşaltma tankını yükseltmek için hidrolik kollarınız. Bıçak ayarınız var, bu da ne kadar buz yapacağınızı belirliyor.

kalkıyor. Kar freni için buraya basın - her geçişte o yavruya bir veya iki kez vursanız iyi olur..."

Güzel. Tanrım. O bana yapmam gerekenleri anlattıkça ben de kafamı sallıyorum. Sonra koç üç kez düdük çalıyor ve gösteri zamanının geldiğini anlıyorum.

"Önce ağırları taşımalıyım" diyor Walrus.

Doğru.

Buza geri dönüyorum ve ilk ağı kaldırıyorum. Ama ikincisi bir sorun, çünkü etrafında bir grup hokey oyuncusu duruyor. O'Doul, Jason'a vaaz verirken bu şeyi kürsü olarak kullanıyor. "Bence bu bir nefes alma sorunu," diyor. "Pakı bırakırken diyaframını sıkıyorsun."

"Hayır! Sorun omuz pozisyonunda," diyor Trevi. "Açı değişikliğine uyum sağlamak için duruşunu değiştirmesi gerekiyor."

Beringer, "Bence O'Doul nefes alma konusunda bir şeyler bulmuş," diye ekliyor. "Göz kapaklarınızdan nefes almalısınız."

Ve artık canıma tak etti. Jason'a "Bu saçmalığı *dinleme*," dedim. "O göz kapakları olayı *Bull Durham*'dan bir şaka."

"Ama işe yaradı!" Beringer ciyaklıyor.

"Şu anda çalışan tek şey benim," diyerek ilk ağ iğnesini çıkarmak için uzanıyorum. Tekrar ayağa kalktığımda onu Jason'a doğru salladım. "Bu hafta ligdeki en fazla çalıştırılan forvet o. Hepiniz etrafta dikilip gevezelik ediyorsunuz, bunun bir faydası olmayacak. Hepsi kas hafızası, Tanrı aşkına! Bu adamın beş bin pas atmanıza ihtiyacı var ki vücudu bunu çözebilsin. Senin tavsiyene ihtiyacı yok."

Pist birdenbire çok sessizleşti. Bugün burada izleyecek taraftarlar olduğunu unutmuşum. Hay aksi.

"Her neyse," diyorum sesimi alçaltarak. "Saçımı düzelttim ve randevum bekliyor, bu yüzden lütfen dolgulu altlarınızı pistten çekebilerseniz, yeniden ortaya çıkabilirim."

"Kas hafızası," diyor O'Doul yavaşça.

Trevi, "Sana birkaç geçiş kartı gönderebilirim," diye teklif ediyor. "Hepimiz sırayla geçebiliriz."

Hepsi bu konuda derin düşüncelere dalmış durumda, bu yüzden O'Doul'u pistten çıkarmak için fiziksel olarak fileden uzaklaştırmam gerekiyor. "Hepiniz orada bekleyin," diyorum, tribünlerin ilk sırasını işaret ederek. "Lütfen ve teşekkürler. Şimdi sürmem gereken bir Zamboni var, izninizle."

Hatamı fark ettiğimde pisti yarılanmıştım.

"Zamboni'yi Hot Pepper mı kullanacak?" Bayer soruyor. "Bunu görmem lazım. Zaman konusunda bahse girmek isteyen var mı?"

"Ben varım!" Jason cevap verir.

Hay aksi. Lanet olası yüzey yenilemeden bahsetmemiş olsaydım, bunu seyircisiz yapabilirdim.

Ama artık bu bir şey. Zamboni havuzu, insanların buzunu temizlemenin ne kadar süreceğine dair bahse girdiği ve en yakın tahminde bulunanın kazandığı bir pist oyunudur.

"Yirmi iki dakika," diyor Beringer, açık artırmayı başlatarak.

Herkes yuh alıyor, çünkü yirmi iki gerçekten uzun bir yeniden ortaya çıkma süresi. "Kimde kâğıt kalem var?" diye sesleniyor bir başkası.

Operasyonlarda çalışan genç adam Jimbo, "Bahisleri ben alırım," diyor. "Burada biraz kâğıt var. Bir tane sana, bir tane sana... Al sana kalem, Castro."

Ben makineye tırmanırken Walrus, "Bunu iyi bir koşu yapsan iyi olur," diyor. "Görünüşe göre bir izleyicin var. Sakın kaza yapma, Tanrı aşkına."

Ellerimi direksiyona koyduğumda omurgamda bir sinir dalgası dolaşıyor.

"Bahislerinizi koyun, çocuklar! Zamanlamayı kim ?"

Buzun karşısında Jason'ın elinde bir kalem tuttuğunu görüyorum. Sanki bahsi düşünüyormuş gibi başını yana eğiyor. Sonra kâğıda bir şeyler karalıyor ve Jimbo'ya uzatıyor.

Büyük makineyi buzun üzerine sürüyorum ve yönümü buluyorum. Bu işi daha önce hiç yapmamış da milyonlarca yenileme *çalışması izlemiştim*. Her zaman önce kenarları yaparlar. Ama bu benim için kötü bir strateji. Duvarları en sona saklayacağım, dönüş yarıçapını çoktan çözmüşken.

Makineyi ilk dönüşe doğru sallarken aklımdan bunlar geçiyor. Biraz fazla ileri gidiyorum ve aşırı düzeltmek zorunda kalıyorum. Balık kuyruğundan çıkarken tribünlerden yuh sesleri yükseliyor ve boynumda ince bir ter . Kar frenini pompalamayı ve arkamdaki suratı kontrol etmeyi unutmuyorum.

Cam gibi pürüzsüz. Ve eğer Walrus bunu yapabiliyorsa, ne kadar zor olabilir ki?

Olmak mı?

Tamam. Ben . Koltuğumda öne doğru eğilerek, keşfetmeye koyuldum- düzlüklerde ne kadar hızlanabileceğimi ve dönüşlerde sakın olmak için hala bolca zamanım olduğunu görmek istiyorum. İş havuzdaki en erken bahisten daha hızlı bitireceğim. Bu onlara gösterecek.

Dönüş üstüne dönüş, yeni bir buz tabakası seriyorum. Sona yaklaştıkça sesler daha da yükseliyor. Son döngü tüm konsantrasyonumu alıyor, çünkü tahtaları ezmeden onlara yaklaşmam gerekiyor. Oyuncuların yanından son geçişimi yaparken bağırışların ve ıslıkların belli belirsiz farkındayım.

Sonunda Zamboni'yi pistin en ucundaki açık kapılardan içeri çektiğimde, tekerleği gereğinden fazla sıkı tutmaktan kollarım ağrıyor.

"Resmi saat on dört buçuk yedi!" diye bağırıyor biri.

Kim 22 dakika bahse girdiyse beni ısırabilir.

Kadınlar tuvaletinde elbisemi ve topuklu ayakkabılarımı hızlıca değiştiriyorum. Fermuarı çekmeye çalışırken neredeyse omzum çıkacaktı ama bir şekilde başardım. Sonra iş kıyafetlerimi bir çantaya tıktırıp yarına kadar bakım odasının bir köşesine bırakıyorum.

Sonunda pistin halka açık kısmına girdiğimde, akşam yemeği için uygun bir şekilde giyinmişim. Eric tribündeki bir koltuktan bana gülümsüyor. Aşağı inip karşılamak için ayağa kalktığında Jimbo beliriyor ve omzuma vuruyor. "Zamboni ile iyi iş çıkardın!" diye bağırıyor. "Onlara günlerini gösterdin."

"Bahse girdin mi?" Ona sordum.

Yüzü utangaç bir ifadeye bürünür. "Evet. Ama kazanamadım. Yirmi dakika bahse girdim."

"Kim kazandı?" Ben sordum.

"Drake." Jimbo gözlerini devirir. "Çaylak şansı. On altı dakika seçti."

"Oh." Hissettiğim hayal kırıklığı hızlı ve acımasızdı. Kazanan Jason olmalıydı. Herkes başarısız olacağımı düşünürken o şeyi sürebileceğimi bilen kişi o olmalıydı.

Bu fikirleri nereden buluyorum? Ve neden umursuyorum ki? Bakışlarım, diğer iki oyuncuyla birlikte çoktan yeni yüzeye çıkmış buzun üzerinde olan Jason'a doğru kayıyor. Bir kadın, umursamayan bir erkeği etkilemeye çalışmamalı.

Asla umursamayacak. Zaten öyle söyledi.

"Heidi! Harika görünüyorsun."

Ve işte Eric, lacivert takım elbisesi ve son derece sıkıcı çizgili kravatıyla şık görünüyor. Hayatım boyunca edindiğim görgü kuralları bana gülümsememi ve selam vermemi sağladı.

kalbimin kırıldığını belli etmeden ona yardım etmek istiyorum.

Eski sevgilim bana mutlu yıllar diliyor ve alnımdan öpüyor. Ve bu iyi bir şey. Eski sevgilimin beni duvara yaslamasını ve dilini ağzıma sokmasını istemiyorum.

Yine de, beni duvara yaslayıp dilini ağzıma sokmaya zorlasaydı, en başta ayrılmayabilirdik.

Eric, iyi bir çocuğun kilisede büyükannesine gösterdiği özenle koluma giriyor ve kapıya doğru ilk adımlarımızı atıyoruz.

"Acı Biber."

Jason'ın sesini duyunca vücudum sarsılarak duracak gibi oluyor. "Evet?"

Jason sopasına yaslanıp Eric'le beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Yüz ifadesi huysuzdu. Belki de takım arkadaşlarına ona yalpalamayı bırakmalarını söylemek için araya girdiğim için sinirlenmiştir. "Zam-boni'de iyi iş çıkardın," diyor sonunda. "Ve doğum günün kutlu olsun."

"Teşekkürler."

Arkasını dönüp arkadaşlarının yanına önce bir garip ritim daha var. Şut çalışması yapıyorlar, Jason'a pas gönderiyorlar. Belki de tavsiyemi dinlemiştir?

Benim sorunum değil. Bu geceki amacım Jason'ı düşünmemek. Bir kere bile.

Tüm hedefler başarılı olmaz.

Eric, Peter Luger Steakhouse'daki görevliye "İki kişilik masa," der. "Rezervasyon Tobias Pepper adına."

"Bu taraftan efendim."

Ev sahibinin ardından omzumun üzerinden tıslayarak "Babamın adına mı?" diye sordum.

"Elbette," diyor Eric kolayca. "Ondan biraz yardım istedim. Peter Luger'de Cumartesi gecesi için rezervasyon yaptırmak kolay değil."

Öfkem alevlendi, tabii ki özel olarak. Mesele şu ki, Eric doğum günümde nereye gitmek istediğimi sorduğunda, "Şık ve tuhaf bir yere. Asya füzyonu olabilir mi? Brooklyn yeni restoranlarla dolu. Ya da Manhattan'a gelebilirim."

Ama işte 1887'den beri kibirli erkeklerin gözdesi olan bir restorandayız. Babam beni buraya en az bir düzine kez getirmiştir. Biftek olağanüstü ama ambiyans öyle değil. Koyu renk paneller ve moruk tarzı avizelerle Old Boy Network diyebileceğim bir tarzda dekore edilmiş.

Bifteklerimiz, nasıl pişirildiğini bize bildirmek için etin içine plastik bir inek sokulmuş bir tepside gelecek. Az pişmiş için kırmızı, orta pişmiş için mavi bir inek. Çok zarif.

Bu düşünceleri düşündüğüm için korkunç bir insanım. İyi bir kız doğum günü hediyelerini değerli bir amaca bağışlar. Ya da en azından onu biraz rahatsız eden bir yemeğe hayır der.

Yine de, ben iyi bir kız değilim. Neden herkes öyle olduğumu düşünmekte ısrar ediyor?

Oturduk ve Eric bana duvara karşı daha iyi bir koltuk verdi. Birçok yönden tam bir centilmen. Menümün kenarından onun çocuksu yüzüne gizlice bakıyorum. Objektif olarak yakışıklı. Ve o bir hokey oyuncusu, tam benim tipim. Ama hiç heyecan hissetmiyorum.

Bugünlerde hissettiğim her heyecan ve çırpınış, Brooklyn'in en iyi spor takımında mücadele eden bir sağ kanat oyuncusundan geliyor.

"Başlangıç olarak domates ve soğan salatası almamız gerektiği söylendi," diyor Eric, soğuk gözlerini benimkilere kaldırarak.

"Harika bir fikir!" Bakışlarını tutuyorum ve gülümsüyorum, hormonlarımın parlayıp patlamasını istiyorum.

Hiçbir şey.

"Bu gece harika görünüyorsun," diyor Eric.

"Sen de o kadar kötü değilsin," diyorum ve sonra içten içe utanıyorum. O iyi bir adam. Bir kızı çok mutlu edecek. Eric'in bana hissettirebileceğinden daha fazlasını istediğim için bencil miyim?

Doğum günümde bunu yapmak çok fazla düşünmek demek.

Salata, iki kişilik biftek garnitür sipariş ediyoruz. Şaraplar doldurulurken ve mezeler servis edilirken nazik bir eş olmaya çalışarak "Ne ziyafet ama" diyorum.

"Seni görmek gerçekten çok güzel." Kıkırdıyor. "Zamboni mi? Ofis işi yaptığını sanıyordum."

"Yaptım. Ama babam çok sinirli. Beni okula dönmeye zorlamaya çalışıyor."

"Senin için endişeleniyor," diyor Eric. "Taşındın ve seni hiç görmedi. Durumunu rapor etmem gerekiyordu."

"Oh, Tanrım." Eric'in gözleri bu küfür karşısında büyür. "Kendin de görebileceğin gibi ben iyiyim. Pistte yaptığım işler de o kadar kötü değil."

Eric sırtıyor. "Sen onların maskotu gibisin. Takımdan bazılarını gerçekten tanıyor musun?"

İncil'e göre değil. "Birazcık. Tabii." Eric belli ki Jason'ın beni kaldırımından aldığı o müthiş blog fotoğrafını görmemiş. Küçük merhametler.

"Neden sana Acı Biber diyorlar?"

"Bu sadece bir takma ad. Yani Bell Pepper'dan daha akılda kalıcı." Eric kıkırdıyor.

Ama bekle. "Aslında, kulağa hoş . Pardon, bir saniye." Yemek masasında telefonla konuşmak çok kaba bir davranış ama

Belle Pepper's Delivery Service'i notlarıma ekledim. Sonra tekrar kaldırdım. "Ek işim için bir isme ihtiyacım var."

Eric gülümseyerek, "Çok komiksin," diyor.

"Genel kanı bu yönde." Ciddiye alınmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyorum. Ama benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. İyi bir Güneyli kız sohbeti nasıl dengede tutacağını bilir. "Goldman Sachs'taki görüşme nasıldı?"

"Harika," diye bağırıyor Eric. "Sanırım giriyorum. İki hafta içinde gelen stajyer sınıfını kesinleştirdiklerinde bana haber verecekler."

"Vay be." Bu tür bir özgüvenin bir his olduğunu merak ediyorum.

Ya Eric New York'ta? Bu fikirle ne yapacağımı bilmiyorum.

Bifteğimiz -geldiğinde- çok lezzetli. Her lokmanın tadını çıkarıyorum ve dünya hakkında daha az kötü hissediyorum. Eric'in getirdiği lezzetli Cabernet Sauvignon da cabası. "Baban 2013'ün Kaliforniya şarapları için iyi bir yıl olduğunu söyledi, ben de aynı fikirdeyim" diyor.

Babamdan bir kez daha söz edilmesini yorumsuz geçiştirecek kadar iyi bir ruh halindeyim. Ve Eric'le tekrar bir ritme girmek çok zor değil. Hokey takım arkadaşlarını sorduğum sürece sohbetimiz .

Eric bir noktada "Kız kardeşlerini özlemiş olmalısın" diyor.

"Bilmiyorum. Pek sayılmaz." Üniversite umduğum kadar eğlenceli değildi. Her zaman Bryn Mawr'daki entelektüel haçlılarla nasıl uyum sağlayacağımı bulmaya çalışıyordum. Partileri bile asosyaldi. Bahar balosunun teması "Kafkaesk "ti.

Bir kız bununla ne yapabilir ki?

"Bu iş neden okuldan daha iyi? Yani Zamboni sürmek eğlenceli görünüyordu ama..." Eric'sorusu sönük kalıyor, çünkü beni gerçekten anlamıyor.

"Bu *gerçek* bir iş. Bruisers organizasyonunu seviyorum. Onların başarılı olmasını istiyorum. Onlar underdogs. Geçen bahar herkes bahis oynuyordu.

onlara karşı." Babamın bana yaptığı gibi.

Bana küçük sevimli bir kediymişim gibi gülümsüyor.

"Ve Zamboni eğleneliydi. Bir dahaki sefere daha iyi olacağım. Direksiyon 70'lerin Cadillac'ı gibi. Çok fazla önden kayıyor. Yine de yumuşak bir sürüş."

Tabaklar toplanırken kadehimi dolduruyor. "Oyuncular sana zaman tutuyordu. Kimin kazandığını gördün mü?"

"Evet. Drake, çaylak. Bu sadece acemi şans, değil mi? Diğerleri çok uzun süreler seçti."

"değil." Eric kıkırdıyor. "Birisi aştı." "Biri mi?"

"Evet - *Price Is Right'taki* gibi oynuyorlardı - süreyi aşmadan *en yakın* zamana kadar. Birinin on dört dakikası vardı ve bilardoyu kazanamadı."

Kalbim küt atıyor. "Kimi gördün mü?"

"Forvetlerden biri. Trevi değil." Omuz silkiyor. "Sanırım şu İspanyol adamdı. Castro mu?"

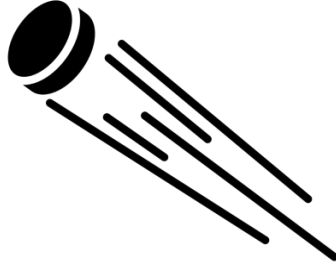
"İspanyol değil," diyorum düşünmeden. "Babası yarı Brezilyalı yarı Kübalı Amerikalı." Tamam, bu çok fazla bilgi oldu. Mükemmel küçük hayran kız değil miyim?

"Tamam mı?" Eric bana göz kırptı. "O olabilir."

"Tatlıdan önce burnumu pudralayacağım," diyorum . "Hemen dönerim!"

Eric ben ayağa kalktığımda ayağa kalkıyor, çünkü ona bir kadına nasıl davranması gerektiği öğretilmiş.

Kıyafetleri üzerinde olduğu sürece.

ASON

TREVI, O'Doul ve ben antrenmandan sonra kalıyoruz. İki pistte bir aşağı bir yukarı kayarak bana yaklaşık bin pas gönderiyor, ben de bunları mümkün olduğunca hızlı bir şekilde çeviriyorum. Disklerimiz bittiğinde hepsini topluyor ve her şeye yeniden başlıyoruz.

"Biliyor musun," diye başlar O'Doul. "Bence sen-"

Bir elimi kaldırdım. "Bütün bir öğleden sonra boyunca başarısızlıklarım hakkında konuşmayalım. Sadece egzersiz yapmak ve yolumu bulmak istiyorum."

Belki de Hot Pepper herkesin çenesini kapatıp kas hafızasının üzerimde sihrini göstermesini beklemesi gerektiğini söylerken sadece stres atıyordu. Ya da belki bir tür kahindir, çünkü bir kişi daha beni düzeltmeye çalışırsa, yaptıklarından sorumlu olmayacağım.

"Tamam." O'Doul aniden tuzağını kapatır ve bir diğer pas için hazırlanır. Ve sonra bir düzine daha. Ben onu yorduğumda, Trevi oyuna giriyor.

İşimiz bittiğinde yorgunluktan ölüyordum ve açlıktan ölüyordum. "Sizler en iyisisiniz. Hadi duş alalım ve biraz yemek yiyelim. Ben ısmarlıyorum."

Ama ikisi de akşamı eşleriyle geçirmeye gidiyorlar, ben de Silas'a dışarıdan yemek ısmarlıyorum.

Oturma odasında oturmuş baharatlı tavuk yiyor ve rakiplerimizin Tampa'ya yenilmesini izliyoruz. Tıpkı eski günlerdeki gibi. Ama içimde kurtulamadığım bir his var. Sanki bir şeyler eksikmiş gibi.

Ya da *birini*. Heidi burada değil. Randevusuna gitti. Onu yemeğe götürmek için takım elbiseyle gelen adama bir attım. Bay Düz ve Dar, parlak mokasenleri ve sıkıcı kravatıyla.

Yatakta kötü olduğunu kendime hatırlatıyorum. Gerçi ilk etapta neden umursadığım belli değil.

Ağzıma biraz daha erişte tıktırıyorum ve bu gece onunla eve gidip gitmeyeceğini merak etmemeye çalışıyorum. Tanrı biliyor ya, bu beni ilgilendirmez.

Telefonum bir mesajla titriyor. *Ondan*. Sanki uygunsuz spekülasyonlarımla onu çağırmışım gibi.

Sadece bir sorum var, diye yazıyor.

Sekiz inç, cevap veriyorum, sadece bir araç olmak için.

Aman Tanrım, dur. Göz deviren bir emoji ekliyor.

Şu anda bir randevuda değil misin? Ben soruyorum. *Eminim cazibe okulu randevun varken başka bir adama mesaj atmanı hoş karşılamıyordur*.

Büyü okulu beni ısrabilir, diye yanıtlıyor Heidi ve ben de kahkahayı basıyorum. *Sadece soruma cevap ver. Zamboni havuzu için saat kaç yazmıştın?*

Neden? Bir önemi var

mı? Benim için önemli.

Şu anda neredesin? Eve mi geliyorsun?

Oraya gittiğime inanamıyorum.

Peter Luger'ın bayanlar tuvaletindeyim ve randevuma geri . Neye bahse girdin?

14 dakika. Eğer 27 saniye daha hızlı olabilseydin, 20 dolarımı çaylağa kaptırmazdım.

"Kiminle mesajlaşıyorsun?" Silas kanepenin diğer ucundan soruyor. Bir bacağını sehpadan kaldırıp kalçamı dürtmek için sallıyor, çünkü sadece kaleciler bu kadar esnektir. "Aptal gibi gülümsüyorsun."

Para için üzgünüm! Telifi edeceğim.

Bunu nasıl telif etmek istediğini sormaktan kendimi kurtarmak için telefonu kapattım. Çünkü Silas bana kendini beğenmiş bir bakış atıyordu. "Acı Biber, değil mi? Onu düşünürken hep aptal gibi görünüyorsun."

Başımı kanepenin arkasına yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. "Yapma bunu."

"Ne yapmak? Bariz olanı mı? Zamboni sürerken bir kıza aşık olabilir misin? Hayır, bekle. Sanırım beni ve Bayer'i dartta yenerken ona aşık oldun."

"Flaş haber. Kimseye aşık olmuyorum." Eskiden Silas'ı rahat bir oda arkadaşı olarak görürdüm. Artık düşünmüyorum.

"Öyle diyorsun ama-" Telefonum elimde çalıyor. Arayan kişinin telefon numarası bloke edilmiş. Yine de o kadar hızlı cevap veriyorum ki Silas gülüyor. Ya Heidi'nin randevusundan kurtarılması gerekiyorsa? "Alo?"

"Jason." Diğer uçtaki ses hem alkol hem de gözyaşları yüzünden bulanıklaşmıştı. *Hay sikeyim.* Tanrı'ya şükür Heidi değil. Ama yine de korktuğum bir arama. "Tatlım. Nasılsın?" diye soruyor yaşlı kadın.

"Ben iyiyim, Jolene. Ya sen?" İçimi çekiyorum, çünkü ne olacağını biliyorum.

Hıçkırıkları yüksek ve kesik kesik. "Yine yılın o zamanı. Kendimi çok hüznü hissettiğim zaman! Bu sefer kötü olacak. Bunu biliyorum."

Sikeyim.

Yine yılın o zamanı. Ben de sonbaharda hep zorlanırım. Jolene trajediye boyun eğen bir insan olmasına rağmen. Onunla tanıştığım ilk anda başımın belada olduğunu anlamıştım. Jolene - lisedeki kız arkadaşımın annesi - yüz iki kiloluk bir narsisizm ve bunun yanında şiddetli bir alkol bağımlılığı.

"Ben de Jolene," diyorum. Onunla aynı fikirde olmanın özgürlüğe giden en hızlı yol olduğunu öğrendim.

"Çok zor. Yaprakların yeniden dökülüşünü izlemek ve küçük kızımın onları bir daha göremeyeceğini bilmek çok zor. Sonbaharı çok severdi. Eskiden okula dönüş alışverişine birlikte giderdik."

Dişlerimi sıkıyorum. Söylediklerinde doğruluk payı var. Lisa her mevsimi severdi. Hayat ve macera doluydu. Ama Jolene kızıyla sadece geldiği zaman ilgileniyordu. Ve Lissa'nın aldığı her şeyi kendisi için kazanıyordu.

Jolene burnundan solumalar arasında, "Lise de aynı görünüyor," diyor. "*Aynen* öyle! Sırt çantalarıyla çocuklar..."

Silas kanepenin diğer ucundan bana işaret ediyor. Bira içiyormuş gibi elini kaldırıyor.

Başımı salladım ve sonra tekrar düşündüm. *Tekila*, ağzıma alıyorum. Beni selamlıyor ve mutfağa doğru yürüyor. Jolene kulağıma bir şeyler söylüyor. "Benim tatlı kızım. Herkese çok iyi davranıyor."

Onu dışarıda bırakarak ayaklarımı sehpaye vuruyorum ve Lissa'yı gerçekte olduğu gibi hatırlamak için yerleşiyorum - en yüksek düzenin mutlak bir cehennemi. İyi anlamda. Ailem hazırlık okuluna gitmek yerine hokey oynadığım için bana kızdığında, Lissa -orta parmaklarını kaldırarak- "*Boş ver o gürültüyü. Sen bilirsin.*"

Çok güçlüydü. On altı yaşında bir dişi aslan. Sert düştüm.

Beş yıl sonra, yüzünü hayal etmek hâlâ çok kolay. Sadece bir fotoğrafını spor çantamda saklıyorum. Ama onu o kadar net görebiliyorum ki

daha fazlasına ihtiyacım yok. Geniş, gülen bir gülümsemesi ve parlak, yaramaz gözleri vardı. Benim vahşi kızım. Benim Lissa'm. Onu gençliğin saf, parlak ateşiyle sevdim. Birlikte yüz yıl geçireceğimizi sanmıştım.

İki tane var.

"Romeo'nun Juliet'i!" Jolene feryat ediyor. "Gitti. Gerçek bir trajedi."

Öyleydi. Ve yılda birkaç kez böyle telefon görüşmeleri yaparak yeniden yaşıyorum. Her zaman Ekim ya da Kasım'da arar. Kaza Şükran Günü hafta sonunda oldu. Dondurucu yağmur. Kaygan bir Minnesota yolu. Son dakikada katıldığım bir hokey turnuvası için dört eyalet uzaktaydım.

"Şükran Günü'nde beni ailemle yalnız bırakamazsın!" Bunu ona söylediğimde Lissa çığlık atmıştı. "Tatil günlerinde çok kötü oluyorlar."

Hepsi doğruydı. Onu orada kendi başının çaresine bakması için bırakmamalıydım. Yine de, Lissa'nın araba kullanamayacak kadar kafası güzel olan bir arkadaşının arabasına kaçarak sorunu çözmesine gerek yoktu...

Silas sehpanın üzerine iki shot bardağıyla bir şişe Jose Cuervo koyar. Bu olay tam da Jolene'in konuşmayı telefon görüşmesinin diğer amacına yönlendirdiği sırada gerçekleşir.

"Lanet olası ev sahibim," diye ağlıyor. "Hiç kalbi olmayan bir adam. Bu ay biraz eksikim var ve o beni tehdit ediyor. Yalnız ve yaşlı bir kadın. Bu cürete inanabiliyor musun? Şu anda iki iş arasındayım. Bunu *biliyor*."

"Ne kadar lazım?" Hemen soruyorum. Lafı dolandırmanın bir anlamı yok.

"Teklif etmek için çok iyi bir çocuksun," diye kokluyor. Ve yemin ederim ki son sigarasını yakarken çıkan kibrit sesini duyabiliyorum. Ona bir çek yazacağım ve o da bunu sigaraya harcayacak.

"Hemen bin dört yüz bulamazsam bu daireyi kaybedeceğim. Mutfakta yiyecek bir Şeyim olduğundan değil."

"Adresinizi alayım," diyorum ve sehpadan bir dergi alıp çeviriyorum.

Etrafta kalem arıyorum. Silas o hızlı kaleci refleksleriyle bana bir tane fırlatıyor. *Sağ* ol, diyorum. Benimle uğraşmadığı zamanlarda, Silas gelmiş geçmiş en iyi oda arkadaşı.

"Western Union ile gönderebilir misiniz?" diye soruyor burnunu çekerek. "Biraz sıkışık durumdayım."

"Neden olmasın?" diyorum, tekila şişesine bakarak.

"East Main Caddesi'ndeki Walgreens'ten almak istiyorum. Mağaza numarası 111."

"Tamam, tabii. Yarın oğleden sonra yaparım. Sabah yola ıkıyorum. Gitsen iyi olur, Jolene. Seni duymak güzeldi," diye yalan söyledim.

"İyi geceler, tatlım. Kendine iyi bak. Güvenli seyahatin için dua edeceğim."

Telefonu kapattık ve ben telefonu sehpanın üzerine atıp başımı ellerimin arasına aldım.

"Geri döndü, ha?" Silas tekilanın kapağını açarak soruyor. "Bu sefer ne kadar istiyor?"

"Her neyse," diye homurdandım. Jolene yeni kontratımın şartlarını bilseydi benden on katını isterdi. Neyse ki hokeyi takip etmiyor.

Ayrıca, Jolene'e bakmak Lissa için yaptığım bir Şey. Lissa için yapabileceğim tek Şey. Jolene ile hiçbir alakası yok.

"Bence ona siktirip gitmesini söylemelisin," diyor Silas. "Ama eğer yapmayacaksan, onun yerine tekila içelim." Silas önce bana bir şişe su uzatıyor, çünkü maçtan önceki gece susuz kalmamak önemli. Sonra shot bardaklarını diziyor ve dolduruyor.

İlk atışı sessizlik içinde yaptık.

"Sana bir Şey sorabilir miyim?" diye soruyor sonunda.

"Belki mi?"

"Bir kız hakkında tekrar ciddi olman için ne gerekir?" "Frontal lobotomi," diyorum hemen.

Silas gözlerini devirir. "Ciddiydim."

"Ben de," diye homurdandım. "Dostum, bunun gerçekten bir anlamı yok. Artık bekâr olmaya alıştım. Bunu seviyorum."

"Sonsuza mı?" Arkasına yaslanır ve tavana bakar.

Oda arkadaşına bakıyorum ve aklımdan neler geçtiğini tahmin etmeye çalışıyorum. Silas tanıdığım en anlaşılmaz insanlardan biri. "soruyorsun ki?"

Omuz silkiyor. "Hokey ve biriyle çıkmak birbirine uymuyor. Ama bir gün..." Cümlesini bitirmiyor.

"değil," diye katılıyorum. "Ama ne olmuş yani? Sen ve ben ihtiyacımız olan tüm arkadaşlığı bağlılık olmadan da elde edebiliriz. Öyleyse neden bunun seni rahatsız etmesine izin veriyorsun?"

"Tek gecelik ilişkiler pek benim tarzım değil." Yalan söylemiyor. Silas yılda iki kez falan takılıyor. "Ama o kadar uzun zamandır bekârım ki nasıl yapıldığını bile bilmiyorum."

"Soyunma odasında her gece karısıyla yaptığı bir kavga yüzünden sinirlenen biri oluyor," diye . "Yanlış anladığınızdan emin değilim."

"Ve bunu asla öğrenemeyebiliriz." Oturuyor ve bize birkaç kadeh daha dolduruyor. "Biraz zombi öldürmek ister misin?" diye soruyor benimkini uzattıktan sonra.

"Kesinlikle." İkinci kadehimi de içiyorum ve kalkıp Xbox kumandalarını getiriyorum. Çömeliip yeni favorimiz *Call of Duty'de* birkaç tur oynuyoruz. Geç oluyor ve Heidi bizi koltuktan atmak için hâlâ eve gelmedi.

Sonunda Silas pes ediyor ve yatmaya gideceğini söylüyor. "Biraz uyuyacaksın, değil mi?" diye soruyor bana.

"Evet. Yakında."

"Tekilayı kaldırmama ne dersin?"

"Onun yerine buraya bırakmaya ne dersin?"

" bilir. Heidi'yi , değil mi?"

"Hayır." Ama o hangi cehennemde? "Eve geleceğini hiç sanmıyorum."

Silas yüzünü buruşturuyor, bu da beni rahatsız ettiğini gizlemekte kötü bir iş çıkardığım anlamına geliyor. Kanepenin arkasına doğru yürüyor ve sonra bir kez daha duruyor. "Sadece şişeyi bitirme, tamam mı?"

"Doğru, anne."

Beş yaşındaymışım gibi saçlarımı okşuyor ve sonunda düşünceli kıcımlı yalnız bırakarak gidiyor.

Keyfimin devam etmesi için bir tekila daha içiyorum. Sonra köşede duran düzenli eşya yığınının Heidi'nin yastığını alıyorum. Başımı kılıfın üzerine koyduğumda onun gibi kokuyor. Narenciye kokusundan derin bir nefes alıyorum ve şu anda nerede olduğunu merak ediyorum.

Bencilce ama onun burada, kanepenin diğer ucunda bana şımarıklık yapmasını ve ne yapmam gerektiğini söylemesini istiyorum. Silas bu akşam Küçük Bayan Perky'ye karşı kötü hislerim olduğunu söylerken haklıydı. Bu doğru.

Ama bir şeyi istiyor olman onu senin yapmaz. Bana güvenen güzel kızlarla ilgilenme konusunda kötü bir sicilim var. İlişkilere ve bekarlığa devam edersem herkes için daha iyi olur.

Ve belli ki üniversiteli oğluya eve gitmiş. Yani sarhoş kıcımlı bu koltuktan kaldırmama bile gerek yok.

Uyuyakalmış olmalıyım. Çünkü bir de baktım ki dönmeye çalışıyorum ve bacağım kanepeden sarkıyor, kolum da

minder ve kanepenin arkası arasında sıkışmış.

Ow.

İşemek ve dişlerimi fırçalamak için banyoya giriyorum ve banyonun ışığıyla gözlerim kamaşıyor.

Çalışmaktan kaslarım gerildi ve yatak beni çağırıyor. Yatağa doğru ilerlerken kıyafetlerimi teker teker bırakıyorum. Yorganı kaldırıp serin çarşafların üzerine çöküyorum.

Ama o kadar da havalı değiller. Yatağın ortasına doğru yuvarlanırken yumuşak ve sıcak bir şeyle çarpışıyorum.

Birinin nefesi kesiliyor, ama o ben değilim. "J-Jason?"

"Mmm?" Elim yumuşak bir ten buldu. Çıplak teni. Tam olarak anlamadan önce parmaklarım onun ipeksi karnının mutluluğu üzerinde geziniyor. "Hei- di? *Yatağında çıplak mısın?*"

Elimi hızla çekerken "Kanepede uyuyordun!" diye mırıldandı. "Ve tüm geceliklerim sehpanın altındaki çantamda. Karanlıkta. Seni rahatsız etmek istemedim."

"Oh, rahatsız oldum." Hızla doğruldum ve lambayı bulmaya çalıştım. Lambayı yaktığımda, bunu yaptığımı hemen pişman oluyorum. Yatağında uykuya dalmış Heidi'yi görmek yıkıcı. Çarşaf yamulmuş, böylece göğüsleri kısmen ortaya çıkmış. Sadece tek bir pembe meme ucunu görebiliyorum ama yine de ağzım sulanıyor.

"Bana bakıyorsun," diye fısıldıyor. "o zaman," diye homurdanıyorum. "Şu çarşafı kaldır."

Heidi'nin parmakları çarşafın kenarını buluyor. Gözlerimin içine baktı. "Evet, *efendim*." Ve sonra cadaloz çarşafı yukarı yerine aşağı çekiyor.

Şimdi tek görebildiğim iki dolgun göğüs, dilimle ölçmek istediğim zarif bir karın ve küçücük bir çift siyah dantel külot. "Je- sus Tanrım."

Heidi bir elini karnına koyar. Serçe parmağı külotun kenarını bulana kadar parmaklarını uzatıyor ve o küçük parmağın

lastiğın altından kayar.

Sonunda kafamı çevirecek iradeyi buldum. "Ne yapıyorsun?" "Kim soruyor? Sen benden daha çıplaksın," diye işaret ediyor.

Aşağıya baktığımda, sikim kucağımı örten çarşafın üzerinde geziniyor. "Yani, benim yatağında ne yapıyorsun?"

"Sana söylemiştim." Ayağa kalktı ve ben yine güçsüz kaldım. Göğüsleri hareketle zıplarken başımı çeviriyorum. "Yatağında horlayan bir sağ kanat vardı."

"Çünkü *onunla* eve gittiğini sanıyordum." Tamam, bu biraz fazla zorlama oldu.

Gözleri şaşkınlıkla büyüyor. "Ve bu seni rahatsız mı etti?"

Omuz silkiyorum, çünkü bu odadaki her iki çıplak insan için de öyle olduğu zaten açık. Ve eğer bu beni bir pislik yapıyorsa, sanırım o gemi çoktan kalktı. "Onunla eve gitmeyi düşündün, değil mi? *Bunları* giyiyorsun." Suçlayıcı iç çamaşırlarını gösteriyorum.

"Belki de düşünmüşümdür," diye itiraf ediyor. "Bunlar benim şanslı külotlarım. Ve beni otel odasına geri çağırdı."

"Ve sen hayır mı dedin? Neden?"

"Çünkü onu sevmemi istiyor," diye fısıldıyor. "Ve ben sevmiyorum, bu yüzden adil olmaz. Eğer onunla yatarsam, bu sadece doğum günü seksî için olur."

Pembe dudakları bu son iki kelimeyi oluşturduğunda, itaatsiz sikim zonkluyor. Kendimi çalar saate bakmaya zorluyorum. "Saat sabahın ikisi. Doğum günün bitti."

"Doğru," diye tersliyor. "Dediğim gibi, buraya turnikemden atlaman için sana yalvarmaya gelmedim. Bunu daha önce de yaptım."

"Yani bana işkence etmek için mi buradasın?" Şu an çok sinirliyim. Hayatımdaki hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

"Hayır. Bu sadece benim teselli ödülüm."

"Ben *ödül* değilim," diye . "şey, ikimizi de bir sürü zahmetten kurtarıyor olmam."

Gözlerini deviriyor, çarşafı bir kenara fırlatıyor ve dizlerinin çöküyor. "Şimdi beni *dinle*." Dinleyemiyorum, çünkü onun korkusuzluğu beni hiç olmadığı kadar tahrik ediyor. "Eğer sen bu kadar zekiysen ve ben bu kadar aptalsam, belki benim için birkaç soruya cevap verebilirsin."

"O da ne?"

"Onu geri çevirmek benim için neden bu kadar kolay oldu? Ve yine de bana öyle baktığında, sanki beni öpmeli misin yoksa öldürmeli misin karar veremiyormuşsun gibi, bu beni gerçekten ıslatıyor?"

Yüksek sesle, mutsuz bir inilti çıkardım. "Neden bunu *söylemek* zorundaydın ki?" "Çünkü umurunda değilmiş gibi davranıyorsun! Ama sen . İşte buradasın.

iç çamaşırı seçimimi soruyor, ki bu açıkça senin şalterini indiriyor-" Elini ağrıyan sikime doğru sallıyor. "-ama Brooklyn'de sınırların dışında olan tek kadın olmaktan memnun olmam gerekiyor."

Sikeyim beni. Kadın tüm kusurlarımı ve tutarsızlıklarımı sıralıyor ve her biri doğru.

"Neden ben değil?" Vaazına devam ederken gözleri parlıyor. "Eğer senin hakkında yazılanların yarısı doğruysa, sen geçiş limanlarını damgalamışsın-"

Kontrol edin lütfen. Titreyen ellerimi yumuşak bedenine koyup onu yatağa itmem kaçınılmaz oluyor. Avuçlarım sıcak teniyle buluştuğu an, söylenmeyi bırakıyor. *Nihayet.* Ama ben işi şansa bırakacak biri değilim, bu yüzden onu susturmak için ağzımı onunkinin üzerine yerleştiriyorum. Dilimle.

Ağzım onunkiyle birleştiği anda Heidi inliyor. Beni saçlarımdan tutup kendine çekiyor.

Sikeyim ama bayıldım. Yumuşak kıvrımlarına doğru eğilerek onu daha derinden tadıyorum. Dili benimkine karışıyor ve tekrar inliyor.

Az önce duyduğunuz ses, özdenetimimin kapısının çarparak kapanmasıydı. Heidi kötü seçimler yapmak istiyorsa, onu durduracak kişi olmaktan bıktım. Kadınlar beni asla dinlemez zaten. Önemli olduğunda değil.

Ama şu anda dikkatini vermiş durumda, çünkü ben kabaca ağzına sahip oluyorum, bıyıklarım yumuşak tenini aşındırıyor.

"İstedğin bu mu?" Diline karşı mırıldanıyorum. Cevap olarak sırtını dikleştiriyor ve daha fazla temas istiyor.

Öpücüğü derinleştiriyorum, ağzını yağmalıyorum, öpücük üstüne öpücük. "Cevap vermedin," diye ediyorum, çünkü hâlâ havamdayım. "Ağzımı mı istiyorsun? Peki ya ellerimi?" Bir avucumu kıvrımlı vücudunda gezdiriyorum.

Sadece inliyor.

"Seni duyamıyorum. Daha ister misin?"

"Evet," diye . "Ve eğer şu anda dalga geçiyorsan
_"

Cümlesini bitiremiyor çünkü elimi küçük külotunun içine sokuyorum. Bacakları nefes nefese kaldı. Vay anasını. Parmaklarım o kadar çok kayganlık ve sıcaklık buluyor ki sabırsızlıkla inliyorum. Parmak uçlarım yumuşak mükemmelliğe doğru kayarken "Çıplaksın," diye mırıldanıyorum. Ve gerçek yüzüme çarpıyor. "Onun için tıraş olmuşsun."

"Bundan hoşlanıyor," diye nefesini tutarak kalçalarını benimle buluşmak için kaldırıyor.

"Neden? Ağzını sana dayıyor mu?" Bacaklarının arasında başka bir erkeğin yüzünün görüntüsü beni zaten hissettiğimden biraz daha deli hissettiriyor. Onu tatlı tatlı okşuyorum.

Başını sallayıp kalçalarını oynatırken alnı kırışıyor. "Hayır mı? O zaman o bir *aptal*." Külotu çekiştiriyorum ama çekmiyor. yol ver. Belki de bu sadece pornoda işe yarıyordur. "Külotunu çıkar, tadına istiyorum."

Büyük mavi gözleri, onları tekmeleyerek çıkarırken beni ölçüyor.

"Aferin kızıma," diyorum. Heidi'nin pembe dudakları şaşkınlıkla aralanıyor. Ve iyi bir kız olmanın zor ölen bir alışkanlık olabileceği aklıma geliyor. Bu bana daha da fazla fikir veriyor. "Çarşafı üzerimden çıkar."

Gözlerini ve sonra bakışları çarşafın hâlâ aletimi örttüğü belime düşüyor, kumaşa sızdığım yerdeki ıslaklık noktası hariç.

"Bekliyorum."

"Sakin ol," diye fısıldıyor hışımla. Ama sonra çarşafın kenarından tutup aşağı çekiyor ve ereksiyonumu ortaya çıkarıyor. Dudaklarını yalıyor ve bana dokunmak için elini uzatıyor.

Ve onu havada yakalıyorum. "Henüz değil," diyorum, nedenini bilmeden. Tek bildiğim, üstünlüğü elimde tutmam gerektiği idi. "Her şeyin bir sırası var. Şu çekmeceye prezervatif var." Yatağın onun tarafındaki komodini gösteriyorum. "İhtiyacımız olacağını düşündüğün kadarını çıkar. Eğer oraya gitmek istemiyorsan, sanırım bu hiç olmaz. Karar senin."

Gözlerimiz kilitleniyor ve ben bekliyorum, acaba akıllıca bir seçim yapıp beni mı diye. Onu istiyorum. Ama sonra pişman olacağıma eminim.

Çekmeceye doğru döndüğünde nefes veriyorum. Yatak büyük olduğu için, ona ulaşmak için elleri ve dizleri üzerinde öne doğru emeklemesi gerekiyor.

O çekmeceye uzanırken ben sessizce manzaraya bakarak ölüyorum. Kendimi onu yatağın kenarına doğru eğerken hayal ettiğimde kanım arzuyla kaynıyor ve-

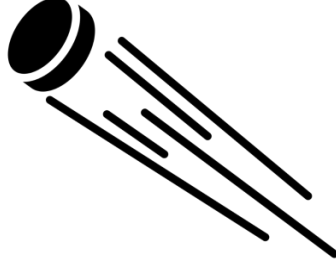
Heidi dönüyor, elinde en az on tane kondomdan oluşan bir şerit var. Gözlerini kısarak onları bana fırlatıyor.

Bir kahkaha sesi şehvetimi delip geçiyor. "Kimmiş komik kız?"

"Bana Castro treninde sadece tek yönlü biletler olduğuna dair konuşma yapmayı çok seviyorsun. Bunu değerlendirsen iyi olur."

"Evet, hanımefendi."

Kendimi neyin içine soktum ben?

HEIDI

Şu anda bana nasıl bakıyor? *Yanıyor.*

Dilek listem her zaman uzun olmuştur. Midilliler, altın madalyalar ve Paris seyahatleri istemişimdir. Ama hiçbir şeyi şu Jason Castro'yu istediğim kadar çok istediğimi hatırlamıyorum. Daha önce hiç kimse nabzımı hızlandırıp ellerimi terletmemiştir.

Bu sefer . Bu sefer sarhoş değilim, yine de yatak başlığına yaslanırken biraz sersemlemiş hissediyorum. Bu gece ağızımdan dökülen tüm şımarıklıklara ya da küçük cesur hareketlerime inanamıyorum. Ve şu anda ne kadar titrediğimi görmemesi için korkusuz kız tavrımı sürdürmem gerekiyor.

Ama manzara! Jason'ı daha önce de üstsüz görmüştüm. O güçlü göğüs kaslarına ve yalamaya değer karın kaslarına hayran kalmıştım. Ama yastıklara o kadar rahat yaslanmıştı ki, çıılçıplaktı, penisi sert ve hazır... *Yutkundum.*

Kendine gel, Pepper.

"Buraya gel." Bir parmağını çarpıtıyor.

Biraz utanarak bir ayağımı yere koyuyorum, böylece yatağın etrafında yürüyebiliyorum.

"Hayır," diyor sertçe. "Bana doğru sürün."

Aman Tanrım. Bir peni için olsa da, bir pound için. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Tüylerim diken diken oluyor, çünkü beni ne kadar yakından izlediğini hissedebiliyorum. Ve -neden olmasın- sırtımı hafifçe kamburlaştırıyorum. "mi?" Tatlı tatlı soruyorum. Biraz ileri gidiyorum, göğüslerim sallanıyor. "Doğru yapıyor muyum?" Nashville aksanımı biraz abartıyorum, böylece Reese Witherspoon'dan çok Scarlett O'Hara'ya benziyor.

"Siktir," diye fısıldıyor Jason ben yaklaşırken. "İyi gidiyorsun diyebilirim.

Kucağıma tırman."

Bir bacağımı kalçalarının üzerinden kaydırıp üzerine tırmanırken kalbim titriyor. Dizlerimi açmak zorundayım ve bu daha da kirli hissettiriyor, çünkü dikkati lazer odaklı. Çıplak amımı kucağına yerleştirirken bile bana uzanmıyor.

Sadece bakıyor. Bakışları yüzümü, göğüslerimi ve sonra alt ekstremitelerimi yavaşça tararken beni yakıyor.

"Ne?" Fısıldıyorum. "Bana bir kompleks vereceksin."

Sırıttırıyor. "Sadece manzarayı seyrediyorum."

"Ama bu-" Dizlerini aniden kaldırıp beni öne doğru savurunca nefesim kesildi. Ellerim omuzlarına iniyor ve kendimi yüzüne sadece birkaç santim uzaklıkta buluyorum. Burun buruna geldik. Ve o büyük kahverengi gözleri hiç bu kadar iyi görmemiştim.

"Kaba mı?" diye tahmin ediyor. "Acı Biber, şu anda hissettiklerimin hiçbir kibar yok.

"*Sinir bozucu* diyecektim," diye fısıldıyorum.

"Şimdi cesaretini kaybetme," diye fısıldıyor. "Her şey daha yeni güzelleşiyor."

Gerçekten de öyle. Ve ellerimden birini omzundan çekip kalın ereksiyonunun etrafında kıvırdığında daha da iyi oluyor. Elimde çok ağır ve çok *sıcak*. Sanki benim için yanıyor. Buna bayılıyorum. Başparmağımı onun pembe başının üzerinde gezdiriyorum.

Alt dudağını ısıyor ve onaylayan bir homurtu çıkarıyor. "O ağız bana ver. Hemen şimdi."

Böyle bir emre itaat etmek çok kolay. Öne doğru eğilip yumuşak dudaklarımla onun dudaklarını buluyorum.

Jason hokey oynar gibi öpüşüyor. Dudaklarımız aynı hizaya geldiği anda, saldırıya geçer ve kontrolü ele alır. Bu *muhteşem*. Başımın arkasına uzanıp saçlarımı avucunun içine aldığı anda nefesimin kesildiğini hissediyorum. Çekiştiriyor ve öpüşmemizi kesiyor.

Bir nefesle başımı arkaya eğdim. Ve ağız bir saniye geçmeden meme ucumu buldu. Kendimi toparlayamadan sertçe emmeye başladı.

Onunla sadece bir gece geçirebilseydim, her saniyesini hatırlamak isterdim. Ama dili beni aydınlatmak için yeni yollar buldukça zavallı beynim hisler içinde yüzüyor. Önce göğüslerimi, sonra boynumu. Kollarımı başına doluyor ve parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. Tahmin ettiğimden daha ipeksi.

Jason kalçalarını kaldırıyor, beni de kaldırıyor. Vücudunu yatağa uzatıyor, dümdüz uzanıyor ve beni kalçalarına oturtup nefes nefese bırakıyor.

Uzanıp elini vücudumda gezdiriyor, parmak uçları tam tümseğimin üzerinde son buluyor. Nefesimi tutuyorum ve o da parmaklarını orada tutarak benimle alay ediyor. Titriyorum, meme uçlarım küçük çakıl taşları gibi. "Gel buraya, seni ateşli şey."

"Nereye?" Vücudumun arzuyla dolup taşıtığını hissederek birkaç derece öne eğildim.

"Scoot," diyor. "Buraya." Ve sonra -bana karşı sabırsız- beni kalçalarımın kavırıyor ve vücuduna doğru sürüklüyor.

Göğüs kafesinin üzerine iniyorum, sonra hızla dizlerimi yatağa gömüyorum ve destek için yatak başlığını tutuyorum.

"Neredeyse," diyor bilmiş bir gülümsemeyle. "Biraz daha." Parmakları çıplak kıkımda geziniyor ve beni yavaşça, kirli bir şekilde sıkıyor.

"Hadi . bakmama izin ver."

Ona bakıyorum, sersemlemiş ama aynı zamanda çok tahrik olmuş bir halde. Yine de tereddüt ediyorum.

"Ben gençken mi?" diye dürtüklüyor. "Ayrıca, kim bana yalvardı-" Gerçekten de kalçalarımın üzerinde hava tırnakları yapıyor. "-Pis, pis seks?"

"Sarhoş bir kızın sözlerini ona karşı kullanamazsın!" Gıcırđıyorum. Yaşadığım sürece bir daha asla tekilaya dokunmayacağım.

Jason başını yastıktan kaldırıp öne doğru eğiliyor ve beni bir kez daha kendine çekiyor. Hevesli ağızı karnımın alt kısmına iniyor, sıcak dudakları tenimi yakıyor ve bıyıkları öpücüğünün nazik bir şey olmasına izin vermiyor. "Ver onu bana," diye mırıldanıyor, sesi gergin. "Bunu çok istiyorum."

Sesindeki çaresizlik tınısı nihayet çekingenliğimi . Aç ağızı amımı bulana kadar dizlerimin üzerinde ilerliyorum. Dudakları klitorisime ilk dokunduğunda çıkardığım ses yüksek, iniltili bir şey.

Dilini bedenime değdirip yavaş ve saygılı hareketlerle tadıma bakarken cevap olarak çıkardığı inilti karnımda titreşiyor.

On saniye içinde, çoktan din değiştirdim. Yatak başlığını kavıyorum ve hevesli bir neşeyle onun üzerinde geziniyorum. Kalçalarımı sıkıca kavıyor, ne zaman geri çekilsem beni daha yakına çekiyor.

"Çok tatlı," diye öpücükler arasında tenimi törpülüyor. Yaramaz dili beni doruğa doğru itiyor. Her vuruş bir keşif.

Gözlerim kapanıyor ve tüm kaslarım kilitleniyor, bir zafer dalgasına hazırlanıyorum. Ama o dalga gelmiyor. Onun yerine, ulaşamayacağım bir yere kaldırıldığımı fark ediyorum.

"Henüz değil, bebeğim," diye mırıldanıyor.

"Bu çok kaba." Gözlerimi açıyorum ve ağır ağır kapanan gözlerine ve dağınık saçlarına bakıyorum. Onu darmadağın ettim. Harika bir karmaşa.

Kıçıma bir tokat attı -gerçek bir tokat- ve sonra prezervatif şeridini aldı. "Bunlardan birini kopar."

Titreyen parmaklarımla alıyorum ve şeridi yırtıyorum. "Aç şunu."

Deniyorum ama ilerlememden hoşlanmıyor çünkü beni vücudunun üzerine bırakıyor ve kendisi açıyor.

Sonraki beş saniye çok olaylı geçti. Jason beni yolundan çekmeden bir şekilde uzanıyor, prezervatifi takıyor ve sonra beni tam hizaya getiriyor. Kalçalarını yukarı kaldırıp yumuşak bir vuruşla içimi doldururken nefesim kesiliyor.

Onu karşılamak için gerinirken ağzım sessiz bir *oh çekerek* açılıyor. Başım omzuna düşüyor ve bedenim onu her yerinden sararken gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Atletler. Vay canına.

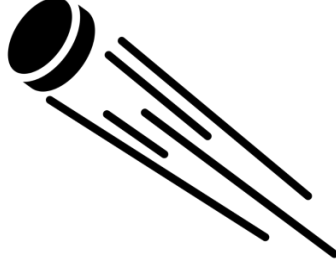
"," diye inliyor, elleri kalçalarımnda. Bizi yana yuvarlıyor ve çarpan kalbim dışında her şey bir saniyeliğine duruyor. İri kahverengi gözleri bana bir kez kırpışıyor. "Haklıymışsın."

"Öyle miydin?" Ne demek istediğini anlayamıyorum, çünkü bu mükemmel anın etkisindeyim. Tenim dokunduğumuz her yerde şarkı söylüyor, ki bu pek çok yer demek.

"Birlikte çok iyi olacağımızı söylemiştin."

"Oh." Bu doğru. Güçlü kolu dizimin altından dolanıyor ve beni daha geniş açarak kalçasının üzerine kaldırıyor. Bunun cüretkârlığı karşısında ürperiyorum. Dudaklarına karşı "Evet, öyle," diyorum.

Sonra kalçalarını itiyor. *Sertçe*. Ve ben bir süre akıllıca bir şey söylemedim.

ASON

Çok fazla irade gücü olmadan profesyonel sporlarda başarılı olamazsınız. Her büyük lig oyuncusu vücudunu nasıl kontrol edeceğini ve kendini nasıl inkar edeceğini bilir.

Görünüşe göre ben hariç hepsi.

Kavurucu bir öpücükten sonra öpücük, çılgın bir itişten sonra itiş, ikimizi de gitmemiz gereken yere götürüyorum. Vahşi hissediyorum. Ve eskiden sahip olduğum irade gücü Heidi'nin çaresiz inlemeleriyle uçup gidiyor. Tekrar yuvarlanıyorum, onu yatağa yatırıyorum, vücudunu altımda yayıyorum.

Tanrım. Bir meleği beceriyorum. Mesele sadece genç, seksi ve aklımı kaybedebileceğim kadar sıkı olması değil. O büyük, duyarlı gözleriyle beni izlemesi, sanki hiçbir şeyi kaçırmak istemiyor gibi. Sanki tüm sırları biliyormuşum gibi.

Keşke.

Şu anda tüm kurallarımı çiğniyorum. Her birini. Ama o bana kendimi değerli hissettiriyor. Parmakları saçlarımı canlılıkla okşuyor. Ağzı tatlı ve misafirperver. Ve ben tüm bu zenginliklere sahip olmak için kendine yardım eden bir hayvanım.

Kötü olmak çok güzel.

Heidi'nin öpücükleri dağılana ve nefes alışları hızlanana kadar üzerine abanıyorum. "Çok yakınsın," diye kulağını tırmalıyorum.

"Evet," diye pantolonunu indirdi. "Evet. *Daha sert.*"

Tanrım. "Henüz değil, seni ateşli şey." Kendimi yavaşlamaya zorluyorum, ikimize de eziyet ediyorum.

İnliyor ve pazılarımı iki eliyle kavıyor, benden daha fazlasını almak için yukarı doğru geriliyor. Doruk noktasına ulaşırken pembe dudakları mükemmel bir "O" şekli alıyor. O kadar seksi ki sadece yüzündeki ifadeden bile boşalabilirim.

İşte o zaman .

Heidi mutsuz gözlerle bana bakıyor. "Neden?" diye soruyor. "Yatak başlığını tut," diye emrediyorum.

Yavaşça yuvarlanıyor, sanki uzuvlarının nasıl çalıştığını unutmuş gibi. Yatak başlığının önünde diz çöküyor ve onu iki elinin arasına alıyor.

"Aferin ," diye fısıldıyorum arkasından yaklaşarak. Pencerenin Yansıma, onun büyük gözlerinin beni izlediğini görüyorum. Hızlı nefes alış verişiyle göğsü inip kalkıyor. Kalçalarını ellerimin arasına alıyorum ve onu tekrar dolduruyorum.

Vücudunun sıkıca kenetlenmesi her şeydi ve bir inilti daha çıkardım. Yüzünü göremezsem belki daha uzun süre dayanabilirim diye düşündüm. Sorun şu ki görebiliyorum. Lamba yanıyor. Sokağın karşısındaki ofis binasında biri varsa -bu cumartesi gecesi pek olası değil- gözlerini alacaktır.

Ama dudağını ısırırken ve sonra başını omzuma yaslamak için geriye doğru eğerken o melek yüzünü izlemeyi seviyorum. Yavaş, derin vuruşlarla ileri doğru sallanıyorum. İpeksi saçları göğsümü gıdıklıyor ve temiz kokusu etrafımda dolaşıyor.

İyi olan her şeyden çok fazla var. Serbest kalmak için can atıyorum. Kollarımı ona doluyorum, ellerimle yumuşak göğüslerini avuçluyorum. "Hazır mısın?" Fısıldıyorum. "Çok iyi olacaksın."

"Lütfen," diye inliyor ve bu ses taşaklarını inanılmaz derecede sıkıyor. Ellerinden birini yatak başlığından çekip bacaklarının arasına götürüyorum ve birleştığımız yere bastırıyorum.

Sonra, derine inerek, hızımı artırıyorum, vücudunu kendime sabitliyorum, ölçülü vuruşlarla itiyorum. Avucunu amına doğru düzleştirdim ve orada destekledim. "Al şunu," diye . "Oraya ulaştığını hissetmeme izin ver."

Heidi çaresiz bir ses çıkarıyor. Tüm vücudum gergin ve zorlanıyor. Kendimi tutmak için çenemi sıkıyorum.

"Oh!" diye hıçkırıyor. Ve sonra her şey inanılmaz derecede ıslak, sıkı ve mükemmel hale geliyor. Etrafımda geriliyor ve ben daha fazla bekleyemiyorum. Kalçalarımın üzerine gevşiyorum, vücudunu kendime çekiyorum, doruk noktamda titrerken onu sikime sabitliyorum.

Başını çevirip derin ve özensiz bir öpücükle ağzımı buluyor. Ve ben hazırım. Hemen içine daldım ama kollarımı ona dolamak dengemi bozdu ve yana doğru devrildik. Yere yuvarlanmadan şans eseri yatağın üzerine düşerken yüzünü kendime yashıyorum.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa kalıyor ve sonra sessizleşiyor. Kolum hâlâ vücuduna sarılı olduğu için çarpan kalbini hissedebiliyorum. "Vay canına."

"Evet," diyorum, o zamandan beri herhangi biriyle yaşadığım en ateşli, en çaresiz cinsel deneyim yüzünden tüm belagatim tükenmişti... *Evet*. Beynimi bu düşünceden uzaklaştırıyorum.

Çok da zor değil, çünkü Heidi yorgun bedenini savuruyor ve beni anlamsızca öpüyor.

Sonunda yatağımın ortasında birbirimize sarılmış bir şekilde uykuya dalıyoruz. Birkaç saat boyunca uyku tamamen rüyasız geçiyor.

"Castro? Uyanık mısın çünkü...*vay canına*."

Silas'ın sesinin bilincime nüfuz etmesi bir saniye sürüyor. Başımı kaldırdım ve tek bir kelime söyledim. "*Dışarı.*"

"Peki," dedi oda arkadaşım. "Ama kapı denen şeyler var..." Benimkini arkasından kapatıyor.

"Uh-oh," diyor Heidi yüzüstü yastığıma gömülmüş halde.

Ona bakıyorum, onun sırtı ve benim çıplak kığım ikimizin de çıplak olduğunu açıkça ortaya koyarken, onun önemli yerlerinden hiçbirini açıkta değil.

Silas'ı ya da Heidi'yle yeni karmaşıklaşan arkadaşlığımı umursamayacak kadar uykulu bir halde tekrar yastığa uzanıyorum. Kalkıp havaalanına gitmem gerekiyor ama yatak sıcak ve avucumu Heidi'nin çıplak poposunda gezdirdiğimde hiçbir yere gitmek istemiyorum.

"Havaalanı," diye mırıldanıyor Heidi.

Bunu anlamaya çalışırken elim aniden durdu. "Bu sefer takımla birlikte mi seyahat ediyorsun?"

Yastık izli yüzünü kaldırıyor ve bana göz kırpmıyor. "Hayır, değilim. Havaalanına gitmen gerektiğini kastetmiştim. O yüzden yüzündeki panik ifadesini sil."

Oh. Derin bir nefes alıyorum. Yanılmıyor. Bir an panikledim. Yaptığımız şey ve ikimizin de buna ne kadar ihtiyacı olduğu konusunda hâlâ biraz şaşkınım. Ondan ne kadar hoşlandığımı konusunda kafam karışık.

Bu benim için yeni bir şey. Kalbim taştan yapılmış. Ya da ben öyle sanıyordum.

Kafası karışan tek kişi ben değilim. Heidi oturuyor, çarşafı göğüslerine bastırıyor, sanki onları daha önce görmemişim ya da dudaklarımın arasında meme uçlarıyla oynamamışım gibi. "İlk duşu ben alacağım," diyor.

Tartışmak için ağzımı açıyorum ama ağzımdan bir şey çıkmıyor. Heidi yataktan çarşafı kaldırıyor, beni çıplak bırakıyor ve banyoya gidiyor.

Kapı tıkırdayarak kapandı ve beni dışarıda bıraktı.

Pekala. Bu zaten biraz garip. Sanırım gidip Silas'ın tuvaletini kullanacağım. Kıcıyla gülecek ve ben onu suçlamayacağım bile.

Yarım saat sonra çantamı hazırlamıştım. Bir fincan kahve içmek için mutfağa girdim. Heidi ve Silas'ı hiçbir şey olmamış gibi birlikte kahvaltı ederken buluyorum.

Tamam. Sanırım bu bana uyar. "Hiç kahve kaldı mı?"

"Bardağıma döktüm," diyor Heidi, bir parça tostun üzerine tereyağı sürerken. "Ekip jetinde parmağınızı şıklatın ve size istediğiniz kadar getirsinler."

"Ama o havayolu kahvesi," diye yakınıyorum.

Silas omuz silkiyor. "Herhalde uykunuzu almanız gerekiyordur."

"Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim yok," diyorum.

Heidi dudağını ısıırıyor ve bunun doğru bir şey mi yoksa yanlış şey mi olduğunu bilmiyorum. Şehir dışına çıkıyor olmam çok yazık, çünkü muhtemelen onunla konuşmamız gerekiyor. Yeniden peat yapmıyor , onun gözlerinin içine bir yetişkin gibi bakmayacağım anlamına gelmiyor.

Gerçi şu anda beni görmezden geliyor, Silas'a taze bir parça tost uzatıyor ve ona bir dilim kavun kesmeyi teklif ediyor.

"Bir tane alabilir miyim?" diye soruyorum.

"Elbette," diyor sert bir şekilde.

Silas kahve bardağının kenarından bana baktı ve yüz ifadesi "*Ne halt sen?*" der gibiydi.

Omuz silkiyorum.

"de e-postalarınızı kontrol edin," diyor Heidi. "Ayak işlerinizi ve alışverişlerinizi yeni otomatik veri tabanına gönderebileceğiniz bir formun bağlantısını bulacaksınız. Son tarih Çarşamba öğlen. Bundan sonra gönderilen görevler acele ücretine tabi olacaktır."

"Vay canına, çok güzel."

"Hacim konusunda bana yardımcı olacak." Bana üzerinde bir dilim kavun olan bir tabak uzatıyor. Yine de göz teması kurmamayı başarıyor.

"Bu hafta takımdaki göreviniz nedir?" Silas soruyor.

"Antrenman tesisindeki buz ekibi. Adaptif Hokey Ligi için bir turnuva var."

"Oh, harika," diyorum, sadece sohbet etmek için. Adaptif lig oldukça güzel bir şey. Bruisers, biz şehir dışındayken engelli sporcuların antrenman yapabilmesi için buzumuzu ödünç veriyor.

"Bu beni sokaklardan uzak tutacak," diyor Heidi kahve bardağının dibine doğru.

Ardından garip bir sessizlik geliyor. Bu sessizliği dün gecenin anılarıyla dolduruyorum. Heidi'nin bana sarılması ve dünyanın sonu gelmiş gibi beni öpmesi. Tezgâhta duruyordu ve sırtı bana dönüktü. Ama sanki x-ray görüşüm gelişmiş gibi. Artık onu çok kolay çıplak hayal edebiliyorum.

Umarım azalır? Bundan şüpheliyim.

Silas, "Söyleyeceğim tek bir şey var ve sonra bundan bir daha asla bahsetmeyeceğim," diyor.

Heidi de ben de aynı temkinli ifadelerle ona dönüyoruz. "Castro, gelecek ay benim doğum günüm olduğunda, gerçekten bu kadar ileri gitmene gerek yok."

Heidi homurdanıyor ve ben de ona peçetemi fırlatıyorum.

"Hayır, gerçekten." Gülüyor. "Bana güzel bir şişe viski getir."

"Sanırım jetinin kalktığını duyuyorum," diye homurdanıyor Heidi.

Silas hâlâ gülerek sandalyesinden kalkar. Tabağını ve fincanını bulaşık makinesine koyduktan sonra Heidi'nin önünde durur. "Kendine iyi bak. Ayak işleri için de şimdiden teşekkür ederim."

"Benim için zevk."

Öne doğru eğiliyor ve onu hızlıca kucaklıyor, o da karşılık veriyor.

Ani ve çok mantıksız bir şekilde onu kızın üzerinden çekip alma isteği duydum. "Cheerio!" Silas diyor ki. "Geliyor musun Castro? Asansörü ben tutarım."

"Evet, kesinlikle." Odadan çıkmasını bekliyorum, sonra Heidi'ye bir adım daha yaklaşıyorum. "İyi misin?"

"Kesinlikle," diyor ve musluğu açıyor. Tekrar kapattım.

"Bunu neden yaptın?" Çenesini çeviriyor ve bana huysuz bir bakış atıyor.

"Hey." Çenesini elimle yakaladım. "Sadece şunu söylemek istiyorum- " Ne söylemek istiyorum? "-Sen harikasın."

Mavi gözleri dalıyor. "Teşekkür ederim. Sen de o kadar kötü değilsin. Şimdi git hadi. Trafik olabilir."

"Doğru." Öne doğru eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Tadı naneli ve uzaklaşmaktansa bir öpücük daha almayı tercih ederim.

Ama mavi gözleri benimkilere dikilmiş ve ne halt ettiğimi merak ediyor.

Bu ikimizi de yapar. Elmacık kemiğine başparmağımla tek bir vuruş yapıyorum ve sonra mutfaktan çıkıyorum. Telefonumu ve bavulumu alıp kapıya yöneldim.

"Bekle!" Heidi elinde küçük bir kese kağıdıyla mutfaktan koşarak çıktı. "Bunu sana vermeyi neredeyse unutuyordum."

"O da ne?"

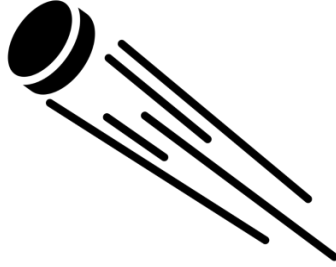
"Sandviçiniz. Şimdi git! Chicago'yu geç." Çantayı elime sıkıştırıyor ve kışkırtıcı bir hareket yapıyor.

"Dostum, geliyor musun?" Silas asansörün yanından sesleniyor.

Değilim, çünkü elimdeki poşete bakıyorum. "Yer fıstığı ve..."

"Çilek reçeli," diyor. "Ben etmedim, Tanrım. Devam et."

"Teşekkürler." Kendime geldim ve asansörlere yöneldim.

ASON

On dört saat sonra üçüncü periyot biterken misafir takımın yedek kulübesinde oturmuş su içiyorum. İkiye bir öndeyiz. Ucuz koltuklardaki Chicago seyircisi azalmaya başlıyor.

Rakiplerimizin taraftarları pes ediyor. Çok güzel bir manzara.

Daha da güzeli ikinci periyotta yaptığım asistti. Drake'e hızlı bir pas attım, o da kalenin üst köşesine bir uçan daire gönderdi.

Yalan yok, ondan bile daha çok kutladım. "Bebeğim, geri döndüm!" Döndüğümde bankın kapısını benim için açık tutan Silas'a söyledim. "Bu gece neden işe yarıyor bilmiyorum ama yarıyor." *Nihayet*. Sağ kanada geçtiğimden beri hiç olmadığım kadar hafif ve hızlı hissediyorum.

Silas bana sıırtmıştı. "Belki de beklenmedik bir geceydi-"

"çeneni," diye .

Ama takım arkadaşlarımla rahatladığı çok açık. Bana yeniden ihtiyaçları var çünkü tecrübeli bir oyuncumuz eksik. Bayer'i bir diz ameliyatı daha geçirebilmesi için New York'ta bırakmak zorunda kaldık.

Bu gece aylak Drake ve Montreal'den yeni takas edilen Bryce Campeau ile aynı hattayım.

Trevi ve adamları sahada iyi görünüyorlar. Chicago'yu buzda bir aŗađı bir yukarı koŗturuyorlar ve rakibimizin savunmasına karŗı yeni bir skor fırsatı arıyorlar.

On dakika içinde bu oyunu kazananlar listesine . Yoksa denerken  leceğim.

Koç sıranın bende olduğunu bildirmek için baŗparmađını kürek kemiğime koyduğunda tereddüt etmeden duvarın üzerinden atlıyorum. Sağ duvardaki yeni pozisyonumu bulmakta bile tereddüt etmiyorum. Bir Şekilde yanlıŗ hissetmeyi bıraktım. Sadece bu da değil, buzun ortasına daha yakın olan domi- nant bir koldan pas vermek nihayet mantıklı gelmeye baŗlıyor.

Campeau pakı bana gönderiyor ve ben de önce vücudumu geçmeme gerek kalmadan Drake'e atıyorum. Chicago defans oyuncusu Drake'in yoluna girmek için hamle yapınca güzel bir açıklık ortaya çıkıyor. Drake de bunu görüyor ve bir sonraki mikro saniyede pakı bana geri veriyor.

"Benim, enayiler!" demekten daha kısa bir sürede Buzdan kaptım ve kalecinin beŗ deliğine doğru gönderdim. Tam bacaklarının arasına.

Bum! Lamba benim için yanıyor.

Teŗekk rl r İsa. Stadyum DJ'i Chica- go taraftarlarını karŗılıklı intihar anlaŗması yapmaktan alıkoymak için "Crazy Train "i çalarken elimdeki sopayı havaya kaldırıp bağırıyorum.

Rahatlamıŗtım. Bir sonraki karŗılaŗma için hazırlanıyoruz ve bütün gece paten kaymıŗ olmama ve vücudumun her santiminin terden sırlıslık olmasına rağmen kendimi hafiflemıŗ hissediyorum.

Nihayet. Bunu kanıtladım. Hâlâ sihri getirebilirim. Bu sezon sadece yetmiŗ beŗ kez daha yapmam gerekiyor. Bir aydır ilk defa bu mümkün görünüyor.

Maçtan sonra soyunma odası mutlu bir yerdir. Galibiyet şarkımızı çalıyor ve nasıl kutlayacağımızı tartışıyoruz.

"Kaburgalar," Drake.

Trevi, "Chicago tarzı pizza" diyor.

Duştan çıkıp havlulanırken, "Hayır, abartılıyor," diye yakınıyorum. "Ben Drake'leyim. Hadi barbekü yiyelim."

"Bırakalım da gecenin golcülerini karar versin," diyor Beacon gömleğini çıkarırken. "Bu çocuklara ihtiyaçları olanı ver. Ayrıca, kaburga lokantası otele daha yakın, yani..."

"Hanımlar," diyor alaycı bir kadın sesi. "Tebrikler."

Omzumun üzerinden bakıyorum ve en sevmediğim muhabir olan Miranda Wager'ı görüyorum. Bir galibiyetten sonra onu görmekten o da nefret etmemem komik. "Hemen geliyorum," diyorum çünkü kışım çıplak ve sanki bir meydan okumaymış gibi sikini onun yüzüne sallayan kaba bir atlet olmak istemiyorum.

"Acele etme," diyor. "Sadece geri dönüşün hakkında yorum yapmanı umuyordum."

Bir çift iç çamaşırı ve ardından pantolonumu çekiyorum. Ancak o zaman arkamı dönüp soruyu onurlandırıyorum. "Geri dönüşüm mü?"

"Puan almayalı haftalar oldu."

Cevabımı dikkatlice değerlendiriyorum. *Bu sabah sandviçimi özellikle harika, seksi bir kadın yaptı...* Heidi'yi hayal ederek gülümsüyorum. Ama yine de soruyu cevaplamam gerekiyor. "Açıkçası sağ kanatta nasıl oynayacağımı öğrenmek için biraz buzda zamana ihtiyacım vardı. On kum saati kuralını biliyor musun? Yeni becerilerde ustalaşmak uzun bir süreçtir."

"Farkındayım," diyor Miranda. "Ama on bin saat mi? Eğer uyumazsan bu dört yüz on yedi gün sürer."

Zihinsel matematiğin bu kullanışlı gösterisine sinirleniyorum. Ama kendime Heidi'nin söylediklerini hatırlatıyorum - herkesin Miranda'ya karşı ne kadar sert olduğunu. Ve bu muhabire güvenmesem de tavrımı yumuşatıyorum. "Kaç saat oldu bilmiyorum. Ama on bininci saatimden sonra ne kadar durdurulamaz olacağımı bir düşünün."

Defterine bir şeyler karalarken gözlerini deviriyor. "Bu mütevazı alıntı için teşekkür ederim."

"Benim için bir zevk." Ona kocaman, dostça bir gülümseme veriyorum. Bir saniye boyunca birbirimize bakıyoruz.

Önce göz kırpmıyor. "Koridorda sizi arayan genç bir kadın var," diyor. "İyi geceler." Sonra, neyse ki, muhabir pençelerini Beacon'a batırmak için arkasını dönüyor.

İyi kurtulduk.

Çabucak giyiniyorum. Genç bir kadın beni mi bekliyor? Kim olabilir bilmiyorum. Gömleğimi içeri sokarken, hain alt bilincim olmaması gereken yere doğru sığıyor. *Ya bir şekilde koridordaki Heidi'ye? Yaşasın!*

Teşekkürler, beyin. Dürüst olalım, bütün gün Heidi'yi aklından çıkarmayan tek organım beynim değil. Kafamın içinde onun sesini duymadan duramıyorum. Özellikle, *"evet, evet, daha sert"* diye inleyen sesini.

Oh, ironi. Heidi'ye birlikte yatamayacağımızı çünkü daha fazlasını isteyeceğini söylemiştim. Ve dün geceyi tekrar oynatarak hala ateşli ve rahatsız olan benim. Beni derimin altına aldı. Seks muhteşemdi.

Ama aynı zamanda? Ondan *hoşlanıyorum*. Beni dışarıda beklemesi fikri garip bir şekilde çekici geliyor. Korkunç bir fikir ama yine de çekici.

Her iki durumda da, ona bir telefon borcum var. Her şeyden önce, biz arkadaşız. Ve arkadaşlar, sonrasında kontrol etmeden arkadaşlarına çakmazlar. Ve sandviç için ona teşekkür etmeliyim. Disk

yirmi dakika önce ağlara gittiğinde takım arkadaşlarımlın hepsi benim adımı haykırdı. Bunu yaptıklarını duymayalı uzun zaman olmuştu.

Ayakkabılarımı bağladım, çantamı aldım ve dışarıda kimin olduğunu görmek için kapıya yöneldim. Belki de kimse yoktu ve Miranda Wager benimle dalga geçiyordu.

Ya da belki Chicago'da başka bir zaman takıldığım biridir? Bu garip olurdu. Sadece rastgele kişilerle seks yapmamın nedeni, bu şekilde bir ilişkiye girmekten kaçınmak. Bu benim için yıllarca işe yaradı.

Soyunma odasının kapısını açıp sağa sola bakıyorum. "Jason!" diye bağılıyor biri. Hemen gülümsüyorum, çünkü bu çığlığı nerede duysam tanırım. Hayatımın büyük bir kısmında duymuşumdur.

"Silli!" Küçük kız kardeşimi kucaklayıp ayaklarından kaldırarak bağııyorum. "Bana geleceğini söylememiştin."

"Bilmiyordum! Beni yere bırak, açıklayayım."

Silvia'yı ayağa kaldırdığımda koluma bir yumruk attı. "Ow! Bu ne için?"

"Beni kötü gösteriyorsun. Yeğenimiz doğum günü için gönderdiğin ayıyı çok *sevdi*. Ona kitap aldım."

"Haklısın. Akşam yemeğine gel, hepimiz pırzola yiyeceğiz. Ben ısmarlarım."

"Bu durumda ben varım," diyor Silvia. "Burun kanadı bölümünden bir bilet için altmış dolar harcadım ve hepsi hayatımı planlayamadığım için."

"Biliyorsun, sana bir koltuk ayarlardım..."

"Biliyorum," diyor kolunu benimkine dolayarak. "Ama bir gece izin istedim ve beni geri çevirdiklerini sandım ama programı yeterince dikkatli okumamışım." Silvia Wisconsin'de bir hastanede hemşire olarak çalışıyor. Aynı zamanda halk sağlığı alanında yüksek lisans yapıyor, çünkü biz aşırı başarılı bir aileyiz. "Öğleden sonra izinli olduğumu fark ettiğimde arabama atladım ve yola çıktım."

"Araban nerede?"

"Otelinize park ettim."

Gölüyorum. "Demek öyle, ha? Planın sarhoş olup benim otel odamda yatmak mı?"

"Bunda bir sorun mu var?" diye soruyor.

"Hayır, seni görmek harika" diyorum, çünkü öyle. Profesyonel sporla ilgili en boktan şey, beni yılın pek çok günü yollarda tutması. Ailemle akşam yemeği çok az.

"Bu gece harika görünüyordun," diyor. "Çok endişelendim."

İnledim. "Güven oyu için teşekkürler." Başarısızlıklarınızı göstermesi için ailenize güvenemiyorsanız, kime güvenebilirsiniz?

"Bak, bir gol daha atman umurumda değil. Ama *umursadığını* biliyorum. Ve işler iyi gitmediğinde çok huysuz bir ayısın."

"Her şey ," diye .

"Fark ettim. Zaten sonbaharda hepimiz senin için daha çok endişeleniyoruz." "Bu çok saçma," diye ısrar ediyorum.

Bana yan gözle bakarak öyle olmadığını ima ediyor. "Annem ve babam da Brooklyn'e sürpriz bir ziyaret planlıyorlar. Seni kontrol etmek için."

"Beni ziyaret mi edecekler? Ne zaman?"

Omuz silkiyor. "Detayları dinlemedim. Ama uyarıldınız."

Ailem harika ama benim için endişelenmelerini istemiyorum. Sonbaharın yılın en sevdiğim zamanı olmadığı doğru olsa da. Lissa açık bir Kasım gününde öldüğünden beri bu mevsimi hiç sevmedim.

Ve sonra 1.80'lik bir defans oyuncusu gibi çarptı bana. "Oh, kahretsin." Dün gece Jolene'den gelen aramayı tamamen unutmuştum.

"Ben tam bir pisliğim."

"Bana bilmediğim bir şey söyle."

Onu görmezden gelerek telefonumu çıkardım. Parayı bir web sitesi ya da uygulama aracılığıyla göndermenin mümkün olduğuna eminim. Jolene'in bana doğru eczaneyi bulmam için verdiği numarayı hatırlayamamam dışında. Hâlâ sehpa'nın üzerinde, bir derginin üzerine karalanmış olarak duruyor.

Oh. Ve şimdi sorunu nasıl çözeceğimi biliyorum. "Silli, bir dakikaya ihtiyacım var." Stadyumun kapısını iterek açtım ve takım otobüsünü kapısı açık bir şekilde hazır buldum.

"Merhaba Silvia," diyor Jimbo gülümseyerek. "Arabaya ihtiyacınız var mı?" Jim- bo bana sordu. Kız kardeşlerin takım otobüsüne binmesine izin verilmiyor.

"Elbette var. Geçen sene gittiğimiz pirzola lokantasına gidiyorum. Var mısın?"

Tabletinde bir kalemle beni kontrol ediyor. "Elbette. Yine de geç kalacağım." Nakliyecilerin işi henüz bitmedi.

"Ne zaman istersen gel. Sana yemek ısmarlarım."

"Sağ ol dostum. Sana bir araba getireyim. Üç dakika sürer." "Harika. Hemen şurada olacağım." Asfaltı geçip sta- sonra da Heidi'nin telefon numarasını arıyorum. Telefon çalarken kız kardeşim yanıma sokuldu.

"Bir dakikaya ihtiyacım var."

"Evet, ama kulak misafiri olmayı severim." "Tam bir baş belasısın-"

Tam o sırada Heidi'nin telefonu çaldı. "Belle Pepper'ın Teslimat Servisi. Aramanızı nasıl yönlendirebilirim?"

"Heidi'yle konuşabilir miyim?" diye sordum.

"Benim, dahi!" Gülüyor. "Sadece seninle oynuyorum. Neye ihtiyacın var?"

"İlk , sadece merhaba demek istemiştim." Kız kardeşim bana ve bu beni oyundan düşürüyor. "Nasılsın? Seni daha önce aramalıydım ama..."

"Chicago'yu yenmekle meşguldün! Bu arada güzel goldü. Çok heyecanlandım."

"Peki, teşekkürler?" Sesi tamamen neşeli geliyor. Ve bu korkunç, değil mi? Neşeli hissetmesini istiyorum. Ama sesi çok *sıradan*.

Ama yirmi dört saatten daha kısa bir süre önce dünyayı sarsan bir seks yapmamış mıydık? Ne kadar muhteşem olduğunu fark etmedi mi?

"Bunu seksen kere daha yap, tamam mı?" Heidi gevezelik ediyor. Hâlâ oyundan bahsediyor ve sesinin ruhumda yarattığı titreşim dikkatimi dağıtıyor. Başını yana eğip gülümsediğini hayal edebiliyorum. "Belki Denver'ın hiç şansı olmaz."

"Doğru. Tamam. Tamam. Sen Koç'tan daha kötüsün." Gözlerimi kaldırıyorum ve kız kardeşimin her kelimeye asıldığını görüyorum. Elimi sallayarak onu ve belki on santim kıpırdıyor.

"İhtiyacınız olan bir şey var mı?" Heidi cıvıldıyor. "Çünkü bebek banyom bekliyor."

Köpük banyosu. Küvetimde çıplak yatan Heidi'nin görüntüsü beni şaşırtıyor ve gözlerimi kapatıyorum.

"Alo?" diye soruyor.

"Um..." Konsantrasyonum bozuldu. "Bir iyilik. Unuttuğum bir şey için bana yardım edebileceğinizi umuyordum. Senden istemezdim ama birinin bana ihtiyacı var..."

"Elbette! Adını ! Hâlâ gençken."

Kız kardeşim kıkırdıyor ve ben de onun meraklı kulaklarından uzaklaşmak için kenara çekiliyorum. "Sehpanın üzerinde bir dergi var ve arkasına bir şey yazdım - St. Paul'deki bir eczanenin mağaza numarası."

"Minnesota mı? Um, tamam. Bir telefon numarası?"

"Hayır, bu mağazanın kod numarası. Western Union'ı kullanarak parayı o mağazadan alacak birine havale etmem gerekiyor. Olabilir.

Bunu yarın mı yapacaksın? Bir Western Union bulup on altı bin dolar nakit mi göndereceksin?"

"Bin altı yüz mü?" diye nefesi kesiliyor kız kardeşimin.

"Bin altı yüz mü?" Heidi kulağımda yankılanıyor. "Tabii. Bana tüm detayları içeren bir e-posta gönderebilir misin? Ve bu parayı nereden bulacağım? Eğer o kadar param olsaydı, hâlâ senin evinde sörf yapıyor olmazdım."

Kendime rağmen gülümsüyorum. "Masamın çekmecesinde yedek bir kredi kartı var, pin numarası da kartın etrafına sarılı bir kâğıtta. Bunu da e-postaya ekleyeceğim. Bunu bugün yapmam gerekiyordu..."

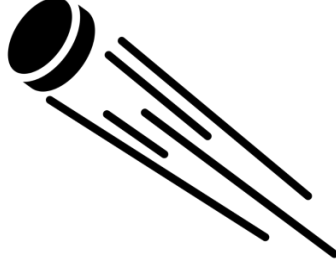
"Merak etmeyin. Olmuş bil. Git Denver'ı yen."

"Teşekkür ederim," dedim, "çok teşekkürler, gerçekten-"

Hat kesildi.

"Kimdi o?" diye kükrüyor kız kardeşim. "Yüzündeki bu ifadeyi uzun zamandır görmemiştim. Ooh! Arabamız geldi. Yolda bana her şeyi anlattırın."

Silvia kolunu benimkine doladı ve beni arabaya doğru sürükledi. Tüm bunlar Heidi'nin telefonu yüzüme kapattığı gerçeğini idrak edemediğini gerçekleştiriyor.

HEIDI

BAYANLAR VE BAYLAR! Hayat değiştiren anlamsız bir seks gecesinden sonra kayıtsızlığın akademi ödölü... HEIDI JO PEPPER'a gidiyor.

Aramayı kapattıktan sonra telefonumu sehpanın üzerine bırakıyorum ve yüzüstü kanepenin minderlerine uzanıyorum. Derin bir nefes alıp veriyorum.

Tamam. Vay be. Jason ile ilk etkileşimimden korkuyordum. Ve beklediğim kadar zor oldu. Seksin işleri garipleştireceği konusunda haklıydı. Ya da en azından çok karıncalı. şu andan itibaren sonsuza kadar, ayak işleri hakkında her konuştuğumuzda onu zihnimde soyuyor olacağım.

Bu daireden taşınmak zorundayım. Oyun suratım onunla yüzleşmek için yeterince sert değil. Ve ne güzel bir ten. Bir kanepede gülümseme izi bırakmak mümkün mü? Ne olur ne olmaz diye dönüp tavana sırtıtıyorum.

şu ana kadar deneyimi sindirmek için on sekiz saatim oldu ama hâlâ düşünmeden edemiyorum. *Jason Castro ile ateşli sevişme.* Çok, çok iyiydi. Ve sadece bu işi iyi bildiği için değil-

erkek bedeni. Kendini çok *kaptırmıştı*. Beni yatağa ittiğinde gözlerindeki o yanan bakış? Sonsuza dek hafızamda yaşayacak.

Ve çaresiz inlemeler? Fısıltıyla edilen küfürler? *Vay* be. Artık diğer yarının nasıl yaşadığını biliyorum. Ve düşündüğümde daha da iyi.

Ama artık bitti. Dudaklarım hâlâ sert öpücüklerden şişmiş durumda ama daha ne kadar sürecek? Parmak uçlarımı ağzıma götürerek aşınmış deriyi nazikçe inceliyorum. Ama, kahretsin. Dudaklarıma dokunması bana öpücüklerini hatırlatıyor. Ve eğer kanepede rahatlarsam, sert vücudunun beni tekrar bastırdığını, pompalayan kalçalarıyla beni yatağa sabitlediğini hayal edebiliyorum-

Hoppala. Bu düşünce zincirine kendimi ciddi şekilde kaptırabilirim.

Kafamı toparlamak için doğruldum. İki şey hemen netleşti. Bir: mutlu parıltı uzun süre devam edecek. İki: Arkasında daha fazlası için bir özlem bırakacak.

O haklıydı, lanet . Bir kez yeterli olmayacak.

Oturma odasının sessizliği benimle alay ediyor. Kendimi toparlamak için üç günüm var. Jason artık beni burada istemeyecek. Tek ve son politikası konusunda çok netti. Odadan her geçişinizde size taparcasına bakan daimi bir misafire kimin ihtiyacı var ki?

kimse.

Uygun fiyatlı bir daireye ihtiyacım var, hem de hemen. İşe koyulma zamanı.

Ne yazık ki New York'taki konut piyasası ben hayatımı zorlaştırdım diye birdenbire ucuzlamıyor. Ben hala

Bir daire bulmak için bir emlak komisyoncusu kullanmak için ford. Yeterince para biriktirmeye yakın bile değilim.

Annem her zaman kulaktan kulağa iletişimin en iyi pazarlama yöntemi olduğunu söyler. Bu yüzden Nashville'de birlikte okula gittiğim tüm genç kadınlara e-posta yazıyorum. ***New York'tan merhaba! Şehirde ev arkadaşı arayan birini tanıyorsanız, lütfen bana haber verin.*** Vb.

Ama sonra fikirlerim tükeniyor.

Ufukta bir emlak mucizesi görünmediği için para kazanmaya odaklandım. Salı sabahı Belle Pepper'ın Teslimat Hizmetleri için siparişleri doldurmak için çok çalışıyorum. Biri hariç, mahallede yaşayan her oyuncudan istek aldım.

Geçen sefer yaptığım alışveriş o kadar popülerdi ki bu hafta bir o kadar daha alışveriş yapacağım. Hepsini taşımak için iki taksiye ihtiyacım olabilir. Bayer'e vermem gereken bir sipariş yok. Bu yüzden ona bir mesaj atıp son teslim tarihini hatırlattım.

Bir dakika sonra telefonum çaldı ve arayan oydu. "Yolculukta değilim, Acı Biber. Onun yerine bugün dizimden ameliyat olacağım."

"Olamaz! Bu korkunç!" Ameliyat sadece can sıkıcı değil, Brooklyn için de kötü haber. Takımın ona ihtiyacı var. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Peki." Kıkırdıyor. "Biraz sıra dışı bir şey için birkaç saatinizi ayırabilir miyim?"

"Değişir mi? Ben pencere yıkamam."

Gülüyor. "Hayır, bu daha çok bebek bakıcılığı işi gibi. Bu sabahki ayakta ameliyatımdan sonra beni hastaneden çıkaracak birine ihtiyacım var. Bunun hizmet menünüzde olmadığını biliyorum..."

"Tanrım! Bana nasıl yardımcı olabileceğimi söyle."

"Şey, beni çağrımlarını bekliyorum ve ameliyatın kendisi sadece bir saat sürecek. Yani saat 10 ya da 11'e kadar burada olursanız,

Bu işe yarayacaktır. Anestezinin etkisi geçer geçmez gitmekte özgür olacağım. Ama çıkış için birinden imza almam gerekiyor ve tüm arkadaşlarım yolda."

Ameliyata tek başıma girmeyi hayal bile edemiyorum. "Ben orada olacağım. Sen merak etme."

"Teşekkürler, Heidi Jo. Gerçekten minnettarım. Kuyrukları şimdi sana e-posta ile gönderiyorum. Bana fazla mesai ya da her neyse ödet."

Elbette bunu asla yapmam. Onun yerine, hazır olma ihtimaline karşı hastaneye erken gittim. Ama oraya vardığımda, hala nekahet odasında hemşireler tarafından telaşlandırılıyordu.

Ameliyattan hemen sonra herkes solgun ve korkunç görünür. Bunu biliyorum. Ama bu güçlü adamı - NHL'nin on yedi yıllık emektarını - dizleri sargılı, kolunda serumla bu şekilde yatarken görmek içimi burkuyor. "Aman Tanrım," diyorum usulca, yanındaki sandalyeye kayarak. Elini tuttum ve sıktım.

Gözlerini açıyor ve gözlerini kısarak bana bakıyor. "Ben iyiyim meleşim," diye mırıldanıyor. "Burada gerçekten iyi ilaçlar var."

"Eminim öyledir," diye katılıyorum. "Keşke onlara ihtiyacın olmasaydı."

"Ben de," diye homurdanıyor. "Buradan çıkmama izin vermeleri biraz zaman alacak."

"Biliyorum," diye açıklıyorum elini bırakarak. "Sadece yalnız uyanmanı istemedim."

Elini başımın üstüne koydu. "Sen iyi bir kızsın, Heidi Jo." "Herkes öyle diyor," diye homurdanıyorum.

"Olmak iyi bir şey," diye . "Sonun benim gibi yapayalnız olmayacak."

Aman Tanrım. Anestezi kendine has bir tür doğruluk serumudur ve o hâlâ etkisinde. "Ağrın nasıl?"

"İyi. Ben sert bir ihtiyarım Heidi. Muhtemelen sezonu kapatmışımdır."

"Ne? Bu korkunç!"

Cevap vermiyor. Sadece beceriksizce başımı okşadı.

O uyuklarken ben de dizüstü bilgisayarımı çıkarıp Jason'ın Western Union sorununu nasıl çözeceğimi bulmaya çalışıyorum. Cebimde kredi kartının yanı sıra bir e-posta ve dergiden koparılmış karalanmış bir destination var. Düşündüğü gibi çalışmasa da tüm işlemi on-line olarak yapabilirim. Teslim alma yerini girebileceğim bir yer yok.

"Bayer?" Ben soruyorum.

"Hmmm?"

"Western Union'ın nasıl çalıştığını biliyor musun?" "Bu bir hokey takımı mı?"

Bunu hayır olarak kabul ediyorum. Bu yüzden biraz daha araştırma yapıp kendim buldum. Sonra Jason'a e-posta gönderdim.

—

Kime? Jason Castro

Kimden: Heidi Jo Pepper

Efendim-Western Union tam olarak ima ettiğiniz şekilde çalışmıyor. Onlara bir varış noktası vermenize gerek yok. Bunun yerine, Bayan Jolene Skinner'a kimliğini herhangi bir Western Union şubesine getirmesini ve onlara KP7742-11 takip numarasını vermesini söylemeniz gerekiyor.

Kredi kartıyla ödeme 26 dolar tuttu. Üzgünüm. Ücreti alıcıdan almak isteyip istemediğimi sordular, ben de hayır dedim. Alışveriş listenize 26 dolar daha az harcayayım dedim. İstedğin yaban mersinli waffle'larda çok fazla şeker var zaten.

Denver'ı yen.

Alçakgönüllü hizmetkarınız, HJP

□

Hemşireler Bayer'in yatağının yanına geliyor ve yatağı oturur pozisyona getiriyorlar. Bana titrek bir gülümseme ve başparmağıyla bir işaret veriyor.

Başhemşire, "Sıvı aldığınızda ve idrarınızı yapabildiğinizde sizi eve gönderebiliriz," diyor.

"Anlaşıldı." Göz kapakları kapandı.

Beş dakika geçmeden Jason'dan bir e-posta aldım.

□

Gönderen: Jason Castro

Kime? Heidi Jo Pepper

Havale işlemi hallettiğiniz için çok teşekkür ederim! Gerçekten minnettarım ve 26 doları ödemiş olmam sorun değil. Kendim halletmeyi unuttuğum için kendimi bir pislik gibi hissettim. Ama Cumartesi gecesi gerçekten dikkatim dağılmıştı. Şimdi düşündüm de, aslında bu senin hatan.

Bu bir şaka, tamam mı? Ve waffle'dan tasarruf ettiğin bir şaka olsa iyi olur. En sevdiğim şeyleri almayacaksan benim için alışveriş yapmanın ne anlamı var?

-JC

□

Kimden: Heidi Jo Pepper'a:

Jason Castro

Harikayım! Oyuncuların istediği her şeyi almakla ve Queens ve Bronx'ta daire bakmakla çok meşgulüm.

Waffle'lar ortaya çıkacak ve kuru temizlemeniz de öyle. Kırmızı kravatınızdaki pizza lekesini çıkaramadılar, ama dürüst olmak gerekirse

Dünya o eski şey olmadan daha iyi. Barneys'den daha güzel bir şeyle değiştireyorsun.

Ayrıca yeni gömleklere ihtiyacın var. Sadece söylüyorum. Mavi çizgili olan özellikle yırtık pırtık. Gömlek bütçeniz nedir? 2000 dolar çok mu fazla?

-H

_____

Gönderen: Jason Castro

Kime? Heidi Jo Pepper

\$2000? Ciddi olamazsın. Çizgili tişörtü de atma! Ben onu giyerken Dallas'ı iki kez yendik. Ciddiyim, sakın atma. Hiçbir şeyi atma. Hangi kravatı kastettiğini bilmiyorum çünkü hepsinde pizza lekesi var. Üzerinde kedi yavrusu olan Tampa'ya karşı şanslıydı.

Kıyafetleri rahat bırak, tamam mı?

-J

_____

Bir kahkaha attım.

"Bu kadar komik olan ne?" Bayer daha neşeli bir sesle sorar.

"Jason Castro spordaki en saf adam. Rakiplerinin onu her oyunda aldatmaması bir mucize."

Bayer başını yana eğip beni inceliyor. "Bence alaycı bir çocuk. Bana kendimi hatırlatıyor. Seninle ilgili olanlar hariç, belki."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Ne demek istediğini anlamıyorum." İlaçlar hala beynini etkiliyor. Şimdi de telefonum çalıyor ve

hemşireler beni dışarı atmadan önce çantama dalmak zorunda kaldım. Ve bu

Onu!

"Alo?" Ahizeye fısıldıyorum. "Jason?" "Heidi?"

Neden fısıldıyorsun?"

Aman Tanrım. Jason'ın derin sesi uzaktan bana ulaştığında artık tanıdık gelen bir ürperti kaplıyor içimi. "ok lüks bir mağazadayım," diye fısıldıyorum. "Beşinci Cadde'de. İçinde gerçek altın iplikler olan ipek kravatlar olduğunu biliyor muydun? *ok güzeller.* Bence bir tane almalısın. Beş bin çok değil, değil mi?"

"*Kravat için mi?*" Sesinde korku var. "Kıyafetlerim iyi, Heidi. Sadece kuru temizlemeye ihtiyacım var. Hiçbir şeyi atma. Bazı eşyalarımın yıpranmış göründüğünü biliyorum ama şanslı olduğunu bilemezsin."

"Siz, efendim," diye fısıldıyorum, "ok komiksiniz. Ve sizinle alay etmek biraz fazla eğlenceli. Tek bir şeyi bile atmayacağım. Bu konuda şaka yapıyordum."

Telefona doğru nefes verir. "Tamam, teşekkür . Ayrıca sana boktan talimatlar vermeme rağmen diğer şeyle ilgilendiğin için de teşekkrlers."

"Benim için bir zevk, Jason Castro." Ve, whoops! Kulağa flrtz ve tehlikeli . Biraz kısmam lazım.

İnleme olabilecek bir ses çıkarır. "Gitsem iyi olacak. Sen kendine iyi bak."

"Oh, alacağım. Küçük altın çizgili mor ipek bir kravat istemediğinize emin misiniz..."

"Hayır," diyor hızlıca. "O'Doul bana el sallıyor." "Hoşça kal, katil."

"Gle gle, Acı Biber."

Bayer bana sırtıtıyor ve pipetinden su yudumluyor. "Neydi o?"

"Ne neydi?"

"Castro ile aranızda ne var?" Bayer hemen sorar. "Hiçbir şey."

Kelimeyi söylerken sesim çatlıyor, çünkü berbat bir yalancı. "Neden?"

Gözlerini deviriyor ve yüzüne biraz renk geldiğini görmek beni memnun ediyor. "Öncelikle sana bakmaktan asla vazgeçemiyor. Ve neden az önce telefonda kekeleyen bir ergen gibi konuştu?"

Ona sert bir bakış attım. "Konuşmalarına kulak misafiri olma, yoksa seni bu hastaneden çıkarmam."

Yine gülüyor.

Profesyonel sporcular hafife alınmamalıdır. Başka kim ameliyattan on dakika sonra çekici ve sinir bozucu ?

Bir saat sonra Bayer, koltuk değnekleriyle erkekler tuvaletine çok yavaş bir yolculuk da dahil olmak üzere hemşirelerin tüm testlerini geçer. Onu yataktan kaldırırlarken "Gidişimi izlemeyin," diyor.

"Neden olmasın...oh." Hastane önlüğünün açık yarısından çıplak kışını bir an için görebiliyorum.

Hemşire, "Kız arkadaşınız dışarıda bekleyebilir," dedi. "En fazla otuz dakika içinde buradan çıkmış olursunuz."

Bayer tuvalete doğru yürürken kıkırdıyor. "Dürüst ol. Sence benim için çok mu genç?" Omzunun üzerinden bana göz kırpmıyor.

"Yorum yok," diyor hemşire.

Sonunda serbest bırakıldık. Bayer, yeni koltuk değnekleri, ağrı kesici ilaçları ve on sayfalık talimatlar için bir taksi çağırıyorum. Araba asfalttaki küçük bir tümseğin üzerinden her geçtiğinde Bayer dişlerini gıcırdatıyor. Ama Milyon Dolarlık Yurt'un asansörüne bindiğimizde çok daha mutlu görünüyor.

Neyse ki Bayer üçüncü katta oturuyor, Castro ve Jason'la aynı katta. Bu gece ona göz kulak olmamı kolaylaştıracak.

Ama dairesine girdiğimizde, tamamen farklı bir şekilde yapılandırıldığını görüyorum. Bayer'in dubleks bir dairesi var; çatı katındaki yatak odasına çıkan bir dizi spiral merdiven var.

"Vay canına, bu süper havalı," diye fışkırıyorum, açık alanda arkamı dönerek. "Ama bu gece o merdivenleri çıkamazsın." Yarın da pek iyi görünmüyor.

Koltuk değnekleriyle oturma alanının ortasına doğru ilerliyor.

"Kanepe bende." "Katlanabiliyor mu?"

"Elbette öyle."

Yine de. Altı-üç Bayer'in çekyatta yatması fikri dizlerimi zonklatıyor. "Bu gece kurmana yardım edeceğim. Ama önce sana öğle yemeği bulalım. Yemek yiyebilir misin?"

"Her zaman," diyor.

Onu bir sandalyeye oturtuyorum ve dizine bir tabure koyuyorum. Sonra deniz kenarındaki ramen restoranından öğle yemeği sipariş ettim.

Arkadaşça bir sessizlik içinde birlikte erişte yiyoruz. "Bana bakıcılık yapmana gerek yok evlat," diyor ona getirdiğim buzlu sudan bir yudum alırken. "Bu benim ilk diz ameliyatım değil."

"Bunu biliyorum. Sana söz veriyorum, çocuklarım için bazı işler yapmak üzere birkaç saatliğine gidiyorum. Ama hemen koridorun sonundayım. Bandajları değiştirmek için daha sonra geleceğim."

Gözleri büyür. "Gerçekten mi? O kısımdan nefret ediyorum."

"Tabii ki. Talimatların ikinci sayfasında yazıyor." Çalışmayı çantamdan çıkarıp sehpanın üzerine koyuyorum. "Hey, Jason'ın gönderdiği paranın alınıp alınmadığını kontrol etmeliyim." Dizüstü bilgisayarımı çıkardım. "Minnesota'daki bir kadın için. Ailesi olabilir mi?"

Bayer başını sallar. "Bu çocuk tam bir şehit." "Nasıl yani?"

"Şey..." Bayer kaşlarını çatıyor, sanki söylemesi gerekip gerekmediğinden emin değilmiş gibi. "Minnesota'ya para gönderiyorsa, bu ölen kız arkadaşının annesi içindir-

er. Ona bir ATM gibi davranıyor."

"Onun *ölüsü*..." Bunu söylemeye dilim varmıyor.

Bayer'in gözleri büyür. "Bu hikâyeyi bilmiyor musun?" Başını sallar. "Anlatmak bana düşmez. Ama o çocuk hakkında çok şey açıklıyor. Daha yirmi beş yaşında ama yalnız kalmanın sorun olmadığını düşünüyor." Bayer bir elini dairesinin etrafında dolaştırıyor. "İşte burada olacak. Son diz ameliyatından sonra onu hastaneden eve getirmesi için birine para ödüyorum."

"Hey! Bana ödeme yapmıyorsun."

"Tabii ki ödüyorum."

"Hayatta olmaz, dostum." Bana pek çok insanın yaptığı gibi gülümsedi. -Şirin bir şey söylediğimi ima eden. Genelde bu beni çıldırtır ama nedense ondan gelince umursamıyorum. "Bunun için sana hiç fatura kesmedim. Biz arkadaşız, değil mi?"

Başını yana eğiyor ve beni düşünüyor. "Evet, öyle. Sen harika bir arkadaşsın, Heidi Jo Pepper. Umarım o salak Cas- tro kafasını kılıcından çıkarır ve sana gerçekten ne hissettiğini söyler."

Cevap vermiyorum çünkü Jason'ın bu konuda bana söyleyecek bir şeyi olduğunu düşünemiyorum. "Şimdi gitmem gerek. Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at."

"Bunu yapacağım."

"Dizinle risk alma, tamam mı? Birkaç saat içinde döneceğim."

"Anladım." Beni selamladı. "Git ve Brooklyn'in dükkanlarını fethet."

Ben de öyle yaptım. Bir saat sonra Brook- lyn Heights'ta bir terzi dükkânındaydım ve takımın masaj terapisti Ariana için bir elbise seçiyordum. İsteğini onayladığımda "Hayatımı kurtardın Heidi!" demişti.

Hey, belki kanseri tedavi etmiyorum ama en azından meşgul insanları mutlu ediyorum.

Terzinin kredi kartımdan tahsilat yapmasını beklerken kız kardeşim Jana'dan bir mesaj alıyorum. ***Bloglar Jason Castro'yu seviyor. Ve görünüşü de çok hoş!***

Kalbim sekiyor. Jason ve benim başka bir fotoğrafımız olamaz, değil mi?

Bağlantıya tıklıyorum ve beni Puckrakers adlı bir bloga götürüyor. İlk yüklenen şey "Hokeyin Latin Aşığı Yine Saldırdı" başlığı.

Gözlerimi deviriyorum. Bu çok klişe ve ırkçı da. Ama fotoğraf ekranda netleştğinde, tamamen farklı bir nedenle nefesim kesiliyor. Kız kardeşim haklıydı. Jason'ın çok çekici bir fotoğrafı. Muhteşem bir esmerle kol kola olması dışında. Adam kıza gülümsüyor, kız ise gülen gözlerle kameraya bakıyor.

Boğazına yumruk atmak istiyorum. Hayır, çiz onu. Jason'ın boğazına yumruk istiyorum. Ya da belki taşaklarına. Çünkü başlığa göre bu fotoğraf Pazar gecesini Chicago maçından sonra çekilmiş.

Eğlence merkezimin uzaktan kumandasını ona verdikten sadece yirmi dört saat sonra.

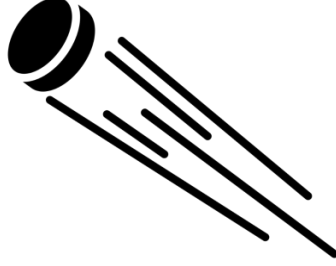
"Bayan?" Terzinin asistanı bana bakıyor, muhtemelen kızgın bir bal porsuğu gibi hırlamaya başladığım için.

"Evet?" Şak diye söyledim.

Zavallı şey kredi kartı slipimi temkinli bir ifadeyle tezgâha doğru kaydırıyor. Aceleyle imzalıyorum, teşekkür ediyorum ve mağazadan çıkıyorum.

Nefes al, dışarı çıkarken kendime koçluk yapıyorum. Ekim havası serin ve taze, nehrin karşısındaki aşağı Manhattan'ı uzaktan görebiliyorum. Hiçbir şey değişmemiş. Önemli değil.

Bu kaçınılmazdı, gerçekten. Beni uyarmıştı. Her şekilde onunla yattım.
Bu seçimi ben yaptım ve şimdi bununla yaşamak zorundayım.
Ancak beğenmek zorunda değilim.

ASON

Profesyonel sporda başarılı olmak için kendi Kool- Aid'inizi içmelisiniz. Kazanma hikayenizi icat etmeli ve asla sorgulamamalısınız. Ben inanmazsam o disk kaleye girmez. Ben mümkün olduğuna inanmazsam oyun kazanılamaz.

Denver'da sanırım.

Ve ben *fuego*'dayım. Pakın önce sopamı sonra da fileyi bulabileceğine inanmaya geri döndüm. *İki kez*. Üçüncü periyotta durdurulamaz hissediyorum. Rakibi o kadar yoruyorum ki Campeau sezonun ilk golünü atıyor.

Bu gece Silas'ın da zaferi. Koç onu daha sık kaleye koyuyor ve yıldız kalecimiz Beacon'ı dinlendiriyor. Tekrar playofflara kalmak için her yerde derinliğe ihtiyacımız olacak.

Ve her şey mümkünmüş gibi geliyor.

Otelin barında bira bardaklarına dokunurken oda arkadaşına "Dünyada her şey yolunda," diyorum.

"Apartman 302 için iyi bir geceydi," diye katılıyor Silas. "Yine de çok yorgunum. Yarın eve gitmek için sabırsızlanıyorum. Daire

temiz olacak, çünkü Esm  Porto Riko'dan döndü. Yiyecekler de stoklanmış olacak,      Heidi bir tanrıça."

"Mmm," diyorum Heidi'nin yüzünü milyonuncu kez hayal ederek.    gün oldu ve ben hâlâ onu düşünmeden edemiyorum. Dairemizin etrafında u  ş p durması fikri şaşırtıcı derecede çekici geliyor.

Ona tek seferde bitecek bir konuşma yaptığımı biliyorum. Ama şimdi bu aceleci görünüyor. Oyun sonrası hayranlıkla dolu olmamın da yardımı olmuyor. Damarlarımdaki bu vızılıtlı hissi, onu çırılçıplak soyup takdirimi göstererek kovmak istiyorum.

Telefonumu çıkardım ve ona mesaj attım. *Western Union işime yardım ettiğın için tekrar teşekk rl r. Alıcı parayı aldı ve mutlu. Ayrıca yeğenimin ayıyı çok sevdiğini söylemeyi unuttum.*

Hemen cevap vermedi. Bir a  kadın Silas ve bana yaklaşıp imza istiyor.

"Harika oyun," diyor en güler yüzlü olanı. "Bu gece iyi iş çıkardın." "Teşekk rl r," diyorum kokteyl peçetesini imzalayarak. "Eğlenceliydi."

Yine de onu oturmaya davet etmedim. Başka bir gece olsa davet edebilirdim ama Heidi'den mesaj bekliyorum ve başka kimse gelmeyecek.

Heidi'nin cevabı için telefonuma bakmam biraz zaman alıyor. Sonunda okuduğumda, anında hayal kırıklığına uğradım. şöyle yazmış: *Bunu duyduğuma sevindim.*

"Dört kelime mi?" Ekrana bakarak bağıırıyorum.

"Sorun nedir?" Silas hesap için barmene el sallıyor.

"Yok bir şey." Telefonu cebime sokuyorum. "Bu gecelik bu kadar yeter.

O kadar yorgunum ki bacaklarımı hissetmiyorum."

Heidi'nin zaferimiz hakkında yorum yapmadığına inanamıyorum. Bana Denver'ı yenmemi söylemedi mi? Ve ben Denver'ı ağılatmadım mı?

O kızın kafasından neler geçiyor? Belki yukarı çıkıp onu arayabilirim.

"Brooklyn'de saatin sabahın birini geçtiğini biliyorsun," diyor Silas bar taburesinden kayarken. Düşüncelerimi okuduğuna yemin edebilirim.

"Oh. Kahretsin. Ve beynimden çık."

Sırıttıyor. "Çok eğlenelisin. Bilet satmalıyım."

"Siktir git," diyorum ve o kadar sert gülüyor ki onu tokatlamak istiyorum.

Perşembe günü öğleden sonra birde iniyoruz ve saat üçte operasyon koordinatörüyle bir toplantımız var. Yani sadece öğle yemeği ve bavullarımı pırıl pırıl daireme bırakmak için zamanım var.

Heidi orada değil. Ama ona sehpanın üzerine bir not bıraktım. ***Biz geldik! Arayı kapatmayı çok isterim. Sonra konuşmak istersen mesaj at.***

Saatler geçti ve hiçbir cevap alamadım. Hiç cevap yok.

Akşama kadar eve dönemiyorum, çünkü çocuklar beni kızarmış tavuk yemeğine götürüyorlar. Bizimle restoranda buluşmak isteyip öğrenmek için Heidi'ye mesaj attım.

Yine cevap yok.

Hesap ödendikten sonra çocuklar viski barına gitmek istiyorlar. "Yorgunum," diyorum onlara, gruptan ayrılarak.

"İyi geceler, zayıf çocuk," diyor O'Doul gülerek.

Ona parmak bile vermedim. Eve tek başıma yürüyorum. Dairenin kapısını açtığımda oturma odası karanlıktı ve sadece sessizlik duyuyordum. Hayal kırıklığım hızlı ve şiddetli.

Ama sonra banyomun açık kapısından gelen bir ışık parıltısı görüyorum. Umut göğsümün içinde öyle hızlı yükseliyor ki inanamıyorum bile.

Şimdi daha sonra düşünülecek bir şey var.

Ayakkabılarımı tekmeleyerek, sessiz adımlarla banyoya doğru yürüyorum. Ve sonra ödüllendiriliyorum: Heidi orada, kendi kendine mırıldanarak banyomun etrafına saçtığı elli kadar farklı güzellik ürününü topluyor. Onları teker teker yorgandan yapılmış bir gece çantasına atıyor.

Mutlu vızıltım anında sönüyor. "Bir yere mi gidiyorsun?" diye soruyorum.

çılgılık atıyor, etrafında dönüyor ve saç fırçasıyla bana saldırıyor.

"Ow!" Fırça göğsüme değince irkildim. "Ne oluyor be?"

"Jason!" diye ciyaklıyor. "Ödümü kopardın. Bir kıza gizlice yaklaşma!"

"Ben burada yaşıyorum," diye , muhtemelen mantıksız bir şekilde. "Ne yapıyorsun?"

Çantasına bir göz atıyor. ". Kim bilmek ister?"

"Evet." Ve şimdi her şeyi yeni bir şekilde berbat ettiğim hissine kapılıyorum. "Sorun nedir?"

"Bir şey değil," diyor hızlıca. "Ve neyse ki kalp rahatsızlığım yok. Bugün beni ikinci kez korkuttun."

"Bugün seni görmedim!"

Gözleri kısıldı. "Şaka yapmıyorum. Ama sevgili hizmetçiniz Esme beni çıplak gördü, bir hizmetçiniz olduğundan bahsetmediğinize göre. Bu sabah duştan hemen sonra birbirimizi korkuttuk. Zavallı kadın bir kova su düşürdü. Temizlemek yarım saatimizi aldı."

"Uh-oh," diyorum yavaşça.

"Söyleyeceğim." Çantasının fermuarını çeker ve yere bırakır.

"Ama geri . Neden toplanıyorsun? Nereye gidiyorsun?" "Henüz tüm detaylar üzerinde çalışmadım."

"Bu gece nerede uyuyacaksın?"

"Takım arkadaşın Bayer'in yatağında."

"*Ne dedin?*" Sıcak bir kıskançlık duygusu göğsümden fırlıyor.

"Gitmeden önce..." Heidi çantasını yere bırakır ve katlanmış bir pa-cebinden çıkardı. "İşte ayrıntılı market fişiniz ve para üstünüz."

Faturayı açıp taradım. "Kırk üç dolar. Teşekkür ederim." Yine de para üstü miktarı bir bilmece. "Size iki yüz dolar bırakmamış mıydım? Burada sadece yedi dolar var."

Sayfadaki son satırı işaret ediyor. *Çeşitli bahşişler, 150 dolar.* "Kapıcıya yirmi yedi bakkal çantasını binaya sokmama yardım ettiği için bahşiş verdin, çanta başına bir dolar. Esmeye zahmeti için bahşiş verdin. Kuru temizlemecinin teslimatçısına, FedEx elemanına ve daha önce piste hokey bandı getiren birine bahşiş verdin. Kötü bir gün geçiriyormuş gibi görünüyordu."

"Vay canına, ne kadar cömertmişim," diyorum sertçe. "Tüm takım arkadaşlarım aynı cömertliği mi gösterdi?"

"Hayır," diyor ellerinin tozunu alırken. "Sadece sen. Ve en son harcama yeni bir çift şanslı külot içindi. Benim için." Mükemmel çenesini kaldırıyor ve bana öfkeli bir bakış fırlatıyor. "Bir ya da iki batıl inanca izin veren tek kişi sen değilsin. Ve benim uğurlu külotüm belli ki büyüsunü kaybetmiş."

Gül goncası dudakları *külot* kelimesini her söylediğinde, içimde bir elektrik çarpması oluyor. "Bu çifti tanıyor muyum? Siyah dantelli olan mı? Emekliye mi ayırdın? Bir külotun cumartesi gecesinden daha şanslı olabileceğini sanmıyorum. Muhtemelen çerçevelenip duvara asılmalılar."

"Tam olarak değil." Dudaklarını yalıyor. "Onları hemen çöpe attım. Bu yeni çift bir gelişme olabilir. Beni bir yere doğru yönlendirebilirler."

uzaklaştırılmamı test ettikten sonra en az yirmi dört saat bloglardan uzak duran adam."

"Ne?" Göz kırıyorum. "Bloglar mı?"

Heidi dünyanın en sabırsız göz devirmesiyle telefonunu çıkarıp yüzüme doğru itiyor.

Hemen geri çekiliyorum. "Oh, iğrenç! Bu başlık!" *Latin Aşığı Yine Saldırdı*. İğrenç.

"Evet, korkunç derecede ırkçı," diye tersliyor Heidi. "Peki ya fotoğraf?"

"Boş ver şu Latince saçmalığımı," . "*Aşık' kelimesini kullanamazlar. Tanrı aşkına, o benim kız kardeşim. Ew.*"

"Senin..." Heidi telefonu elimden kaptı. "*Abla mı? Ama bana onun resmini gösterdin! Ve o kız sana hiç benzemiyor.*"

"Benim *iki* kız kardeşim var," diye homurdanıyorum. "Söyle bana, kız kardeşine tıpatıp benziyor musun?"

Heidi'nin gözleri büyür. Yavaşça başını sallar.

"O zaman Jackie ve benim babamı tercih ettiğimizi anlamalısın. O yarı Brezilyalı yarı Kübalı bir Amerikalı. Ama -son dakika haberi- annem Kanadalı beyaz bir kadın. Bu blog yazısının yazarı bu detayla ilgilenmediğinden değil."

Heidi'nin nefesi kesildi. "Olamaz!" Elleriyle yüzünü kapatır. "Ben korkunç bir insanım. Zımnı etnik kökene dair kusurlu gözlemlerime dayanarak sığ bir varsayımda bulundum! Bryn Mawr'a uyum sağlayamadığıma şaşmamalı."

Bu kızın çok komik olduğunu söylememiş miydim? Ellerini yüzünden çekiyorum. "Hayır, Ateşli Şey. Buradaki asıl aptallık bir dedikodu bloguna inanmak. Sanki bundan daha iyisini bilmiyorsun? Lütfen."

Gözlerini bana dikti. "Özür dilerim. Yani umursamamam gerekiyordu. İstedğin kişiyle takılabilirsin. Kıskanmamam gerekiyor. Beni uyarmıştın."

"Ah. Kıskandın mı? Bu yüzden mi New York'un yarısına bahşış verdim?"

Çenesini düşürüyor.

"Haklısın," diye fısıldıyorum. "Hiç de iyi bir kız değilsin. Sanırım bunu telafi etmen gerekiyor." Bir elimi sarkık çenesinin altına koyuyorum ve hüzünlü mavi gözlerini buluyorum. "Seni düşünmeden duramıyorum. Buraya gel ve beni öp."

Yüz hatlarında şaşkınlık belirir. "Jason, bana çok açık kurallar vermiştin. 'Castro treninde sadece tek yönlü biletler var.'"

Beni şaşırtıcı derecede iyi taklit ediyor. Ve haklı. Bu benim karakterime tamamen aykırı. Yıllardır ilk kez, bir kez yeterli olmayacak. Çok uzun sürmesine rağmen anlamaya başlıyorum.

"Tamam, dinle," diye deniyorum. "Castro treni bensiz istasyondan ayrıldı. Seni araba yıkamada öptüğümde kendi kural kitabımı çöpe atmıştım. Ya da belki de geçen baharda, son yaban mersinli keki yediğim için bana sataştığın zamandı." Silas haklıydı. Aylardır birbirimizin etrafında dönüp duruyoruz.

"Ne sen?" diye fısıldıyor.

"Sen ve ben bir şey olmalıyız diyorum."

İkimiz de bunu düşünürken bir an sessizlik oldu. Hangimizin daha çok şaşırdığını söyleyemem. Yine de ciddiyim. O benim için tek gecelik bir ilişkiden daha fazlası.

"Ama bu kafa karıştırıcı," diyor sonunda.

"Bir de bana sor." Şimdiye kadar tek gece kuralımla ilgili hiç sorun yaşamamıştım. "Ama tek düşünebildiğim sensin. Bakalım nereye varacak. Hemen şimdi başlayabiliriz. Buraya gel ve bana bir merhaba öpücüğü ver."

.

"Bak." Kıkırdıyorum. "Kafanı karıştırdığım için özür dilerim. Ve sicilimin berbat olduğunu biliyorum. Ama bence sen de benden hoşlanıyorsun. O yüzden öp ya da yanıldığımı söyle."

Heidi başını yana eğiyor ve beni düşünüyor. Ama hareket etmiyor.

Sırf hıyarlık olsun diye parmaklarımı şıklatıyorum. "Bekliyorum." Bir yanımla hâlâ mesafemi korumak için savaşıyor. Ama Heidi daha dik durup gözlerimin içine bu yanımla hemen etkisiz hale geliyor. Bunu istiyor ama güvenmekten de korkuyor.

İşkence olmasına rağmen olduğum yerde kalıp bekliyorum. Ama o ilerlediğinde, artık yüz ifademi kontrol edemiyorum. Kişisel alanıma girerken ona aç ve çaresiz bir bakış atıyorum.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyorum, ellerimle vücudunu kendime doğru çekerken, son birkaç gündür yapmayı hayal ettiğim gibi. Onu kollarıma aldığımda ruhum nefes veriyor.

Ama onu henüz öpmedim. Bu onun seçimi olmalı.

Yavaşça yüzümü iki elinin arasına alıyor, ayak parmaklarının ucunda yükseliyor ve dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor.

Kısıklık, muhtaç bir ses çıkarıyorum. Ama o kendini topuklarının üzerine bırakıyor ve beni serbest bırakıyor. "Tüm alabileceğim bu mu?"

"Ne istiyorsun?"

"Sen," diye . "Çıplak. Sık sık."

"Hâlâ düşünüyorum," diyor yakın mesafeden, taze narenciye kokusu içime işlerken. "Sen tek gecelik bir ilişkiydin. Bunu nasıl kabulleneceğimi bilemiyorum."

"Bunu düşünürken neden etrafıma başka şeyler ? Sadece dene beni."

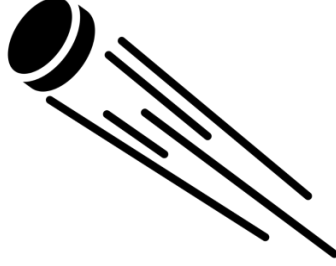
"Bedava numune gibi mi?" Gözlerini kısarak bana bakıyor.

"Evet." Pürüzsüz elini tutuyorum ve tam ereksiyonumun üzerine yerleştiriyorum. "İkna olmaya ihtiyacın varsa bunu örnek al."

Dudakları şaşkınlıkla aralandı. Ve iyi bir hokey oyuncusu her zaman bir açık bulduğu için öne doğru eğilip dilimi o tatlı dudakların arasından geçiriyorum. Çıkardığı ses yarı soluk, yarı iniltiydi. Onu derinden öpüyorum, kollarımı beline doluyorum ve *sonunda* vücudunu kendime doğru çekiyorum.

Oh, evet. Bana karşı gevşiyor, ağzı benimkinin altında eriyor. Ve dünyada her şey yoluna giriyor.

HEIDI

Eskiden zeki bir kız olduğumu düşünürdüm. Şimdi o kadar da değil.

Jason beni her öptüğünde, biraz daha aptallaşıyorum. Ve kabul edelim, bu muhtemelen onun bir hevesi ve sabah tekrar düşünecek. Bu da iyi bir şey. Eğer onu her gün çıplak görseydim, muhtemelen tüm yönetici fonksiyonlarımı kaybederdim. Kapılardan içeri girer ve telefonumu buzdolabında bırakırdım.

Ama şu anda aklı başında düşünmek abartılıyor. Dilinin benimkine doğru kayması tüm düşüncelerimi durağan bir tıslamaya dönüştürüyor. Ellerim önce sırtının sert düzlemlerini, sonra da boynunun sıcaklığını buluyor. Geniş eli kıcımdan aşağı inip eteğimi kaldırırken teslim olup ona yapışıyorum.

Oh. Oh, wow. Bu otoriter manevra nabzımı hızlandırdı. Bugün onunla karşılaşsam diye kısa etek giydim. Çok seksi ve ulaşılmaz görünmek istedim. Ama şimdi avucu külotumun üzerinden geçerken kendimi ateşli ve hissediyorum.

"Bu yeni çift mi?" diye fısıldıyor dudaklarıma.

"Hayır." Gerçekte, yeni bir külot yok. Bu sadece bir yanılsamaydı. Ama bunu itiraf etmeye hazır değilim. "Onları özel bir gün için saklıyordum.

vesilesiyle."

Parmakları kumaşın kenarından geçiyor. "Sana özel bir durum göstereceğim."

"Lütfen," diye yalvardığımı duyuyorum. Kalbimi Jason'a kaptırmamam gerektiğini çok iyi biliyorum. Ama yine de buradayım. Dokunuşu kalbimi hızlandırıyor. Onu arzuluyorum. Bu yüzden sonu kötü bitse bile durmak istemiyorum.

Dokunuşunda hiç incelik yok. O yaramaz eli kıcımdan aşağı kayıyor, bacaklarımı ayırıyor ve amımı avuçluyor. Parmakları hassas tenimle buluştuğunda, öpüşmemizin ortasında nefesim kesiliyor.

Jason ağzıma karşı gülümsüyor. Parmak uçları kayganlığı ve sıcaklığı bulurken "Biri beni özlemiş," fısıldıyor.

"Kapa çeneni," diyorum gömleğinin düğmelerine uzanarak. "Dev egonla bunu mahvetme."

"Benim dev egom da seni özledi," diyor ve ben biraz daha eriyorum. "Ve şimdi sana ne kadar özlediğini göstereceğim."

Kıyafetlerimiz banyoda parça parça çıkıyor. Çırılçıplamız ve parlak banyo ışığının altında birlikte sallanırken dudaklarımız kenetlenmiş. "Bu tarafa gel," diye fısıldıyor ve beni küvete doğru itiyor. "Günlerdir seni burada çıplak olarak düşünüyordum."

Musluğu tutuyor ve banyoya ılık su akışını başlatıyor. "Atla bakalım. Yatak odasının kapısını kapatacağım."

"İyi karar," diyorum titrek bir sesle.

Bir hokey oyuncusunun hızıyla patenle banyodan çıktı. Küvete girip oturuyorum. Sığ su güzel ve sıcak ve cildimin tüylerinin diken diken olmasına ve meme uçlarımın sertleşmesine neden oluyor. Ve sonra kendimden utanmaya başlıyorum. Jason'la tanışana kadar seks hayatım yatakta misyoner pozisyonunda geçmişti. Şu anda kendimi açıkta hissediyorum.

Jason elinde bir prezervatifle kapıda yeniden beliriyor. Işıkları kısıyor ve beni küvette gördüğünde gözleri kararıyor. "Şimdi

Eve dönmek istediğim şey ," diyor çakıl taşı gibi bir sesle. Peki, tamam o zaman. En iyisi çıtayı yükselteyim. Küçük el duşunu duvara monte edildiği yerden çıkarıp açıyorum. Sonra spreyi çeviriyorum çıplak göğüslerime.

Boğazının derinliklerinden gelen gırtlaktan bir özlem sesiyle ödüllendirildim. Yaklaşık iki saniye sonra küvette benimle birlikte, fazladan tüm alanı kaplıyor ve beni kucağına çekiyor. "Bırak ben yapayım," diyerek püskürtücüyü elimden alıyor.

Karnıma ılık su tutarken "Dikkat et," diyorum. "Yere sıçrayacaksın."

"Kimin umurunda?" El duşunu küvetin içine bırakıyor ve ağzımı kendi ağzıyla buluşturuyor.

Aman Tanrım. O otoriter dil geri döndü ve benimkine emirler yağdırıyor. Derin, kavurucu öpücüklerinden daha fazlasını alıyorum. Artık onun sert vücudu çıplak ve benimkinin altında olduğu için çaresiz hissediyorum. Ona sarılana kadar vücudumu döndürüyorum. Öpüşürken, kendimi lezzetli bir şekilde onursuzca ona sürüyorum.

Jason zor nefes alarak öpüşmemizi kesiyor. *Oh, yaşasın*, sanırım. *Prezervatifi getirecek*. Ama getirmiyor. Orada öylece bekliyor, çıplak vücudu sıcak ve sert, etrafımızda buhar yükselirken bana gülümsüyor.

"Ne?" Fısıldıyorum.

Uzanıp suyu kapatıyor - küvet zaten yarı yarıya dolmuş. "Yok bir şey. Bu gece acele etmiyorum."

"Ama sana ihtiyacım yok," diye itiraz ediyorum. "Kibarlık yapma."

"Değilim," diye ısrar ediyor. "Ama senin hakkında bir şey keşfettim."

"Neymiş o?" Nefes nefese kaldım.

"Sadece ikimiz de çıplakken sana patronluk taslamama izin veriyorsun. O şirin kıyafetlerini giydiğinde sana hiçbir şey söyleyemiyorum."

Kulağa doğru geliyor, bu yüzden tartışmıyorum.

"Ve kontrolün bende olmasını seviyorum," diye ekliyor. "Bu yüzden sanırım kıyafetlerin olmadan çok zaman geçirmen gerekecek."

"Oh." Bu düşünceyle mutlu bir şekilde ürperiyorum.

Aslında gülüyor. "Evet, biliyorum. Zorluk. Şimdi birkaç sorum var. Ve sen de onları cevaplayacaksın."

"Şimdi mi?" Mız mızlanıyorum.

"Evet, bebeğim. Benimle konuşmalısın yoksa iyi şeyler alamazsın."

"O zaman çabuk olsun."

Beni bir kez burnumdan öptü. "Bana şunu sor: Madem bu hafta benimle birlikte olacaktın, neden bana söylemedin?"

"Çünkü..." Neden yapmadım? Kuzey Amerika'nın en seksi hokey oyuncusu bacaklarının arasındayken düşünmek zor. Doğru ya. "Alakası yoktu. Senden başka bir şey beklemememi söylemiştin, ben de beklemedim."

Parmağını elmacık kemiğimde gezdirirken gülümsemesi kayboluyor. "Sana daha fazla seks beklememeni söylemiştim, çünkü bunu beklemiyordum. Ama ben boktan bir arkadaş değilim Heidi. Geceyi seninle geçirip yirmi dört saat geçmeden rastgele biriyle birlikte olmazdım."

"Bir şöhretiniz var," diye .

"Doğru." Omuz silkiyor. "Bloglar , o zaman doğru olmalı."

Hoppala. "Özür dilerim."

Bana hızlı bir öpücük vermek için eğildi. "Bir daha kafanı çevirmelerine izin verme, tamam mı?"

"Tamam," diye kabul ediyorum.

"Sen ve ben bir şey olsak bile, benim hakkımda bir şeyler uydurmaktan vazgeçmeyecekler."

"Doğru."

"Başını çevirebilen tek kişi benim."

"Mmm." Prezervatife uzanırken esneyen ön koluna bakıyorum.

"Bunu duymadım," diyor, elindeki paketle duraklayarak. "Benimle aynı fikirde misin?"

"Evet," diye fısıldadım. "Evet, *efendim*."

"Oh, adamım." Başını bir an için geriye atıyor ve sıcak bir nefes veriyor. "Bunun sesini sevdim. Al bakalım." Bana prezervatifi uzattı.

Beceriksiz parmaklarımla açtım. Bu kısmı daha önce hiç yapmamıştım. Loş ışıktaki prezervatife gözlerimi kısarak bakıyorum, ne tarafa sarıldığını görmeye çalışıyorum. Ama, kahretsin. Bu benim işim olmamalıydı.

Ona bakarken Jason'ın açgözlü gözlerle beni izlediğini fark ediyorum. Bundan zevk alıyor. Bir sonraki adımda ne yapacağımı görmek için beni sürekli tetikte tuttuğunu fark ediyorum.

Ben de kalçalarından geriye doğru kaydım, eğildim ve sikinin kalın tepesini yaladım.

"Oh, ," diye nefes nefese kalır. "Bunu yapabileceğini söyledim mi?"

"Bir örnek alabileceğimi söylemiştin," diye belirtiyorum. Ve sonra ağzımı açabildiğim kadar açıp onu içeri alıyorum.

Tüm kasları kaskatı kesildi. Yanaklarımı çukurlaştırıp emiyorum ve o kırık bir ses çıkarıyor. Ben şehre gidip onu hevesle yalayıp ağzıma alırken yumruğu saçlarıma dolanıyor.

İşte güç budur. Numaramı aldığını mı sanıyor? Ben de onunkine sahibim. Ben onun üzerinde çalışırken küfürleri banyonun duvarlarında yankılanıyor.

Bu konuda uzman değilim ama hevesim parlıyor. Tanrı'nın adının Jason'ın bu gece yaptığı kadar çılgınca boş yere anıldığını hiç duymamıştım.

Sonunda beni itiyor, sonra iç çekerek küvete yaslanıyor. "Artık bunu yapma yoksa kendimi rezil ederim." Unuttuğu prezervatifi elimden kapıyor ve aceleyle boyundan aşağı yuvarlıyor.

Arkama yaslanıyorum, kollarımı nemli bedenimin önünde kavuşturmuş, bundan sonra ne olacağını merak ediyorum. Yüzüm kızarmış hissediyorum ve saçlarımın uçları nemli ve vahşi.

"Utanma şimdi," diyor bana işaret ederek. "Sana bakmama izin ver." Kollarımı indirdiğimde, bakışları vücudumda yavaş bir gezinti yapıyor, göğüslerimde, karnımda oyalanıyor. Ve sonra kadınlık organlarımda.

Bir ömür boyu süren iyi kız alışkanlıkları kolay kolay bırakılmaz. Bu kirli bakışlar bacaklarımı kapatma isteği uyandırıyor. Ama buna direniyorum. Parmaklarım kendimi örtme ihtiyacıyla karıncalanıyor ama bana hayran olmasına izin veriyorum. Ne de olsa istediğim tam olarak buydu. Beni bir kadın olarak görmesini istiyorum.

Bu yüzden saklanmak yerine ellerimi küvetin kenarlarına dayadım ve bacaklarımı biraz daha açtım.

"Siktir," diyor kırık bir sesle. Ve sonra hareket ediyor, kalçalarımı kavıyor ve bedenimi onunkine yaklaştırıyor. Ben kendimi onun üzerine atarken aklımız bir. Hızla altımda sıraya giriyor ve sonra beni sikiinin üzerine indirip uzun bir vuruşla içimi dolduruyor.

"Evet!" Vücudum ona uyum sağlamak için gerilirken nefes nefese kalıyorum. Omuzlarını kavıyorum ve ona karşı sürtünüyorum. Kendime engel olamıyorum.

Mutlu bir şekilde inliyor. "Sen..." Derin bir nefes alıyor ve kalçalarını altımda oynatmaya başlıyor. *Sonunda*. "...tam da ihtiyacım olan şey."

Daha fazla aynı fikirde olamazdım ama daha fazla konuşmak da istemiyorum. Bu yüzden yüzünü tuttum ve onu öptüm. Sertçe.

Daha sonra, havluları gelişigüzel bir şekilde üzerimize sarıyoruz ve onun yatağına gidiyoruz, orada birlikte buharlı bir yığın halinde uzanıyoruz. "Bir teorim var," diye pantolonunu indiriyor.

"Murmph," diyorum çünkü dudaklarım "oh tanrım oh " ve EVET! EVET!" dışında bir şey söylemeyi unutmuş. EVET!"

Umarım Silas henüz eve gelmemiştir. Pek sessiz değildik.

"Bana erkeklerin sana hep çok dikkatli davrandığını söylemiştin. Çünkü babandan korkuyorlar."

"Bu doğru." Nefes alışımı yavaşlatmaya çalışarak iç çekiyorum.

"Hayır," diyor Jason kıkırdayarak. "Bence senden gözleri korkuyor."

"Ne?" Nefes nefese kaldım. "Bu hiç mantıklı değil. Ben değilim."

O büyük kahverengi gözleriyle bana bakmak için dönüyor. Sıcaklıkla doluydular. "Gördün mü, senin korkusuzluğun beni gerçekten tahrik ediyor," diyor ve uzanıp nemli saçlarımdan bir tutamı parmağına doluyor. "Ama bazı erkekler bunu kaldıramıyor. Bu onlara yeterli olup olmadıklarını düşündürür."

"Ama sen yapabilirsin? Olağanüstü egon bunu kaldırabilir mi?" Sırıttıyor. "Çoğu zaman."

"Buna inanıp inanmadığımı bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. Yine de bu, birinin bana söylediği en güzel şeylerden biri.

Jason'ın gülümsemesi solmaz. Onun gibi biriyle hiç tanışmadım. Diğer erkek arkadaşlarım hep onlarla aynı fikirde olmamı isterdi. Jason ben tartışırken de mutlu görünüyor. Şimdi uzanıp beni göğsüne çekiyor. Bir eliyle saçlarımı düzeltiyor ve memnun bir iç çekiyor.

Onun sevimli olmasını hiç beklemiyordum, lanet . Güzelmiş. Biraz fazla sevdim.

"Yine de egom bir şeyden hoşlanmadı," diyor. "Daha önce geceyi Bay-er'in yatağında geçirmekle ilgili saçmaladığın şey neydi?"

"Ah." Yanlış bir fikre kapılmasını istemiştım ve sanırım işe yaradı. "Orada uyuyacağım doğrudu. Ama Bayer yatakta olmazdı. Çatı katındaki merdivenlerden çıkamıyor, o yüzden kanepede uyuyor. Bir şeye ihtiyacı olup olmadığını öğrenmek için ona mesaj atmalıyım."

Telefonumu aramak için doğrudum.

"Henüz değil. Gitme." Jason beni tekrar aşağı çekiyor. Nazik ama yine de otoriter.

"Az önce beni tartakladın," diye yakınıyorum göğüs kafesindeki rahat bir noktadan. Parmaklarım onun mutlu izini buluyor ve usulca takip ediyorum.

"Hâlâ , o yüzden yetki hâlâ bende," diyor elini omzumda gezdirerek. "şimdi bana haftanın geri kalanını anlat."

"Oh, her gibiydi. Pistte alışmak. Ucuz daireler aramak ve hokey oyuncularını için market alışverişi yapmak. Dinle, Silas'ın gelecek ayki doğum günü için bir fikrim var."

"Striptizcileri işe alma zamanı!" Mükemmel karın kasları kıkırdarak zıplıyor.

"Hayır!" Tartışıyorum. "Benim fikrim çok daha iyi."

"Sadece şaka yapıyorum. Birinin doğum günü olduğunda, genellikle gülünç derecede pahalı bir akşam yemeği için dışarı çıkarız ve bir çaylağa ödetiriz. Ama senin fikrin ne?"

"Planım hâlâ pahalı. Delilah Spark'ın doğum gününden bir gece önce Madison Square Garden'da oynayacağını gördüm. Takım da o sabah Seattle'dan dönüyor olmalı."

Jason kıkırdar. "Sence ona gösterisine bir bilet almalı mıyız?"

"Hayır, bir sürü bilet almalıyız. Bir blok alalım.
-belki VIP girişi bile olabilir. Çok eğlenceli olurdu."

"Vay anasını! Silas, Delilah Spark'la tanışsa işerdi."

"Gerçekten harika bir hediye olurdu. Yetişkin bir adama onu bu kadar mutlu edecek bir şey vermek her zaman mümkün olmuyor."

"Bu doğru." Jason dudaklarını elmacık kemiğime dayıyor ve bana yavaş bir öpücük veriyor. "Bu gece beni uzun zamandır olmadığım kadar mutlu ettin."

Kalbim şaşkınlıkla küçük bir çarpıntı geçiriyor. "Bu konuda ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Sen de mutlu olduğunu söyle."

"Mutluyum," diyorum yavaşça. "Ama Bay Tek Seferlik'e ne oldu? Ne düşüneceğimi bilemiyorum."

"Bana güvenmiyorsun," diyor. "Sen güvenir miydin?"

"Şey, ben oldukça harikayım. Sadece daha fazla iknaya ihtiyacın var. Şimdi, bu konser biletlerini nasıl alacağız? Biletler tükenmeyecek mi?"

"Her şeyin bir bedeli vardır."

"Ah. Ve ödeyeceğim. Gerçekten bu konsere zorunda mıyım? Onun müziği benim zevkim değil."

"Birinin gitmesi gerekiyor. Neden sen değil?"

"Bir anlaşma yapalım," diyor.

"Ne tür bir anlaşma?"

"Delilah Spark konserine gideceğim ve en ön sırada oturacağım. Her şarkıdan sonra onu ayakta alkışlayacağım. Ama sadece sen benim eşim olursan."

"Ama..." Hiç yaptı mı? "Bir ay sonra."

"Seni ilk seferinde duydum. Sen ve ben bir şey olacağız." "Bir şey mi? Neymiş o?"

"Ne olmasını istiyorsak o. Bu bizim ." "Ve bizim olayımız bir ay mı sürüyor?"

"En azından." Çılgınca omuz silkiyor. "Bundan bir ay sonra seni hâlâ yatağında isteyeceğim. Bu güzel değil mi?"

Öyle, lanet olsun. Ama Jason Castro ile tanımlanmamış bir yaşayabilir miyim bilmiyorum. "Henüz seninle çıkmayı kabul etmedim."

"Yapacaksın." Bunu sinir bozucu değilmiş gibi söylüyor. "Alışveriş listemde istediğim kurabiyeleri aldın mı?"

"Hayır," diyorum hemen ve en ufak bir üzüntü bile duymuyorum.

"Neden, sağlıklı olmadıkları için mi?"

"Hayır, çünkü sana kızgındım."

Gülüyor. "Birkaç dakika önce ikinci orgazmını yaşarken bana kızmamıştın."

"Yüzüne vurma," diye uyarıyorum onu. "Tabii sen ovuşturmuyorsan." Sadece bunu düşününce bile mutlu bir kasılma hissediyorum. Kafası karışık olsa da ondan gülünç bir şekilde etkileniyorum. Ondan uzaklaşabileceğimi sanmıyorum. Henüz değil.

"Yani o kurabiyeleri hak ettiğimi mi söylüyorsun?"

"Sanırım," diye homurdanıyorum. "Yapabileceğim en iyi şey dondurma. Dondurucunun arkasına bir litre sakladım. Kendim için aldım."

"Heidi," diye fısıldıyor. "Dondurmanı benimle paylaşır mısın? Fantastik seks beni acıktırıyor. Ve sonra yatağımı paylaşır mısın, böylece bütün gece sana sarılabilirim?"

"Tamam," diyorum ve hemen boyun eğiyorum. Ve bunun bir trend haline gelebileceğini hissediyorum. "Ama Bayer'i de kontrol etmem gerekiyor."

"Bunu Silas'a yaptırırız," diyor Jason. "Bu gece seni paylaşmak istemiyorum. Ona hemen mesaj atacağım."

Yataktan kalkıyor ve bir çift eşofman altı giyerken düzgün hayran oluyorum.

Bu gece seni paylaşmak istemiyorum. Ne kadar otoriter bir cümle! İçimi ürpertiyor, lanet olsun.

Silas sonunda eve geldiğinde mutfak masasında oturmuş kaptan Chunky Monkey yiyorduk. Bize şöyle bir baktı ve sırtıttı. "Nasıl olduğunu anlıyorum."

"Yargılamayın," diyorum iç çekerek. Jason ve ben onun çekmecesinden aldığımız hock-ey tişörtlerini giymiştik ve ikimizin de saçları seksiydi.

"Aklımdan bile geçmezdi." Ceketini bir sandalyenin üzerine bırakıyor.
"Yani böyle mi olacak?"

Jason kaşığını dondurmaya daldırırken, "Bir şey yiyoruz," diyor.

"Bir şey mi?" Silas soruyor. "Bu bir ilişki gibi bir şey mi? Bunları aştığını sanıyordum."

"Ben de öyle." Jason omuz silkiyor. "Mesajımı aldın mı?"

"Elbette. Bayer'in evinden geliyorum. Ona bir bardak su getirdim ve yatağına yatırdım, böylece sen de kurtuldun."

"Teşekkür ." Yine de kendimi suçlu hissediyorum. "O nasıl?"

"İyi, ama..." Silas başını sallıyor. "R kelimesini söyleyip duruyor."

Şaşkınlık. "Nüks mü? İntikam mı?"

"Emeklilik," diyor Silas ve Jason aynı anda. Ve yemin ederim ikisi de ürperiyor. "Bu korkunç, dostum," diyor Jason.

"Evet." Silas boğazını temizliyor ve ortam sanki biri ölmüş gibi kasvetli bir havaya bürünüyor. "Yarın erkenden maç öncesi paten kayacağız."

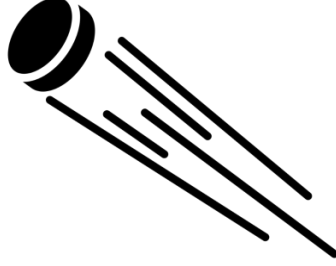
"Alarm kuracağım," diye söz veriyor Jason.

Silas bize el salladı ve yatmaya gitti. "Yarın çalışmak zorunda mısınız?" Jason soruyor.

"Elbette var. Hem de stadyumda."

"Bu hafta yeni işin ne?"

,"" diye söz veriyorum. "Beni özleyemeyeceksin."

ASON

Ertesi sabah, kendimi... yansıtıcı hissediyorum. Sanırım doğru kelime bu. Heidi'den bana güvenmesini istediğim için pişman değilim. adlandırdığım gibi "şeyimiz" istediğim bir şey.

Ama sabah pateninden sonra duş alırken, paslanmış kalbimin hâlâ ne yapacağını bilip bilmediğini merak ediyorum. Kabul edelim, en son biriyle çıkmaya başladığımda on altı yaşındaydım. Her gün tıraş olmak zorunda değildim ve McDonalds'ın arabaya servis bölümünden geçmenin şehirde eğlenceli bir gece geçirmek olduğunu düşünüyordum.

Heidi sadece en iyisini hak ediyor. Acaba bu gerçekten ben miyim?

Eve dönerken çiçekçiye uğradım. Çiçeklerin modası asla geçmez, değil mi? "Yeni kız arkadaşım için eve ne getireyim?" Tezgâhın arkasındaki dövmeli kadına soruyorum.

"Tatlım," diye homurdanıyor. "Burası New York. O soğutucunun içinde dünyanın her yerinden yetmiş altı farklı çiçek var. Kolombiya. Kaliforniya. Ekvador. Hollanda. Tayland'dan bile. Bana biraz rehberlik etmelisin." Tezgâhın üzerinde duran ve aranjman fotoğraflarıyla dolu bir klasörü açıyor. *Clueless Boyfriends & Husbands* etiketli bir sekmeye geçiyor. "İşte. Bu senin bölümün."

"Vay canına. Hepimizi mü?"

"*Hiçbir* fikriniz *yok*. Fiyatlar kırk dolardan üç yüz elliye kadar değişiyor. Eğer seçenekleri daraltmak isterseniz, size rehberlik edebilirim."

"Bana yol göster o zaman." Taşan bir buket pembe çiçeği gösteriyorum. "Bu güzel, değil mi?"

"Evet, ama bu orkideler *altı aylık yıldönümümüzü unuttuğum* için *üzgün olduğumu* söylüyor."

"Oh." Çiçekler ne zaman bu kadar karmaşık hale geldi? "ne yazıyor?" Kırmızı başka bir buketi gösteriyorum.

"Bu, geç saate kadar çalışmak zorunda kaldığın için akşam yemeği randevusunu iptal ettiğin zaman için."

"Şey, ben birlikte eğlenceli vakit geçirdiğimizi anlatan bir buket arıyorum. Hepsi bu kadar. Onun hakkında mutlu şeyler düşündüğümü bilmesini istiyorum."

"Ah. Henüz üçüncü sayfaya gelmedin. Hâlâ birinci sayfadasınız." Bir sayfa geri döndü.

"Kaç sayfa var?" "On üç."

"On üçüncü sayfada ne var?"

Bakışları küçümseme dolu. "Bilmek istemezsiniz. Dinleyin Bay Birinci Sayfa, yeni gelen güzel Peru zambaklarımız var. Sarı güllerle harika görünüyorlar."

"Satıldı," diyorum kredi kartımı tezgâha vurarak. "Tamam. ."

Soğutucuya doğru ilerledi ve

Kapı. "Ne kadar büyük bir buketten bahsediyoruz burada?" "Etkileyici," diyorum. "Ama müstehcen değil."

Yavaşça bana döndü. "Sana bir tavsiyede bulunabilir miyim?"

"Olur mu?" Başka seçeneğim olduğundan emin değilim zaten.

"Sana orta boy bir buket hazırlayacağım ve buna bayılacak. Ama etkileyici buketi başka bir zamana sakla."

"Neden? Yeterince gül mu?"

Başını iki yana sallıyor. "Yeni ilişkileri kutlamak kolaydır. Henüz her şeyi berbat etmedin. Ama bir gün yine kapımdan içeri girecek ve 'Çiçeklere ihtiyacım var çünkü ben kusurlu bir insanım ve boş yere kavga ettim' diyeceksin."

"Evet, tamam," diye kabul ediyorum sadece işleri için.

"Bana inanmıyorsun," diye burnunu çekiyor, soğutucudan birkaç güzel turuncu zambak çıkarıp yavaşça çalışma yüzeyine bırakıyor. "Ama zor zamanlar her zaman gelir."

"Evet, teşekkürler." Sanki bunu hatırlamak için yardıma ihtiyacım varmış gibi.

On beş dakika sonra elimde çok güzel bir buketle apartmana girdim. "Benim için mi?" Miguel sordu. "."

"Kimmiş ukala?" Ona soruyorum ve o da gülüyor. "Heidi için iyi seçim," diyor.

"Onun için olduklarını nereden biliyorsun?" Benim için elevatör düğmesine basarken soruyorum.

"Çünkü benim gözlerim var. Bu gece iyi maçlar."

"Teşekkürler dostum," diyorum asansör kapısı onun sırtıyla kapanırken.

Heidi'nin çoktan evde olduğunu umarak dairemin kapısını açtım. Oturma odasına girdiğimde evde olduğunu görüyorum. Ne yazık ki hokey takımımın yarısı da oradaydı, tüm koltukları kaplamış ve yere yayılmışlardı.

Hepsi başlarını çevirip bir buket çiçekle odaya girişimi izliyorlar.

Heidi odanın önünde oturuyor, bilgisayarını kucağında. Çabucak başını kaldırıyor, çiçekleri ve benim şaşkın ifademi görünce gözleri açılıyor.

Ben izlerken yanakları pembeleşiyor ve ağzı açılıyor. Ve - bum - bu sabah yaşadığım tüm tereddütler gitti. Sadece zeki gözleri ve kulağının arkasındaki kalem var. O dünyayı ele geçirmekle meşgul ve ben de burada olup onu izleyebilen şanslı adamım.

"Merhaba," diyorum sessizliğin içinde.

"Merhaba." Kızarması derinleşiyor. "Geç kaldınız." "Ne için...?" Şu an kafam biraz karışık.

"Toplantı!" Bayer, sakat bacağını kahve masama dayamış bir şekilde konuşuyor. "Birileri mesajlarını okumuyor."

"Tüh," diyorum neşeyle. Sonra odayı geçip çiçek sehpanın üzerine koyuyorum ve öpmek için eğiliyorum. Dudaklarımız sessiz bir *kıkırdamayla* buluşuyor ama hissettiklerimde sessizlik yok. Kendimi tekrar ayağa kalkmaya zorlamadan önce onun mükemmel dudaklarının tadına bakarken içim iyimserlik ve minnettarlıkla doluyor. "Devam edin o zaman. Su isteyen var mı?"

Arkamı döndüğümde bir dizi şaşkın yüzle karşılaştım. Kimse elini kaldırmıyor.

Her neyse. Kendime yardım etmek için mutfığa gidiyorum. Birkaç saniye sonra biri bana katıldı. Leo Trevi.

"Hey," diyor.

"Hey, sen. Bu toplantı ne hakkında?"

"Silas'ın doğum günü sürprizi. Georgia'ya Delilah Spark konserine gideceğimizi söylediğimde çok sevinecek."

"Heidi biletleri buldu mu?"

"Altı bilet simsarını arayıp fiyat konusunda rekabet etmelerini istedi."

Gülüyorum çünkü benim kızım çok komik.

"Yani?" Trevi diyor ki. "Sen ve Heidi mi? Bunun olacağını tahmin etmemiştim." "Görünüşe göre bir tek sen ve ben varız." Buzdolabına uzanıyorum

alışveriş zorunda olmadığım bir elma için.

"Bu büyük bir şey dostum. Babası çıldıracak ama. Bağış gecesinde seni tehdit etmedi mi?"

Sadece omuz silktim. "Küçük kızının değersiz bir blog yazısında yer alması fikrinden nefret ediyordu. Ama bu bir daha olmayacak. Ayrıca, o koç değil. Takımın sahibi ya da genel müdürü değil. Bana gerçekten ne yapacak ki?"

Leo sırtlıyor. "Bilmiyorum ama belki de gizli bir panik ifadesine ihtiyacımız vardır. Eğer hayatınızın tehlikede olduğunu düşünüyorsanız, gizli ifadeyi telefonuma mesaj atın."

"Hangi ifadeyi kullanmalıyız?" Onunla dalga geçerek soruyorum. "Kıç sivilcesi," diye öneriyor Leo. Sonra da gülüyor.

"Nedense kurtarılmaya ihtiyacım olduğunu düşünmüyorum. Ama teşekkürler dostum." Bir bardak doldurup Leo'ya uzatıyorum. Sonra kendime de bir tane alıyorum.

Oturma odasına tekrar girdiğimizde Heidi, "Çekler de olur," diyor. "Ya da Belle Pepper Ödeme Portalı'nı kullanabilirsiniz."

"Harika," diyor O'Doul, ayağa kalkarak. "Ben de varım ama şimdi evime dönmem gerek. Uyku vakti geldi."

Heidi, "Sınıf dağıldı." dedi. "Faturamı bekleyin."

"Evet, hanımefendi," diyor Leo. "Silas'a ne zaman söyleyeceğiz? Duyduğunda yüzünün alacağı şekli gösteren bir videoya ihtiyacım var."

"Henüz değil!" Heidi diyor ki. "O duymadan önce tüm planın oturmasını istiyorum."

"Sadece ödeme yapıp konsere gitmesem olur mu?" Bayer koltuk değneklerini yere bırakıp dikkatlice ayağa kalkarak soruyor.

"Olmaz dostum," diye karşı . "Ben gidiyorsam, sen de ."

"Kulaklarımız için bir intihar anlaşması gibi," diye yakınıyor Bayer.

"Hayır, ben Delilah Spark'ın müziğini seviyorum," diyor Leo. "Georgia da öyle." "*Whipped*," diye mırıldanıyor biri.

Takım arkadaşlarım her zamanki gibi ağız dalaşı ve küfürlü konuşmalarla evimden çıktılar. Ve sonunda kapı kapandığında,

Heidi tamamen bana ait. En azından ben öyle sanıyorum. "Silas nerede bu arada?"

"Masaj yaptırıyorum," diyor ve bilgisayarını kapatıyor. "Bu gece kalede o var."

"Harika." Ayağa kalkar kalkmaz odayı geçiyorum ve onu kollarıma çekiyorum. "Bu evde yalnız olduğumuz anlamına geliyor."

Kolları beni sarıyor ve bu harika hissettiriyor. Yıllardır düzenli bir şefkat görmemiştim ve bunun nasıl bir his olduğunu unutmuştum. "Uyku vakti geldi," diyor Heidi, başını omzuma yaslayarak.

"O zaman kestirelim. Çıplak," diye öneriyorum.

Beni sıkıyor. Sonra bıraktı ve geri çekildi. "Yapamam. Dinlenmen gerek."

"Dinleneceğiz," . "Rauntlar arasında."

Heidi başını sallar. "Bu maçtan önce kalemimi keskinleştirmeyeceksin. Tampa'yı yendikten sonra konuşalım."

"Bekle, gerçekten mi?" Ona yaklaşıyorum ve pürüzsüz alnından öpüyorum. "Yani kaybedersek, kesilecek mi? Ya benim hatam değilse?"

Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve gülümsüyor. "Şuna ne dersin? Sayı yaparsan, sayı *yaparsın*. Tampa'dan nefret ediyorum. Hep nefret ettim. En kendini beğenmiş genişleme takımı onlar."

Başımı arkaya eğiyorum ve gülüyorum. "Tamam, tabii. Ama Tam- pa'yı *yok edersem* ne kazanırım?"

"zorunda kalacaksın." Esniyor.

"Hey." Ellerimi kendime saklayamıyorum, bu yüzden ona tekrar sarılıyorum. "Gerçek bir uykuya ihtiyacın var."

"Öyle değil mi? Dün gece pek uyuyamadık."

Bu doğru. "Eğer ellerimi kendime saklarsam, benimle yatar mısın?"

"İyi olabilir misin?" Yüzünü benimkine doğru çeviriyor.

Burun buruna geldik. Heidi kollarımda kendini çok iyi hissediyor. "Sanırım öyle," diye itiraf ediyorum. "Kolay olmayacak. Hadi deneyelim."

Elimden tuttu ve beni yatak odasına götürdü. Heidi kot pantolonunu çıkarıyor ama yerine benim Bruisers şortumu giyiyor. Yatağa birlikte uzanıyoruz ve o kollarıma yerleşirken eşsiz sessizliğin farkına varıyorum.

Bu yeni bir şey. Birini tüm kıyafetlerini yeniden hareket ettirmeden tutmayı uzun zaman olmuştu. Yine de hoşuma gitti. Hem de çok.

Ve sonra sanki Heidi aklımı okuyor. "Neden bana lisedeki kız arkadaşının öldüğünü hiç söylemedin?"

Oh, lanet olsun. "Bu öylece ortaya atılacak türden bir şey değil. Bir araba kazasıydı. Ben orada değildim." Bu son şey benim itirafım, ama Heidi muhtemelen bunu anlamayacak. Ama bu doğru. Bana ihtiyacı olduğunda yanında değildim. Ve şimdi o gitti.

"Bu çok üzücü," diyor. "Kaç ?"

"On sekiz. Birbirimizi ezelden beri tanıyorduk. Romeo ve Juliet'in tamamını ezberlediğimi biliyor musun?"

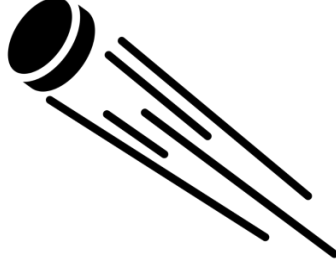
"Evet. Bu konuda ünlü sayılırsın."

"O Juliet'ti. Ben Romeo'yum. Dokuzuncu sınıf oyunu." "Aman Tanrım!"

"Gördün mü? Bu konuda konuşmuyorum çünkü bunun bir anlamı yok."

Heidi bunu yapmaya çalışmıyor. Sadece vücudunu benimkine biraz daha sıkı ve elimi tutuyor.

Ben uykuya dalarken, o yanımda yavaşça nefes alıyor. Uzun zamandır hiç olmadığım kadar huzurlu hissediyorum.

HEIDI

İki saat sonra uyuyan Jason'ın yanında uyandım. Eli kalçamda ağır bir şekilde duruyor. Kıpırdamadan durarak bir süre onu gözetliyorum. Mürekkep rengi kirpikleri yakışıklı elmacık kemiklerine doğru yayılıyor. Güçlü göğsü her nefeste yükselip alçalıyor.

Ona bizi bir çift olarak düşünemediğimi şaka yapmıyordum. Herkesi elde edebilirdi. Sadece harika bir atlet değil, yakışıklı da. Zeki. Ve *nazik* de.

İyi bir adamın işareti, etkilemeye çalışırken benimle konuşma şekli değildir. Hayatındaki tüm küçük insanlarla -kapıcı, taksi şoförü, barmen-konuşma biçimidir.

Jason Castro nazik ve sertin nadir bir kombinasyonu. Tam benim tipim. Eğer benimle gerçekten çıkmak istiyorsa, bu bir rüyanın gerçekleşmesi demektir. Yine de endişeleniyorum.

Eskiden hiç çıkmazdı. Neden şimdi? Ve neden ben?

Tuhaf olan şu ki, eskiden kendimi bir av olarak görürdüm. Lisede kraliçe arıyordım. Zeki ve eğlenceliyim de. Ve Pepper ailesinin gen havuzunun bana karşı nazik olduğunu ve kendime iyi baktığımı söylemek övünmek değil.

Ama bugünlerde kendime olan saygım oldukça sarsılmış durumda. Bryn Mawr'a uyum sağlayamadım ve bu beni çok şaşırttı. Birbiriyle kaynaşan birkaç yılın beni üzmesine izin verdim.

Özgüven eksikliğim benim için yeni bir sorun ve bunun beni üzmesine izin vermemem gerektiğini biliyorum. Eğer bu güzel (biraz otoriter olsa da) adam birlikte olmamız gerektiğini düşünüyorsa, o zaman bir şans vereceğim. Benim şartlarımla tabii ki.

Ama önce halletmem gereken bir iş gecesi var. Erkeğimin dinlenmesine izin vererek yataktan çıkıyorum ve duşa giriyorum.

Bir saat sonra Jason saçları dağılmış ve gözleri yarı açık bir halde mutfağa girer. "Hey," diye homurdanıyor. "Her zaman şekerleme-" Esniyor.

"-Seni zombiye çevirmek mi?" Bitiriyorum. "Otur." Kendini bir sandalyeye bıraktığında, önüne bir fincan kahve koydum.

Kupayı bir hazineymiş gibi avuçluyor, sonra uykulu kahverengi gözlerini bana kaldırıyor. "Doğru kızı seçtiğimi biliyordum."

"Tüm gereken bu mu?" Arkasına geçip bir elimi dağınık saçlarında gezdiriyorum. Sonra ellerimi omuzlarına koyup sıkıyorum.

Jason mutlu bir inilti çıkarır.

Birkaç saniye omuz kaslarını çalıştırıyorum. "Şimdi o kahveyi iç. Tampa için zinde olmana ihtiyacımız var."

Elimi yakalamak için elini kaldırdı. "Heidi, senden garip bir iyilik isteyebilir miyim?"

"Tabii. Ateş et."

"Sandviçimi tekrar yapar mısın?"

"Oh." Tezgâha doğru iki adım atıyorum ve oraya koyduğum kâğıt torbayı alıyorum. "Çoktan bitti."

Masanın üzerine koyduğumda gözleri büyüdü. "İnanılmazsın."
"Teşekkür . Tampa'yı geç, sonra da sana
tam bir takdir." O sandviçi yapmamın üç dakika sürdüğünü
söylemiyorum. Eğer biraz PBJ'nin beni süper kız yaptığını düşünüyorsa,
öyle olsun.

"Bu maçla ilgili içimde iyi bir his var," diyor kahvesini yudumlarken.
"Orada olacaksın, değil mi?"

"Maalesef öyleyim." Bu geceki işim tam bir belası.
Ama bana verdiği gülümseme bile buna değebilir.

Jason saat dörtte arenada oluyor, ben ise saat beşte. Yine buz bakım
ekibinde çalışıyorum ama maç gecesi işim çok daha farklı görünüyor. Ve
iyi anlamda değil.

Buz ekibinin başındaki Bay Randy Cavanaugh'a "Bu bana uymaz,"
diyorum. Arkadaşım deniz aygırı maç gecesi görevde değil ve ben onu
şimdiden özledim.

Randy asık suratlı bir patron. Keçi sakalı var ve sürekli kaşlarını
çatıyor. Ve az önce bana saçma bir üniforma verdi.

"Bu ekstra küçük," diye açıklıyorum. "Ben küçük ya da orta boyum,
bedenime göre değişir."

"Buraya sezon başında gelmeliydim," diyor. "Tak . Kapıya kadar yedi
dakikan var."

"Ama..."

"Aması yok." Küçümsüyor. "Bu zaten saçmalık. Seçmeler üç ay
önceydi. *Eğitim* bile almadın. Sırf patronun biri senin iyi bir parça
olduğunu düşünüyor diye seni ekibime almam gerektiğine
inanamıyorum."

Ağzım açık kaldı ama hiçbir kelime çıkmadı. Onun kabalığı beni
sersemletti ve sustum. Ama öyle olmasaydı bile, ben asla

Kısa süreli patronlara kim olduğumu ya da neden aniden bir haftalığına onlara atandığımı söylememeliyim. Bu pisliğe babamın hokeyden sorumlu olduğunu ya da gördüğüm her şeyi not aldığımı söylemenin hiçbir yararı olmayacak.

Bu yüzden ağzımı zorla kapatıyorum, arkamı dönüyorum ve beş kadının daha küçük bir aynada makyajlarını düzeltmeye çalıştığı küçük soyunma odasına çekiliyorum. "Her zaman böyle çekici midir?" Yabancılarla dolu odaya soruyorum.

"Bazen daha kötü oluyor," diyor biri. "Sen yeni kız mısın? Amber'ı kovdu mu?"

"Umarım değildir," diyorum kotumu çekiştirerek. "Ben sadece geçici biriyim. Eğer bu sütyen bana uymazsa geceyi çıkaramayabilirim."

"," diye söz veriyor başka bir kadın. "Ben Lydia, tatlım. Yardıma ihtiyacın olursa seslen."

"Teşekkürler," diye nefes nefese bana verdikleri minik eteği yukarı çekiyorum. İçinde külot külot var. Yani dikişleri ayrılmadığı sürece Brooklyn'i teşhir etmeyeceğim. Ama Tanrım, onu yukarı çekerken nefes bile alamıyorum.

"Vay canına, seni zavallı şey," diyor Lydia, aynada beni süzerken. "Muhtemelen bir üst bedeni internetten sipariş edebilirsin. Acele kargo seçeneği de var ama kırk dolar tutuyor."

"Harika," diye homurdanıyorum, sütyen üstünü gererek başımın üzerinden aşağı çekmeye çalışıyorum. "Üniformalarınızı da kendiniz almak zorunda mıydınız? Maaşımdan keseceğini söyledi."

"Elbette," diye cıvıldıyor başka bir kız. "Ücretsiz zamanı ve üniformayı hesaba kattığınızda bu neredeyse bir hayır işi. Seçmelere katıldığınızda kimse size bu saçmalıkları anlatmıyor. Hepsi, *alacağın teşhiri* düşünüyor!"

Maruz kalma konusunda haklılar. On dakika sonra tüm vücudum tekrar tekrar soğuk gece havasına maruz kalıyor.

kapılar önümde açılıp kapanıyor. Bruisers Buz Kızı olmanın gerçek bir tanım olduğunu yeni öğrendim. Göğüs dekoltem hızla buza dönüşüyor.

Buz Kızları'nın asıl görevi oyun sırasında kayarak biriken karı temizlemektir. Ama doksan dakika daha patenlerimizi bağlayamayacağız. Önce burada çoğunlukla çıplak durmamız ve gelen konukları karşılamamız gerekiyor.

Kapılar tekrar açılıp bir grup kırmızı yüzlü adamı ve bir başka kutup havasını içeri alırken kendimi destekliyorum.

"Gülümse," diye homurdanıyor Cavanaugh bir yerden.

Onu boğmak istiyorum. Ama onun yerine cazibeli okul sırtışımı takınıyorum. "Brooklyn Arena'ya hoş geldiniz! Isınma turları bitene kadar içecekler yarı fiyatına."

"Teşekkürler tatlım," diyor Yankees şapkasını alına kadar indirmiş iri yarı bir adam. "Bir kokteyl içmek için bana katılabilirsin. Ve belki bir *sosis*." Göz kırıyor ve arkadaşları gülmekten kırılıyor.

"İyi maçlar!" Sıkılmış bir çeneyle söylüyorum.

Randy Cavanaugh beni izliyor, bu yüzden sözde kıyafetlerimi çekiştirme dürtüsüne direniyorum. Dışarısı kırk iki derece ve ben temel olarak bir bikini giymişim. Göğüslerim V yakalı sütyenin üstünden neredeyse dışarı taşıyor.

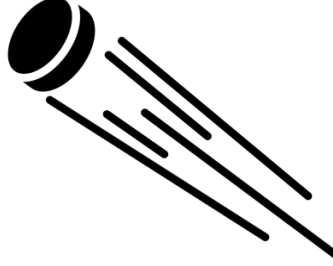
V yakalı bir sütyen üstünü kim tasarlar? Bir erkek, işte o. Rebecca bu konuda uzun bir e-posta alacak. Bağırان şapkalar ve fotoğraf çizimleriyle. Ve eğer küçük kıyafetlerimin içine bir şekilde bir kayıt cihazı saklayabilseydim, benimle her konuştuğunda bu adamın ses tonunu ona dinletirdim...

"Gülümse, lanet olası," diye hırlıyor arkamdan.

Kadınlara gülümsemelerini söyleyen erkeklerden nefret ederim. Koç hiç oyuncularına gülümsemelerini emreder mi? Hayır, emretmez.

Ve babamdan nefret ediyorum. Bana bir ders verdiğini sanıyor. Bence onun yerine beni zatürre ediyor. Buz Kızların sağlık sigortası da yok. Kapılar tekrar açılıyor ve ben dişlerimi sıkıyorum.

ASON

Bu gece yine sihri getirmeliyim. Eğer gol atarsam, üst üste üç maç olacak. Fakir adamın hat trick'i.

Ayrıca, sayı yaparsam, uzun zamandır yoluma çıkan en ateşli, en alingan kadınla *yaparım*. Yalan söylemeyeceğim. İlk dönem ısınırken, bu motivasyonuma yardımcı oluyor.

Bayer'i özlüyoruz, zavallı piç kurusu. Drake, Campeau ve ben ritmimizi bulmaya çalışıyoruz. Ama iki yeni adamla kayıyorum ve bunu kolaylaştıracak kadar birlikte geçmişimiz yok.

İlk birkaç vardiyam zorlu geçti ama skor şansı yaratmayı başaramadık. Bu gece beni koruyan defans oyuncusu yoluma çıkmak konusunda mükemmel bir iş çıkarıyor. Gece bitmeden onu bunun için cezalandırmam .

Sonra Tampa 7. dakikada gol attı. Bu olduğunda buzda değildim ama yine de içim yanıyor.

Bankta oturmuş su içiyor ve stratejimi düşünüyordum ki yanımdan son sürat geçen tanıdık sarışın bukleleri fark ettim.

Vay anasını. Heidi bu gece Buz Kızları ile kayıyor.

Genelde Buz Kızlar'a bir bakış bile atmam. Maçı düşünmekle çok meşgulümdür. Ama bu sefer değil. Uzak köşeye doğru hızlanırken bakışlarım Hei- di'ye kilitleniyor.

Bununla başa çıkabilecek mi? Buz Kızları hızlı ve düzenli kayıyor. İki dakika içinde tüm pisti temizlemeleri gerekiyor. Ya Heidi tökezleyip uçarsa? Kask bile takmıyorlar!

Ben izleyip endişelenirken, Heidi küreğini tahtaların etrafında şık bir kavis çizerek yönlendiriyor, çıplak bacakları bir dizi mükemmel geçiş yapıyor.

Huh. Sanırım kayabiliyor. Belki de Pepper'ların evinde büyüseydin sen de kayardın. Daha önce paten kaymaktan hiç bahsetmemişti. Ama doğal hareket ediyor.

Dikkatini veren tek kişi de ben değilim. Pisliğin teki sağır edici bir ıslık çalıyor. Birkaç sıra yukarıda, pleksinin arkasında ama sesi o kadar yüksek ki her kelimesini duyabiliyorum. "Yeni kızın göğüsleri güzelmiş. Burada bir gardırop arızası olması için dua ediyorum. Bize göğüslerini göster!"

Hemen ayağa kalkıyorum ve kalabalığı taramak için dönüyorum. "Sakin ol," diyor Trevi nefesinin altından.

Ama ben kolay biri değilim. Ve sonra adamı fark ettim, "Hey, tatlım! Bunu tekrar yüzeye çıkar!" Arkadaşları gülerken o kasıklarını tutuyor.

Yumruğum pleksiye aynı derecede sağır edici bir çarpma yapıyor. "Hey, pislik! Kadınlarla böyle mi konuşuyorsun?"

Bağırdığım göt herif de dahil olmak üzere duyan her taraftar dönüp bakıyor. Ve sonra o çirkin ağzını tekrar açtı. "Sadece işini yap, kardeşim," diye cıvıldıyor. "Tampa'ya yenilmen için sana ne kadar ödüyorlar?"

Pleksinin üzerine tırmanıp onu dümdüz etmeliyim.

"Otur lan yerine," diye hırlıyor Koç. "Tanrım. Sen daha iyi bilirsin."

Haklı ama yine de adamı yumruklamak istiyorum. Yine de arkamı dönüp oturuyorum.

"Buna değmez," diye mırıldandı Beringer bana.

Sanki bunu bilmiyormuşum gibi. Hakemin düdüğüyle, ilk oyuncularımız karşılaşma için kaymaya başladılar. Oyun devam ediyor. Her vardiyada derinlere ama zorlanıyorum.

Ve o aşağılık taraftarın sesi kulaklarıma doğrudan ulaşıyor. Ne zaman kaba bir yorum yapsa, onu duyabiliyorum. Leo Trevi pakı tam zamanında alamadığında "Kurşunu çıkar, sik kafalı!" diye bağıyor.

Duymazdan gelmeyi öğrendiğimiz tipik saçmalıklar. Ama bu gece dişlerimi sıkıyorum.

Ve sonra Buz Kızlar tekrar geliyor.

Bu kez Heidi bir tanrı gibi süzülürken pür dikkat kesiliyorum; çenesi yüksek, hareketleri keskin. Tavrı tamamen işle ilgili.

"Gülümse, yeni kız!" diye bağıyor keçi sakalı ve Bruisers Ice Crew ceketi giyen bir salak.

Heidi dişlerini sıkıyor.

"Neden bu kadar huysuzsun?" diye bağıyor arkamdaki pislik. "Sana gülümseyecek bir şey vereceğim bebeğim."

Hırlamam kuduz bir canavarinkine benziyor. İşte zaman Koç başparmağını kürek kemiğime koyuyor.

Buz Kızlar geri çekilirken duvarın üzerinden atlıyorum ve kanım kulaklarıma hücum ederken yüzleşme için dışarı çıkıyorum. Campeau pakı kazandı ve bana attı.

Kendimi kızgın ve asi hissederek pakı kaptım ve vücudumun arkasına doğru sürükleyerek D-man'i aldatmaya çalıştım. Ve işe yaradı. Bir anlığına bakışları yanlışı tarafa kaydı. Ve sonra pakı

Hayatımda vurduğum en küçük oyuncu boşluğundan geçen bir füze.

Ve, lanet olsun, ama çalışıyor! Lamba yanıyor ve yarım saniyeliğine afallıyorum. Ama işte orada, skor tabelasında daha önce çörek olan yerde bir tane var. Sayı yaptım.

Yüzümde yavaş bir gülümseme beliriyor ve Hei- di'yi ya da kenarları bulmaya çalışıyorum. O ortalıkta görünmüyor ama DJ Beastie Boys çalarken Drake ve Campeau bana bir celly ısmarlıyor.

Gecenin ilk golü, bayanlar! Bu bana ait.

Sonunda bankın yanına döndüğümde, göt herif bana "Sıska bir bok için hiç fena değil!" diye bağırdı.

"Sıska kıcıımı öp!" Koltuğunun genel çevresinde bağırıyorum. Sonra arkamı dönüp oyunun geri kalanı boyunca onu duymazdan geliyorum.

Özensiz bir uzatma devresinde 3-2 kazandık. Ama yine de sayılır. Bittiğinde çok yoruldu ama hala gülümsüyorum.

Bu ışıltı, duştan çıktığımda az sevdiğim muhabirin beni beklediğini görene kadar sürüyor.

"Geri dönmek nasıl bir duygu?" Miranda Wager soruyor.

"Sanki hiç gitmemişim gibi geliyor," diye karşılık veriyorum. Sonra arkamı dönüyorum ve havlumu bırakıyorum.

Çıplak kıcıma bakıp "Tam bunun içine , değil mi?" diye soruyor.

"Oldukça."

"Peki. Bana daha iyi bir teklif vermek ister misin?"

"Pek sayılmaz. O uçan daire golü kendi adına konuşuyor, sence de öyle değil mi?"

"Pekâlâ, mütevazı olan. Bu gece size sataşan ırkçı taraftar hakkında bir yorumunuz var mı?"

"İrkçı mı? Bir şey mi kaçırdım?"

"Sana 'brutha' dedi."

Gözlerimi devirip donumu yukarı çektim. Sonra arkamı dönüp omuz silkiyorum. "Bu bir şey mi? Üzgünüm ama onun hakkında rahatsız edici derecede gürültücü olması ve benim de huysuz bir ruh halinde olmam dışında hiçbir fikrim yoktu. Hayatımın en tatlı golünü yediğim anda bu ruh hali kayboldu. Sonra onu tamamen unuttum."

Bana asık suratla bakıyor. Eminim atletler onun yemini yuttuğunda işi daha eğlenceli oluyordur. Ama bu gece başka bir yerde satabilir. "İyi oyundu," diyor sonunda. "Ailenle iyi eğlenceler."

"Ailem mi?" Şimdi ne saçmalıyor?

"Koridordalar. Tıpkı babana benziyorsun." Başka birinin taşaklarını patlatmak için uzaklaşıyor.

Tanrım, ama bu kadın çok meraklı. Soyunma odasından çıkmadan önce iki gazeteci daha beni yakaladı. Ama bu adamların tek konuşmak istedikleri takımın hazırlığı, benim harika golüm ve Philadelphia'ya karşı oynayacağımız bir sonraki maç. Beni psikanalize tabi tutmaya çalışmıyorlar.

Nihayet spor çantamı omzuma atıp dışarı çıktığımda ilk gördüğüm insanlar annem ve babam oluyor. "Hey!" diye bağıriyorum. "Bakın kim gelmiş!"

"Tatlım!" Annem çığlık atıyor. Sıkı sıkı sarılıyorum. "Harika gol! İğneye iplik geçirmek gibi!"

"Fark ettiğin için teşekkürler." Ailem hokeyi sevmiyor olabilir ama dikkat ediyorlar.

"İyi iş, evlat," dedi babam. "Aramadığımız için üzgünüm."

"Eh, Silvia sürpriz bir saldırı planladığınız konusunda beni uyarmıştı."

"Ucuz uçak bileti aldık. İki yüz dolar!" Annem fişkırıyor. O da pazarlığı sever. İç saha maçları için biletlerimi her zaman aileme gönderdiğimden, önceden plan yapmalarına gerek kalmıyor.

"Otel yok ama," diyor babam özür dileyen bir gülümsemeyle. "Umarım sorun olmaz."

"Sorun değil," dedim hemen. Zaten çekyatı da bu yüzden almıştım. "Bavulların nerede?"

"İşte burada," diyor bana bir sırt çantası göstererek. "Hafif seyahat ederiz." "Harika. Tamam." Kafamı bu değişimin etrafına sarıyorum Planlar. Heidi de kendi planlarını buna göre şekillendirmek zorunda kalacak. Ve bu bir karışıklığa neden olacak. "Hadi buradan çıkalım. Ama önce birini bulmalıyım."

Telefonumu çıkarıp Heidi'ye mesaj attım. *Hala burada mısın? Seni nerede bulabilirim?*

Hemen cevap vermiyor. "Aç mısın?" Annemlere soruyorum.

Annem başını sallar. "Maçtan önce yemek yedik." Tabii ki yediler. Annem pahalı bir stadyum çizburgerine on iki dolar vermektense bir uzvunu kaybetmeyi tercih ederdi.

"Yine de bir birayı geri çevirmezdim," diyor babam, farklılıklarımıza rağmen muhtemelen evlatlık olmadığımı kanıtlayarak.

"Tamam. Meyhaneye gidebiliriz ya da evde bira içebiliriz. Heidi'nin ne yapmak istediğine bir bakayım."

Annemin gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Heidi kim? Jason Lucas Castro-kız arkadaşın var mı?*" Sesi her kelimede biraz daha yükseliyor.

İşte o zaman Miranda Wager'ın soyunma odasından çıktığını ve duvara yaslanmış bizi izlediğini fark ediyorum.

"Hayır," dedim hemen. "Bir arkadaş." Bir hamala özel hayatım hakkında yazması için yem veririm lanetlenirim.

Annem kaşlarını çatıyor ve babam kıkırdıyor.

"Gidelim," diyorum ve oyuncuların çıkışına doğru ilerliyorum.

Dışarı çıkar çıkmaz telefonum bir mesajla çınlıyor. *Ön kapının yanındayım,* dedi. *Beş dakikam daha var ve*

eşyalarımı almalıyım.

"Stadyumda dolaşmamızın sakıncası var mı?" Ben sorarım.

Annem ve babam büyük yapının etrafında beni oyunbazca takip ediyor. "Yarın sabah brunch'a gideriz diye düşünmüştüm," diyor annem.

"Elbette," diyorum, Heidi'yle yatakta geçirmeyi planladığım sakın sabahı zihnimden siliyorum. Ama ailem sezon boyunca benimle sadece iki ya da üç gece geçirebiliyor. Yazın onlarla hep Min- nesota'da bir hafta geçiriyorum. Bazen Ontario'da, büyüdüğüm yerin yakınlarında bir yazlık kiralıyoruz.

Ziyaretlerini planlama konusunda iyi olmasalar da ailemi seviyorum. Gerçi bunun kasıtlı olduğundan şüpheleniyorum. Castrolar meraklıdır. Her birimiz.

Binanın önüne geldiğimizde Heidi'yi dışarıda görüyorum. Bu iyi bir haber olmalı, ancak hala daracık Buz Kızları üniformasını giyiyor ve titrediğini elli adım öteden görebiliyorum.

"Hey!" diyorum, tırıs kalkarak. "Bu kıyafetle burada ne yapıyorsun?"

"Kurallar böyle," diyor dişleri birbirine çarparak. "Kapılarda çalışmak zorundayız."

Düşünmedim bile, onu göğsüme doğru çektim. "Tanrım. Buranın kırk derece olduğunu biliyorlar mı?"

"Hava donma noktasının altına düştüğünde kızların içeride durmasına izin veriliyor."

"Bu ciddi bir saçmalık," diye , çekiştirerek çıkarıp ona sarıyorum. " al. Dudakların *mavi*. Je- sus." Ellerini kendime doğru çekiyorum ve iki buzlu şeker gibi oluyorlar.

"Gerek yok," diyor titreyerek. "Benimki işimi görür. Şimdi çıkıp üstümü değiştirebilirim."

"Jason?" Annem hışımla bize doğru geliyor. "Arkadaşınla tanışacak mıyız?"

Heidi omzumun üzerinden bakıyor. "Bir dakika. Onlar senin-" "-ebeveynlerin," diye onaylıyorum. "Bu gece beni şaşırttılar." *Ve ben üzgünüm-*

Görmek üzere tüm istenmeyen ilgi için şimdiden özür dilerim.

Heidi geri çekilir ve kibarca gülümser, onları düzgün bir şekilde karşılamaya hazırdır. Ama sonra kıyafetine bakar; küçücük, dar spor sütyeni ve olmayan eteği. Gülümsemesi kaybolur. "Aman Tanrım," dedi nefesinin altında.

"Anne, baba," diyorum neşeyle. Çünkü Heidi'nin ailemden korkacak hiçbir şeyi yok. "Bu Heidi. Onunla sohbet edebilmeniz için önce iş kıyafetlerini değiştirmesi gerekiyor. Ama donmadan önce merhaba de."

"Seninle tanışmak çok güzel," diyor kızım o mükemmel cazibeli okul sesiyle. Paltomu etrafına daha sıkı sarıyor. "Bana bir dakika izin verirsiniz..."

"Ah, *tatlım!*" diye bağılıyor annem, ona doğru atılıyor ve Heidi'ye öyle sıkı sarılıyor ki omurgası için biraz endişeleniyorum. "Seninle tanışmak harika! Belli ki Jason berbat bir evlat, çünkü böylesine hoş ve güzel bir kızla çıktığını bize söylemedi."

"Şey, um," diyor Heidi, bakışlarımı gergin gözlerle karşılariken cazibe okulu eğitimi onu hayal kırıklığına uğrattıyor. "Bu yeni bir şey."

Özür dileyerek gülümsüyorum. Bir ilişki en az kırk sekiz saat sürene kadar hiçbir kız ailesiyle tanışmak zorunda kalmamalı. Bu bir kural olmalı.

"Bu Matheus, Jason'ın babası. O da sizinle tanışacağı için çok heyecanlı ama muhtemelen ona tek kelime bile ettirmeyeceğim."

"Abartmıyorum," diye mırıldanıyor babam, Heidi'nin soğuk elini sıkarken.

"İkinizle de tanıştığıma çok memnun oldum," diyor Heidi tekrar. "Üzerimi değiştirmeme izin verin. Genelde Hooters tenis takımının bir üyesi gibi giyinmem."

Bir kahkaha attım ve kolumu zavallı Heidi'ye doladım. "Sen harika bir sporcusun, bunu biliyor musun?" Onun sallanan vücudundan etkilendiğim kadar tavırlarından da etkileniyorum.

Annem bizi izliyor, yüzünde kendinden geçmiş bir ifade var. "Buna inanamıyorum. Onu görmeyeli *yıllar* oldu." Tanrım, yeniden biriyle birlikte olmamı bu kadar büyüteceğini biliyordum. "Matheus! Bu *inanılmaz değil mi?*"

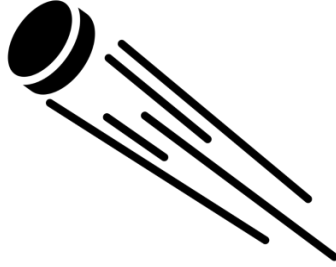
"şey-"

"Kutlamalıyız!" diye ilan etti annem.

"Zavallı kızın kıyafetlerini giymesine izin verir misin?" Heidi'yi biraz daha kucaklayarak yalvarıyorum. Sonra onu serbest bırakıyorum. "Hadi git. Kaç bakalım."

"Evet!" Annem kabul etti. "Üzgünüm, tatlım. Git ısın. Yoksa ölümüne yakalanacaksın!" Annem bir nefes aldı. Sonra ne dediğinin farkına vardı.

Sonra gözyaşlarına boğuldu.

HEIDI

JASON beni kapıya doğru itiyor ve hıçkırarak ağlayan annesine sarılıyor. "Nefes al anne," diyor. "Heidi'yi korkutuyorsun."

"Ama bu çok harika!" Bayan Castro hıçkıra hıçkıra ağlıyor.

Oh, Tanrım. Onları arkamda bırakıp Buz Kızları'nın soyunma odasına daldım. Jason'ın annesiyle Buz Kızları üniforması içinde tanıştığımı inanamıyorum. *Sağ ol baba. Çok teşekkürler.* Bu gece daha kötü olabilir miydi?

Giyinmem olması gerekenden iki kat daha uzun sürüyor, çünkü parmaklarım uyuşmuş ve yavaş. Kot pantolonumun fermuarını çekmekte ve montumu giymekte zorlanıyorum.

"Bu gece iyi iş çıkardın," diye mırıldanıyor Lydia. "Bir dahaki sefere yemek bir termos kahve getir, tamam mı?"

Titremeler arasında "Olur," diyorum. Yemek molası vermiyoruz ve beni dondurarak öldürmeye çalışacaklarını bilmiyordum. Yaşa ve öğren. Lydia yemeğini benimle paylaşmaya çalıştı ama ben ondan almadım. *İyi* olacağımı söyleyip durdum.

Ancak bu akşamı Jason'ın kanepesinde, sahip olduğu tüm battaniyelere sarınarak atlabileceğimi düşünmüştüm. Ama şimdi bir battaniye giymek zorundayım.

güler yüz ve ebeveynleri selamlama.

O buna değer, kendime hatırlatıyorum. Beni ön kapının dışında fark ettiğinde yüzündeki ifadeyi uzun süre unutamayacağım. Önce sevinç, hemen ardından endişe. Uzun kollarını bana dolamış ve beni kendine yakın tutmuştu.

Tekrar aceleyle dışarı çıkıyorum, çünkü o sarılmalardan daha fazlasını istiyorum. "İşte ceketin, beklettiğim için üzgünüm!" Üç Castro'yu da kaldırımda beklerken bulduğumda gevezelik ediyorum.

"Sorun değil," diyor Bay Castro. "Bekleyen bir taksimiz var. , genç bayan."

Arka koltuğun diğer tarafında annesi mutlu bir şekilde iç çekerken ben de Jason'kollarına giriyorum. "Yemek söyleyelim mi?" diye soruyor, sonra alnımdan öpüyor. "Hâlâ üşüyorsun. Akşam yemeği yedin mi?"

"Hayır. Altı saatlik bir vardiya ve hiç mola yok. Açlıktan ölüyorum." "Çorba!" Jason'ın annesi bağırıyor. "Çorbaya ihtiyacı var."

"Ramen dükkânı hâlâ açık mı?" Yüksek sesle merak ediyorum.

"Matheus! Ramen dükkanını ara!" Bayan Castro ön koltuktaki kocasına sesleniyor.

"Adı ne?" diye soruyor iç çekerek.

"Anladım, baba." Jason Katt telefonunu kurcalıyor. "Siparişin nedir, Acı Biber?"

"Oh! Şimdiden lakapların mı var?" diye annesi. Bana uzun uzun acıyan bir bakış atıyor ve gülümsüyor.

"Sh-shoyu severim."

"Hallediyorum," diyor telefonu kulağına dayayarak. "Buzdolabında bira olup olmadığını biliyor musun?"

"Evet," dedim. "İki altılı paket." Utanmadan vücudunun sıcaklığına doğru eğildim.

"Bekle, birayı aldın ama kurabiyelerimi almadın mı?" diye sorar.

"Silas'ın ihtiyaçları da göz önünde bulundurulmalı."

O gülüyor ve annesi ellerini birbirine kenetliyor. "Birlikte mi yaşıyorsunuz?" diye nefes alıyor.

"Geçici bir durum," diyorum çabucak. Jason sadece kıkırdıyor.

Jason'ın mutfak masasında buharda pişen dev çorba kâsesini bitirene kadar dişlerimin takırtısı kesilmiyor.

"Seni orada, soğukta bekleten şerefsizle konuşacağım," diyor Jason, eli masanın altında benimkini tutarken.

"Yapma," diyorum hemen. "Misilleme yapacak. Rebecca eninde sonunda her şeyi benden duyacak."

"Şu üniforma var ya," diye homurdanıyor Jason. "Geçen yıl pantolonları ve kolları vardı, değil mi? Ben deli miyim?"

"Üniforma değişikliği oldu," diyorum boş kâsemi iterek. Jason'ın annesi onu kapıyor ve kaşığı bulaşık makinesine koyuyor. "Sanırım bu yeni adamın fikriydi."

"Kötü bir fikir."

"Her şey girecek," diye ısrar ediyorum. "Bırak ben halledeyim."

Jason'ın annesi omzuma vurdu. "Etkileyicisin. O bir savaşçı, Jason. Şımarık zengin bir kız değil."

"Kesinlikle öyleyim," diye ısrar ediyorum. "Ve çok yakında tekrar olmayı umuyorum."

Şirin bir şey söylemişim gibi gülüyor ama tabii ki çok ciddiym. Ve tekrar esnediğimde, kendimi yatağı atmam için ısrar ediyor. "O uzun vardiyaadan sonra dinlenmeye ihtiyacın var."

"Doğru," diyorum. "Yine de çekyatı senin için halledeyim." Ne de olsa onu en son kullanan bendim.

"Hayır!" der, skandala uğramış gibi. "Her şeyi ben hallederim, tatlım. Sen git."

Ben oğullarıyla büyük boy yatakta güneşlenirken Jason'ın ailesinin çekyatta uyumasına izin vermek kibarlık değil. Ve herkesten önce da kibarca değil.

Ama -oturma odasındaki tüm eşyalarımı topladıktan sonra- yine de her ikisini de yapıyorum. Dinlenmeye ihtiyacım var ve şimdi ihtiyacım var.

Önce Jason'ın lüks banyosunda sıcak bir duş alıyorum. Sonra saçlarımı kurutuyorum. Ve nihayet, nihayet tekrar gerçekten ısındım.

Banyodan sadece bir havluyla çıktığımda Jason'ı yatakta oturmuş, çıplak gövdesini bembeyaz yastık kılıflarına dayamış halde görünce irkiliyorum. Bana seksi bir gülümseme veriyor.

Bazı parçalarım hala tepki olarak karıncalanacak kadar bilinçli. Ama hemen bavuluma doğru yürüyorum ve mor pamuklu bir gecelikle ona uygun bir bornoz çıkarıyorum.

"Evet!" Havluyu bıraktığımda Jason "Evet!" diyor. "Hayır," diye karşı çıkıyor bir saniye sonra geceliğimi başımın üzerine çektiğimde. "Seni çıplak halinden daha çok sevdim."

"Şşşt!" Onu azarlıyorum, aceleyle yatağın benim tarafıma geçiyorum. "Annen bir oda ötedeyken 'çıplak' deme." Yatağa girdim ve üzerimi örttüm.

Lambayı ve benimle yorganın altında buluşmak için aşağı kayıyor. "Vücut ısısı sağlıklı aralığın altına düşmüş birini ısıtmanın en iyi yolunu biliyor musun?" Beni daha yakına çekiyor. "Ten tene temas."

"Ben gayet iyiyim," diye ısrar ediyorum.

"Emin olmama izin ver," diye fısıldıyor ve sonra boynumu öpüyor. "Mmm. Tam burası tamam." Dudakları köprücük kemiğimde duygusal bir yolculuğa çıkıyor. Geceliğimin bol yakası göğsümün üzerinden öpücükler kondurmasına izin veriyor. "Bu gecelikte her şey güzel görünüyor."

yan tarafını da." Öpücükleri göğüs dekolteme doğru ilerlerken bıyıkları tüylerimi diken diken ediyor.

Tüm tenime öpücükler kondururken, sıcak yatağın içinde rahatlıyorum ve karıncalanmalar çoğalıyor.

"Bu çok kapsamlı bir gözden geçirme olacak," diye fısıldıyor. "Bu benim yoluma çıkıyor." Geceliğini çekiştiriyor.

Tüm sağduyuma rağmen kalçalarımı kaldırıyorum ve kalçalarımın başımın üzerine doğru süpürmesine izin veriyorum.

"İşte iyi bir kız." Sessizce kıkırdıyor. "Şimdi daha sıcak değil misin?" Kaslı vücuduyla beni sarıyor, ereksiyonu bacaklarımın arasına yerleşiyor.

"Oh." Onun sertliği altında iç çekiyorum. "Yapmamalıyız," diye fısıldıyorum. "Annen muhtemelen kulağını kapıya dayamıştır."

Homurdanıyor ve yüzünü boynuma gömüyor. "meraklıdır ama bir kadar," diye söz veriyor. "Ayrıca, hâlâ iyi olduğunu doğrulayamadım." Başını kaldırıyor ve göğüslerimi ellerinin arasına alıyor. "Bir bakayım..."

Göğüslerime nazik öpücükler bırakmaya başladığında, kendime engel olamayacağımı biliyorum. Meme uçlarım sıkılaşıyor ve bedenim daha fazlası için haykırıyor. "Bunlar çok ünlü," diyorum sessizce. "Bu gece televizyona çıktılar."

"Oh, biliyorum." Dili meme ucumda yavaşça bir daire çiziyor ve vücudumun önce yumuşayıp sonra gerildiğini hissediyorum.

"Bu... seni rahatsız ediyor mu?" Kendi uyarılmışlığımla dikkatim dağılmış bir halde soruyorum. "Hayır," diyor, başparmağıyla yarattığı kayganlığı okşayarak-

göğsümdeydi. "Kime istersen gösterebilirsin. Yeter ki bunu yapan ben olayım." Başını eğdi ve meme ucumu ağzına aldı.

"Oh," diye nefes alıyorum. Dilinin çekişi enfes.

Bir elini ağzıma götürüyor ve avucunu dudaklarımın üzerine yerleştirerek sessiz olmamı hatırlatıyor. Ve sonra kahverengi gözleri göğsümü açgözlülükle emerken benimkilere dikiliyor.

Aman Tanrım. Elini ağzımdan itiyorum. "Sen çok kötü bir çocuksun," diye fısıldıyorum.

"Neden?" diye .

Parmağımı kıvrıyorum ve kulağını ağzımın hemen yanına koymak için kayıyor. "Çünkü" diyorum, o kadar sessiz söylüyorum ki neredeyse duyulmuyor. "Kötü zamanlama. Ve şimdi sadece olmak istiyorum..." Kelimenin kabalığı tam olarak nasıl hissettiğimi anlatıyor. "*Boktan.*"

Jason yüzünü yastığa bastırıyor ve dünyanın en hızlı iniltisini çıkarıyor. Sonra yüzünü kulağıma doğru çeviriyor. "İşte şimdi başardın," diye fısıldıyor, bıyıkları kulağımın kabuğunu gıdıklıyor. "Ödülümü alıyorum. İzliyor muydun bilmiyorum. Ama *sayı* yaptım. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

"Söz veriyorum." Kollarımı başına doladım ve kulağına fısıldadım, "Verdiğim sözden asla dönmem. Sadece sessizce yap."

Bana fısıldamak için çenesini kaldırdı. "Kibarca mı?"

"Hayır!" Ağzımı açıyorum. "Asla."

Sırıttıyor. Ve sonra ağzı sıcak bir öpücükle benimkini alıyor. Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum ve tekrar üstüme yuvarlanana kadar çekiştiriyorum. Ve dünyada her şey yoluna giriyor.

Sonrasında birlikte uyukluyoruz. "Yarın annemin sana soracağı her meraklı soru için şimdiden özür dilerim," diyor.

Göğsüne uzanıyorum ve parmaklarımın göğüs kafesindeki zarif deriyi keşfetmesine izin veriyorum. "Annen benimle tanıştığı için neden bu kadar heyecanlı?"

"Harika olduğun için mi?" diye .

"Jason."

İç çekiyor. "Anneler böyle şeyleri sever. Ben de hiç kimseyle çıkmadım. Hepsi bunun biriyle yakınlaşmaktan çok korktuğum için olduğunu düşünüyor."

"Haklılar mı?"

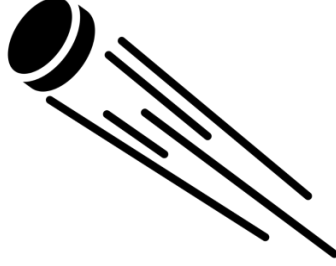
Homurdanıyor. "Şu anda burada seninleyim, değil mi? Senden korkmuyorum. Arabamı sürmediğin ya da şanslı kravatlarımı karıştırmadığın sürece."

"Kravatlarına dokunmayacağım. Bu bir şakaydı."

"Peki ya araba?"

"Tekrar sürmek için sabırsızlanıyorum. Yarın nasıl olur?" O kadar yüksek sesle gülüyor ki elimle ağzını kapatmak zorunda kalıyorum.

ASON

SABAH, ailem bizi Manhattan'da brunch'a götürdü.

Heidi haklı, annem yeniden bir kız arkadaşım olduğu için çok mutlu. Ne zaman bir araya gelsek, annemin yüzünde sanki Heidi'nin restoran sandalyesini onun için çekmek yerine nişanlandığımızı ilan etmişim gibi bir ifade belirliyor.

Doğrusu, Heidi muhteşem bir arkadaş. Bugün biraz yorgun görünse de çekici ve neşeli. "Bryn Mawr'ı bıraktığım doğru," diye itiraf ediyor. "Orada geçirdiğim üç yıl boyunca kendimi gerçekten kaybolmuş hissettim. Bitirmek için bir yol göremedim."

İki yüksek lisans, bir doktora derecesi olan ve üniversiteyi bıraktığı için çocuklarından herhangi birinin derisini canlı canlı yüzecek olan annem elini vuruyor. "Bir gün tam olarak ne yapman gerektiğini bulacaksın. Ve her şey yerli yerine oturacak."

Yemin ederim, Heidi'nin bir sonraki sözleri "*Ben bir tarikat üyesiyim ve metamfetamin bağımlılığım var*" olabilir ve annem gülümseyerek bir sonraki vuruşunu yapmasına yardımcı olur. O kadar ileri gitti.

Bu arada, babam ve ben ekstra pastırmalı Benedict usulü yumurtadan oluşan ikiz tabakları bitiriyoruz. Eğer babamın Heidi ve benim hakkımda bir fikri varsa.

ne olduğunu söyleyemem. Babam az konuşan bir adamdır. Tanrı'ya şükürler olsun. "*El aeropuerto*'ya gitsek iyi olacak," diyor babam.

Aşağı Manhattan'da birkaç dükkan. "Trafik olabilir." Ayrıca, alışveriş onun en sevdiği aktivite değil.

"Sana bir araba alacağım," dedim çabucak. Annemle babamı severim ama ailemin müdahalesinden bıktım. Ayrıca, antrenman iki saat içinde başlıyor.

"Sizinle tanıştığıma çok sevindim," diyor annem, ben onları taksiye bindirene kadar üç dört kez daha. "Jason'ın oynadığı Minnesota maçına her zaman geliriz! Evden sadece on beş mil uzakta. Sizin de gelme şansınız var mı?"

"Asla bilemezsin," diyor Heidi hafifçe. "Çalışma rutinim biraz öngörülemez."

Annem zavallı kıza tekrar sarıldı. "Kendine iyi bak. Jason, eve vardığımızda seni arayacağım."

"Mükemmel," diyorum, ızgara olup olmayacağımı merak ederek. "İyi yolculuklar."

Arabanın kapısını kapattım. Şoför uzaklaşırken sert bir nefes alıyorum. "Vay canına. Tam bir asker gibisin, Heidi Jo Pepper."

"Çok hoş biri," diyor bana yaklaşarak. "Ama annem bu düzeyde bir coşku göstermekten aciz olduğu için alışması biraz zaman aldı."

Metro istasyonuna gitmek için caddede yürürken kolumu omuzlarına doluyorum. "Eve gitmeye hazır mısınız?"

Heidi başını sallar. "Babamın evine gidip doğum günü hediyemi almam gerekiyor. Annem beğenip beğenmediğimi sorup duruyor."

"Arkadaş ister misin?" diye sorduğumu duyuyorum.

"Emin misin?" diyor. "Şey, babamın evde olup olmadığını bilmiyorum. Gerçekten tuhaf saatlerde çalışıyor. Aslanın inine giriyor olabilirsin." "Sana ondan korkmadığımı söyledim." Elimi kaldırıp bir Yel-Alçak taksi.

"Senin için bir pislik olabilir."

"Heidi, bütün gece infazcılarla yüzleşmek için para alıyorum. Bu benim için ofiste sıradan bir gün."

Ona arabanın kapısını açtığımda kıkırdıyor. "78. Cadde ve Park," diyor şoföre.

Tobias Pepper'ın apartmanı şık bir apartman kulesi ve kapıcının düğmeleri o kadar parlak ki neredeyse gözlerimi kısmak zorunda kalıyorum.

"Merhaba Bayan Pepper!" diyor tek altın dişi olan iri yarı bir adam. "Babanızın evde olduğunu sanmıyorum."

"Oh iyi!" diyor Heidi mutlulukla. "Onu başka bir zaman yakalamam gerekecek." Birlikte arabaya binerken elimi sıkıyor. Kapılar kapanırken "Oh be," diyor. "Ders dinlemek zorunda kalmayacağım."

Birkaç dakika sonra anahtar kartıyla kapıyı açtığımda neredeyse sevinçten ıslık çalıyordu. "Burası babamın evi," diyor kapıyı benim için açık tutarken. "Ben burada gerçekten sadece bir gecekonduydum."

"Annen hiç ziyarete geliyor mu?" diye sordum. "Nadiren. Şehirden hoşlanmıyor."

"Oh." Yine de bu pek mantıklı gelmiyor. "Ama babandan hoşlanıyor mu?"

"Onu Tennessee'de seviyor. Bence yılın dört ayı onun için mükemmel."

Bu beni üzüyor ama söylemiyorum.

"Şimdi tek yapmam gereken bu hediye almak..." Dairenin arka tarafına doğru koşuyor. "Bir saniye!"

Tam şakayla karışık babasının dairesinde öğlen yemeği teklifimi dile getirecektim ki kilidin içinde bir anahtar sesi daha duydum.

Uh-oh.

Tam o sırada ön kapı tekrar açıldı ve babası içeri girdi. Doğal olarak, ilk fark ettiği kişi benim. Gözleri önce genişledi, sonra daraldı.

"Merhaba," diyorum garip bir kıkırdamayla. "Ben zorla girmedim. Yemin ederim. Kızınız arkada." Yatak odalarını işaret ediyorum ve masum görünmeye çalışıyorum. Ama değilim. Gerçekten değilim.

Bana tek kelime etmedi. Sadece kapıyı kapattı ve kızının gelmesini bekledi.

"Baba? Hey." Heidi bir saniye sonra ortaya çıkıyor. "Annem bana ne gönderdiyse onu almak için uğramıştım."

Çenesi kaya gibi sert. Küçük kızına merhaba öpücüğü yok mu? Onun yerine beni işaret ediyor. "*O* neden burada?"

Direkt konuya girelim o zaman.

"Jason ve ben birlikte brunch'a gitmiştik. Ailesiyle birlikte." Heidi ellerini kalçalarına koyar ve yüzünü ona döner. "Biz yakınız. Ama neden umursadığını anlamıyorum."

"Kendine zarar veren davranışların yüzünden umurumda!"

"Oh, lütfen!" diye ciyaklar. "Sayenizde günde çok fazla saat çalışıyorum. Kimin yıkıcı davranışlara ayıracak zamanı var ki?"

"Okula geri dön," diyor ağır bir şekilde.

"Bu tartışmayı zaten yapmıştık," diye karşılık veriyor Heidi. "Ve ben bunu yapmayacağım."

"Nerede kalıyordun?"

"Sormak şimdi mi aklına geldi?"

"Telefonlarıma pek cevap vermiyorsun," diye belirtiyor. "Nerede yaşıyorsun Heidi? Annene öğreneceğimi söyledim."

Heidi irkilir. "Bu özel bir mesele."

Tobias Pepper gözlerini deviriyor ve bir anlığına ailenin yeniden hissine kapılıyor. Heidi de bazen bana aynı bakışı atıyor.

Ama onun üzerinde çok daha hoş duruyor. Sonra adam bana döndü ve açık açık sordu, "Seninle mi kalıyor?"

"Evet." Tereddüt bile etmedim. "İhtiyacı olduğu sürece."

Mutsuz bir homurtu çıkarıyor. "Heidi Jo, senin on haftan yirmi hafta oldu."

"Ne?" diye çığlık atıyor. "Bunu *yapamazsın!* İsteddiğin her şeyi yaptım! Her aptal işi! Her aşağılayıcı anı! Ve hiç şikayet etmedim."

Oh, Tanrım. Bu sahneye sebep olacağımı bilseydim lobide beklerdim.

Yaşlı huysuz başını sallamaya başladı bile. "Gerçek dünyanın nasıl işlediğini öğrenmen gerek. Ve bunu bir hokey takımına yaranarak öğrenemezsin."

Heidi bembeyaz oldu. Elleri yumruk olmuş. O'-Doul'un ikinci periyottaki ani kavgasından hemen önceki haline benziyor. "Sana inanamıyorum," diye fısıldıyor.

"Mart ayına kadar bana inanacaksınız," diyor. "Mesele de bu zaten."

Bir an için gözlerini kapatıyor. Sonra tekrar açılıyor. Duvara yaslanmış konsol masasına doğru yürüyor. "Bu annemden olmalı?" Etrafına kurdele bağlanmış bir hediye kutusu var. Heidi kartı kontrol ediyor ve sonra kurdeleyi şiddetle çekiştiriyor. "Ah," diyor kutunun kapağını açarak. "Annemle babamın aynı fikirde olduğunu bilmek güzel." Heidi kutudan bir şey çıkarır. Bir eşarp mı? Bir şal mı?

Kadın modasından anlamam ama şeffaf ve boncuklu.

"Bu çok kullanışlı!" diye takılıyor. "Yeniden yüzlendirme arasında Buz Kızları üniformamın üzerine giyebilirim. Ya da eBay'de satabilirim. Farkında olsanız da olmasanız da ben çok pratik bir kıyım." Onu kutuya geri koyuyor ve masanın üzerinden alıyor. "Gidelim, Jason." Kapıya doğru yürüyor ve neredeyse ben farkına varmadan kapıyı açıyor.

Heidi ben daha kapıdan çıkmadan asansöre ulaşıyor. Ama yine de tereddüt ediyorum, çıkarken babasına bakıyorum. Oturma odasında duruyor, pimi çekilmiş bir el bombası gibi görünüyor.

"Bak," diyorum ve o da dönüp bana kızgın gözlerle bakıyor. "Benimle vakit geçirdiği için onu cezalandırma. O bunu hak etmiyor."

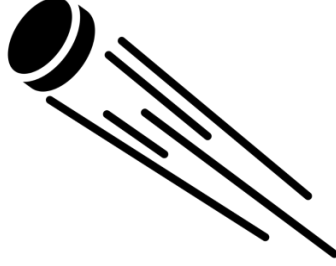
Mümkünse çenesi daha da sertleşir.

"Gerçekten çok çalışıyor. Sadece bunu bilmenizi istiyorum. Ona verdiğiniz işlerin üstesinden geliyor ve daha fazla para kazanmak için ek bir iş yapıyor." Heidi'nin çalıştığı onca saati düşünerek başımı sallıyorum. "Ve o iyi bir arkadaş. Dizinden yeni ameliyat olan takım arkadaşşıma bakıyor. Ve oda arkadaşım için bir doğum günü sürprizi planladı. O iyi bir çalışan ve iyi bir insan. *Etkileyici* biri. Yerinde olsam gurur duyardım, kızmazdım."

Kısa bir an için gözlerini kapatıyor ve sonra bana sırtını dönüyor.

Söyleyeceklerimi söyledikten sonra Heidi'ye asansörün yanında katılıyorum. Gözleri kızarmış ve omuzları gergin.

Onu kollarıma çektiğimde karşı koymadı.

HEIDI

"HAPİS CEZAMI İKİ *KATINA ÇIKARDI*," diyorum Jana'ya. "Burada ölmek üzere olan bir ördek nöbeti geçiriyorum."

"Derin nefes al, Heidi Jo," diyor kız kardeşim. "Stres yüzü erken kırıştırır."

"Hafta sonuna kadar cadaloz gibi görüneceğim o zaman! Bunu bana neden yapıyor?"

"Belki de babam orta yaş krizine girmiştir," diye düşünüyor kız kardeşim. "Hafta sonu annemi de tersledi. Hem de şehir kulübünün yemek salonunun tam ortasında."

"Oh, Tanrım. Daha sonra ona kabak mı patlattı?"

"Hiçbir fikrim yok. Brunch'tan sonra ikisinden uzak durdum. Anneme kredi kartı faturası yüzünden zor anlar yaşıyordu."

"Ne kadar *huysuz*." Gerçi annem her hafta eve kucak dolusu alışveriş torbası getirmesiyle tanınır. Ve hayatında bir gün bile çalışmadı.

Benim aksime. "Eğer dün gece televizyonda Brooklyn maçını izlediyseniz, beni yine Buz Kızları ile kayarken görebilirdiniz."

Kız kardeşim kıkırdıyor. "Bir sonraki iç saha maçı ne zaman? Bunu görmem lazım."

"Cuma."

"Not alıyorum. Üniforma berbat mı?"

"Bu en kötüsü. Sadece çok açık olduğu değil, *soğuk olduğu* için de. Ve başımızdaki pislik sürekli bize dokunuyor, sanki markette iyi bir kavun seçmeye çalışıyormuş gibi."

"Ew!" Jana çığlık atıyor. "Şimdiye kadar onu cevizlerine dizlemediğine şaşırdım. Bizim Heidi Jo aptallara katlanmaz. Babama söyle. Bundan nefret eder."

"Babamdan yardım istemeyeceğim." Daha iyi bir yolu var. "Adamın yaptığı her şeyi yazacağım ve takım sahibine rapor edeceğim." Aslında, şu anda Rebecca ile buluşmak için Brooklyn Bruisers'ın merkezine gidiyorum. "Yönetimden azar işitecek."

"Bu onu gösteriyor," diyor kız kardeşim. "Şimdi biraz daha dayan. Paraya ihtiyacın olursa, belki sana vakıf fonumdan borç verebilirim. Avukat bu konuda bana yardımcı olabilir."

"Vay canına. Çok cömertsin. Gerçekten çaresiz kalırsam sorarım. Kendi dairem için ihtiyacım olan beş bin doları bankaya yatırmak için yolu yarıladım." Konuşmamızı bitirmek için lobide durakladım.

"Ne?" diye bağıyor. "Neden bu kadar çok?"

"Herkes depozito olarak ilk ve son ayın kirasını istiyor. Bir de komisyoncuların ücreti var. Ve benim bir parça mobilyam bile yok." Hepsini toplarsanız beş binden fazla eder.

"Eve dön," Jana. "Nashville'de bir iş bul."

"Yapamam! Çünkü o zaman babam kazanır." Ayrıca bilinçaltımın bu fikirle ilgili yepyeni bir sorunu var. *Jason burada, Brooklyn'de, diye* fısıldıyor kalbim.

Hayatımı onunkine göre planlamak için çok erken. Ama bilinçaltım bunu bilmiyor.

"Sen dayan," diyor Jana. "Atlamam lazım! Spa müdürü burada telefonumu kullandığım için bana ters ters bakıyor. Ve tüm vücut bakımımın zamanı geldi."

Sadece hayal ederek küçük bir iç geçirdim. Şu anda spa'da bir gün geçirmek için neler vermezdim. "Keyfini çıkarın!" Ona söyledim. "Toodles!"

Telefonu kapattıktan sonra aceleyle koridordaki parlak döşeme tahtalarından aşağı inip yönetici odasına giriyorum. Ama Rebecca'nın ofisine girmek yerine, eskiden Rebecca'nın oturduğu resepsiyon masasının önünde kayarak duruyorum.

Şu anda orada oturan başka biri var. Bir yabancı.

Nabzım atıyor ama iyi anlamda değil. Parlak manikürlü, şık takım elbiseli ve mükemmel saçlı genç bir kadına bakıyorum. Onda tanıdık gelen bir şeyler var. Durun, çünkü bana *kendimi* hatırlatıyor. Geçen yıl, her zaman iyi bir gece uykusundan sonra ve mükemmel bir bakımla işe gelen ışıltılı genç stajyerdim.

O benim, sadece bir aylık küçük tartışmaların yorgunluğu yok. Peki bu masada ne işi var? "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordum.

Kız irkilerek bana baktı. "Bunun benim repliğim olduğuna eminim."

"Kimsin sen?" Talep ediyorum.

"Tekrar söylüyorum, bu tür soruları sorması gereken benim-"

"Heidi Jo!" Rebecca ofis sahibinin odasından bana seslenerek araya girdi. "İçeri gel."

Yeni gelene yakıcı bir bakış attıktan sonra Rebecca'nın ofisine doğru yürüyorum. "Merhaba," diyorum sertçe. "Birini işe aldınız mı-" Başparmağımı dış ofise doğru salladım.

Rebecca nazikçe, "O geçici olarak çalışıyor," diyor. "Bu bir kirala-sahip ol durumu."

"Ama o pozisyonda bir şans istiyorum." *Bu benim işim!* Çılgılık atmak istiyorum. "Benden ne kadar daha tecrübeli olabilir ki?" Sinirlendiğimde sesim yükseliyor ve cızırtılı çıkıyor.

"Anlıyorum," diyor Rebecca. "Hiçbir şeye karar verilmedi. Ama o masayı aylarca boş bırakamam. Ayrıca baban bana e-posta göndererek stajyerlik işlerinde on hafta daha çalışmanı talep etti."

"Mantıksız davranıyor," diye karşı çıkıyorum. "Onu sakinleştireceğim ve anlamasını ."

"Tamam. Nasıl gittiğini bana haber ver." Bir sandalyeye doğru işaret ediyor. "Buz Kızlar'ın işi hakkında konuşmak istediğini söylemiştin?"

"Emin olabilirsin." Yere çöküp yüzünü ona döndüm. "Randy Cavanaugh -teknik bir terim kullanmak gerekirse- bir çakaldır."

Rebecca irkilir. "Ben de onun arkadaşlığından hoşlanmıyorum. Ve eğer davranışları profesyonelce değilse, ayrıntılara ihtiyacım olacak. En başından başla."

Ben de öyle yapıyorum. Maçtan önce taraftarları selamlarken Becca'ya küçük üniforma ve ayak parmaklarımı buzlu dondurmaya çeviren kutup esintisi hakkında bölüm bölüm bilgi veriyorum. "'Hoş geldiniz efendim! İşte seyir zevkiniz için göğüs dekoltem. Tenimin mavi tonuna aldırmayın! Isınmalar başlayana kadar bira yarı fiyatına. Şimdi gözlerinizi kışımından çekin ve keyifli bir gün geçirin!'"

Becca bir elini ağzına kapatıyor ve bastırmaya çalışıyor. "Güldüğüm için üzgünüm ama çok şakacısınız."

"Beni dondurmanın nasıl yasal olduğunu anlamıyorum."

"Öyle değil." Başını sallıyor. "Üniformayı değiştirmek için hiçbir neden yoktu. Geçen yıl uzun siyah taytlar giiyorlardı ve uzun

kollu üstler. Hala dekolteli ve karınları açıktı." Becca gözlerini deviriyor. "Ama daha sıcak, daha pratik olmalıydılar."

"Takımın ısınma kıyafetleri aynı olsaydı, yine de işe yarayabilirdi," diye belirtiyorum. "Ama bizi dans ekibiyle aynı şekilde giydiriyor, sadece ayakta titrerken bile."

"Haklısın. Başka ne var?"

Tereddüt ediyorum. "Bu yeni adam da nereden çıktı? Genel olarak onda bir gariplik var. Biliyorum bu pek yardımcı olmayacak ama dün gece Amber adında bir kızı kenara çekti ve kız ağlıyordu."

Becca'nın gözleri büyüdü. "Ona nedenini sordun mu?" Başımı salladım.

"Peki." Becca düşünceli görünüyor. "Amber altı gece üst üste işe geç kaldıysa, sadece hak ettiği bir uyarıda bulunmuş olabilir. Ya da cinsel iyilik isteyen korkunç bir adam da olabilir."

Ürperdiğimi bile saklayamıyorum.

Patron parmaklarının uçlarını birbirine vuruyor. "Dinle, bir fikrim var. Bunu yapmak için kesinlikle hiçbir yükümlülüğünüz yok."

"Ne oldu?"

"Seni bu haftadan daha uzun süre Buz Kızlar takımında tutalım. Diğer işlerini de buna göre ayarlarız. İlerlemeye gerçekten önem veriyormuş gibi davranmanı istiyorum; Cavanaugh'a dans takımına girmek istediğini söyle. Ona ne gerekiyorsa yapacağını söyle."

"Tanrım!" Nefesim kesildi. Ne gerektiğini bilmekten korkuyorum.

"Açık konuşayım," diye ekliyor Rebecca. "Kendini hiçbir şekilde tehlikeye atmayacaksın ya da seni gerçekten rahatsız edecek hiçbir şey yapmayacaksın. Ve bu arada, çalışanlarına kötü davrandığı gerçeğini desteklemek için kanıt toplayacaksınız. Bir termometre alın ve durduğunuz yerin ne kadar soğuk olduğunu kaydedin. Eğer kızlara dokunursa, fotoğrafını çekin."

Bir kahkaha attım. "Telefonumu saklamak biraz zor olacak. Eteğin uzunluğu yaklaşık beş santim. Cebi yok."

"Heidi Jo, sen yıllardır tanıdığım en becerikli insansın. Bu adamın üzerine James Bond gibi gitmekte özgürsün. İnternette kaleme benzeyen bir kamera bul. Makbuzlarını sakla."

"Oh, vay canına." Birden olasılıkları gördüm. "Bu çok eğlenceli olabilir."

Rebecca bana sinsi bir gülümseme veriyor. "Bu adam geçen bahar, programı yürüten kadının kız arkadaşıyla Alaska'ya taşınmak için istifa etmesinin ardından aniden işe alındı. Ne yazık ki çok yıllık bir sözleşmesi var. Düşmanca bir çalışma ortamı yarattığına dair kanıta ihtiyacım var. En azından rahatsız edici çalışma koşullarını ele almak istiyorum."

"Anlıyorum."

"Bu arada, babanın listesindeki işlerden daha fazlasını yapman gerekecek. Ama fazla mesai ücreti alacaksın."

Bu kesinlikle iyi bir haber.

"Peki ya babana ne kadar inanılmaz derecede yardımcı olduğunu söylesem? Ona, organizasyonun her yerinde çalışabilme yeteneğinin o kadar iyi işlediğini ve bu konuda *ikimizin* de başının döndüğünü söyleyebilirim."

"Ama-" Babamın bunun harika bir fikir olduğunu düşünmesini istemiyorum.

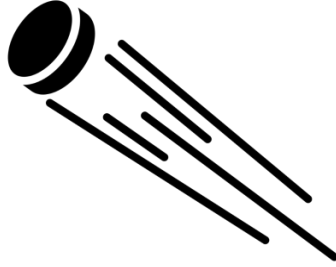
"ama, senin kardeşin yok mu? Ters psikoloji, bebeğim.

Biri bundan zevk alıyorsa ona işkence etmenin eğlenceli olmadığını biliyorsun." "Oh," diyorum yavaşça. "Sen de çok sinsisin Rebecca."

"Biliyorum!" Bana neşeli bir gülümseme veriyor. "Dayan, Heidi Jo. Sadece bana unutamayacağım büyük bir iyilik yapmakla kalmıyorsun, aynı zamanda diğer kadınlara da büyük bir iyilik yapıyorsun. Bir süre buralarda olduktan sonra belki sana güvenip sırlarını açarlar."

"Tamam." Diğer kızlara yardım etmek çok iyi olurdu. Ve Rebecca'ya yardım etmek de o kadar kötü bir şey değil. "Başka bir şey söyleme. Ben varım."

Göğüslerim bile, iyi bir için.

Kasım

ASON

"HEIDI ARAMAYA DEVAM ETMELİ," diyor Silas, yolculuğumuz için bavulunun fermuarını çekerken. "Orası onun için doğru daire *değil*" diye eklerken sesini alçak tutuyor.

"Bunu söylemeden korkuyordum."

Dün gece Silas, Heidi'ye kiralık bir eve bakmak için Bronx'a kadar eşlik etti. Ben de görmek istemiştim ama Heidi çok yargılayıcı olduğumu söyledi. Bu ünü, onunla birlikte baktığım diğer üç daire hakkında krizler çıkararak kazandım.

Kendimi savunmam gerekirse, her biri karanlık ve tehlikeli bir yerdeydi ve güvenlikleri zayıftı. "Ne kadar kötüydü?" Silas'a sordum.

Bavulu alıp yanımdan geçerken iğrenmiş bir yüz ifadesi takınıyor. Onu oturma odasına kadar takip ediyorum, bavulu kapının yanına koyuyor. "Tam bir çöplük. Ve boktan bir mahallede."

"Pencerelerde güvenlik parmaklıkları var!" Heidi bugünlerde çoğunlukla onun banyosu olan benim banyomdan bağılıyor. "Size göstermek için bir fotoğraf çektim, Bay Bossypants."

Bu senaryoda ben varım.

Silas, "Hamam böcekleri de var," diye .

İğrenç. "Kapıcı var mı?"

Heidi'nin tam tersini bağırdığı anda Silas "hayır" der. "Peki." Silas kıkırdar. "Bahşış almak için dış kapıyı tutan evsiz bir adam var. Ama o tam olarak bir sendika çalışanı değil."

"Çok iyi biriydi," diye ısrar ediyor Heidi. Ama sonra iç geçiriyor ve konuyu değiştiriyor. "Çocuklar, arabamız dört dakika uzaklıkta."

"Hazırız," diye sesleniyorum, banyoya doğru yürürken. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

Ama aynada onu gördüğüm anda soruyu unutuyorum. Heidi kısa yün eteği ve siyah taytıyla orada duruyor. Ama büyüleyici olan sadece kıvrımlı poposu değil, aynaya doğru eğilip kirpiklerine bir tür makyaj malzemesi sürmesi ve kendi kendine hafifçe mırıldanması.

Bu onun *özü*. Banyomu güzellik ürünleriyle dolduruyor ve şifonyerimin çekmecesini dantelli küçük külot çiftleriyle ele geçiriyor ve ben bu istilayı umursamıyorum bile. Çünkü geceleri kolunun belime dolanmasını ve bir fıkra anlattığımda attığı şamatalı kahkahayı seviyorum.

Onun olduğu bir odaya her girdiğimde kendimi şanslı hissediyorum. Son bir aydır hayat bana oldukça nazik davrandı.

Ancak Heidi'nin işi o kadar kolay değildir. Her şeyden önce Rebecca onu hâlâ Ice Girls takımında Randy Cavanaugh'un hücumlarını belgelemekle görevlendiriyor. Bu da Heidi'nin bu ay sekiz iç saha maçının hepsinde kaydığı anlamına geliyor.

Takım yokken de babasının onun için icat ettiği her işi yapıyor. Antrenman tesisindeki soyunma odalarını temizledi. Antrenman personeli için bandajları istifledi. Gişede bilet sattı. Bunları düşünmek bile beni yoruyor.

Öte yandan benim hayatım daha da güzelleşti. Yolculuklardan eve döndüğümde tamamen dolu bir daire ve yatağında sevecen bir kızla karşılaşıyorum. Ve bunca yıldan sonra bile birinin erkek arkadaşı olma rolüne bu kadar kolay kaymam komik. Bisiklete binmek gibi. Şehre geldiğimde onu yemeğe çıkarıyorum ve ayaklarını ovuyorum. Onu desteklemek için üzerime düşeni yapıyorum ama yıpranmış hissettiğini söyleyebilirim.

Ama bu hafta takımla birlikte bir yolculuğa çıkıyor. Yani bu yeni bir şey. "Hazır mısın? Çantayı aşağıya taşıyayım."

"Neredeyse. Kirpiklerimi bitirmem gerekiyor."

"Hayır, yok" diye itiraz ediyorum. Hala sürekli didişiyoruz ve bazı zamanlar tartışmalarımız hararetleniyor. Tartışma ne kadar aptalca olursa ben de o kadar inatçı oluyorum. Yemin ederim dün gece hangi pizza malzemelerinin en Amerikan olduğunu tartışırken Heidi neredeyse beni yumrukluyordu.

Bu büyük tartışmada hangi pozisyonu aldığımı bile hatırlamıyorum. Sanırım ben sosisin önemi hakkında bir konuşma yaptım, o da ataerkillik hakkında bir konuşma yaptı. Acı bir beraberlikten sonra, makyaj seksi muhteşemdi.

"Biliyor musun bebeğim," diyorum, sırf yapabildiğim için yeni bir tartışma başlatarak. "Kirpikler gerçekten önemli değil. Hiçbir erkek bardaki arkadaşlarına dönüp 'Şunun kirpiklerine bakın' demez."

Yemi yutmadı. Kapağı, kullandığı boya ya da yapıştırıcı her neyse onun üzerine vidalıyor ve sonra yüzünü bana dönüyor. İşte tartışmaları böyle kaybediyorum, çünkü o kadar güzel ki dikkatim dağılıyor. "Jason, kirpiklerin fark edilmemesi gerekiyor. Ama bütün *etkinin* bir parçası." Bu noktayı vurgulamak için jazz elleri yapıyor.

Ve, kahretsin, sanırım haklı. Çünkü tüm *bu etki* bana keşke birkaç dakikamız daha olsaydı dedirtiyor, böylece o yumuşak-

kazak ve..

Parmaklarını yüzüme doğru şaklattı. "Yapma bunu."

"Neyi yapmayayım?"

"Azgın suratını yapma. Gitme vakti geldi." Beni geçip gitti. "Azgın bir suratım mı var?"

"Tabii ki! Bütün erkekler öyledir. şaşı gibi ve dilin ağzının köşesinden dışarı sarkıyor." Telefonu çalıyor.

"Hayır değil! *Tanrım.*" Bir öpücük umuduyla onu mutfağa doğru kovaladım.

Kahve fincanını lavaboya koyar. "Araba aşağıda. Eyerleyin!"

"Oh lanet olsun." İç çektim. "İki dakikaya daha ihtiyacım var. Fıstık ezmemi yapmayı unuttum ve..."

Heidi tezgâhtan kâğıt bir beslenme çantası alıp ellerime tutuşturuyor. Ağırlığından ve şeklinden, bunun sadece bir fıstık ezmeli ve çilek reçelli sandviç olabileceğini anlıyorum, tam istediğim gibi çapraz kesilmiş.

"*Ohh.*" Bir mutluluk iniltisi çıkardım. Ve, kahretsin. Dilim dışarı sarkıyor ama sadece birazcık. Ve sadece bir saniyeliğine. "Sen dünyadaki en iyi kızsın." *Şimdi kazağını çıkarabilir miyim?*

"Yapmak zorundaydım," diyor. "Seriye bozamam. San Jose bu sezon zor görünüyor."

"Ama ben daha güçlüyüm, değil mi?" Aslında göğsümü şişiriyorum.

"Tabii ki bebeğim. Bu kesin." Bavulunu sandalyenin üzerinden alırken topuklu çizmeleri ahşap zeminde belirgin bir şekilde tıkırıyor.

"Hey şimdi," diyorum, onu durdurarak. "Onu taşıyacağımı ."

"Kendi çantamı kendim kaldırabilirim," diyor yakın mesafeden, o iri gözleri artık burun buruna olduğumuz için hafifçe yumuşuyor.

"Elbette taşıyabilirsin," diye fısıldıyorum. "Ama ben burada iki kolumla dururken onu taşımayacaksın. Tekrar teşekkürler

Sandviç. Bunu tüm Brooklyn franchise'ı için yaptığını biliyorum. Ama bunu takdir ediyorum."

Bakışları tekrar yumuşuyor. "Öyle olduğunu biliyorum. Ve hiç de batıl inançlı değilim. Fıstık ezmesi ve reçel San Jose'yi yenemez. O sandviçi sadece seni mutlu ettiği için yapıyorum."

Şimdi onu öpmek zorundayım. Başımı eğiyorum ve dudaklarımı hızla onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. Parmak uçlarında ayağa kalkıyor ve ben yavaşça dudaklarına yapışırken kollarını bana doluyor.

"Mmm." Biz öpüşürken Heidi dilime karşı iç geçiriyor.

Harika bir ay olduğunu söylememiş miydim? Vücudunu kendime doğru çekiyorum ve sıcaklığı kalbime güzel şeyler yapıyor.

Silas ön salondan, "Öpüşme seansını kısa tutun," diyor. "Gitme vakti gelmedi mi?"

Kızım yüzünde bir gülümsemeyle geri çekiliyor. "Sırf senin hassas erkek egonu kurtarmak için çantamı taşımaya izin vereceğim."

"İyi karar." Bir öpücük daha çaldım. "Bu gece otel odamda olman güzel olacak."

Yavaşça başını sallıyor. "Destek personeli havaalanına yakın bir Holiday Inn'de kalıyor."

"Ne? Hayır! Hayır! Bana yakın olmana ihtiyacım var."

"Göreceğiz," diyor. "Prima donna gibi görünmek istemiyorum."

"Değilsin," diye ısrar ediyorum. "Ve lütfen sırf bağımsızlığını kanıtlamak için boktan bir daire kiralama. Kanıtlanmaya ihtiyacı yok."

Mavi gözlerini benimkilere kaldırıyor. "Belki öyledir. *Benim* için."

"Oh." Bunun nedenini gerçekten anlamıyorum. Ama bunu söylemeyecek kadar akıllı bir adamım. "Hadi Kaliforniya'ya gidelim. Bu yolculukta hangi işte çalışıyorum demiştin?"

"Ben söylemedim." Önümdeki koridora doğru adım attı. Ve yemin ederim ki bana işkence etmek için fazladan küçük bir popo kıpırtısı var.

Kızım haklı. San Jose bu sezon zor görünüyor. Maç tam bir gongshow. Çok kirli. Rakibimizin elleri vücudumun çeşitli yerlerini o kadar çok tutuyor ki, bir hokey maçından çok bir partiye benziyor.

İkinci periyodun ortasında zorlu bir mücadeleyle 1-1 berabere kaldık. Gatorade'imi yudumlarken Koç şöyle dedi: "Hadi biraz karıştıralım. Bir dahaki sefere senin sıranı yüzleşmeye koyuyorum."

"Elbette."

Ama bir sonraki düdükten sonra medya molası var, böylece hepimiz nefes alma şansına sahip oluyoruz. Rakibimizin savunma kadrosu üzerine düşündüm ve bir plan oluşturmaya çalıştım. Bu arada takım maskotları buza çıktı. Tüylü mavi bir balık ve bizim Brooklyn boz ayımız var. Sahte bir dövüş yapıyorlar, her zaman görmezden geldiğim türden bir şey.

Ama garip bir nedenden dolayı kafatasımın arkasında bir karıncalanma hissediyorum. Ve ayının ceza sahasının önünde zarif bir dönüş yaptığını görmek için başımı kaldırıyorum.

"Vay anasını." Trevi ıslık çalıyor. "Ayımız paten kayabiliyor."

Brooklyn ayısı çift aks yaparak, tüylü kahverengi kollarını açmış bir şekilde yere inerken gözlerim açılıyor. Kalabalıktan kahkaha sesleri yükseliyor. Ama diğer maskottan değil. Balık direksiyonu kırıyor, ayının yolunu kesiyor, içeri giriyor ve ayının tam boynuna yumruk atıyor.

Bir takım arkadaşı "Bu pek sportmence görünmüyor," diyor.

Ama San Jose taraftarları bundan hoşlanıyor. "Dövüşün! Dövüşün!

Dövüş!" diye bağıyorlar.

Ayımız balığın karşısına geçer ve bir çift tüylü yumruğunu havaya kaldırır. Ama herkes bunun iyi bir eşleşme olmadığını görebilir. Balık ayının üzerinde yükseliyor. Ve yüzgeçler vahşi doğada silah olarak bilinmese de, bu balık rüzgarla ayımızın çenesine vuruyor.

"Siktir et onu!" diye bağıyor tribünlerden bir ahmak.

Ayımız kas gücüyle kazanamayacağını anlamış gibi görünüyor, bu yüzden onun yerine parlamaya yöneliyor, balığa gerçekten dokunmaktan özenle kaçınan bir yuvarlak tekme atıyor ve ardından şık bir dönüş manevrasıyla bunu takip ediyor.

"Vay anasını!" Silas bankın diğer ucundan gülüyor. "Artık Heidi'ye bu hafta hangi işi verdiklerini biliyoruz. Gizem çözüldü."

Vay anasını. Haklı olduğunu anladığımda o karıncalanma belkemiğimden aşağıya iniyor. Sadece Heidi ayı kostümüne böyle bir parıltı katabilirdi. Ve küçükken buz pateninde yarıştığını söyledi.

Yine de balık etkilenmemiştir. Heidi kelimenin tam anlamıyla onun etrafında daireler çizerken, ona saldırmaya devam ediyor. O uzun yüzgeçlerini çırpıyor, kavga için şımarıyor.

Sonra Heidi ona doğru kayar, sanki çarpışmak istiyormuş gibi. Ama psikopat! Çok hızlı. Balık yumruk atıyor ve ıskalıyor. Kalabalık uluyor.

Tüm vücudu balık kostümü içinde olan adamın kızgın görünemeyeceğini düşünürsünüz. Ama yanılırsınız.

"*Ayı dövüşmeyecek!*" diye bağıyor kalabalığın içindeki bir

pislik. "*Ayı bir korkak!*" diye bağıyor bir başkası.

"*Erkek* gibi karşıla, ayı!" Sanki bir anlamı varmış gibi.

Gittikçe huzursuz oluyorum, çünkü Heidi odadaki öfkeyi hissetmiyor gibi görünüyor. Ya da belki de hissediyor ve sadece zamanı tüketiyor. Yine de aklı başında hiç kimse onun bir sonraki hareketini yapmaz -hızlı bir şekilde kayıyor ve sonra o kadar ani bir hokey duruşu yapıyor ki balığın üzerine buz talaşı püskürtüyor. Bu hokeyde en büyük yanıktır.

Ya sonra? Heidi tüylü kollarını açıyor, "*Buradayım*" der gibi.

Sorun nedir?

Köpekbalığı saldırır. Kalabalık kükrüyor. Kalbim boğazıma tırmanırken, her iki maskot da mavi ve kahverengi tüylerden oluşan bir yığın halinde yere düşüyor.

"*Dövüş dövüş dövüş!*"

Maskotlar boğuşmaya başlarken Trevi, "Kahretsin," diye fısıldar. Heidi balığı burnundan yakaladı. Onu itiyor ve sonra yuvarlanmaya çalışıyor. Balık patenlerini bir yay çizerek savururken içimi bir bulantı dalgası kaplıyor.

Bilenmiş bir paten seni *öldürebilir*. Şimdi ayaktayım.

"Hey," diyor Trevi, beni tekrar aşağı çekerek. "Heidi akıllıdır. Başını belaya sokmaz."

Kalbimin birkaç atışı için ona gerçekten inandım. Heidi ayağa fırlıyor ve patenle köpekbalığından uzaklaşıyor. Ama sonra omzunun üzerinden ona bakıyor. Büyük tüylü ellerini büyük tüylü kalçalarının üzerine koyuyor ve devasa dolgulu kışını sallıyor. *Beni yakalayamazsın*.

Yine de deniyor. Çılgın bir balık hızlı bir balıktır. Neredeyse kuyruğuna yapıştı bile. Heidi buzun üzerinde kıvrılıyor ve kaçıyor. Ayak hareketleri harika ama balığın adımları daha uzun. Ona yaklaştığında, göt herif patenlerinden birini kullanarak bacaklarını altından çekip alıyor.

Aşağı uzanıp onu paletli kollarının arasına aldığı anda tüm kan dolaşımım durdu. Tekrar ayağa kalktım.

Kalabalık kükrerken Heidi çırpınıyor.

"Otur yerine!" Trevi bana tısladı. "O buza ayak basarsan hem takımı cezalandırırlar hem de sana para cezası verirler."

Balık sendeleyerek ilerleyip Heidi'yi hokey ağına fırlatırken nefes bile alamıyorum. Kafası buzun yüzeyinden sekerken ben çoktan duvarı aşmış ve onlara doğru kaymaya başlamıştım bile.

"Gol!" diye bağıyor şerefsiz bir taraftar.

Sonraki üç saniye bulanıktı. Balık kutlama yaparken ve Heidi ayağa kalkmaya çalışırken kale çizgisine ulaşıyorum. Ama

ağa takıldı.

"Ne oluyor lan?" diye bağıyor balık, onu yolumdan iterken.

Ağa uzandım ve Brooklyn boz ayısını kollarımın arasına aldım. "Bırakın beni!" Heidi çığlık atıyor. "Onun kışını tekmeleyeceğim!"

"Bir *kadını* dövdüğünün farkında mısın?" Balığa hırladım.

Ben kızımı taşıyarak ayağa kalkarken hakem deli gibi düdüğünü çalıyor.

"Ne yapıyorsun sen?" Heidi, şaşkın bir pist görevlisinin kapıyı açarak onu lastik dolgunun üzerine koymamı sağladığı kanala doğru hızla kayarken ciyaklıyor. "Kazanabilirdim!"

Kostümünün göz deliklerinden Heidi'ye bakarken yirmi bin kişinin beni izlediğini fark . Bir elimi onun bulanık kafasına koyuyorum. "Yaralandın mı?"

"Hayır! Ben iyiyim! Başını *boşu boşuna* belaya soktun!"

İşte o anda maç spikeri Brooklyn aleyhine oyunu geciktirdiği gerekçesiyle iki dakikalık bir yedek kulübesi cezası verdi.

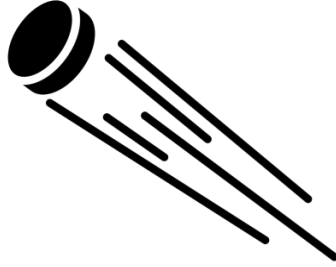
"Gördün mü?" diye bağıyor, tüylü kollarını mutsuzca sallıyor. "Şimdi balığın bir güç oyunu var!"

Bütün bir stadyumun güldüğünü hayal meyal hatırlıyorum.

"Sen kendi işini yap, ben de benimkini!" diye bağıyor, tüylü kollarını iki yana açmış.

Hakemin düdüğü havayı yararak beni ceza sahasına çağırdı.

Dişlerimi sıkarak gidiyorum.

HEIDI

"Gözünün morardığına İNANAMIYORUM!" Rebecca telaşlanıyor.

"Siyah değil," diye itiraz ediyorum. "Sadece biraz mor. Ve *çok küçük*."

Becca bana bilmiş bir bakış atıyor ve bir buz torbası uzatıyor. "Masanın üzerine otur." San Jose stadyumunun altındaki küçük, çorak bir ofisteyiz. "Belki de doktorun beyin sarsıntısı protokolünü gözden geçirmesini sağlamalıyız."

"Yok artık!" Ben bağırıyorum. "O ayı kıyafetindeki dolgunun ne kadar kalın olduğunu gördün mü? Sanki kafama bir puf sandalye geçirmişim gibi."

"O zaman gözün nasıl morardı?"

Beni orada yakaladı. "Başım biraz döndü. Yere düştüğümde yüz çerçevesindeki göz kaşımı zedeledim. Önemli bir şey değil."

"Sanırım fazla şişme yok." Rebecca anne tavuk gibi gıdaklayarak üzerime eğildi. "Ama kendimi berbat hissediyorum. Bu görevin *eğlenceli* olması gerekiyordu. Yaptığın diğer tüm o korkunç işlere katlanmanın ödülüydü."

"Her neyse," diye patronumu rahatlatıyorum. "Bu konuyu bir daha konuşmayacağız."

Rebecca iç çekti. "Tamam. Kasada."

Tüm bu olanlardan dolayı çok utanıyorum - doldurulmuş bir balığa karşı bir dövüşü kaybettiğim ve beni bu kadar kızdırmasına izin verdiğim için. Bu tür bir kana susamışlığa sahip olduğumu bile bilmiyordum.

Outlander'daki tüm savaş sahneleri en azından şimdi bana daha anlamlı geliyor. Doğru koşullar sağlandığında düşmanıma kılıç saplayabilirim. Babam kendim hakkında bazı şeyler öğrenmemi mi istedi? Bunu hesaba katmamıştı.

Hiçbir şey de beni daha iyi hissettiremez. Maçı 2-1 kaybettik. San Jose, Jason'ın penaltı dakikalarında gol attı. Hala Jason'a en az kendime kızdığım kadar kızgınım.

Neredeyse.

"Sanırım iyi tarafından bakabiliriz," diyor Rebecca. "Görüntüler çok komik."

"İşin iyi tarafı bu *değil*," diye .

"Balığa kıcını salladığında..." Rebecca'nın kıkırdaması tüm vücudunu sarsıyor. "Paha biçilemez!"

Görüntüleri görmek istemiyorum. Muşamba zeminin açılıp beni yutmasını diliyorum. Bunun yerine telefonumun ekranına dokunup saati kontrol ediyorum. Maç sonrası basın toplantısının bitmesini bekliyoruz. Kaçabilir miyim?

En azından artık kokan bir ayı kıyafeti giymiyorum. Yoga pantolonu ve Jason'dan çaldığım Brooklyn kapüşonlu tişörtü . Görünmez olmayı tercih ederim. Holiday Inn'e geri dönüp çarşafı başımın üzerine çekmek ve bu gece hiç yaşanmamış gibi davranmak istiyorum.

Ama tüm oyuncular soyunma odasından çıkana kadar destek ekibinin otobüsü . Muhtemelen seyahat ekibinin hokey malzemelerini otobüse yüklemelerine yardım etmem gerekecek, sadece onları hızlandırmak için.

Georgia Trevi, bu geceki kaybımıza rağmen zinde ve mutlu bir şekilde odaya giriyor. "Heidi, işte buradasın! İlk blog yazıları çıktı ve birinin çektiği şu fotoğrafa bakın!"

Gülümsüyor ama ben yine de kendimi tutuyorum. Georgia'nın bana göstereceği son fotoğraf tökezleyen bir sarhoş halimdi. gece ayı kostümü giymiş, hokey ağına dolanmış halim olacak.

Şimdiye kadar adımı cazibe okulu mezunları listesinden silmiş olmalılar.

"Puck Buddy's aslında bir *Caption This* yarışması yapıyor! Bir göz atın." Katt Phone'unu ellerime tutuşturdu.

İşte buradayım, en azından dik duruyorum. Küçük nimetler. Balık da fotoğrafta yok. Bu fotoğrafta Jason ve ben yüz yüzeyiz, onun eli ayı kostümünün başının üstünde. Yüzündeki ölümcül ciddiyetteki ifade, kostümümdeki aptal ayı gülümsemesiyle tam bir tezat oluşturuyor.

Bu resme baktığımda hissettiklerimi kalbim bile sıralayamıyor. Tek istediğim babam ve Jason tarafından bir yetişkin gibi muamele görmek. Ama hep bir adım ileri, sonra iki adım geri. Burada beni bir çocuk gibi azarlıyor.

Gerçi Becca ve Georgia için içindeki espriyi görmekte zorlanmıyor. Kıkır kıkır gülüyorlar. Bir hokey oyuncusu doldurulmuş bir hayvanı mı azarlıyor? Çok komik!

Özel olarak, dişlerimi gıcırdatıyorum. Kurtarılmaya ihtiyacım yokken bir adamın beni kurtarmaya çalışmasının bir başka örneği daha.

Ve işte adamın kendisi, diğer reklamcı Tommy'nin peşinden odaya giriyor. Jason iyi kesimli bir takım elbise giyiyor ve kaşlarını çatıyor.

Buz torbasını kaşımdan çekiyorum ama biraz geç kalıyorum.

Kaşlarını çatı. "Yaralandın mı? Aman Tanrım." Çenemi sahiplenici bir şekilde kavramak için adım atıyor. Sonra gözlerini kısarak küçük çürüğüme baktı. "Seni morarttı mı?" O koyu kahverengi gözler kararıyor ve vahşileşiyor.

Ve tamam, mağara adamı ifadesi beni biraz tahrik ediyor. Ben sadece insanım. Ama keşke bu koruyuculuk gösterisini özel bir yere saklasaydı.

İkimizin de çıplak olduğu an. Gerçi şu anda kendimi çıplak hissediyorum çünkü Becca ve Georgia büyük bir ilgiyle beni izliyorlar.

"Ben iyiyim." Elini yüzümden itiyorum. "Telaşlanma."

Ama o sadece ellerini omuzlarıma götürüyor. "Canının yanmasını istemiyorum."

"Yirmi bin kişinin önünde beni azarlamandan hoşlanmıyorum! Eğer bundan sonra otel odana gizlice gireceğimi düşünüyorsan, bir daha düşün!"

Becca ve Georgia büyülenmiş bir şekilde eğilirler. *Hoppala*. Yemin ederim şu anda oyuna gösterdikleri ilgiden daha fazlasını gösteriyorlar.

"Benim üzüldüğümü duymak istemiyor musun? O zaman pisliklerle kavga etme!" Jason diyor ki.

"O başlattı!" . "Ama her şey kontrol altındaydı!"

Bu bir yalan. O dövüşü kaybettim. Jason'ın ifadesi onun da gerçeğı bildiğini söylüyor. Daha fazla azarlaması için kendimi hazırlıyorum. Ama onun yerine daha acımasız bir şey yapıyor. Eğilip beni dudaklarımdan öpüyor.

Ve bu hızlı bir gagalama değil; otoriter, aç, *iddialı* bir öpücük. Dili benimkini ararken ayak parmaklarım botlarımda içinde kıvrılıyor. Aklımı başıma toplayıp geri çekiliyorum, ancak şimdi neden kızgın olduğumun ince noktalarını hatırlayamıyorum.

"Vay, *vay*." Becca kıkırdıyor. "Castro'nun ayılara karşı bir ilgisi olduğunu kim bilebilirdi?"

Georgia ona beşlik çakıyor ve ikisi de gülmekten kırılıyor.

"Hiç komik değil," diye homurdanıyor Jason. "Heidi'yi bu gece nasıl o duruma sokabildin?"

Becca hemen ayılır. "Genelde maskotlar önceden buluşup yaptıkları saçmalıkları tartışırlar. Ama balık müsait değildi. Görünüşe göre erkekler tuvaletinde kafayı buluyormuş. Hugh'dan takıma bir mektup yazmasını ve Heidi için bir özür talep etmesini istedim bile."

"Oh, bunu federal bir dava haline getirmeyelim," diye tersliyorum. "Bu akşamki işin en kötü yanı ayı kostümünün B.O. gibi kokması." Üçüncü periyotta duş almak için ziyaretçilerin soyunma odasına gizlice girmek zorunda kaldım.

"Yedek kulübesinden ayrıldığım için ligue başım belaya mı giriyor?" Jason soruyor.

"Bundan şüpheliyim?" Becca omuz silkiyor. "Hugh ve menajerin bunu halledecektir. Lig teknik olarak sana ceza verebilir. Ama yedek kulübesini kavga başlatmak için değil, kavgayı *durdurmak* için terk ettiğin için, seni eski bir oyuncu yapmak istemeleri pek olası değil."

"Özür dilemeyeceğim," diyor Jason. "Bu güvenli olmayan bir durumdu." Becca parıldayan gözlerle, "Anladık," diyor. "Devam edin o zaman." O hala gülümseyerek odadan çıkar.

"Aslında..." Georgia ofis kapısına doğru yürür ve kapıyı kapatır. "Seninle konuşmam gereken başka bir şey var Jason. Bu akşamki maçla bir ilgisi yok. Özel bir mesele."

Bir süre geçtikten sonra bunun benim olduğunu anlıyorum. "Ben gidiyorum," diyorum, masadan kayarak.

"Hayır, kal," diye homurdanıyor Jason, beni elimden yakalayarak. "O gözü buzla. Georgia ne söyleyecekse duyabilirsin. Benim hiç sırrım yok."

Öfkem anında yatışıyor. Elini elime bastırması hoşuma gidiyor. Ve her "*Burada benimle kal*" dediğinde heyecanlandığımı inkar edemem. İster sözleriyle, ister elleriyle ya da gözleriyle söylesin, onun esaretine biraz daha düşüyorum.

Hayatımda hiç kimseye bu kadar takıntılı olmamıştım. Heyecan verici ama aynı zamanda sorunlu. Jason'la aramızdaki şey umduğumdan da iyi gidiyor. Yavaş yavaş ona aşık oluyorum. Buna izin var mı bilmiyorum ama elimde değil.

"şu," diyor Georgia, sesi garip bir şekilde . "Daha bugün seninle görüşmek isteyen garip bir telefon aldım, Jason. Alışılmadık bir istek. Bu genç kadına bir hafta içinde ona geri döneceğimi söyledim. Şimdi bunu seninle paylaşmama izin ver ki düşünebilesin."

"Tamam mı?" Kafası karışmış görünüyor ve ben de onu suçlamıyorum.

Georgia kırık bir masa sandalyesine oturur ve çenesini ellerinin arasına alır. "Minnesota'da genç bir kadın var. Üniversitede son sınıf öğrencisi, son üniversite hokey sezonunu oynuyor."

"Bu güzel mi?" Jason öyle diyor. "Nasıl uyum ?"

"Altı yıl önce hokey oynayamıyordu. Resmen ölmek üzereydi. Geçirdiği bir ameliyat yanlış gitmiş ve karaciğerine zarar vermişti. Ama sonra ona bir karaciğer nakli yapıldı, genç bir kadın tarafından..."

Gözümün ucuyla Jason'ın kendini toparladığını görüyorum. "Melis- sa Skinner."

Georgia başını sallar.

"Bekle," diye fısıldadım. "Bu Lissa, yani lisede ölen kız arkadaşın mı?"

"Doğru," diye homurdanıyor.

"Onun bir organ bağışçısı olduğunu biliyor muydun?" Georgia usulca sorar.

Jason bir an sessiz kalır. "Öldüğü haftaya dair sadece bulanık anılarım var. Ama organ bağışıyla ilgili bir şeyler vardı."

Georgia boğazını temizler. "Bu hikayeyi daha önce duymamıştım. Bugün bu telefonu aldıktan sonra Melissa Skinner'ı Google'da arattım. Sen ve Melissa ve kaza hakkında bazı eski haberler var. Hokey takımınız Melissa'nın cenazesi için para toplamış. Çok üzgünüm, Jason. Kız arkadaşını kaybettiğini bilmiyordum..."

"On sekiz," diye ısırdı. "Bu çok uzun zaman önceydi. Artık o kadar çok düşünmüyorum." Yine de ses tonu onu bir yalancı yapıyor.

Georgia, "Kaybınız için hâlâ üzgünüm," diyor.

"Kız ne istiyor?" diye soruyor, muhtemelen bu konuşmanın sonuna gelmeyi umarak. "Para mı?"

"Pek sayılmaz. Hayatta olduğu ve üniversite takımında kalecilik yaptığı için çok mutlu. Takım Minnesota'ya gittiğinde sizinle tanışmayı umuyordu. Adı Carrie ve her yıl okulunda bir kampanya düzenliyor, böylece diğer öğrenciler ehliyetinizdeki organ bağışı kutusunu işaretlemenin ne kadar önemli olduğunu öğreniyorlar."

"Oh," diyor yavaşça. "Bu iyi bir neden."

"Öyle," diye onaylıyor Georgia. "Başka bir organ alıcısıyla da temas halinde. Her iki kadın da Melissa'ya karşı büyük bir minnettarlık duyuyor. Sizinle tanışmak istiyorlar."

"Ben mi?" diye sorar. "Neden? Diğer kadın da mı hokey oynuyor? İhtimaller nedir?"

"Hayır," diyor Georgia çabucak. "Sadece Carrie oynuyor. Diğer kız, onlar sadece nakil arkadaşları."

Kaşlarını çatıyor. "O da mı organ nakli oldu? Şunun...?"

Georgia şimdi gerçekten rahatsız görünüyor. "Gözler." Sesi kelimenin üzerinde çatlıyor. "Kördü."

"Gözler," diye tekrarlıyor. "Görüyorum." Ve sonra, ben izlerken, Jason'ın yüzünün rengi soluyor. Yüzü önce beyaza, sonra griye dönüyor ve dudakları bile soluyor. "Affedersiniz," diye homurdanıyor. Sonra arkasına bile bakmadan, kapıyı duvara çarpacak kadar sert bir şekilde açarak yanımdan uzaklaşıyor.

Kayboluyor ve sonrasında uzun bir süre Georgia ve ben onu en son gördüğümüz kapı aralığına bakıyoruz.

"Vay canına," diyor Georgia, önce kendine geliyor. "Ona tuzak kurmak istememiştim. Yine de bunu ona söylemek zorundaydım. Değil mi?" Dönüp kocaman gözlerle bana baktı.

"Elbette," diyorum, ancak hiçbir emin değilim.

Georgia, "Bunun için bir yol haritası yok," diyor.

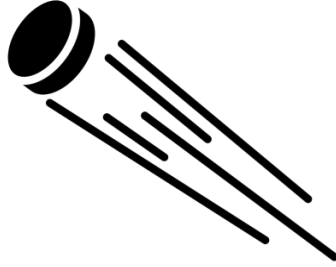
"Tamam mı? Ona birkaç dakika vereceğim ve sonra izini süreceğim. İyi olduğundan emin olacağım."

"Yapar mısın?" diye sorar. "Bana mesaj at, tamam mı?" "Tabii ki."

Georgia hala endişeli görünerek ayrıldı. Buz torbamı atıyorum, eşyalarımı topluyorum ve Jason'ı aramaya çıkıyorum.

Ama soyunma odasını ve ekipman odasını kontrol ettiğimde Jason gitmişti. Jimbo'nun bana söylediğine göre çoktan takım otobüsüne binmiş.

Telefonumu kontrol ettim. Mesaj yok.

ASON

Fair- mont Oteli'nin üst katındaki lüks bir odada yatağımda uzanıyorum. Işıkları kapalı, perdeleri açık bırakmışım ve pencereden uzaktaki Sili- con Vadisi parıldıyor.

Ama aslında burada değilim. Quebec'te genç takımımın bir stadyumdayım. Az önce üst üste üçüncü turnuva maçımızı kazandık. Ter içindeyim ve manyak gibi sırtıyorum. Ama sonra koçum beni kenara çekti. *Buraya gel Castro. Otur evlat. Bir kaza oldu.*

Bir araba kazası olduğu çıktı. Ve Lissa öylece *gitmişti*. Kokuşmuş soyunma odasındaki bankta oturduğumu ve bana söylediklerini anlamaya çalıştığımı hatırlıyorum.

Ama bunu anlamam saatlerimi, ağlamam ise bir günümü aldı. Çünkü ikinizin arasında bu kadar karmaşık şeyler varken kız arkadaşınız öylece kalkıp *ölemez*.

Ama yapabildiği ortaya çıktı.

Çoğu insan bu dersi on sekiz yaşında öğrenmez. Bazı insanlar bunu öğrenmiyor. Hâlâ nasıl bir şey olduğunu bilmeyen herkesi kıskanıyorum.

Şükran Günü'nden sonraki Cumartesi günü dünyanızdan büyük bir parçanın koparılması. Bu ruhunuza uygulanan bir tür şiddettir.

Ve şiddet her zaman iz bırakır. Bu gece Georgia benimle kimin buluşmak istediğini açıkladığında kendimi fiziksel olarak hasta hissettim. Boğazımda aniden safra birikti ve otele kadar onunla savaştım.

İyi geceler, iyi geceler! Ayrılık öyle tatlı bir hüznün ki, Yarın olana dek iyi geceler diyeceğim. Lissa ve ben dokuzuncu sınıftayken okulda *Romeo ve Juliet*'te rol almıştık. Bugün hâlâ her satırı . Yerel gazetemiz Lissa'nın geçirdiği kazanın öyküsüne "Bir Shakespeare Trajedisi" başlığını atmıştı.

Bu oyun aklımda sonsuza dek Kasım ayı ve mağlubiyetle birlikte yer edecek.

Aman *Tanrım*. Melissa'nın *gözlerine* sahip biriyle tanışamam. Bu kızlar hangi hayır kurumunu destekliyorsa, ona kocaman bir çek yazacağım. Ama onlarla tanışmak istemiyorum.

Yuvarlandım ve otel odasının tavanına baktım. Kendimi toparlamam gerekiyor. Bu benim de on sekiz yaşında öğrenmem gereken bir şeydi.

Bir erkek dağılmaz. Bana güvenen çok fazla insan var. On sekiz yaşındayken bile, cenazede kollarımda hüngür hüngür ağlayan merhumun işlevsiz annesi vardı. Ve kendi ailem de beni dikkatle izliyordu - annem bir sürü mendili ıslatıyordu.

Etrafında başka biri varken ağlamazsın. Senin iyi olmana ihtiyaçları var. Buna güveniyorlar.

Odanın öbür ucunda telefonum başka bir mesajla aydınlanıyor. Takım arkadaşlarım her maçtan sonra izlediklerini bildirmek için bana ulaşırlar. Ve takım arkadaşlarım muhtemelen neden barda olmadığımı merak ediyorlardır.

Bir de Heidi var. Bu öğleden sonra cebine bir otel anahtarı koydum ve daha sonra benimle burada buluşmasını söyledim. Ama sonra ben

Georgia'yla yaptığım o tuhaf görüşmeden sonra bu gece kaçtım. Heidi kesinlikle iyi olup olmadığını bilmek istiyordur.

Ve yakında olacağım. Ben her zaman öyleyim.

Uyku eninde sonunda benim için gelir. Yüzeyin altına tamamen kaymadan önce en sık sularında sürükleniyorum. Otel odamın kapısının bip sesi ve tıkırtısıyla açıldığını zar zor fark ediyorum. Birkaç dakika sonra yumuşak bir vücut bana doğru kıvrılıyor. Kolum kaldırılıyor ve sonra tekrar indiriliyor. Elim -uykuda gevşemiş- pürüzsüz bir tenin üzerinde dinlenmeye başlıyor.

Narenciye ve sıcaklığı içime çekiyorum.

Heidi.

Otelime gelip yatağımı ısıtması için ona yalvarmıştım. Ama çılgın kafamı hizaya sokmak için bir gece yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu hesaba katmamıştım. Bu yüzden şimdi kıpırdamadan yatıyor ve nefesimi yavaşlatarak bedenimden uyumasını istiyorum. Kafamdan çıkmanın tek yolu bu.

Ama Heidi'nin kokusu fazla mevcut, teni fazla sıcak, kıvrımları açgözlü bedenime yaslanmış. Başparmağım hiç beklenmedik bir anda göğsünün alt tarafını okşuyor. Ve çıkardığı iç çekiş farkındalık ve sıcaklıkla dolu.

Kanım kaynıyor. Tabii ki kıpırdıyor.

Lissa öldükten hemen sonra, bir daha asla seks düşünmeyeceğimi sanmıştım. Ama ben 18 yaşında bir gençtim. Libidom neredeyse hiç tatile çıkmadı. Onu kaybettikten sonraki bir yılı azgın ve üzgün geçirdim. Sonra kimsenin beni ölen kızın erkek arkadaşı olarak tanımadığı üniversiteye gittim. Ben de düzenli olarak takılmaya başladım. İlişki yoktu tabii ki. Sadece seks.

Ve altı yıl boyunca şekilde devam etti. Şimdiye kadar.

Heidi bana ulaşmak için yuvarlanmaya çalışıyor. Ama buna izin veremem. Ne kadar acı çektiğimi göreceksin.

Ben de onu durdurmak için gücümü kullandım. Onu diğer tarafa bakacak şekilde yan yatmaya zorladım. Sert muamelem karşısında şok olmuş bir soluk alsa ne olur? Kontrolün bende olmasından hoşlanıyor. Şefkatimi göstermek için boynunun arkasını öpüyorum. Tadı tatlıydı ve dilimin oyalanmasına izin verdim. Bu arada, meme uçlarının her birine kaba bir çimdik atıyorum.

İnliyor ve ben bu sese karşı gözlerimi kapatıyorum. Bunu yapmak yanlış geliyor. Bir kızla uğraşırken diğerini becermemeliyim. Daha da kötüsü Heidi'yi dışlamamalıyım. O beni önemsiyor. Aklımdan geçenleri duymak isteyeceğini içten içe biliyorum.

Eğer şu anda dursaydım -elimi bacaklarının arasından aşağı kaydırmasaydım- beni dinlemekten mutlu olurdu. Bana sarılır ve tüm doğru şeyleri söylerdi. Muhtemelen cazibe okulunda berbat ve yas tutanlara ne söyleneceğine dair bir ünite vardır.

Ama ben doğru olanı yapmıyorum. Kollarımı onun etrafında kilitliyorum, parmak uçlarımı amına daldırıyorum, kalçalarını elimin etrafında sıkana kadar ıslaklığını klitorisinin üzerinde kaydırıyorum. Boynunu emiyorum ve elim sırlı sıkılam olana kadar onu kızdırıyorum ve sikim o kadar sert ki dayanamıyorum.

Heidi ve ben yabancılarla yapamayacağın türden bir seks yapıyoruz. Ham, güven dolu ve özgür. Ona karşı gardımı gerçekten indirdim. Bunu şimdi anlıyorum.

Ve belki de bu bir hataydı. Bacağını kaldırıp sikimi hizaya getirdiğimde, aklımın başımdan gittiğini hissettim. Duygularımı kilit altında tutmak buraya kadarmış. Kırık bir çığlıkla, onun kaygan sıcaklığının içine itiyorum. Prezervatif yok. Bunu zaten konuşmuştuk, yani bu onun güvenini ihlal etmek değil. Hamileliğe karşı korunuyoruz ve daha yeni test yaptırdım.

Ama aklımı kaybetmeye karşı korunaklı değilim. Bu gece tamamen acıya ve kendime işkence etmeye odaklandım. Çok iyi hissettiriyor

Bir an hareketsiz durmak zorunda kalıyorum, saçlarına doğru inliyorum, kaslarımı onun küçük bedeninin etrafında sıkıyorum. Gözlerim sıcak ve tenim yanıyor.

Böylesine yoğun bir fiziksel hazzı yaşamayı hak etmiyorum. Hareket etmeye başladığımda kalbim kendini küçük parçalara ayırıyor. Heidi'yi demirden bir kucağa aldım. Çırpınıyor, tatlı vücudunu sikimin etrafında sıkıyor, kalçalarını sallıyor ya da sallamaya çalışıyor.

Ama her şey benim şartlarımda. Öyle olmak zorunda. Başka bir şey bu gece beni mahvedecek. Bu yüzden nefesimi yavaşlatıp onu yavaşça beceriyorum. İçine her girdiğimde inliyor. Pürüzsüz elleri benimkilere kilitlenmişti. Ona daha fazla dokunmam için yalvarıyorlar.

Gözlerimi kapatıyorum ve bu enfes ana tutunmaya çalışıyorum. Tüm duyularımı onun bedeninde boğmaya çalışırken ağzım Heidi'nin boynunun yan tarafını keşfediyor. Dişlerim boynu ile omzu arasındaki kas kordonunu buluyor. Yavaşça ısırıyorum ve Heidi inliyor.

Sonra inanılmaz derecede ıslanıyor ve kontrolüm kaymaya başlıyor. Onu daha aceleyle beceriyorum. Bir elimi amının üzerine kaydırıyorum ve minnettarlıkla hıçkırıyor, elime biniyor, horozumu ateşli itişlerle alıyor.

Genelde seks sırasında ağzımı açmam. Bu gece kelimeler kifayetsiz kalıyor. Sessizlikte, Heidi'nin derin, titreyen bir nefes aldığını duyuyorum. Sonra ağrıyan sikimin etrafında doruğa ulaşırken nefesi kesiliyor. her dalgalanmayı, her çırpınışı hissediyorum. Ve kaybediyorum. Kırık bir ses çıkarıyorum ve içine boşalıyorum, dudağımı ısırıyorum, inliyorum ve boşalmamla doldurduğum son kişinin bu dünyadan sonsuza dek kaybolduğunu hatırlamamaya çalışıyorum.

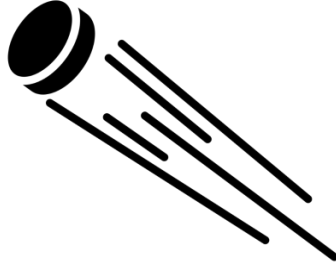
"Tanrım," diyor Heidi bir süre sonra çarşaflara doğru nefes alırken.

Hâlâ kendimi konuşturamıyorum. Ama onu nazikçe göğsüme yatırıyorum ve dudaklarından öpüyorum. Ellerim sevgiyle saçlarında geziniyor ve parmak uçlarım sırtını okşuyor.

Şu anda iki kişiyim. Biri kapalı ve sessiz, geçmiş yılların dehşetini atlatamıyor. Diğer ise şefkatli bir aşık, iyi bir erkek arkadaşın yapması gerektiği gibi sevgisine karşılık veriyor.

"İyi misin?" diye fısıldıyor, bana daha da yaklaşarak.

"Evet," diye yalan söylüyorum. "Tabii ki."

HEIDI

"HEIDI, YAVAŞLA," diyor kız kardeşim kulağıma. "Şu anda pek mantıklı ."

O haklı. Telefonda ona saçmalayıp duruyorum, çünkü her şey yanlış ve nasıl düzelterceğimi bilmiyorum.

"Doğru anlamış mıyım? Jason'ın çok fazla erkek arkadaş gibi davrandığını söylediniz. Sonra da *yeterince* erkek arkadaş gibi davranmadığını söyledin. Neden kafamın karıştığını anlıyor musun?"

"Ama bu doğru," diye tıslıyorum. "Beni tamamen mağara adamı gibi başladı ve ben bundan hoşlanmadım."

"Bu adil bir dövüş değildi," diyor kız kardeşim ve ben de onun tarafını tuttuğu için .

"İzledin mi?"

"Hockey Fights web sitesinde var," diyor.

"Gerçekten mi? Benim derecem ne?" diye sorduğumu duyuyorum. Elimde değil. Doğuştan rekabetçi bir yapım var.

"Yüzde elli beşin var!" diye bağırıyor. "Bu O'- Doul'un dövüşte aldığından daha iyi."

İnanılır gibi değil. "O zaman adil bir dövüştü. İstatistikler yalan söylemez."

"Elbette severler!" diye alay ediyor kız kardeşim. "Herkes mazlumlari sever.

Artı, o popo ..." Kıkırdıyor.

İnledim. "Tamam, balığı unut. Asıl sorun Jason'ın *üzgün* olması." Georgia ona organ nakli alıcılarından bahsettiğinden beri eskisi gibi değil. "Yemin ederim dört gündür gözlerimin içine bakmıyor." Seattle'dayız, yolculuğumuzun son ayağındayız. Ve Jason kendinde değil. İçten içe soğuk görünüyor. "Ona sorunun ne olduğunu sordum ama *hiçbir şey* söylemedi."

Kız kardeşim sempatik bir ses çıkarıyor. "Erkek egosu savunmasız olamaz. Bir şeylerle boğuşuyor ama bunu size söylemek onun doğasında yok."

Haklı olduğunu biliyorum. Ama yine de nefret ediyorum. "Ne yapmalıyım?"

"Sabır tek seçeneğiniz. Oh, ve seks. Belki onu daha iyi bir ruh haline sokabilirsin."

"Belki," diye fısıldıyorum. Son iki gecedir seyahat ekibiyle kalmak zorundaydım. Koç üst üste iki mağlubiyetten sonra çocuklara sokağa çıkma yasağı koydu. "Yarın Brooklyn'deki evimize gidiyoruz. Yarın akşam da Delilah Spark konseri var."

"Çok kıskandım!" Jana diyor ki. "Bir konserde hokeyci fıstıklarla ikinci sıra koltuklar mı? Seni zavallı şey."

Gerçi bilet bir servete mal oldu. "Önce bir somonla dövüşmeliyim."

"Ne?"

"Seattle'ın maskotu Sockeye Somonudur. Batı Yakası balıklarını gerçekten seviyor."

Kız kardeşim homurdanıyor. "Lütfen bana sonuncusu gibi olmayacağını söyle?"

"Sorun değil. Maskotla tanıştım bile. Yemin ederim, adamdan daha ağır basıyorum. Elli yaşında eski bir sirk palyaçosu. Her şey gidecek. Patlamış mısır sattığı bir pandomim gösterisi yapacağız ve benim bunu ödeyecek param yok."

"Tıpkı gerçek hayatındaki gibi!" Jenna neeyle
söylüyor. "Evet."

"Başını dik tut, Heidi Jo. Adamını biraz rahat bırak ve o somonun
kıçını tekmele."

"Yapacağım."

Birkaç saat sonra, her şey yolunda gider. Brooklyn, Seattle'ı 3-1 yendi. Jason bir gol attı. Ve ben iki buçuk dakikamı buzun üzerinde ayı kostümü giymiş bir şekilde somon balığından patlamış mısır çalıyormuş gibi yaparak geçiriyorum. Hiç mantıklı değil ama bir gözüm daha morarmadı, bu yüzden bunu bir galibiyet olarak sayıyorum.

Hızlıca duş alıyorum ve ardından ekipman odasında Jimbo ile birlikte hokey sopalarını koruyucu tüplerine yerleştiriyoer ve oyuncular soyunma odasında işlerini bitirmeden önce toplayabildiğimiz tüm ekipmanları topluyorum.

"Bu gece Silas'a konserden bahsedeceğiz, değil mi?" Boş Gatorade şişelerini taşıma kartonlarına istiflerken Jimbo soruyor. "O lecek."

"Evet! Destansı olacak." Uuşumuz yarın sabah. Sabah sekizde kalkıp dört buçukta ineceğiz. Brother Jimmy's Barbecue'de saat altı için yirmi kişilik rezervasyonum var ve konserin kapıları saat yedide açılacak. "Geliyorsun, değil mi?"

"Totes!" diyor Jimbo, ilk geçişte kaçırdığımız bir hokey sopasını kaparak. "Bayer dizi iyileşene kadar babasının evine gitti. O da biletini bana verdi."

"Güzel."

Jimbo yan odaya bakarak, "Duşlarda işleri bitti," dedi. "Havluları alalım. Sence Silas'a söylemek için bekle-

otele dönene kadar?"

"Daha iyi!" Ben de diyorum ki. "Yüzünü görmek istiyorum."

Soyunma odasını Brooklyn temizlememiz bir saat daha sürdü. Her şey kamyonu yüklendiğinde Jimbo ve ben bir taksi tutuyoruz. Otele doğru ilerlerken, bu yıl gördüğüm ilk kar taneleri temiz havada dans ediyor.

"Ona söylediğinde videoya çekeceğim," diyor Jimbo. "Bu anı ölümsüzleştirebiliriz."

"Anlaştık," diyorum ve telefonumu elime alıyorum. "Yola çıktığımızı bildirmek için Trevi'ye mesaj atıyorum. Haberi veren kişi olmak istiyor. Barda bir Delilah Spark şarkısı söyleyecek ve sonra biletleri teslim edecek."

"Güzel. Neden sende de bizim gibi bir Katt telefonu yok?" Jimbo soruyor.

"Katt'ın telefonuna imreniyorum ama ben takımın resmi bir çalışanı değilim."

"Sen değil misin?" Jimbo bağıyor. "Takım için yapılabilecek her işi yaptın. Neredeyse burayı sen yönetiyorsun."

"Dostum, Katt telefonunu alacağım ya da denerken öleceğim."

Taksi otelin önüne yanaştığında gülüyor. Ücreti ödüyorum, makbuzu cüzdanıma koyuyorum ve dışarı çıkıyorum. Trevi mesajıma cevap verdi: ***İçeride bardayız. Ama önce gelip beni gör. Bilmen gereken bir şey var.***

Hmm. Bu ses hoşuma gitmedi. Ama şimdi geldik ve Jimbo kapıyı benim için açar açmaz Trevi ve Jason'ın ellerinde kadehlerle omuz omuza durduklarını görüyorum. Aceleyle yanlarına gittim. "Hey çocuklar! Harika maçtı!" Parmak uçlarımda duruyorum ve Jason'ı çenesinden öpüyorum.

"Ceket giymen gerekmiyor mu?" diye soruyor. "Dışarı çok soğuk."

Geri çekildim, biraz afalladım. "Bir erkek hanımını böyle selamlamaz, ama bunu görmezden geleceğim, çünkü yerinde." Trevi'ye dönüyorum. "Vakit geldi mi? Şarkı söylemeye hazır mısınız?"

"Dostum." Elini omzuma koydu. "Konserle ilgili kötü haberler var."

"Ne?" Nefes nefese kaldım. "İptal edilemez! Her şeyi ."

"Kar yağacak," diyor Jason. "Gece yarısına kadar on beş santim, sabaha kadar da on iki santim."

Trevi, "Uçağımız zaten öğlene kadar rötat yaptı," diye ekliyor.

"Öğlen," diye nefes alıyorum. "Dört saat. Yani sekiz buçukta ineceğiz. Ama bir açılış gösterisi var, değil mi? Zaten sekiz ya da sekiz buçuğa kadar sahneye çıkmayabilir."

Trevi omzumu sıkarak, "Bagajlarımızı bırakmasak bile oraya varmamız bir saat sürer," diyor. "Üzgünüm dostum. Bunu başarmamızın imkânı yok."

"Ama..." Fizik kurallarını yeniden yazmaya çalışırken zihnim dönüyor. "*Mükemmeldi*. Belki de hava tahmini yanlıştır. Kar fırtınası insan gibidir. Ne kadar süreceğini ya da kaç santim yağacağını asla bilemezsin."

Bir metre çapındaki tüm hokey oyuncuları kahkahalara boğulur.

Trevi bana Katt telefonunu uzatıyor ve ikimiz de hava durumu uygulamasına bakıyoruz. "Aslında artırmışlar," diyor. "Şu anda on dört inç. Bu kar fırtınası asıldı."

"Ama *Kasım ayındayız*," diye feryat ediyorum.

Jason kolunu bana doluyor ve çenesini başıma koyuyor. Bu sessiz bir destek gösterisi ve bunu takdir ediyorum. Onun sıcaklığına yaslanıyorum ve sinirli bir şekilde iç çekiyorum. "Dünyadaki her şeyden nefret ediyorum," diye fısıldıyorum. "Her şey mükemmel olacaktı."

"Sorun nedir?" Silas önümdeki barın üzerine bir bira koyarak soruyor. "Bu senin için."

"Teşekkür ederim." Ağlayacak gibi hissediyorum. "Silas, doğum günün için bir plan yaptım. *Büyük* bir plan. Ve şimdi kar fırtınası bunu mahvetti."

Gözleri büyür ve bardaki diğer oyuncular sessizleşir. "Ne tür bir plan?"

Leo Trevi ceketinin cebine uzanır ve biletlerin saklandığı türden küçük bir zarf çıkarır. Sözsüzce Silas'a uzatır.

Silas zarfı açar ve içinden bir yığın bilet çıkarır. Üzerlerinde ne yazdığını görünce başı gerçekten de geriye gider. Ve yüzünde beklenmedik bir ifade belirir. Acı. Gördüğümün bu olduğundan eminim, ama sadece bir . Sonra boğuk bir kahkaha . "İkinci sıra." Başını sallıyor. "Beni kandırıyorsun."

"Denedim," diyorum yanaklarımdaki yaşları silerek. "*Hepimiz* denedik."

Silas çenesini kaldırır ve tüm ekibe bir bakış atar. "Gerçekten benimle bu konsere gelecek miydiniz?"

"Kesinlikle!" Trevi diyor ki. "Sadece senin için 'Make You Mine' şarkısını söylemeye çalıştım."

"Tanrım," diyor Silas başını sallayarak. "Görünüşe göre paçayı . Ucuz atlattınız çocuklar."

Herkes gülüyor.

"Bunları StubHub'a koyalım," diyor zarfı kaldırarak. "Ya da belki Georgia bunları kullanabilecek bir hayır kurumu bulabilir."

"Hey, bu iyi bir karar," diye onaylıyor Leo. "Ona sormamı ister misin?" "Kesinlikle." Silas zarfı Trevi'nin önüne bırakır, sanki bir sıcak patates. "Şimdi kimin bir içkiye daha ihtiyacı var?"

"Var," diyor Jason. "Tekila, değil mi? Artık erken kalkmamıza gerek yok. Heidi, bir shot ister misin? Eski günlerin hatırına?"

Ürperdim. "Hayır. Tekila ve ben arkadaş değiliz."

Gülümsüyor ama gözlerine ulaşmıyor. "Seninkini içeceğim o zaman."

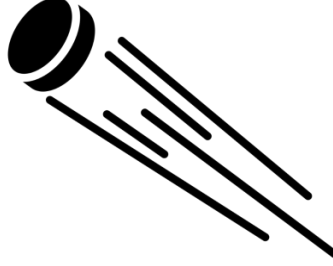
Silas, "Hadi biraz olalım," diyor. "İlk ben ısmarlayacağım." Gülümsemesi de kabataslak görünüyor.

Adamlarım bu gece pek iyi değiller. Benim de aklıma iyi fikirler gelmiyor. Bu yüzden bir kadeh şarap sipariş ediyorum ve ikisi için de endişelenmiyormuş gibi davranmaya çalışıyorum. "Buranın dart tahtası var mı?"

"Eğer varsa, onu bulacağız," diyor Silas acımasızca.

"İyi, çünkü içimden bir şeyler fırlatmak geliyor."

Ekip yine gülüyor. Ama ben yüzde yüz ciddiyim.

ASON

Turuncu konilerin arasından geçerek buzun ortasına bir disk fırlatıyorum. Antrenman sahası dünyada en sevdiğim yer. Tahtalardan yankılanan disk sesleri ve antrenmanlar arasındaki erkek seslerinin mırıltısıyla evimde gibiyim.

Heidi Buz Kızları üniformasıyla yanımdan kayarak geçiyor. "Hey!" diye sesleniyorum. "Öpücüğüm nerede?"

Başını çevirmiyor. Benden hızla uzaklaşırken kıvrıkcık saçları arkasından uçuşuyor. Bacakları o mikroskobik eteğin içinde milyonlarca mil uzunluğunda görünüyor. Ortalık o kadar sessizleşiyor ki bıçaklarının buza sürtünme sesini duyabiliyorum.

"Beni oraya getirtme!" Şakacı bir şekilde sesleniyorum. "Erkeğini bu şekilde karşılayamazsın."

Pateninin parmak ucunu buza yerleştiriyor ve zıplıyor. Havada o kadar hızlı dönüyor ki görebildiğim tek şey bir bulanıklık. Ve yere indiğinde, bıçağının buza sürtünmesi doğal olmayan bir şekilde gürültülü. Tökezliyor ve midem hemen bulanıyor.

Ama Heidi düşmüyor. Kendini toparlıyor ve tekrar hızlanıyor. Bir atlayış daha yapacak.

"Hey!" diye bağıyorum. Birdenbire atlamasını istemedim. "Heidi! Bebeğim!" Şimdi burada ikimizden başka kimse yok. Bağıyorum ama sesim duyulmuyor. Ses dalgalarının öldüğünü hissediyorum, bu yüzden daha da yüksek sesle bağıyorum. "HEIDI DUR."

Başını eğdi, şimdi bana doğru kayıyor. Nihayet. Mükemmel bir arka çaprazlama hareketi yapıyor ve sonra bana doğru dönüyor.

Kafasını kaldırdığında gözleri yoktu. Sadece bana bakan kanlı yuvalar var.

Islak bir nefesle yatakta doğruluyorum, dehşet verici görüntü hala gözümün önünde. Ter içindeyim ve daha fazla ses çıkarmamak için bir elimi ağzıma kapatmak zorunda kalıyorum.

Yüce İsa. Başka bir kötü rüya. Durmayacaklar. Peki bunun amacı neydi? O kadar kötüydü ki kendimi hasta ve şaşkın hissediyorum.

Brooklyn'deki evimde olmamın ve Heidi'nin yanımdaki yatakta huzur içinde yatıyor olmasının bir önemi yok gibi görünüyor. Adrenalinle doluyum. Nefesimi kontrol etmeye çalışırken kalbim çarpıyor.

Durum değerlendirmesi yaparken, gün ışımaya başladığını fark ettim. Saat 8:05'i gösteriyor. İçim rahatladı. Uykuya geri dönmek bile istemiyorum - eğer hastalıklı korku filmi rüyaları .

Heidi yuvarlanıyor. Gözleri irkilerek açılıyor ve beni rahatlatacak şekilde olması gerektiği gibi mavi ve mükemmeller. "İyi misin?"

"Evet," diyorum hemen.

"Kötü rüya mı?" Gözlerini kısarak bana bakıyor. "En kötüsü."

"Neydi o?"

Daha sonra bu ana dönüp bakacağım ve her şeyi mahvetmekten kendimi alıkoymak için bir şans daha olduğunu göreceğim. Ama akıllıca olanı yapmadım. "Son düdükten bir dakika önce pakı Dallas'a kaptırdım."

Heidi'nin bakışları benimkileri tutuyor. Bir elinin üzerinde kendini yukarı itiyor ve örtüler düşüyor, küçük saten bir gecelik ortaya çıkıyor. Bana nadir görülen bir yoğunlukla bakıyor.

Şimdi kendimden utanıyorum, bu yüzden bir elimle saçlarını topluyorum, avucumda ipeksiliğini hissediyorum. "Ne?" Talep ediyorum.

O mavi gözler kısıldı. "Böyle çıldırıyorsun ve Dallas savunması hakkında rüya gördüğünü düşünmemi mi istiyorsun?"

Üniversite mezunu olsun ya da olmasın, Heidi olabildiğince zeki. Ama ben yine de götlük yapıyorum. "Evet," diye ısrar ediyorum.

Bakışlarımız kilitlendi. Heidi beni saçmalıklarımın dolaylı arayıp aramayacağına karar vermeye çalışıyor. Dört gece üst üste bu rüyaları gördüm. Birinde, Lissa'ya çarpan arabadaydım. Ne olduğunu görmek için araçtan indiğimde, cesedi yolun kenarında yatıyordu.

Tam bir enkazım ve öyle olmayı nasıl bırakacağımı bilmiyorum.

Heidi kararını verdi. Beni azarlamak yerine dizlerinin üzerine kalkıyor ve arkamda pozisyon alıyor. Pürüzsüz ellerini boynumun arkasına koyuyor ve başparmağını orada bulduğu sertliğe sürtmeye başlıyor.

Minnettarlıkla aptal başımı eğiyorum. Rahatlamış halimi göremez. Bu konuda konuşmak istemiyorum ve onun da beni gerçekten istediğinden şüpheliyim. Heidi kendini toparlamış Jason Castro'dan etkileniyor. Kendimi bir çuval deli gibi hissettiğimi bilmesine gerek yok. Zihnimin vahşi görüntüler ve korkunç olasılıklarla dolu olduğunu.

Heidi'nin elleri omuzlarımdaki düğümlere giriyor. Yine de aramızda büyük bir uçurumun açıldığını hissediyorum. Donmuş bir adam olmaya geri döndüm ve ne yapacağımı bilmiyorum. "Bu harika hissettiriyor," diyorum, nankör bir piç olmamak için.

Cevap olarak, ağzını boynuma indiriyor ve beni hizaya getiren bir öpücük veriyor.

Beni tekrar öptüğünde tüylerim diken diken oluyor. Yumuşak dudakları boynumun arkasında bir çizgi çiziyor. Elleri çıplak göğsümde geziniyor, parmak uçları meme uçlarımdan izini sürüyor ve sonra karın kaslarımdan ortasına doğru ilerliyor.

Libidom her zaman gibi ona karşılık veriyor. Omzuma ağzı açık öpücükler bırakırken aletimin ağırlaşmaya başladığını hissediyorum. Dili tenimin tadına bakıyor ve elleri vücudumda geziniyor. Ben şanslı bir adamım. En şanslısı.

Bir şey hariç. Midemin çukurunda hâlâ asit var. O rüyaya verdiğim savaş ya da kaç tepkisi hâlâ derimin yüzeyinin hemen altında duruyor. Gözlerimi kırptığımda, gözlerim yanıyor.

Bedenim ateş ve şaşkınlık, şehvet ve pişmanlık içinde. Gerginlik göğsümü sıkıyor, sanki onun kolları yerine çelik zincirler varmış gibi. Çok sıkışmış durumdayım ve ne yapacağımı bilmiyorum. Eğer arkamı dönüp Heidi'yi yatağa itersem, kendimi seksin içinde kaybedebilirim.

Ben-

kendimi ona bağlayabilirim. Onu bir canavar gibi ele geçirebilirdim.

Bir yanımda bu boşalmayı arzuluyor. Onu uzun ve sert bir şekilde becermek istiyorum ve aynı zamanda gözyaşlarına boğulmak istiyorum. Bunlardan hangisinin gerçekleşeceği bile belirsiz. Ya da belki ikisi de.

Şu an *delirmiş* gibi hissediyorum. Ve kız arkadaşınla böyle sevişemezsin.

Heidi'nin elini yakalayıp, boxer şortuma olan yolculuğunu durduruyorum. Çünkü Heidi'yi her şeye karşı koruyacağım. Kendime karşı bile. "Buraya gel," diye mırıldanıyorum. Onu biraz çekiştiriyorum ve o da ipucunu alıp yanıma geliyor.

Oradan onu kucağıma çekiyorum ve kollarımı ona doluyorum. Çenemi omzuna koyuyorum ve burnumu saçlarına gömüyorum. Sarılmam, Titanik'ten kurtulan bir kazazededenin cankurtaran salına tutunması kadar sıkı.

Heidi de bunu kabulleniyor. Bir eliyle saçımı karıştırıyor. Yanağını göğsüme yaslayıp iç geçiriyor. Hepsinden iyisi, o yapmıyor

bir açıklama istemek. Sadece bana sarıldı.

Hep korktuğum şey buydu. Soğuk kalbim geri döndü. Ve acı çekecek tek kişi ben değilim.

"Kahve ve simit," diye mırıldanıyorum sonunda, nabzım nihayet yavaşladıktan sonra. "Dışarı çıkıp kahvaltı etmek ister misin?"

Cevap vermeden önce bir süre geçti. "Elbette."

Kalbim tekrar düştü. Hayal kırıklığını ve kafa karışıklığını duyabiliyorum. İşte bu yüzden beş yıldır kimseyle çıkmadım. İşte bu garipliğin sebebi bu. Heidi seks istiyor, ben de öyle. Ama aynı zamanda gerçek bir yakınlık da istiyor.

Bugün içimde yok.

Heidi, hafta sonu sabahı rahat bir seks için fazla yaşlı olmayan bir erkek olmak istememe neden oluyor. Ama bugün o adam değilim ve bunu açıklayacak kelime bulamıyorum. Çünkü ben de bunu gerçekten anlamıyorum. Ne tür bir salak sırf kötü bir rüya gördü seksi geri çevirir?

One Girl Cookies'de işler benim için düzeliyor. Yeni başlayanlar için kahve mucizevi bir ilaç. Bize iki dev cappuccino ve yaptıkları her şeyden birer tane alıyorum - kiş, kek, kruvasan. Her ikramı ikiye bölüp paylaşıyoruz.

Unlu mamullerin kokusu ve kahve dükkânının gürültüsü beni sakinleştiriyor. Kahve fincanlarının şingirtisi ve süt köpürtücünün sesinden delirmek daha zor. Bütün konuşmayı Heidi yapıyor. Bana Buz Kızlar'la geçirdiği zamanı bitirmek için yaptığı cesur planı anlatıyor.

"Dans takımı için seçmelere katılacağım. Ve dansçılar için koyduğu tüm kuralları kaydedeceğim - 10 kilo alırsam beni kovacağını ve oyuncularla arkadaşlık etmeme izin verilmediğini."

Kahvemde boğuluyorum. "Seni küçük kural bozucu!"

Gülümsüyor. "Biliyorum! Sanki kiminle birlikte olduğum onu ilgilendirirmiş gibi. Rebecca sözleşmesini feshettiğinde yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum. Çok kızacak."

Bu ayıltıcı bir düşünce. "Tatlım, Rebecca onu bıraktıktan sonra adama yaklaşmaman gerektiğini düşünüyorum. Eğer kızgınsa, seni onun yanında istemiyorum."

Heidi kızgın bir ses çıkarır. "Az önce söylediklerini bir düşün. Onunla konuşmamı yasaklayamazsın, tıpkı onun da seninle konuşmamı yasaklayamayacağı gibi! Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?"

Hay aksi. Bunu gerçekten farklı bir şekilde ifade etmeliydim. "İyi bir noktaya değindin," diyorum hemen. "Ama en azından yalnızken kendini öfkeli bir adamın yoluna atmamanı saygıyla tavsiye ederim."

Heidi kahve fincanının kenarından bana bakıyor. "Beni kızdırdığın tek zaman bana bir yetişkin gibi davranmadığın zamanlar."

Ah. Bu hafta yaptığım diğer delice şeylerin sorumluluğundan kurtulduğumu bilmek güzel. "Özür dilerim, tatlım. Eğer bir yetişkin olmasaydın seni bu kadar sevmezdim."

Bu bana küçük bir gülümseme kazandırdı. Telefonu ötüyor. Heidi telefonu eline aldı ve gözlerini kısarak ekrana baktı. "Kız kardeşim arıyor. Muhtemelen onunla konuşmalıyım."

"Aslında, sokağın aşağısında bir işim var. Evde buluşalım mı?"

"Elbette," diyor . "Kız kardeşimi aramadan önce Silas için bir kek alacağım. Onun için endişeleniyorum."

İçgüdüsel olarak "O iyi," diyorum. Bazen bir adamın kafasındaki şeytanları kovmak için birkaç kötü hayat seçimi yapması gerekir. Seattle'da kar altında kaldığımız geçen geceyi hatırlıyor musun? Silas da ben de kafayı bulmuştuk. Ve bardaki hemen hemen herkesi şaşırtacak şekilde, Silas bir hokey hayranı kızını aldı ve onu üst kata çıkardı.

Silas asla hayranlarına vurmaz. Ama bu, canı isterse dulce gerektiği anlamına gelmez.

"Yine de," diyor boş tabaklarımızı dizerken. "Ona bir pasta getireceğim."

Tabakları elinden alıyorum. "Sen dünyanın en iyi kızıydın. Bunları ben aldım. Git kek al ve kız kardeşini ara."

Bana aslında hak etmediğim minnettar bir gülümseme veriyor ve çantasını alıyor. "On beş dakika sonra görüşürüz."

Kafeden çıktığımda doğruca köşedeki çiçekçiye gidiyorum. Tezgâhın arkasında yine aynı asık suratlı kadın var. "Dönmüşsün," diyor. "Bu her şeyin yolunda gittiği anlamına mı geliyor?"

"Ah," diyorum aptalca. Ama soru beni hazırlıksız yakaladı. "En iyi zamanlardı, en kötü zamanlardı."

Kıkırdıyor ama şaka yapmıyorum. Heidi harika biri. Ona planladığımdan çok daha fazla değer veriyorum. Ama kendi dramımı nasıl yöneteceğimi bilmiyorum. Ve onu da kendimle birlikte dibe çekmek istemediğimden eminim.

"Sayfa dört, sanırım." Kitabını çevirerek açtı. "Buradaki boş yere kavga etmek için." Çok renkli bir aranjmana dokunuyor. "Bu uyuyor mu?"

"Tam olarak değil. Ne tür bir çiçek -kendi aptal kafamın içinde sıkışıp kaldığım için özür dilerim- der?"

"Hmm." Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Biraz ve sarmaşık yapacağım. Harika görünecek."

"Teşekkür ." Kredi kartımı tezgâhın üzerine bırakıyorum.

"Ama bu işe yaramayacak," diye ekliyor.

"Ne? Sen çiçekli ifadelerin ustasıydın. Duvarda öyle yazıyor!" İşaret ediyorum.

"Öyleyim," diye kabul ediyor. "Ama zeki bir adama benziyorsun. Ya da en azından tanıdığım en aptal kişi değil. Yani muhtemelen zaten biliyorsun

"Bağırsaklarını dökmek seni rahatsız eden şey için tek çözümdür."

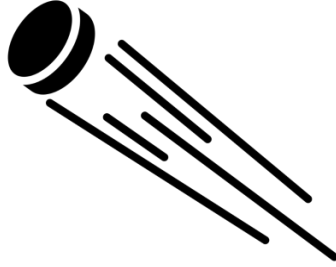
Birdenbire lanet çiçekleri bile istememeye başladım. Sadece bir şeyi yumruklamak istiyorum. Çünkü içimi dökmek için ağzımı açarsam, karanlıktan başka bir şey çıkmayacak. Bunun ne faydası var?

Akıllıca bir hareketle kredi kartımı alıp soğutucuya doğru yürürken ben burada boş boş duruyorum. "Her şey sana bağlı," diyor, muhteşem bir kırmızı gelincik saksısını koparıyor ve çalışma alanına doğru dönüyor. "Bir dahaki sefere dükkânıma geldiğinde yine birinci sayfa olabilirsin. Ya da on üçüncü sayfa."

Haklı olmasından nefret ediyorum.

Beş dakika sonra sessizlik içinde fişi imzalıyorum. Söz verdiği gibi çiçekler çok güzeldi. "Teşekkürler," diye homurdanarak onları alıyorum.

"Bir değil," diyor neşeyle. "Ne zaman istersen gel." Gelip gelmeyeceğimi merak ediyorum.

HEIDI

Soyunma odasının , herkesten önce patenlerimi bağlamak için acele ediyorum. Ellerim titreyerek Re- becca'nın bana verdiği mikrofonu telefonuma takıyorum ve kayda ayarlıyorum.

İşte bu kadar. Randy Cavanaugh'günahlarını kaydedeceğim ve kaderini sonsuza dek düzelteceğim.

Bu sadece bir antrenman, oyun değil. Ama diğer tüm kızlar hâlâ makyajlarını düzeltiyor. Telefonumu Jason'dan ödünç aldığım Brooklyn sweatshirt'ünün içine sokuyorum - geniş olduğu için telefon cepte görünmüyor - ve sıkışık soyunma odasından aceleyle çıkıp koridordan aşağı iniyorum.

Randy Cavanaugh stadyum kapısının hemen dışında sigara içiyor. Onunla konuşmak için dışarı çıktığımda kendimi James Bond gibi hissediyorum. "İşte buradasın," diyorum nefes nefese bir sesle. "Dans takımı seçmelerim hakkında konuşmamızın zamanı geldi."

Yağlı burnundan duman üflüyor ve ben dehşetimin içinden gülümsemeye çalışıyorum.

"Sen iyi bir patencisin, Heidi. Henüz seni kovmak zorunda kalmadım. Ama dans edebilen milyonlarca kızım var. Seçmeler bahara kadar yok."

"Bana bir şans ver," diye yalvarıyorum.

"Özel muamele istiyorsun, ha? Dünyanın ayaklarının altına serilmesi gerektiğini düşünen bir kıza benziyorsun."

"Belki de ben o tür kıyım," diye kabul ediyorum, konuşmayı sürdürmeye çalışarak. "Çok şey beklemezsem, o zaman nasıl elde edeceğim?"

Kanser çubuğundan bir nefes daha çekmeden önce gözlerini deviriyor. Görünüşe göre inisiyatif gösteren kızlardan etkilenmiyor. Ama Cavanaugh hakkında bunu zaten biliyorum. O itip kakabileceği kızları sever. Asla bir istek listesi yapmayanları. Bir liste yapmaları *gerektiğini* bile bilmeyen ve büyük hayaller kurmaya devam eden kızları istiyor.

Bundan sonra eve gideceğim ve benimkine bir düzine şey ekleyeceğim. Sadece terapi için.

"Belki de dans takımına harika bir katkı olursun," diyor son olarak. "Beni ikna etmeyi sana bırakıyorum."

İşte başlıyoruz! "Peki bunu nasıl yapacağım?" Ona en masum yüzümü gösteriyorum.

"Bunu sizin hayal gücünüze bırakıyorum. İşte özel numaram." Kot pantolonunun cebinden bir kart çıkardı. "Buluşup konuşmak istersen, bu gece gelebilirsin."

"Ne hakkında konuşacağız?" Deniyorum. "Beni dans ederken görmelisin, belki."

Sigarayı yere atıyor ve onun hakkındaki iyi izlenimimi pekiştiriyor. "Evet, tamam. Seksi bir şeyler giy."

"Ne gibi?" Sadece gerçekten kaba bir şey söylemesini istiyorum. "Bak, ben A almak için çalışıyorum. Bana ne gerektiğini söyle."

Sanki ne kadarını söylemek istediğine karar vermeye çalışıyormuş gibi beni ölçüp biçiyor. Tüylerim diken diken oldu ve umarım hissettiğim kadar ürkmüş görünmüyordumdur.

"Bak. Dans takımı için biçilmiş kaftan mısın bilmiyorum. En sevdiğim seçmeler kıyafetsiz olanlardır. Eğer düşünürsen beni ara.

isteyebilirsin."

"Tamam," diyorum çabucak. Şimdi bir gülümsemeyle savaşıyorum. Korkunç bir oyuncu olabilirim ama bu savaşı az önce kazandım.

"Şimdi içeri gir," diyor. "Hadi biraz buz temizleyelim." Beni geçip arka kapıyı açıyor ve içeride kayboluyor.

Antrenmandan sonra telefonumda Rebecca'dan gelen bir sesli mesaj buluyorum. "Sana söylemem gereken bir şey var" diyor.

Bu kulağa biraz uğursuz geliyor. Öte yandan benim de ona söyleyecek bir şeyim var! Randy Cavanaugh verilerimi paylaşmak için stadyumdan Bruisers'ın merkez binasına koşuyorum. Güvensiz çalışma koşullarını belgelemek için yedi farklı sıcaklık ölçümüm var. Ve Randy'yi seks isterken kaydettim. Buz gibi kaldırımda ceketleri olmadan duran kızların fotoğraflarını çektim ve Randy'nin soyunma odasında bize söylediği iğrenç şeylerin bir listesi var.

Hepsini belgeledim. Ve sahibini hepsini paylaşmak için sabırsızlanıyorum.

Ne yazık ki bir basın toplantısı bitmek üzereydi, bu yüzden bina yabancılarla doluydu. Bugünün Bayer'in emekliliğini resmen açıkladığı gün olduğunu unutmuşum. Rebecca'nın işi olabilir ama kontrol etmem gerek.

Rebecca'nın dış ofisteki eski masasının önünde kayarak duruyorum, geçici görevli hâlâ orada oturuyor. Aynı kız. Birkaç ayrıntı değişmiş olsa da. Masasının üzerindeki çerçeveli kedi fotoğrafını ve arkasındaki çıkıntıda duran Brooklyn oyuncak ayısını fark ettiğimde içimde bir tiksinti uyanıyor.

Geçici bu alanı kendine ait yapıyor! Benim bölgeme giriyor. "Merhaba," diyorum, her ne kadar sesim asık suratlı çıksa da. "Becca

Orada mı?" Başparmağımı ofis kapısına doğru salladım. "Şans yok," diyor kız neşeli bir gülümsemeyle.

Onu tokatlamak için mantıksız bir dürtü hissediyorum. Son zamanlarda neyim var benim? Önce balık, şimdi de bu.

"Bakalım onu bulabilecek miyim, Heidi Jo."

Adımı bile biliyor ve bu beni daha da üzüyor. O masada oturup herkesin adını ezberleyen ben olmalıydım! Bu konuda da iyiyimdir!

Sonra içimden biraz ölüyorum. Çünkü geçici kadın Rebecca'yı çağırmak için telefonunu açtı. *Ve bu bir Katt telefonu.* Sadece organizasyonun daimi üyelerinde var. Geçici artık geçici değil.

Keder ve öfkeyle doluyum.

Topuklarımın üzerinde dönerek, geçici kadını arkamda bırakarak uzaklaşıyorum. "Heidi Jo!" diye sesleniyor genç kadın.

Onu görmezden geliyorum. Becca'yı bulmalıyım. Çok geç oldu ama davamı savunacağım. Annem her zaman öfke anında vaaz vermememi söylerdi ama yine de yapacağım.

Ya da ben deneyeceğim. Ama Rebecca koridorun sonundaki basın odasında değil. Ben de kafamı sıradaki tüm ofislere soktum. Seyahat departmanında değil. Pazarlamada da değil.

Son baktığım yer tanıtım. Kafamı Georgia'nın kısmen açık olan kapısından uzatıyorum ve orada, Georgia'nın masasının yanında duran bir kadın görüyorum. Becca değil, ama...

İki kez baktım. Bu Miranda Wager, gazeteci. Telefonu elinde yanıyor. Ve yalnızdı.

"Burada ne yapıyorsun?" Ağzımdan kaçırdım.

"Georgia'yı arıyorum," diyor hemen. "Gelecek haftaki hayır etkinliği hakkında bir sorum var."

Tüylerim diken diken oluyor, çünkü yalan söylediğini biliyorum. , önümüzdeki hafta bir hayır etkinliği yok. Takım

Minnesota ve Ottawa'ya seyahat ediyor. Ve Miranda burnunu sokmasaydı masaya bu kadar yakın durmazdı. "Sen," dedim sert bir sesle, "masasındaki kâğıtları okuyordun!"

Gazetecinin dudağı kıvrılır. "Saçmalama! Buraya senden bir saniye önce geldim. Hiçbir şey okumadım! Ona mesaj bırakmak için yapışkanlı bir not arıyordum."

Açıklama beni bir anlığına yavaşlattı. Neredeyse mantıklı geliyor ama örümcek hislerim hâlâ deli gibi pır pır ediyor. Georgia'nın görünmesini umarak koridora bakıyorum. Şansım yok.

Miranda'nın gözleri kısılıyor ve masadan uzaklaşarak telefonunu cebine atıyor. "Benim hakkımda ne düşünüyorsan düşünmeye devam et. Saklayacak bir şeyim yok. Jason Castro ile çok gizli bir ilişkisi olan *ben* değilim."

"Ne?" Bağıriyorum. Ama sonra yaltaklandım. Çünkü Jason ve ben kesinlikle bir şeyler yaşıyoruz. Aramızdaki şey şu anda kafamı karıştırıyor olsa bile. Ama bu Miranda Wager'ın seviyesine inmek için bir sebep değil. Yalan söylemeyeceğim. "Çok gizli değil," diye itiraf ediyorum. "Bir şey yaşıyoruz."

"Bir şey mi? Bugünlerde çocuklar buna böyle mi diyor?" Gözleri parlıyor. "Yani babam biliyor mu? Baban nasıl bu arada?"

"Evet, biliyor." Ben de Miranda Wager'ın *gerçek* bir gazeteci olduğunu sanıyordum. "Dediğim gibi, saklayacak bir şeyim yok. Bir hırsız gibi gizlice dolaşmama gerek yok." *Tıpkı senin gibi*. Söylenmemiş kelimeler aramızdaki havada asılı kaldı.

Miranda'nın gözleri beni kandıramadığını anlayınca öfkeyle kısıldı. Daha önce hiç kedi dövüşü yapmamıştım ama bugün o gün olabilir. Zaten iki metrelik bir balıkla dövüşmüştüm, o yüzden bu çocuk oyuncağı olmalı.

"bir şeyiniz yoksa," diye tısladı Miranda, "belki bir açıklama yapmak istersiniz?"

"Ne hakkında? Jason ve ben mi? Bu haber değil. Kimsenin umurunda değil." "Kimsenin mi?" Bana şeytani bir sırıtışla bakıyor. "Jason'la çıkmak hakkında ne düşünüyorsun?"

ligin tek Hispanik oyuncusu mu?"

Göz kırpıyorum. "Öyle mi?" Bu doğru olamaz. Ve ne kadar saçma bir soru! "I..." Onu nasıl kapatırsınız? "Bu bir sorun değil! O sadece Jason. Oturup babasının mirasını tartışmıyoruz. Bunu neden soruyorsun ki?"

"Hayır mı?" Kendini beğenmiş küçük bir gülümsemeyle etrafımda dolaşıyor. "Aleti ne renk?"

Resmen öfkeden nefesim kesildi. Jason Miranda konusunda haklıydı. O korkunç bir insan ve gülünç biri. "Gökkuşağı rengine!" Çığlık atıyorum. "Ve bana İspanyolca şarkı söylüyor! Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Gülüyor. "Aslında öyleydim. Sonra, Hokey Barbie."

Miranda yarı açık kapıdan sıvışıyor, bana öfke ve topuklarının koridorda çıkardığı sestten başka bir şey bırakmıyor.

Az önce oyuna geldim. Beni konudan saptırdı! Konuyu Georgia'nın ofisini gözetlemekten. Jason'ın penisine çevirdi.

Zihnim dönüyor. Burada ne arıyordu ki zaten? Öfkeden elim ayağım titreyerek masaya yaklaştım.

Üç dakika önce onu bulduğum yerde. Etrafa olabildiğince hızlı bakıyorum ama Georgia'nın ofisi tam bir felaket. Masasının üzerinde her türlü hokey hatırasıyla dolu raflar var. Babamın ve diğer bazı oyuncuların üç yıl önce Brooklyn'deki kurdele kesme töreninde çekilmiş bir fotoğrafı bile var.

Fotoğraflar bilinçaltımda bir şeyleri tetikliyor. İçeri girdiğimde Miranda telefonunu tutuyordu ve ekranı yanıyordu. Sonra onu gözden uzak bir yere sakladı. Belki o da bir fotoğraf çekmiştir? Neyin fotoğrafını?

Georgia'nın masasına baktığımda bir şok yaşıyorum. Kurutma kağıdının üzerinde eski bir gazete kupürünün çıktıısı var. *Trajedi*

son sınıfları vuruyor. Hokey takımı kurbanın cenazesi için para topluyor. Jason yandaki fotoğraftan bana bakıyor. Kolunu güzel, gülümseyen bir kıza dolamış. Melissa Skinner gelecek ay on dokuz yaşına basacaktı, diye yazıyor üzücü başlıkta.

Jason'ın gülümsemesi. Beni gerçekten yakalayan bu. Çok açık ve mutlu. Dünyada hiçbir şeyi umursamayan bir çocuğun gülümsemesi. Tekrar böyle gülümsemesini istiyorum. Hem de çok. Boğazımın arkası yanıyor ve gözlerim ısınıyor.

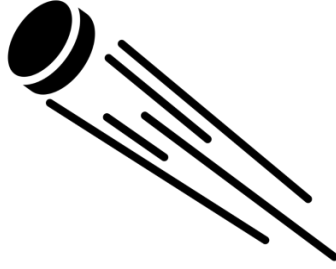
Kupürün yanında Georgia'nın karaladığı bir not defteri var: *Minneapolis Organ Bağış Merkezi, 2:30 fotoğrafları için saat 14:00'te varış.* Listede bir fotoğrafçı ve bazı telefon numaraları var.

Toplantı! Jason bana çoktan planlandığını söylemedi. Kalbim düştü. Olup olmadığını sordum, o da konuyu değiştirdi.

Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım. Jason bu buluşmayı bilmemi istemedi. Ama şimdi Miranda Wager detayları biliyor. Tam burada durmuş ve Georgia'nın masasının fotoğrafını çekmiş. Güven fonum üzerine bahse girerim.

Şimdi de Jason'ın hayatının bu acı dolu kısmı hakkında bir hikaye yazacak. Bu çok zalimce. Bunu yapmasına izin vermeyeceğim. Ve onu durdurmak için fazla zaman yok.

Georgia'nın ofisinden uçarak çıktım ve koridorda merdivenlere doğru koştum.

ASON

"ÖĞLE YEMEĞİNDE NE YIYECEĞİZ?" Yarım düzine insan lobiye doğru ilerlerken Silas soruyor.

"Pizza dışında herhangi bir şey" diye öneriyorum.

"Biraz pizza düşünüyordum," diye itiraf ediyor Silas.

"*Her zaman* pizza hakkında düşünüyorsun."

"Çinlilere ne dersin?" Trevi sokak kapısını açarak karşı çıkıyor.

"Georgia bizimle gelmek istiyor ve Çin yemeği için her zaman hazırdır."

Silas itiraz edemedi hemen, "Kulağa geliyor," diyorum.

"Heidi de geliyor mu?" Trevi soruyor. "Bu kadar hızlı nereye gidiyor?"

Tam ne demek istediğini soracaktım ki kapıdan çıkarken onu fark ettim. Heidi kaldırımdan aşağı uçuyor ve nedenini bilmiyorum. Caddeye baktığımda, elleri havada taksi çağırmaya çalışan başka bir kadın görüyorum.

Sonraki birkaç saniye ağır çekimde gerçekleşiyor gibi. Bir Yel alçak Taksi'nin ücreti almak için York'tan yasadışı bir sola dönüş yaptığını görüyorum. Hızla dönüyor. Ve Heidi'nin kadını yakalamak istercesine aniden kaldırımdan atladığını görüyorum.

Taksi zamanında durmaya çalışırken kulakları sağır eden bir fren gıcırtısı duyuluyor. Heidi vücudunun yönünü değiştirmeye çalışarak yalpalarken safra yükseliyor. Ama momentum onun caddeye doğru devrilmesine neden oluyor.

Aşağı iniyor. Sessiz bir haykırıyla ağzım açık kalıyor, çünkü ağzımdan hiçbir şey çıkmıyor.

—

HEIDI

"Bu da neydi böyle?" Miranda çığlık atıyor. "Delirdin mi sen?"

Her şey gürültülü - taksinin frenleri, taksinin yanında duran ve anlamadığım bir dilde bana küfreden taksi şoförü. Sanırım kaldırımdan bana bağırان oyuncuları var.

Nefes nefese ve bir halde kendimi asfalttan kaldırıyorum. Derime yapışmış küçük kir parçaları var. "Hikâyeyi yazma," diye mırıldanıyorum. "Bana telefonunu ver."

"Sen küçük çılgın bir kaltaksın," diyor Miranda. "Ölmek istiyor olsan bile bana ne yazacağımı söyleyemezsin."

"Mahremiyetinin bu şekilde ihlal edilmesini hak etmiyor!" Titreyen omurgamı dikleştirdim ve gözlerinin içine baktım.

Miranda geri adım atıyor, taksinin kapısını açıyor ve kendisiyle benim aramda konumlandırarak hissettiğim kadar dengesiz göründüğümü kanıtlıyor. "Onu koruyamazsın Heidi. En- tire ligine karşı güvene dayalı bir sorumluluğu var. Finansal sağduyu bir iş gerekliliğidir. Şimdi sokaktan çekil, seni aptal." Taksiye biniyor ve kapıyı çarpıyor.

Miranda'nın az önce söylediği tek bir kelime bile mantıklı gelmiyor. Bunları kafamda tekrar canlandırmaya çalışıyordum ki, iki güçlü kol beni bedenen sokaktan kaldırıp kaldırıma bıraktı.

"Bu da neydi böyle?" diye soruyor Ja- son'a ait olamayacak kadar öfkeli bir ses. Ama öyle. Arkamı döndüğümde orada duruyor, yumrukları sıkılı, gözleri parlıyor. Patlamak üzere olan bir bomba gibi görünüyor.

"I..." Sertçe yutkunuyorum. "Senin işine burnunu sokuyordu. Fotoğraf çekiyordu sanırım. Telefonunu görmek istedim."

"Yani *hareket halindeki bir arabanın önüne mi* atlıyorsun?" diye bağıyor. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Hiç *kimseyi* onun şu anki kadar kızgın görmemiştim. "Ne oluyor lan?"

"Özür dilerim," diyorum hemen. Çünkü yanındaki park Audi'yi kaldırıp yolun karşısına fırlatacakmış gibi görünen birine söylenecek söz budur.

"*Üzgünsün*," diye hırlıyor. "Eğer o taksinin fren balataları olduğundan daha kötü durumda olsaydı daha da üzgün olurdun."

"Sakin ol!" Gıcırdıyorum. Zaten titriyorum. Erkek arkadaşımın takımın önünde bana bağırmasına ihtiyacım yok.

Leo Trevi bir yerden konuşuyor. "Nefes al, Ja- oğlum. Geçti artık."

değil. Hiçbir şey yolunda değil. Jason'ın boynunda şişkin bir damar var. "Seni korkutmak istememiştim," demeye çalışıyorum. "Bazı kötü anıların olduğunu biliyorum..." Beynim nihayet durumu kavlıyor ama kendimi ifade etmeye çalışırken boğazımda kocaman bir yumru oluşuyor. "O toplantıya evet dediğini biliyorum. Ama bana bundan bahsetmedin."

"Ne olmuş yani?" diye tersliyor. "Konuyu değiştirme."

"Değilim," diye ısrar ediyorum. ". Özür dilerim. Ama acısını benden çıkarıyorsun."

"Saçmalık!"

"Hayır, öylesin." Bu, yolda yürümek için iyi bir konuşma değil ama bana başka seçenek bırakmıyor. "Biz tanımı olmayan bir şeyiz, değil mi? Önceden umursamıyordum. Ama artık biliyorum. Çünkü görünüşe göre bir şey, bana ne zaman ne yapacağımı söyleyeceğin türden bir ilişki değil.

üzgünsün. Bir şey, sadece tahmin etmeme izin verildiği anlamına gelir ve sizi beklemeye ve kötü hissetmemeye çalışırım."

"Konunun çok dışındasın." Gözleri gök gürültüsüyle dolu.

"Değilim," diye ısrar ediyorum. "Ve az önce Miranda'nın senin hakkında yazmasını engellemeye çalışıyordum. Çünkü biri bunu yapmak zorunda. Bir şey değil. Berbat durumda olsan ve bunu kabul etmesen bile seni önemsiyorum."

"Bu saçmalık."

"Öyle mi? Bana o toplantıdan hiç bahsedecek miydin? Umursamayacağımı mı sandın?"

Omuz silkiyor. Tek anladığım bu. Omuz silkiyor. Bu umursamayan bir adamın hareketi. Yani duvardaki el yazısını okumamın zamanı geldi. O hâlâ Juliet'ine aşık üzgün bir Romeo. Ve hiçbir dilek bu düğümü çözemeyecek.

"Şey," diye boğuluyorum. "Sanırım 'şeyimizin' sınırlarını bulduk."

"Sanırım yaptık," diye kabul ediyor.

Kelimeler içimi kesen zalim bir bıçak gibi. Ama soğukta duruyorum ve Bruiser'ların yarısı bana sempatiyle bakıyor. "Anlıyorum," diyorum sertçe. "Bildiğim iyi oldu. Sanırım biraz yalnız kalmaya ihtiyacın var. Yanılıyorsam düzelt beni."

"Bana uyar," diye .

"Castro, seni aptal," diye fısıldıyor Silas birkaç metre .

Gözlerim yanıyor ve boğazım kaşınıyor. Yine de ağlayan biri değilim. Burnumdan derin bir nefes alıyorum ve çenemi kaldırıyorum. Sırtımı Jason'a ve orada dikilip bana aval aval bakan dört beş takım arkadaşşıma dönüyorum.

Georgia bana ve gruba doğru koşuyor. "Yemeğe mi gidiyoruz? Bir şey mi oldu?"

Neden evet öyle oldu. Kalbim tam burada, York'un köşesindeki Hudson Caddesi'nde parçalandı.

Bir süre kimse bir şey söylemedi. Sonra Georgianın kocası Leo konuşur. "Jason'ı sürükleyip gerekecek. Belki de Heidi'yle öğle yemeğini biz olmadan yemelisiniz."

Georgia göz kırpmıyor. "Um, tamam mı?"

"Yine de seninle konuşmam gerek," diyorum sesimi bularak. "Ofisinde bir olay oldu."

Gözleri büyüdü. "Hadi gidelim. Tam yerini biliyorum." Kolunu benimkine doladı ve beni yavaşça kaldırımdan aşağı indirdi.

Georgia çok zeki bir kadın. Muhtemelen bir dahi. "Mensa'ya başvurmalısın," diyorum, bir başkası çıplak ayaklarıma losyon sürerken masaj koltuğunda arkama yaslanıyorum. Beni bir şey varsa o da pedikürdür.

Yanımdaki sandalyeden gülümsüyor. "Yardım etmekten mutluluk duyarım. Becca ve ben ofise ara vermek istediğimizde öğle arasında pedikür yaptırıyoruz. Açıkçası hiçbir erkek buraya gelmiyor. Özgürce konuşabileceğimizi hissettiğimiz tek yer burası."

"Rahatça konuşmak istediğimden emin değilim," diye homurdandım. "Söyleyecek güzel bir şeyim yok."

"Hanımlar!" Rebecca'nın bize doğru aceleyle geldiğini görmek için başımı kaldırdım. "Ne kaçırdım?" Ceketini son pedikür sandalyesine fırlatıyor.

"Heidi ofisimi gözetleyen bir gazeteciyi kovaladı. Sonra da U dönüşü yapan bir taksiyle kıl payı kurtulduk," diyor Georgia. "Zavallı Jason araba kazası travma sonrası stres bozukluğu yaşıyor ve kendini kaybetti. Çocuklar onu sakinleştirmek için sürükleyerek götürdüler. Umarım içki içmemişlerdir çünkü bugün oyun gecesi."

Rebecca göz kırpmıyor. "Ne kadar yakın bir arama?"

"*O kadar* yakın değil," diyorum. "Yine de muhtemelen kötü görünüyordu. Ve kafasının içinde olup biten her şeye sempati duyuyorum. Ama benimle *konuşmuyor*." Onun yerine, arkadaşlarının önünde beni serbest bıraktı.

Bu çok acıttı.

"Erkekler," diyor Georgia başını sallayarak. "Leo bir paylaşımcı değil, e-ther. Kardeşlik kuralları duygularınızı ifade etmemeniz gerektiğini söyler."

"Hepsi kötü değil," diye araya giriyor Becca. "Nate paylaşma konusunda oldukça iyi."

"Gerçekten mi?" Georgia bir oje şişesini sallayarak "Gerçekten mi?" diyor. "O adamın seni sevdiğini söylemesi beş *yılını* aldı."

"İyi," diyor ve ben gülümsüyorum. "Ama artık bu işte iyi."

"Yani eğitilebilirler," diye katılıyor Georgia. "Ama onlara karşı katı olmalısınız."

Bu fikri denedim ve haklı olduğundan emin değilim. Jason ya beni seviyor ve yas tutmak için alana ihtiyacı var ya da beni hiç sevmiyor. Her iki durumda da, ihtiyacı olsa bile kendisini paylaşmasını sağlayamam. Bu sabah bana çok güzel çiçekler aldı. Onun yerine iki dakikalık gerçek bir konuşmayı tercih ederdim.

"Jason çok şey yaşadı," diyor Becca. "Hâlâ *Romeo ve Juliet*'in her kelimesini ezbere okuyabiliyor. Sarhoş olduğu bir gece bana unutmamak için her yıl tekrar okuduğunu söyledi. Onunla olan son bağı bu."

Ahh. Hâlâ yas tutan bir adamı çok fazla önemsiyorum. Bu vücudun suçu değil ama yine de acıtıyor.

"İlk kez biriyle çıkıyor," diyor Georgia dikkatle. "Uzun bir yoldan geldi."

"Biliyorum," diye itiraf ediyorum. "Ama belki de gelebileceği yere kadar gelmiştir." Benimle yüksek sesle aynı fikirde olmayacak kadar kibarlar. Onun yerine Becca yanımdan uzanıp Geor-'un elindeki oje şişesini aldı.

Gia'nın elini. "*Yine mi pembe?*"

Georgia onu geri alır. "Pembeyi severim. Biri üzerinde deney yapmak istiyorsan Heidi'ye işkence et."

"Kimse Heidi'ye işkence etmiyor," diye yakınıyorum. "Sanki bu gün yeterince uzun değilmiş gibi. Bu gece de Buz Kızları ile kaymam gerekiyor."

"Hayır, yok" diyor Rebecca. "Yeterince zaman geçirdin. Bitirdiğini söylediğini sanıyordum?"

"Evet. Ve senin için son bir kaydım var. Ama yine de bu gece gelip kızlarla kaymam gerekiyor. Eğer gelmezsem, yeterince insan olmaz. Randy de daha korkunç olur ve daha sık bağırır."

Becca, "Sen iyi bir insansın Heidi Jo," diyor.

Şu anda öyle hissetmiyorum. "Maaş çekini de kullanabilirim." Berbat da olsa kendime ait bir yere ihtiyacım var. Bu da aklıma yakıcı bir soru getiriyor. "Rebecca?"

"Evet?" Masaj koltuğunu ayarlıyor ve sırtını koltuğun ro- botik kucağına yaslıyor.

"Geçici görevlinin masasında neden bir Katt telefonu ve fotoğraflar var?"

Koltuğumda çok rahat görünüyor."

Rebecca'nın gözleri fal taşı gibi açılır. "Onu kalıcı olarak işe aldım." Tüm umudum tükenirken usulca "Ah," diyorum.

"Ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum. Organizasyondaki tek iş bu değil, Heidi Jo. Başka olasılıklar da var..."

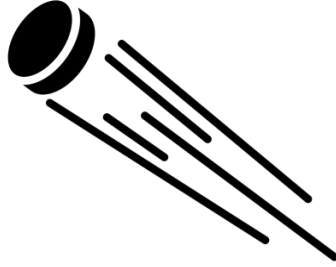
"Anlıyorum," diyorum. Çünkü gerçekten anlıyorum. Becca bir iş yürütüyor ve bu çok zor. Biliyorum çünkü de bir tane kullanıyorum. Ama yakında Bruiser'lardan elimde hiçbir şey olmadan ayrılabilceğim aklıma geliyor.

-İş yok. Erkek arkadaşım yok. Yaptığım her şeye tüm kalbimi koyuyorum.

Ama bazen evrenin umurunda olmaz. İstedığınız kadar uzun bir dilek listesi yapabilirsiniz. Ve hiçbir şey elde edemezsiniz.

Ağlamak istiyorum, . Ama Rebecca'nın önünde değil.

Uzanıp elimi sıktı. "Acı çektiğini biliyorum.
Biraz sabırlı ol. Sadece birazcık, tamam mı?"
"Doğuştan sabırlı bir insan değilim," diye itiraf ediyorum.
"Hiçbirimiz değiliz!" Rebecca neşeyle itiraf ediyor. "Ama bazen
elimizdeki tek şey sabırdır."
İşte hiç öğrenmek istemediğim bir ders. Sağ ol baba.

ASON

"MESAJINA CEVAP VERDİ Mİ?" Leo Trevi bana soruyor. Bağırarak zorunda çünkü stadyum müzikle yankılanıyor.

"Hayır!" Ben de bağıyorum. Giysilerimizi giydik ve mavi çizgide durup diğer takıma bakıyoruz. Işıklar kapalı ve spot ışıkları buzun yüzeyini kaplıyor.

"Ona sesli mesaj bıraktın mı?" Silas diğer tarafımdan soruyor.

Bir başkası "Gerçekten iyi bir sürünme yaptın mı?" soruyor.

Maçın bir dakikadan az bir süre içinde başlaması gerekiyor, yani en azından arkadaşlarımla azarlamasının ne zaman biteceğini biliyorum. "Neden burada duruyoruz ki?" Başlangıç kadroları az önce açıklandı. Şimdi milli marş için ışıkların yanması gereken an.

Ama . Bu çok garip bir şey.

"Hey-bak," diyor Leo. "Birileri ısınma kokteyli içmiş." Çenesini buzun üzerine serilmiş kırmızı halıya doğru kaldırıyor. Yolunu sonuna kadar takip ediyorum, leopar desenli bir ceket giymiş, elinde mikrofon tutan yaşlı bir pop yıldızının olduğu yere.

Hokey franchise'ı her maçta yeni birinden marşı söylemesini ister. Bu onur için çeşitli eski şarkıcılar ortaya çıkıyor. Ne Rihanna ne de Bono. Bu bütçede yok.

Ve bu adamın durumu pek iyi değil. Bir kolunda Buz Kızlar ekibini yöneten o hıyar, diğer kolunda da Jim- bo var. Ama bu yeterli değil. Ben izlerken, iki büklüm oluyor ve kırmızı halının üzerine yığılıyor.

"Şimdi ne olacak?" Silas sorar. "Bütün gece burada dikilebiliriz, değil mi? Lig kurallarına göre milli marşın söylenmesi gerekiyor."

Belki de haklıdır, çünkü kenarda çılgınca bir kargaşa vardır. Pop yıldızı Jimbo ve lojistikten başka bir adam tarafından kucaklanıp götürülüyor. Ve şimdi yetkililer de işin içinde, siyah-beyaz üniformalarıyla ne yapacaklarını tartışmak için bir araya geliyorlar.

Trevi, "Bunu şarkı söyleme tarzında yapabiliriz," diye öneriyor. "Kimin telefonunda karaoke uygulaması var?"

Silas, "Çok uzun süre ayakta durmaktan kaslarım gerilecek," diye yakınıyor.

Ama şimdi hakem mikrofonu tutuyor ve birini kırmızı halıya doğru götürüyorlar.

"Lütfen milli marş için ayağa kalkın," diyor spiker ışıklar nihayet yanarken.

Göz kırpıyorum. Ve sonra tekrar göz kırpıyorum. Çünkü kırmızı halıya adım atan Heidi'ydi. Minik Buz Kızları eteğinin üzerine Brooklyn ceketi giymiş ve görevliyle fısıldaşırken kaşlarını çatıyor. Adam duyamadığım bir şey söylüyor ve mikrofonu işaret ediyor.

Heidi'nin cevabı -yanılmıyorsam- şu: "Buradaki her şeyi ben mi yapmak zorundayım?" Mikrofonu aldı ve biraz daha yürüdü.

Halıya.

Bugün olan her şeye rağmen gülümsüyorum. Heidi'yle, gülümsememek imkansız. Yirmi bin kişiye marş söylemek çoğu insanı korkutur. Ama Heidi öyle değil. Mükemmel çenesiyle birlikte mikrofonu da kaldırıyor.

"Oh söyle görebiliyor musuneeeee..." diye net bir ses yükseliyor. Tüylerim diken diken oluyor ve stadyumun etrafına şöyle bir bakınca içimi alışılmadık bir huşu kaplıyor. "Şafağın ilk ışıklarıyla..." diye şarkı söylüyor halının üzerindeki inanılmaz kız. Yirmi bin kişi ellerini kalplerinin üzerine koyarak eğiliyor. Heidi marşı ahenkle söylüyor. Rihanna değil ama yetkin.

Ve bu çok *cesurca*.

Leo'nun beni izlediğini hissedebiliyorum, sorunumun ne olduğunu merak ediyor. Bunu inkar edemezsin. Heidi inanılmaz derecede özel biri. Muhtemelen tanıdığım en havalı insan. Ve kendime karşı dürüst olursam, onu seviyorum.

Ama bu gece gözlerimi kapattığımda, onun yine o taksinin önünde yere düştüğünü göreceğim. Bu korku beni asla yalnız bırakmayacak. Her gün koşunuzun sizi kenara çekip, "Buraya gel evlat. Otur yerine. Bir kaza oldu."

Bunu biliyorum. Ve bunu unutamıyorum. Sıranın ortasında yanmış bir ampul gibiyim. Karanlığı çoktan görmüşken daha fazla aydınlanamam.

Heidi bunu hak etmiyor. Onu koşulsuz sevebilecek birine ihtiyacı var. Şu anda benim kadar karanlık bir adamı bile istemez.

En yüksek notaya ulaşıyor ve şarkıyı alkışlar ve tezahüratlar eşliğinde bitiriyor. Ve kırmızı halıdan çıkarken bana doğru bakmıyor.

Dört saat sonra yatak odama girdiğimde, hemen anlıyorum ki -Heidi'nin tüm eşyaları gitmiş. Ev tamamen steril görünüyor. İç çamaşırlarının kaybolduğunu bilmeme rağmen şifonyerin çekmecesini açıyorum. Banyoya giriyorum ve tezgahta elli yedi farklı güzellik ürünü olmadan tamamen cansız görünüyor.

Hepsi gitti. Her şey geçen yaz olduğu gibi. Boş ve sessiz.

Şu lanet çiçekler hariç. Oturma odasına girdiğimde hâlâ sehpanın üzerinde duruyorlar, çok parlak ve neşeli görünüyorlar.

Henüz ikna edici bir şekilde delirmediysem diye, bir ayağımı kaldırıp aranjmanı ve cam vazosunu sehpadan aşağı tekmeleyerek anlaşılmayı mühürlüyorum, ahşap zeminde paramparça oluyor.

Silas'ın odasında bir Delilah Spark melodisi aniden kesilir. Bir saniye sonra kapısı açılıyor. Bana doğru adım attığını duyuyorum ve sonra durup manzarayı inceliyor. "Yani soyulmuyor muyuz?"

Yavaşça başımı sallıyorum. Soyulmak şu anda hissettiğimden daha az korkunç olurdu.

"Süpürgemiz var mı?" Koridordaki dolaba giriyor ve bir süre sonra çıkıp bana bir süpürge ve faraş uzatıyor.

Ortalığı süpürmeye başladım.

Silas ikinci kez elinde bir rulo kağıt havlu, bir çöp torbası ve iki birayla beliriyor. Sonra her seferinde bir ıslak sap olmak üzere ortalığı temizlememi izliyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" dediğinde ben suyu ve küçük kırık cam parçalarını siliyordum.

Dönüp omzumun üzerinden ona şeytani bir bakış attım. "Bunun ne yararı olacak ki?"

Birasından bir yudum aldı ve beni inceledi. "Gördün mü, bazı sorunlar vardır ki konuşmak yardımcı olmaz. Bazen yanlış kıza aşık olursun ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yoktur." Bir içki daha alıyor. " senin durumun farklı. Her şeye sahip olabilirsin dostum. Gerçekten sahip olabilirsin."

Bir cam parçası daha alıp çantaya atıyorum. Silas yanılıyor. Kimse her şeye sahip olamaz. Sadece sahip olabileceklerini düşünürler. Ve ben korkunç gerçeği zaten bilen adam gibiyim.

Bu yüzden onun için berbat etmiyorum. Sadece pisliğimi temizleyip biramı içiyorum.

Birkaç gün sonra LaGuardia'daki charter terminalinde beklerken Silas, "Hâlâ Bayer'de kalıyor," diyor.

"Harika. Kontrol ettiğiniz için teşekkürler." Bunu duymak beni inanılmaz rahatlattı. Şehirden tekrar ayrılıyor ve gece boyunca Heidi'nin sonunda kötü bir mahallede boktan bir yer kiralayıp kiralamadığını merak ederek uyanık kaldım. Sabahın dördünde ona iyi olup olmadığını sormak için mesaj attım, çünkü içimde kötü bir his vardı.

Cevap vermedi. Benden kaçıyor. Akıllı kız. Ondan özür dilemek için birkaç girişimde bulundum. Ona kızdığım için ne kadar üzgün olduğumu söyleyen bir sesli mesaj bıraktım. Ve gittiği için ne kadar üzgün olduğumu.

Yine de geri dönmesi için ona yalvarmadım. İkimiz de iyi bir yerde olmadığımızı biliyoruz. Bu da ona büyük bir özür daha borçlu olduğum anlamına geliyor. Açıkça hazır olmadığım halde ondan benimle olmasını istediğim için özür dilerim. Bunu yüz yüze söylemek istiyorum.

Ve işte lanet havaalanındayım.

"Yani bu hafta onun için endişelenmene gerek yok, tamam mı?" Silas ekliyor. "Ve-bonus-bir alışveriş listesi verebilirsin ve o da-

Çarşamba günü iniş yapmadan önce karaciğer." Silas çenesini ovuşturuyor. "Yine de onun zamanı için faturalandırılacağımızı umuyorum. Artık bedava fıstık ezmesi stoklamak yok, dostum."

"Kahretsin!" Aniden söyledim.

Oda arkadaşımın gözleri büyüdü. "Sorunun ne olduğunu sormaya cesaret edebilir miyim?"

Sandviçini , değil mi?"

Ben yaptım. Sandalyemden kalkıp gözümü kısarak terminaldeki kafeye baktım. Simitleri var ama normal ekmekleri yok. "Çilek reçeli olma ihtimali nedir ki?"

"İyi değil," diyor Silas. "Pistin yakınında bir şarküteri bulabilir ve telefonundan bir sandviç hazırlayabilirsin. Ya da yeni kızdan sana yardım etmesini isteyebilirsin."

Rebecca'nın yeni asistanına bakıyorum, Katt telefonunu kurcalıyor ve kulaklıklarından bir şarkı dinliyor. Ona neye ihtiyacım olduğunu açıklamaya çalışmak bile istemiyorum. Kimse ilk denemede anlamaz.

Her şey boktan. Öyle işte.

Doktor Mulvey takımın psikiyatristi. Hepimiz altı haftada bir onunla görüşmek zorundayız. Bu rutin bir şey. Daha doğrusu öyle olması gerekiyor. Kaldırımda öfke nöbeti geçirdikten sonra randevum gizemli bir şekilde öne alındı.

Ortabatı üzerinde 30.000 feet yükseklikteyiz, Ari-zona'daki maçımıza gidiyoruz. Dr. Mulvey ve ben jetin arkasındaki küçük ofiste birlikte boktan bir kahve içiyoruz.

"İyi tarafından bak," diyor gülümseyerek. "Artık bunun için haftanızdan zaman ayırmak zorunda kalmayacaksınız."

Ona zayıf bir gülümseme veriyorum. Dr. Mulvey'i severim. Herkes sever. Sadece hiçbirimiz bu randevuları dört gözle beklemiyoruz. Konuşmak

Kendin hakkında yalan söylemek en kötüsüdür. Ve bu yalan söyleyebileceğim bir şey değil. Doktor tüm dosyalarımıza sahip, yani tüm hayat hikayemi biliyor.

"Bana Salı günü yapacağınız toplantıdan bahsedin."

Ugh. "Muhtemelen sen de benim kadar biliyorsundur" diyorum. "Karaciğer nakli yapılan bir kız var, bir diğeri de..." Son kısma kadar bu mesajı gayet iyi iletiyordum. Boğazım düğümlenirken "Gözler," diyorum. Ve bir an için tekrar midemin bulandığını hissediyorum. Ama boktan kahveden bir yudum daha alıp sertçe yutkunuyorum.

Dr. Mulvey hiçbir şeyi kaçırmaz. "Yani bu toplantıyı dört gözle bekliyorsunuz, öyle mi?"

Aslında gülüyorum ama kulağa biraz manik geliyor.

"Pek çok insan organ bağıışı fikriyle mücadele ediyor. Bunun tekinsiz bir yanı var. Size Freud'dan bazı alıntılar okuyabilirim."

"değil," diyorum çabucak. "Sadece bunu atlatmam gerekiyor."

"Doğru," diye kabul ediyor. "Yine de 'göz nakli'nin yanlış bir adlandırma olduğunu bilmeniz size yardımcı olabilir."

Göz kırpıyorum. "Öyle mi?"

"Evet." Başını sallıyor. "Kornea şu anda gözün nakledilebilen tek parçası. Gözün iç kısmının çok küçük bir parçası. Birinin yüzüne baktığınızda gördüğünüz kısım değil."

"Oh," diyorum yavaşça. Hay sikeyim. "Biri bana bunu daha önce açıklasaydı oldukça yardımcı olurdu."

Beni psikiyatri okulunda öğretilmeleri gereken bir tür sessiz sabırla izliyor. "Son zamanlarda rüyalarının ne kadar korkunç olduğunu tahmin edebiliyorum."

"*Tanrım*. Kafamın içinden çık."

"Tamam," diye kabul ediyor. "Ben de senden aynı şeyi isterdim. Birine ne kadar sorunlu olduğunu söyleseydin ne olurdu?"

hissettin mi? Belki bir arkadaşınız -ya da yakında eski kız arkadaşınız-sizinle konuşabilirdi."

Midem bulanıyor, çünkü Heidi'yi kanepede benimle otururken, göz nakillerini araştırırken ve kornealar hakkında açıklama yaparken hayal edebiliyorum. Ona bu şansı verdiğimden değil.

"Bu toplantıyı atlatabilirsiniz," diye söz veriyor Dr. Mulvey. "Ve bundan keyif alacağınızı sanmıyorum ama sonrasında kendinizi daha iyi hissedebilirsiniz."

"Yani... Belki de ölümünün bir amacı vardı gibi mi? Zihnimin bu şekilde çalıştığını sanmıyorum. 'Her şeyin bir nedeni vardır' bana saçmalık gibi geliyor."

Doktor tekrar gülümser. "Vaaz ver. Ama kız arkadaşınızın ölümünün kaderde olduğuna inanmakla bu konuda sürekli üzölmek arasında orta bir yol var."

"Değilim," diyorum otomatik olarak. "Her zaman değil," diye ekliyorum, çünkü Dr. Mulvey'in ince ayarlanmış bir saçmalık sensörü var.

"Gerçekten mi? Yine de seni seven başka bir kızla birlikte olmaya hazır değil misin?"

Yüce İsa. Adam kendini tutamıyor. "Heidi'yle o kadar ileri gidemedik."

"değil mi?" Sandalyesinde arkasına yaslanır. "Ne kadar uygun. Eğer o "O" değilse, o zaman kendini affetmek gibi zor bir işi yapmak zorunda değölsin."

"Havandasın. Tanrım."

Kötü kötü sırtıyor. "Senden hoşlanıyorum, Jason. Bir yıldır oturup bana her şeyin ne kadar harika olduğunu söylüyorsun. Bütün ekip de seni seviyor, çünkü çoğu zaman neşelisin. Eğlenceli bir adamsın. Her zaman şakadan anlıyorsun."

"Öyleyim," diye kabul ediyorum, umarım bu bir şey ifade eder.

Başını sallar. "Çünkü sen çok kadercisin. Ölümle tanışan bir adam genellikle bir şakaya gülebilir. Anı yaşıyorsun, çünkü her an yeniden acı çekmeyi bekliyorsun."

"Sert." Ama, kahretsin, bu kulağa istediğimden daha doğru .

"Değil," diye ısrar ediyor. "Daha kötü başa çıkma mekanizmaları var."

"O zaman burada işimiz bitti mi?" Beni çoktan çözmüş gibi görünüyor.

"Hiç şansın yok. Bana Hudson Caddesi'nde neredeyse bir taksinin önüne düşecek olan kız arkadaşından neden ayrıldığını anlat."

"Çünkü..." Savunmacı görünmemeye çalışıyorum ama adam beni kızdırmaya başlıyor. "Onunla ciddi değildim."

"Hayır mı? Seni sevmiyor ?"

"Sormadım."

"Onu sevmediğin için mi? Yoksa sevemeyeceğini mi düşünüyorsun?"

Tabii ki yapabilirim. Başka biri olsaydım. "Kendimi çok iyi bir erkek arkadaş gibi hissetmiyordum ve bunu uzatmanın bir anlamı olduğunu düşünmüyordum."

"Neden iyi bir erkek arkadaş olmadığını düşündün? Aldattın mı?"

"Yok artık! Ve bilerek bu kadar kalın kafalı olma." Öfkem güneş kadar parlak. "Moralim bozuktı ve kimse bundan hoşlanmaz."

"Yani bu kararı onun aldın." "Evet! Sanırım ben boktan bir erkek arkadaşmışım. Gördün mü?"

Psikiyatristlerin hastalarına gözlerini devirmesi gerektiğini sanmıyorum. Ama Dr. Mulvey yine de yapıyor. "İyi denemeydi evlat. Senin başa çıkma mekanizman her şeyi hafif ve kolay tutmak."

"Kesinlikle," diye katılıyorum.

"Akıllıca bir strateji."

"Evet."

"Yalnız olmayı umursamadığınız sürece akıllıca. Bu hafta senin için nasıl gidiyor?"

"Fena değil," diye yalan söyledim.

Gölümsüyor. "Heidi seninle kalıyordu. Şimdi nerede?" "Bayer'in dairesinde. Babasının evine gitti."

"Yani onu takip ediyorsun, iyi olduğundan emin oluyorsun. Ciddi olmayan ilişkilerden ayrılan pek çok erkek bunu yapar mı?"

"Bilmiyorum," diyorum. "Belki de yapmalılar."

Başını salladı. "Haklısın. Sen iyi bir adamsın, Jason Castro. İsteddiğine sor. Ama keşke kendine karşı biraz daha nazık olsaydın. Birini kaybetmiş olman gerçekten üzücü. Ama kendini suçlamayı bırakabilirsin."

"Bunu neden yapayım ki?"

"Bilmem ki? Belki de onu öldüren sarhoş bir sürücünün arabasına bindiğinde binlerce mil uzakta olduğunuz içindir?"

"O hafta sonu eve gelmem gereken zamanda gelseydim, o arabada olmayacaktı."

Başını iki yana sallar. "Bir arkadaşını arayabilirdi. Bir taksi çağırabilirdi. Korkunç, pişmanlık verici bir seçim yaptı. Bedelini ödedi. Ve sen hala bunun faizini ödüyorsun."

Bir şey söylemiyorum, çünkü bu vaazı daha önce de duymuştum. "

ki," diye ekliyor doktor, "muhtemelen bir yıl daha yaşayacaksın. altmış ya da yetmiş yıl. Zamanın var. Umarım sonunda bu yükü bırakmaya hazır olduğunda doğru kız karşına çıkar.

-Önceden değil. Zamanlama her şeydir. Hokey oyuncularını bunu benden bile daha iyi bilir."

"Evet," diye kabul ediyorum, saatime bakıyorum. Belki şimdi başka birine işkence etmeye devam eder.

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sorar.

Başımı hızlıca sallıyorum. "Eğer touchdown ve ısınma hareketleri arasında fıstık ezmeli ve çilek reçelli sandviçi nerede bulabileceğimi bilmiyorsan hayır."

Psikiyatrist düşünceli görünüyor. "Bak ne diyeceğim. Sana kendim bir tane bulacağım."

"Gerçekten mi?" İşte bu tam hizmet.

"Elbette. Eğer bunun neden önemli olduğunu açıklayabilerseniz."

"Oh." Kıkırdıyorum. Ama sonra ağzımı açıyorum ve hiçbir şey çıkmıyor. Bu kadar açık bir şeyi nasıl açıklayabilirim? "Bütün erkeklere batıl inançları konusunda zorluk çıkarıyor musun? Leo'nun şanslı bir askısı olduğunu duydum."

"Hayır. Sporculara ve onların batıl inançlarına alışkınım. Ama seninki büyük bölünmenin ötesinden gelen bir tılsım olduğunu bildiğim tek şey."

Oh Tanrım. "Bu... tam potansiyelime göre yaşamam için bir hatırlatma.

Bunu yemeye başladığımdan beri kariyerim yükselişte. sandviç."

"Mesele şu," diyor psikiyatrist, sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Hiçbir bedenın kariyeri tek bir yöne doğru gitmez. Bunu arkadaşın Bayer'e sor. Ve sonra kendine neden yaşayan, nefes alan bir kız arkadaş hak etmediğini düşünürken, ölü bir kızın sandviçi olmadan yaşayamadığını sor."

"Um..." Gerçekten bir cevap bekliyor mu? "Tamam.

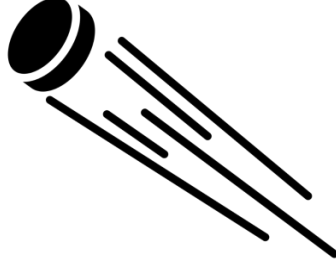
Yapacağım." "Güzel."

Bir süre sessizlik oldu. "Yani... Gerçekten onu benim için bulacak mısın?"

Mulvey başını ellerinin arasına alır. "Tabii, evlat. Otele giriş yaptıktan sonra bir yerden alırım."

"Güzel! Teşekkürler."

Beni küçük ofisten el sallayarak çıkardı, ben de minnetle yerime döndüm.

HEIDI

"Jason'a çok kızgıyım, çünkü bir ilişki aramaya gitmedim!" Yine de şimdi kendimi berbat hissediyorum. "O başlattı!" Bayer'in dairesindeki halının ortasından kız kardeşime mızızlanıyorum.

"Yedi yaşında bir çocuk gibi konuşuyorsun," diyor. "Sen kapa çeneni," diye yanıtlıyorum onu haklı çıkararak.

"Bakın, Heidi Jo'nun bu işi yatarak pek mümkün değil," diye . "Her zaman istediğin şeylere doğru koşar ve sonra onları boynundan yakalarsın."

"*Yaptım*," diye feryat ediyorum. "Başarısız oldu."

"Saçmalık," diye karşılık veriyor kız kardeşim. "İkinizin arasında ya özel bir şey vardır ya da yoktur. O adam korkuyor. Bana kendin söyledin. Neden bu kadar kolay kurtulmasına izin veriyorsun?"

"Çünkü birinin seni sevmesini sağlayamazsın. Bunu istemesi gerekir."

"Ama ya ? *Babamı* azarladı. Bunu kimse yapmaz. Ve seni bir balıktan korudu. Seni *evine* taşıdı."

"Bu son şey yoruma açık." Kendimi içeri taşıdım. İşte bütün sorun da bu. Kendi görüşüme pek güvenmiyorum.

olaylar. Ayaklarımın yerden kesilmesiyle o kadar meşguldüm ki, onun hâlâ başka birine aşık olduğunu fark edemedim.

"Sen pes eden biri değilsin," diyor kız kardeşim. "Babam ne derse desin. Babamdan bahsetmişken, bu hafta seni aradı mı?"

"Hayır. Şu anda pek konuşmuyoruz. Bu da benim bir başka başarısız ilişkim."

Bir saniye sessiz kaldı. "Sen olduğunu sanmıyorum. Onunla bir şeyler var. Annem de bu hafta sonu New York'a uçuyor. İçimde kötü bir his var."

Halıdan doğruluyorum, sinirlerim karnıma doğru hücum ediyor. "Sence babamın bir sorunu mu var?" Zihnim korkunç fikirlerle dolu şimdi. Kanser mi? Kalp sorunu mu? Annemiz New York'tan nefret eder ve pek sık gelmez.

"Belki de sadece dramatik davranıyorumdur," diyor Jana. "Ama annemi arayıp her şeyin yolunda olup olmadığını soracağım."

"Bir şey duyarsan bana söylersin, değil mi?"

"Elbette. Şimdi koşmam gerek. Yapılacak işler. Tanışacak insanlar."

"Ben de," diyorum, çünkü hokey maçının başlamasını bekliyorum. Belki hokey oyuncumdan ayrılıyorum ama hokeyden asla ayrılmayacağım.

Bayer'in dev televizyonunu açıyorum ve maç yayınını buluyorum. Karşılaşmayı beklerken telefonumu diğer hobim için kullanıyorum; Miranda Wager'ın yeni makalelerini arıyorum. Eğer Jason hakkında etkileyici bir şeyler yazarsa, yaptıklarından sorumlu olmayabilirim.

İyiliğime karşılık vermese bile onu hâlâ önemsiyorum. Ve nakil alıcılarıyla yapacağı stresli toplantı yarından sonraki gün.

Kamera spor spikerlerinden uzaklaşıyor ve bankı tarıyor. Heyecanla öne doğru eğildim. İşte O'Doul, Trevi ile konuşuyor.

Ve yeni çocuk, Drake. Sonra Jason'ı görüyorum ve kalbim sıkışıyor. Belki de sadece yansıtıyorum ama yüz maskesinin ardında üzgün görünüyor. O kara gözler onu tanımadan önce tahmin ettiğimden çok daha fazla mutsuzluk görmüş.

Bu gece nasıl olduğunu, hüznü anılarla dolu olup olmadığını merak ediyorum. Ve yardım edemem ama sandviçini kimin yaptığını merak ediyorum. Kremalı fıstık ezmesi mi kullanmışlar? Reçel doğru mu yapılmış, yoksa kenarlarından mı sızmış?

Jason büyük bir çocuk, kendime hatırlatıyorum. Kendi sandviçini yapabilir. Ama onun için bu küçük şeyi yapmak hoşuma gitti. Yardıma ihtiyacı olduğu için değil, bunu çok takdir ettiği için.

Kapı çalındı ve irkildim. Tanıdığım herkes Arizona'da maçıydı.

Bayer'in gözetleme deliğinden baktığımda Georgia Trevi'yi görüyorum. "Merhaba!" dedim. Kapıyı sallayarak açtım. "Phoenix'te olacağını sanıyordum."

"Tommy bu yolculuğu halletti," diyor. "Gerçi yarın gece Jason'ı toplantısına götürmek için Minnesota'ya gideceğim."

"Oh," diyorum, onu içeri davet ederek. "Oyun başlamak üzere."

"Biliyorum!" Herhangi bir aksiyonu kaçırmadığımızdan emin olmak için televizyona bakıyor. "Ama ben de tam seyahatim için toparlanıyordum ve sana bir şey söylemek istedim."

"Ne?"

"Yarın ticari uçağım. American'ın Minneapolis-St. Paul'e akşam sekizde bir uçuşu var."

"Oh?" Bunun konuyla ne ilgisi var bilmiyorum. "Bir şey yapmamı mı istedin?"

"Hayır!" diyor neşeyle. "Sadece bilmen gerektiğini düşündüm."

Zihnim dönüyor. "Minneapolis'e gitmem gerektiğini mi

düşünüyorsun? Neden?" Georgia iç geçiriyor. "Jason'korktuğu bir toplantıya götürüyorum.

Ve orada olmasını istediği kişinin ben olduğumu sanmıyorum."

"Ben de değilim," diye . "Emin misin?"

Hayır mı? Evet mi? "Hiçbir şeyden emin değilim."

"Bir saniye beni dinleyin. Ben de bir zamanlar Jason gibiydim, geçmişim yüzünden travma yaşadım."

"Öyle miydin?" Bunu hayal etmek zor. Georgia ve Leo mutlu bir çiftin poster çocukları gibiler.

"Evet. Ve kendime güvenemeyecek kadar sıkıntılarımdan içinde sıkışıp kalmıştım. Bununla gurur duymuyorum. Ama Leo daha büyük bir insan olmalı ve bana sabır göstermeliydi. Onu kendimden uzaklaştırdığımda bile."

"Ama..." Bir an kendimle mücadele ettim. "Ya oraya gidersem ve beni gerçekten orada istemezse? Zaten kendimi üçüncü teker gibi hissediyorum."

"Kusursuz bir plan değil," diye itiraf ediyor yüzünü buruşturarak. "Ama o mutlu değil ve sen de mutsuzsun. Leo ve ben de bu durumdaydık. Sadece söylüyorum."

"Anlıyorum."

Omzuma vurdu. "Ben kayıinvalidemle televizyona bağırmaya gidiyorum. İstersen sen de bize katıl. Sana bir kadeh şarap koyayım."

"Teşekkürler," diyorum. "Belki . Daha sonra." O kapıdan çıkar çıkmaz Google'da Minnesota'ya uçak bileti arayacağım. Lanet olsun ona.

Ne düşündüğümü biliyormuş gibi gülümsüyor. "O zamana kadar. İyi oyunlar."

Georgia, Bayer'in ekranındaki oyuncular yüzleşme için sıraya girerken ayrılıyor.

Kanepeye oturdum ve telefonumu elime aldım. Aslında yarın Minnesota'ya birkaç uçuş var. Ama Georgia'nın alacağı son dakika bileti 1255 dolar tutuyor.

Bunu karşılayabilmemin imkanı yok. Sorun çözüldü.

Kanepeye uzandım ve maçı izledim. Jason ikinci vardiyada. Zarafet ve güçle kayıyor, defans oyuncusuna bakıyor, pakı çalıyor ve ustalıkla pas veriyor. Bana ihtiyacı olan bir adam gibi görünmüyor.

Ama sonra yedek kulübesinde ona baktım. Kapalı oyun suratını takınmıştı. Her oyuncuda bir tane vardır; yoluna çıkan her şeyi yıkmakla tehdit eden bir yüz.

Aslında hepimizde o yüz var. Ama bu bir rol. Ben özellikle arkadaşsız hissettiğimde benimkini takıyorum.

Bir an için bunu düşündüm. Sonra telefonumu tekrar elime alıp ertesi sabah için uçuşları araştırıyorum. Belki de olaya yanlış açıdan bakıyorum. Jason beni sevmeye hazır olmayabilir. Ama Minneapolis'te bir arkadaşla gerçekten ihtiyacı olabilir.

Belki Georgia . Birini sevmek, karşılığında hiçbir şey beklemeden onu desteklemek demektir. Ona bir kum tanesi yapmak ya da geçmişinin en kötü yanıyla yüzleşirken onun yanında durmaktır.

O arkadaş olabilirim. Acıtsa bile.

Büyük bir jest yapmak için birkaç şeye ihtiyacınız var: cesaret, uçak bileti ve evrenin işbirliği.

Bu son şey bir sorun olduğunu kanıtlıyor.

Ucuz uçağımın Detroit'te bir aktarması var. Bu bana bir buçuk saate mal oluyor. Sonra Minnesota'ya giden aktarma uçağım kırk dakika gecikti.

Ama yine de başarabilirim, diyorum kendime havaalanının dışındaki taksi sırasına doğru koşarken. Sıranın önüne geçmem on dakikamı aldı. Sonunda kendimi bir taksinin arkasına attığımda

Adresi ağzımdan kaçırırsam toplantının başlamasına sadece yirmi yedi dakika var.

Trafiği başlatın. Otoyoldan çıktıktan sonra oldukça kötü. Hastane tabelalarını görüyorum ve şanslı olduğumu düşünüyorum. Taksi çeşitli kavşaklardan geçerken arkama yaslanıp yüzümü düzeltiyorum. Şoför sertçe frene bastığında rimel çubuğunu gözüme batırmamayı başarıyorum. "Kaza," diyor. "Üzgünüm bayan, beni buradan döndürmek zorundalar."

Pencereden dışarı bakıyorum ve bir polis memurunun yolu açtığını görüyorum ve kalbim sıkışıyor. Saate bir göz attığımda toplantının dört dakika içinde başlayacağını görüyorum. Ve buradan hastaneyi görebiliyorum!

Lanet olsun! Bir taksinin arkasında sıkışıp kalmışken nasıl harika ve özverili bir arkadaş olabilirim?

Yolun geri kalanını yürüyebilirdim. İşte .

Bu fikir bana enerji veriyor. "Ben buradan çıkacağım," diyorum ve parayı ön koltuğa uzatıyorum.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye homurdanıyor ve ben bir on ikiyi daha geçiyorum. Ölsem de oraya varacağım.

Beni öldürmüyor. El çantamı hastane kapısından içeri sokup danışmaya gittiğimde çok yorulmuştum. "Organ. Nakli. Merkezi," diye mırıldanıyorum masanın arkasındaki adama.

Gözleri büyüdü. "İyi misiniz, bayan?"

"İyiyim! Bir toplantıya geç kaldım..."

"Şu çift kapıdan geçin. İkinci asansörle B kanadına çıkın. Sonra cerrahi bölümüne doğru işaretleri takip edin."

"!" Tekrar havalandım.

Ama Tanrım, bir hastanenin bu kadar büyük olabileceğini bilmiyordum! Organ nakli ünitesini görene kadar on dakika daha geçti. Bir kapının üzerinde *Toplantı Odası* tabelası vardı, ben de koşarak oraya gittim. Dışarıda kayarak duruyorum, zor nefes alıyorum, cam bölmeden bakıyorum, Jason'ı arıyorum.

Ve işte orada, gri takım elbisesi ve mavi gömleğiyle zarif görünüyor. Herkesin yanında dimdik duruyor. Annesi ve babası orada. Ve iki kız kardeşi. Georgia da. Elinde bir torba Bruisers eşyası var. Ve tanımadığım gri saçlı bir kadın var. Biri hokey takımı ceket, diğeri elbise giymiş iki genç kadınla birlikte yarım daire şeklinde duruyorlar.

Ben izlerken, hokey oynayan kız öne çıktı. Saf bir sevinçle Jason'a bakıyor ve sonra ona kocaman sarılıyor. Jason'ın yüzündeki ifadeyi tarif etmek imkansız. Acı dolu ama aynı zamanda sevgi dolu. Gözlerini sıkıca kapatır ve dudağını ısırır.

Ve şimdi gözlerim fiskiye gibi. Gözyaşlarımı fırçalıyorum ve dizi sakinleştirici nefes alıyorum. Toplantı odasına daha yakından baktığımda işler hiç de kolaylaşmıyor. Duvarlar ikişerli gruplar halinde gülümseyen insanların fotoğraflarıyla kaplı. Donör ve alıcı. Kayıp ve yaşam. Kaybeden ve kazanan.

Diğer kız bir adım öne çıkar. Jason onun bakışlarıyla karşılaşır ve kendini gülümsetir. Sonra onu kucağına çeker.

Şimdi *berbat* haldeyim. Gözyaşları yine geliyor ve onları durduramıyor gibi görünsem de, gereksizmiş gibi hissediyorum. Burada olan biten her şeye mutlulukla karışmıyorum. Daha önce hiç kimseyi bu kadar şiddetli bir şekilde kaybetmemiştim ve sağlıklı bir hayat yaşama şansı için Tanrı'yla pazarlık etmemiştim.

İstek listem çoğunlukla lüks kozmetik ürünlerinden oluşuyor. Bir kez bile oraya böbrek koymak zorunda .

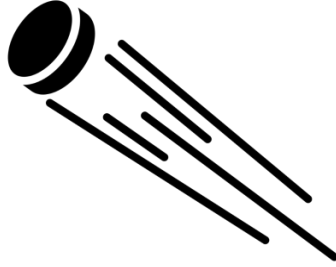
Geri döndüm, azarlandım. Resepsiyon masasında bir kutu mendil vardı ve bir tane aldım.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor masanın arkasındaki kadın.

"Hayır," diye kekeledim. "Hayır, teşekkür ederim." Tekrar koridorda geri çekildim. Jason'ın bana ihtiyacı yoktu. Ama en azından şimdi gerçekten şımartılmanın ne demek olduğunu anlıyorum.

Babam her şeyi yanlış anlamış. Önemli olan çalıştığınız işler ya da ayakkabılarınızın markası değil.

Şımarıklık, karanlığa bakmak zorunda olmamaktır.

ASON

CARRIE ÇOK SEVİMLİ. Üniversitede hokey oynuyor olması bunu biraz daha kolaylaştırıyor, sanki trajedi dışında ortak bir noktamız varmış gibi. Ve Georgia ona bir forma ve diğer Bruisers eşyalarını vermek için hazır bekliyor.

"Artık bir Brooklyn hayranı olduğumu biliyorsun," diyor. "Sizinle tanışmak gerçekten harika."

Diğer alıcı Anita'yla tanışmak da o kadar korkunç değil. Lissa'ya hiç benzememesi de yardımcı oluyor. Bana ve Lissa'nın annesine sarıldıktan sonra "20/20 görüşüm var," diye fısıldıyor. "Kaybınız için çok üzgünüm. Hayal bile edemiyorum. Ama bilmenizi isterim ki Lissa benim hayatımı değiştirdi. Hamileyim." Elini karnının üzerine koydu. "Bebeğim doğduğunda onu görebileceğim. Tıpkı her anne gibi."

Bu kadar. Benden bu kadar. Yağlı gözyaşları yüzümden aşağı yuvarlanıyor. En son ben ağlıyorum; ailem sessizce ağlıyor ve Jolene Skinner yaralı bir hayvan gibi feryat ediyor.

"Benim küçük kızım," diye feryat ediyor. "Eğer gitmesi gerekiyorsa, bunu senin için yapabildiğine sevindim."

Burnumu sildim ve kendimi toparladım. Jolene'in taktikleri bir şekilde kendimi toparlamamı kolaylaştırıyor. Birinin yapması gerek. Kendimi bitkin hissediyorum. Keder hakkında kimsenin size söylemediği şey de budur; çok yorucudur ve asla gerçekten bitmez.

Georgia yeterince içtiğimi hissetmiş olmalı. "Hanımlar, takımımızdan bazı hediyeler getirdim ve buradaki herkes için yarın akşamki maça biletlerim var. Ama Jason'ı takım yemeği için otele geri götürmeliyiz."

Carrie'ye "Katılım kampanyanızda size yardımcı olmak istiyorum" dedim. "Georgia'ya bilgileri gönder, ne yapabileceğimize bir bakalım."

"Bu harika olurdu," diyor gözlerini silerek.

Birlikte birkaç fotoğraf çektirdikten sonra Georgia işleri harika bir şekilde toparladı. Önce Carrie ve Anita ayrılıyor ve Georgia hüngür hüngür ağlayan Jolene'i bir taksiye bindiriyor. Ailemi otoparktaki arabalarına kadar geçirdim.

"Yarın akşam görüşürüz tatlım," diyor annem beni sıkıca kucaklayarak. "Orada kaya gibiydin. Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum."

Övgü işe yaramıyor. Son davranışlarım beni kimsenin kayası gibi hissettirmedi.

"Heidi nerede bu arada?" diye soruyor babam.

"Ah, o konuda," diyorum iç çekerek. "Bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum."

"Hayır," dedi annem. "Neden?"

"Hepsi benim yüzümden," diye itiraf ediyorum. "Zor davrandım ve o da ." "Sen mi, zor?" Kız kardeşim Jackie homurdanıyor.

Annemin gözleri kederle dolar. "Belki de çok geç değildir? Ondan gerçekten hoşlanmıştım."

"Asla bilemezsin," diyorum. Toplantıdan sağ çıktığım için o kadar rahatlamış hissediyorum ki her şey mümkün görünüyor. "Yarın görüşürüz!"

"Hadi Brooklyn!" diyor babam arabayı çalıştırırken.

Arabayı çekip gittikten sonra yaya yolundan hastaneye doğru yürüyorum. Georgia bana mesaj attı. ***Hızlı bir arama yapıyor. Beş dakika içinde seninle olacağım. Taksi durağını buldun mu? Ön tarafta bir yerde.***

Yapacağım, cevap veriyorum.

Hastanenin ana girişine doğru ilerliyorum. Dışarıda, taksi durağı olarak da hizmet verebilecek bir otobüs durağı var, bu yüzden meşgul noktaya doğru dolaşıyorum.

Bilinçaltım benden uzağa bakan genç bir kadına takılıyor. Ve hemen içimde tarif edilemez bir ferahlama hissediyorum, sanki göğsümde aniden daha fazla yer açılmış gibi. İkinci kez bakıyorum ve bal rengi buklelerinin Heidi'ninkilere çok benzediğini fark ediyorum.

Bu çok saçma tabii ki. Heidi'nin Minneapolis'te bir bankta oturup otobüs beklemesi için hiçbir neden yok. Ama Heidi'yi *düşünmek* bile beni çok mutlu ediyor. Bunu daha sonra düşünmem gerekecek.

Sonra başını çeviriyor ve kasım rüzgârında bankta oturanın gerçekten de Heidi Jo Pepper olduğunu hayretle görüyorum. Bir mendille gözlerini siliyor.

O burada. Gerçekten o. *Ve üzgün.*

Farkına bile varmadan ona doğru koşuyorum. Bankın yanına vardığımda onu kollarıma alıyorum ve iki kolumla sıkıca sarıyorum. Nefes nefese kalıyor ama sonra hızla göğsüme yerleşiyor.

Ve bir şekilde her şey yerli yerine oturuyor.

□

HEIDI

"Burada ne yapıyorsun?" Jason soruyor.

Soru incelikten yoksun ama sarılması *mükemmel*. Zavallı küçük kalbim umudun melodisiyle dans etmeye başlıyor. Bir kız istek listesini öncelik sırasına koyma konusunda titiz olabilir, ama bazen kalbi tüm ulaşılabilir şeyleri karalar ve en üste SADECE BU KADARINI yazar.

Neden burada olduğumu nasıl açıklayabilirim ki?

"Bugün birlikte olamasak bile bir arkadaş a ihtiyacın olduğunu düşündüm. Ama sonra buraya geç geldim ve ailen yanındaydı ve bana ihtiyacın yoktu." Gevelemeye başlıyorum ama duramıyorum. "Ama artık boyumu aştığımı da görüyorum. Ve sorun çünkü şimdi anlıyorum. Sonunda anladım. Sandviçini getirdim, yine de yemek isteyebilirsin."

Dudakları elmacık kemiğimin üzerinde geziniyor ve tüm vücudumda tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. "Bana sandviç getirmişsin."

"İhtiyacın olabileceğini düşündüm." Ve tam o anda, bir içgörü patlaması yaşadım. "Jason, ilk sandviçi senin için Lissa mı yaptı?"

"O yaptı. Bunu sana söylemeliydim. Sana pek çok şey söylemeliydim. Konuşmamız gerek," diyor.

"Tamam." Bu kelimelerden nefret ediyorum. Ama hâlâ bana sıkıca sarılıyor. Yani en azından buna sahibim.

"Berbat davrandığım için özür dilerim."

" değil. Arkadaş olabiliriz. Bunu kastetmiştim."

"Hayır, bak, olamayız."

Kalbim sıkışıyor. "Yapamaz mıyız? Zaten pis, kirli, seks yaptığımız için mi?"

"Hayır." Kulağıma kıkırdıyor. "Sadece arkadaş olamayız çünkü sen benim için bundan çok daha fazlasısın. Bunu kabul edemeyecek kadar büyük bir serseri olsam bile. Hâlâ mücadele ediyorum Heidi. Kasım benim için hep zor bir ay olmuştur. Ama bana bir şans daha verirsen, yemin ederim daha iyi bir iş çıkaracağım."

"Ne için?" Arkama yaslanıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Eğer hala başka birine aşıkısan, bununla başa çıkmaya çalışmayacağım."

"Hayır." Başını sallar. "Gördün mü..." Bankta oturuyor ve elimi tutuyor. Yanına oturmam için beni aşağı çekmesine izin verdim. "Şöyle bir şey var: Hâlâ on sekiz yaşında olan bir yanım, bir zamanlar tanıdığım on sekiz yaşındaki bir kızı her zaman sevecek. Ve -bu benim için daha büyük bir sorun- onun yanında olamadığım için kendimi hep kötü hissedeceğim. Ama artık ergen ."

"Onun resmini hâlâ spor çantanda taşıyorsun," diye ediyorum. Yüzünü buruşturdu. "Evet, sanırım onu bir çekmeceye koyma vaktim geldi."

"Benim iyiliğim için değil ."

"Hayır," diye hemen kabul etti. "Benim için. Bana hayatıma devam etme zamanının geldiğini kanıtladın. Ve ben *istiyorum*. Seninle birlikte. Çünkü seni *seviyorum*."

Derin bir nefes alıp bunu içime sindirmeye çalışıyorum. "Beni sevmeyi planlamamıştın."

"Hayır!" diyor neşeyle. "Seni akla, söze, barışa, umuda, mutluluğa ve olabilecek tüm cesaretsizliklere rağmen seviyorum."

Ağlama, kendime emrediyorum. Ama böyle şeyler söyleyen bir adama kim karşı koyabilir ki? "Bu Shakespeare mi?"

"Dickens," diyor. "Adam size doğruları söylemekte çok iyiydi. Korkutucu şeylerin mutluluk madalyonunun diğer yüzü olduğunu biliyordu." Kaşımı öpüyor. "Artık ona inanıyorum."

"Şey..." Karnım çırpınıyor. "Ben de seni sevmeyi planlamamıştım. Ama seviyorum. Bana ne yapmam gerektiğini söylediğin zamanlar dışında karşı konulmaz birisin."

Bana gülümsüyor ve kahverengi gözleri her zamanki gibi sıcak ve güzel görünüyor. "Bazen buna aldırmıyorsun."

"Doğru," diye itiraf ediyorum. "Bu kıyafet giyip giymediğimize bağlı. Ama tamamen giyinik olduğumuzda, beni bir yetişkin olarak görmeni istiyorum. Uçarı bir çocuk olarak değil."

"İstiyorum," diyor kulağımı öperek. "Yemin ederim. Tehlikede olduğunu düşündüğüm zamanlar hariç. Ama bunun üzerinde çalışıyorum, tamam mı? Söz veriyorum. Sen de beni arayabilirsin. Dinleyeceğim. Bu şeye ne olduğunu söyleyerek başlayabiliriz; bir ilişki."

"Vay canına," diyorum. "Pekâlâ." Sıcak yanağına sokuluyorum. "Bu pis, iğrenç seks yapmaya devam edebileceğimiz anlamına mı geliyor?"

"Emin olabilirsin." Sonra beni öpüyor. Tanrım, öpücükleri sarılmalarından bile daha iyi. Biri boğazını temizlediğinde daha fazlası için eğiliyordum.

İrkiliyorum ve Georgia'nın başımızda dikildiğini görüyorum.

Hay aksi.

"Bize bir araba çağırdım," diyor neşeyle. "Belki siz ikiniz bu akşamki maçtan sonraya kadar biraz sakinleşmek istersiniz?"

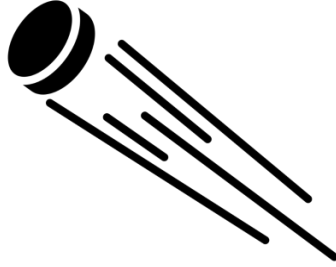
Ben kıpkırmızı olurken Jason kıkırdıyor.

"Aslında," diyorum ayağa kalkarken. "Bir otel odası bulmam gerekiyor. Eve dönüş uçağım yarın sabah sekizde."

"Benimle yatabilirsin," diyor. "Georgia bizi Koç'a ispiyonlamaz, değil mi?"

Reklamcı omuz silkiyor. "Leo ve ben de aziz değiliz. Bu yüzden sizi ihbar etmek ikiyüzlülük olur. Hadi gidelim çocuklar. Sanırım bu bizim arabamız."

Ayağa kalktığımızda Jason elimi tutuyor ve otele kadar elimi bırakmıyor.

HEIDI

O gece Brooklyn'in Minnesota'yı yenişini izledim. Sonra Jason'ın otel odasına gizlice girdim, böylece ikimiz gecenin yarısını öpüşerek ve konuşarak geçirebildik.

"Lütfen yarın benimle eve gelir misin?" diye soruyor. "Sensiz hiçbir şey aynı değil."

"Kira ödemem gerekiyor," diye ısrar ediyorum. "Bunu Silas'a haksızlık etmiş olurum." "Peki. Bir şeyler " diyor ve boynumu öpüyor. Sonra

üzerime yuvarlanıyor ve ben kirayı ödemeyi unutuyorum.

Artık istediğim her şeyi elde etmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum.

Hayır, bekle. Dilek listem hala irili ufaklı hayallerle dolu, bazıları ışıltılı ve pahalı, bazıları ise sadece pratik değil. Bir şeyler istemek beni canlı ve iyimser tutan şey.

Ama şimdi gerçekten *ihtiyacım* olan her şeyi elde etmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum. Daha iyi olma ihtimali olan bir işim (bir nevi) var. Ve kalbimi pıt pıt attıran bir adamın aşkına sahibim. Ateşli dış görünüşünün ötesinde, içinde bir sürü iyi şey var. Sadık ve tutkulu. Ve edebiyattan çok iyi alıntılar yapıyor.

Onu çok özledim. Ertesi gün bavullarımızı almak için bagaj karuselinde beklerken gözlerimi ondan alamıyorum. Gözlerinde kalpler olan bir çizgi film karakteri gibiyim.

Jason'ın telefonu çalar ve o da açar. "Alo?" Ben izlerken kaşlarını çattı. Sonra bana doğru baktı. Eliyle telefonu kapatıyor. "Bu çok garip bir arama. Bu kadın Belle Pepper's Delivery Service'den aradığını söylüyor."

"Oh, öyle!" Açıklıyorum. "Orası benim Hindistan'daki çağrı merkezim. Bu seyahate çıkabilmek için biraz dış kaynak kullanmam gerekti."

"Birkaç dakika önce ben de aynı çağrıyı aldım," diyor Silas, bavulunu atlıkarıncadan çekerken.

Jason'ın gözleri yumuşar. "Sana hiç ne kadar zorlu biri olduğunu söylemiş miydim?"

"Son zamanlarda değil," diyorum alaycı bir sesle. "Şimdi söyle."

"Tanrım," diye yakınıyor Silas. "Eve gitmek için kendi taksime ihtiyacım olacak, değil mi? Siz ikiniz bir yarım saat daha PG dereceli kalabilir misiniz?"

"Hayır," diyor Jason, tam da benim "Evet," dediğim anda.

"Ama Manhattan'a gitmem gerekiyor," diye itiraf ediyorum. "Bütün eşyalarımı babamın dairesine götürdüm. Başka nereye gideceğimi bilemedim."

Jason çantamı taşıma bandından alıyor ve sonra elini gözlerine götürüyor. "Özür dilerim. Toplanıp gitmen benim hatam."

"Sorun değil," diye onu temin ediyorum ve ona sarılmak için adım atıyorum. "Bu gece bunu telafi edebilirsin."

"Hesap lütfen," diyor Silas, bavulunu bizden uzaklaştırarak. Jason beni burnumdan öpüyor. "Bak ne diyeceğim. Hadi bir araba alıp Manhattan'a git ve eşyalarını al."

"Gerçekten mi? Bunun için zamanın var mı?"

"Senin için mi? Kesinlikle." Dudakları dudaklarıma değiyor ve onu tekrar öpmekten kendimi alamıyorum.

Birisi öğürme sesi çıkarıyor ve biz durmuyoruz bile.

Bir şekilde takside PG'yi tutuyoruz. Doğu 78. Cadde'ye vardığımızda taksi binaya yaklaşamıyor bile, çünkü babamın yüksek binasının önünde haber minibüsleri var.

"Manhattan'da sıradan bir gün," diyor Jason. "Acaba hangi film yıldızı gazetelere çıktı? Hadi çıkalım buradan."

Bagajdan bavullarımızı alıyor ve kalabalık kaldırımından aşağı .

İki bavulu babamın binasına kapıcı "Gece kalacak mısınız?" diye soruyor.

"Hayır, bunları seninle park edebilir miyim?" Ona soruyorum.

"*Elbette*, Bayan Pepper! Aileniz için her şeyi yaparım. Ailenize selamlarımı iletin." Ellerini sıkıyor, bu biraz garip.

"Ebeveynler mi?" Jason asansörde soruyor. "Çoğul gibi mi?"

"Şey..." Annemin ziyarete gelebileceğini yeni fark ettim. Jana bundan bahsetmemiş miydi? "Annemle tanışmak üzere olmanız mümkün. Gerçi New York'a hiç gelmez, o yüzden yanılıyor olabilirim." Bir dakika sonra eve girdiğimde ikisi de oturma odasındaydı. "Merhaba çocuklar," diyorum neşeyle.

"Bütün bunlar da demek oluyor?"

"Oh! Heidi," diye cıvıldıyor annem. "Babanı terk ediyorum." "Ne?" Nefesim kesildi.

"Yapmayacak," diyor acı dolu bir sesle. "Sadece şokta."

"Ne hakkında?" Girişte donup kaldım, içeri girmeye korkuyorum.

Sanki odanın dışında kalmak yanlış olan şeyden kaçınmama yardımcı olabilmiş gibi.

Jason beni nazikçe dürttü. Kapıyı arkamdan kapatıyor ve sonra elimi sıkıyor. *Seni tuttum*, diyor.

Bırakmak istemeyerek onu oturma odasına . "İyi akşamlar," dedi. "Bayan Pepper, ben Jason."

"Ben de oldum." Ona tepeden vahşî bir bakış attıktan sonra bana döndü. "Aferin Heidi. Mal varlığını iyi yönetiyor mu? Yoksa tüm servetini eski ev arkadaşının ilaç şirketine yatırıp her şeyini kaybedecek mi?"

Bu çirkin cümleyi kafamda tekrar tekrar oynatıyor ve deşifre etmeye çalışıyorum. "Ne oldu?"

", " diyor babam, kanepeyi göstererek. Jason ve ben yan yana oturduğumuzda babam Jason'a kibarca başını sallayarak selam veriyor. "Heidi, zor haberlerim var."

"Akşam yemeği rezervasyonunun iptal edilmesi zor bir haber!" diye bağılıyor annem. "Bu kıyamet!"

Babam sıkıntıyla gözlerini kapatıyor ve sonra tekrar açıyor. "Gelecek hafta vakıf fonunuzu devrettiğimde bunun size pek bir faydası olmayacağını söylediğim için üzgünüm."

Tüm kan dolaşımım durdu. "Ne oldu? Neden?"

"Çünkü Kafi'nin şirketine yatırmıştım. Ve FDA onları hileli uygulamalar nedeniyle kapattı."

"Kahretsin," diye nefes alıyor Jason yanımda. "Kafnar Şirketi mi? Bunu okumuştum. Laboratuvar verilerinde tahrifat yapıyorlarmış."

Annem sessizce ağlamaya başladı.

"Tanrım," diyorum beyni sulanmış bir kız gibi. Küçük dünyamın temelleri yıkılıyor. Paranın beni bekleyeceğini sanmıştım. Ama değilmiş. "Biliyordun!" Nefesim kesildi. Şimdi her şey çok daha mantıklı geliyor. "Parayı bana vermek istemediğinden değil! Para gitmişti!"

Babam başını öne eğdi. "Geçen haftaya kadar hâlâ her şeyin yoluna gireceğini umuyordum. Kafi ve ekibine güveniyordum."

Öfkem biraz olsun yatışıyor. Kafi ve babam üniversitede ve daha sonra Philadelphia'da birlikte hokey oynadılar, ancak Kafi sadece yirmi yedi yaşındayken babasının ilaç şirketinde çalışmak için emekli oldu. Tabii ki babam Kafi'ye güvenirdi. Otuz beş yıllık en iyi arkadaşınıza güvenmeniz gerekir.

"Okulu bıraktığın için de üzülmüştüm. Çoğu insan gibi yaşamak için çalışmak zorunda kalacaksın."

Bu fikri ben de tartıyorum. Güven fonumun istediğim başlangıcı yapmama yardımcı olmasını umarken, çalışmanın korkutucu bir şey olmadığını fark ettim. Çalışmayı *seviyorum*. Zaten bu yüzden okulu bırakmıştım. Bryn Mawr çok kullanışsız geliyordu. "Keşke NYU'ya iş için gitmeme izin verseydiniz," diyorum fısıltıyla.

"Bu olabilirdi..." Gözlerini tekrar kapatır. "İyi bir fikir." İç çekiyor. "Çok özür dilerim, tatlım. O zamanlar beni dinlemedin. Ama daha on sekiz yaşındaydın ve Pennsylvania'nın tepelerinde güvende olmanı istedim."

Jason ve ben bakıştık. O gülümsüyor. "Herkes senin güvende olmanı istiyor. Ama hiçbirimiz bunu nasıl başaracağımızı bilmiyoruz."

Derin bir nefes alıyorum ve omurgamı düzeltiyorum. Sonra Jason'a gülümsüyorum. Bu bir irade egzersizi. "Tamam. Bu dünyanın sonu değil," diyorum yavaşça. "Şımarık, küçük, zengin bir kız olmak hoşuma gitti. Ama her şey bu değil."

Jason'ın ifadesi ciddileşir. "Beni her gün etkiliyorsun," diyor. "Umarım bunu biliyorsundur."

Sertçe yutkunuyorum, çünkü bunu duymak çok anlamlı.

"Ve sen de zavallı bir piliç olarak oldukça eğlencelisin. Ayrıca, Brooklyn'de seni tekrar ağırlamak için sabırsızlanan bir daire biliyorum." Kolunu bana doladı.

"Teşekkür ederim," diye boğuk bir sesle ona yaslanıyorum. Ne yıldırı ama!

Babam boğazını temizliyor. "Gerçekten çok üzgünüm, tatlım. İşlerin bu hale geleceğini hiç düşünmemiştim."

Hâlâ neler olduğunu tam olarak bilmiyorum. "Her şeyini mi kaybediyorsun?"

"Likit varlıklarım muhtemelen gitmiştir." İrkildi. "Kafi'nin gelişim ilacının güvenli bir bahis olduğunu düşünmüştüm. Ama hâlâ işim var. Şimdilik. Nashville'deki evi satıp küçülmek zorunda kalabilirim."

Annemin hıçkırıklarının şiddeti artıyor.

"Ve şehir kulübü üyeliğinin de gitmesi gerekecek," diyor gözyaşları arasında. "Anlamsız olan her şey."

Anneme bakıyorum, her gün anlamsız olmayan ne yaptığını merak ediyorum. "Anne, sakın ol. Rimelin bulaşmaya başladı."

Hemen doğruldu ve bir mendil almak için uzandı. "Zavallı kızım," diyor ağlamaklı yüzünü bana doğru çevirerek. "Bu çok yıkıcı."

Öyle değil ama. Depremde ya da yangında her şeyini kaybetmek yıkıcıdır. Yıkıcı olan sevdiğin insanı kaybetmektir. Annem tasarım kıyafetlerinin çoğuyla gösterişli bir yere taşınacak.

"Dayan anne. Bu sadece etkisi."

Ayağa fırlıyor, yanıma geliyor ve beni sıkıca . "Sen iyi bir kızsın, Heidi Jo! Çok iyi bir kızsın."

Parfüm kokan kollarının arkasından bana kaşlarını kaldırarak bakan Jason'a . Yüz ifadesi "*Bazen çok kötü bir kız oluyorsun ve ben bunu biliyorum*" diyor.

Gülümsemem yerine oturdu. Burada benimle olduğu için çok . Ve ona göstermek için sabırsızlanıyorum.

"Anne," diyorum nazıkçe. "Şu anda senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır," diye burnunu çekiyor. "Nashville'deki evime yas tutmaya gidiyorum."

Fikirlerimi geri alıyorum ve kolunu okşuyorum. "Kendini daha sakın hissettiğinde beni ara. Brooklyn'e gitmem ve Rebecca'ya tam zamanlı bir iş için yalvarmam gerekiyor." Babama dik dik bakıyorum. "Beni işe almasına engel olmayacağını varsayabilir miyim?"

Onaylamak için elini sallıyor. Zavallı babacık çok .
Onun inatçı kişiliğine karşı bir sempati duyuyorum.

Annemle babama veda öpücüğü veriyorum ve Jason'ın beni tekrar asansöre yönlendirmesine izin veriyorum. "İyi olacaksın," diyor.

"Oh, biliyorum."

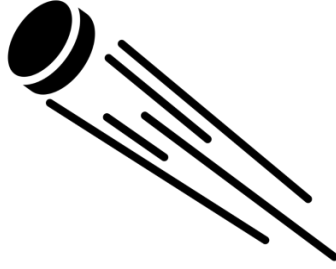
"Para için üzgünüm. Bu konuda kızgın olman seni şımarık bir velet yapmaz."

"Öyle değil mi?" İç çekiyorum. "Bu benim dilek listemin en tepesinde yer alacak."

"Neymiş o?"

"Yeniden şıarmak. Bu her şeyi gayet iyi özetliyor." Gülüyor.

"Seni sonra şımartacağım, Acı Biber. Sabırsızlanıyorum."

ASON

Asansörde telefonumu çıkarıyorum, çünkü Brooklyn'e dönmek için bir Uber'e ihtiyacımız var. Ama yirmi beş yeni mesaj almış olmam dikkatimi dağıtıyor.

Önce üsttekini okudum. Silas'tan. ***Lanet olsun! Heidi iyi mi?***

Hmm. Medyanın bu hikayeye sahip olması mümkün. Trevi'den gelen bir sonraki mesaja bir link eklenmiş. ***Kulağa kötü*** geliyor, diye yazıyor. Başlık şöyle: "Hokey Komiserinin Kişisel Mali Durumu Kafnar Skandalı ile Sarsıldı."

Başlık da Miranda Wager'a ait.

Asansör kapıları açılırken "Kahretsin," diye fısıldıyorum. Pencereden sokaktaki haber minibüslerini görüyorum. Ve şimdi neden orada olduklarını biliyorum.

Heidi de onları fark eder ve lobinin ortasında durur. "Sence buraya şey için mi geldiler..." Zihninin tıkırdadığını duyabiliyorum. Benim kızım zeki.

"Korkarım öyle," diyorum kolumu ona dolayarak. "Buranın bir arka kapısı var mı?" Heidi'nin hikâyenin bir parçası olduğuna karar verirlerse, Heidi'nin yüzü babasıyla birlikte haberlerde yer alabilir.

Telaşlı kapıcı bavullarımızı dışarı çıkarıyor. "Kapalı otoparktan çıkabilirsiniz" dedi. "Size bir araba çağırabilir miyim?"

"Evet, lütfen" diyorum hemen.

"Hemen efendim." Asansörün zilini tekrar çaldı ve Heidi'yle birlikte asansöre binerek bu kez bodruma yöneldik.

Yeraltındaki serin alana girip çıkışa doğru yürürken kızımın dudakları ince, endişeli bir çizgi halinde. "Annem için endişeleniyorum," diyor. "O kadın hayatında bir gün bile çalışmadı."

"Belki de buna kalmayacak," diye .

Doğu 77. Cadde'ye çıkıyoruz ve ilk gördüğümüz kişi Miranda Wager'ın ta kendisi.

"Kahretsin."

Miranda çekerken Heidi'nin nefesi kesiliyor. "Kes şunu!" Havlıyorum. "Hikaye o değil."

"Şaka yapmıyorum," diyor Miranda. "Hiçbir zaman öyle olmadı. Sen de değildin, o yüzden sokakta bana saldırmayı bırakabilir." Miranda gözlerini deviriyor.

"Sen iyi bir insan değilsin!" Heidi ciyaklıyor.

"Kim?" Miranda tersler. "Baban ve Kafnar Jr.'ın Georgia'nın ofisinde çekilmiş fotoğrafı. İşte bu yeni bir haber."

"değil!" Heidi çığlık atıyor. "Skandal istiyorsan Kafi hakkında yaz."

"Lig komiserinin yanlış anlaşma yapanlara güvenmesinin önemli olmadığını mı düşünüyorsunuz? Ligin finansal refahından o sorumlu. tüm sporu."

Ouch. Yüzü kızarmış Heidi'yi ondan uzaklaştırdım. "Seni görmek güzel Miranda. Her zaman bir zevktir."

Heidi kolumun altında kıpırdanıyor, benden uzaklaşmaya çalışıyor. Ben de kaldırımda durup yüzümü ona dönüyorum. "Bak. Korunmaya ihtiyacın seni korumayacağıma söz verdim. Sanırım bu da sayılır. Ama yap

Gerçekten bir gazeteciyle kaldırımda tartışmak istiyor musun?

Muhtemelen her etkileşimi kaydediyordur."

"Arrrrrrgh!" Heidi çığlık atıyor. "Yüzündeki o sırtışı silmek istiyorum."

"Biliyorum," diyorum en sakın sesimle. "Ve izlemek isterim. Ama yine de kötü bir fikir."

Heidi'nin gözleri vahşi. Onu omzuma atıp buradan götürmek istiyorum. Bunu yapmak için parmaklarım kaşınıyor.

Ama ben . Yavaşça nefes alıyorum ve bekliyorum.

Heidi'nin omuzları çöktü. "Hadi eve gidelim ve onun yerine resmine dart atalım."

"Evet! İlk atışı ben yaparım. Sayı başına on dolar." Çak bir beşlik için elimi kaldırıyorum.

Tokat . "Hala onu boğmak istiyorum."

"Biliyorum bebeğim. Ve hala seni durdurmak istiyorum. Ama şu halime bak, yetişkin gibi davranıyorum."

Yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Orada yaptıklarınız için teşekkür ederim." Başını binaya doğru eğiyor.

"Ben bir şey yapmadım."

"Sen yaptın," diye ısrar ediyor. "Benim için oradaydın. Tavsiye yok. Drama yok. Sadece... sağlamdın."

"Bunu yapabilirim," diyorum ve bunun doğru olduğunu fark ediyorum. Belki de o kadar da korkunç bir erkek arkadaş değilimdir.

"Ve bunu takdir ediyorum. Drama gerçekten Pepper ailesinin tarzı değil.

Bu konuda biraz sarsılmış durumdayım."

Arabamız kaldırıma yanaştı. "Hadi eve gidelim, tamam mı?" Onun için arka kapıyı açtım. "Bugün daha fazla drama yok. Anne baba yok. Tanrı aşkına, ev aramak yok. Bırak seninle ben ilgileneyim, yatakta filmler ve dışarıdan yemek. Daha sonra bir ekip toplantım olacak ama çoğunlukla bugün izinliyim."

"Kulağa *harika* geliyor." Arabaya atladı. "Becca'yı arayayım." Telefonunu çıkardı. "Oh, kahretsin. Şarjı bitmiş."

"Benimkini kullan." Arabaya binip kapıyı kapatırken ona Katt telefonumu veriyorum. "Becca'nın cep numarası orada."

"Güzel." Araba uzaklaşırken, o arıyor. Küçük bir alanda olduğumuz için Becca'nın sesinin tiz bir versiyonunu duyabiliyorum, "Alo? Jason?"

"Bu Heidi," diyor kız arkadaşım. "Sana söylemem gerekiyordu-" "Sen iyi misin? Az önce haberlerde gördüm. Zavallı baban."

Heidi irkilir. "Evet, bu onun için kötü. Ve artık gerçek bir işe ihtiyacım var. Bana engel olamaz. Her departmana açığım. Ama yeni asistanınız işe yaramıyor olabilir mi diye sormak zorundayım..."

Becca anlayamadığım bir şey söylüyor ve Heidi'nin elimi tutuşu sıkılaşıyor. "Anlıyorum," diyor sertçe.

"*Ancak*," diyor Becca'nın sesi tekrar anlaşılmaz hale gelmeden önce.

Heidi daha dik oturur. "Gerçekten mi? EVET! EVET! Yani bunu düşünebilirim. Elbette. Şartlar uygunsa."

Bir kıkırdamayı geri alıyorum, çünkü benim kızım zaten pazarlık yapıyor.

"Elbette yarın gelebilirim. Saat dokuz iyi. Uh-huh. Tam zamanlı. Sosyal yardıma ihtiyacım olacak. Tamamdır. Oh-ve bu iş Katt telefonuyla birlikte geliyor, değil mi?" Bir dakika sonra telefonu kapatıyor, güneşin kendisi gibi gülümsüyor.

"Eee?"

"Rebecca'nın *iki* ofis yöneticisi için planları var! Hugh'a yardım etmek için mükemmel olacağımı düşünüyor. Seyahat var. Ama bu gerçek bir anlaşma. Tam zamanlı bir pozisyon!"

"Bebeğim, bu harika." Şaşırdığımdan değil. Heidi bir şey istediğinde dört şiddetinde bir kasırga gibi oluyor. Kim böyle bir fırtınayı yanında istemez ki?

Başını çeviriyor ve bana gülümsüyor. "Senin evinde kalmamın sakıncası olmadığına emin misin? Birbirimizi çok fazla göreceğiz."

"Ama ben böyle seviyorum." Bunu kanıtlamak için uzanıp onu koltuğun üzerinde kendime yaklaştırıyorum. "Gördün mü?"

"Bu çok hoş."

"Seni seviyorum Heidi," diyorum ona. "Benim huysuzluğuma katlandığın için teşekkür ederim."

"Senin huysuz kıçını seviyorum. Ve bu işi alacağım," diyor araba FDR'de hızlanırken.

"Evet, öylesin," diyorum, bir kolumu ona dolayarak.

"Başka biriyle görüşmeyi unutacaklar."

"Zahmet bile etmezler," diye katılıyorum.

"Sadece beni azdırıyorsun," diye yakınıyor. "Şu anda gerçekten seksi düşünüyorsun."

"Asla olmaz!" Tartışıyorum. Gerçi bu güzel bir fikir. "Belki de görüşmeye şanslı külotunla gitmelisin. Yeni çiftini."

Bana daha da sokuldu. "Bir itirafım var."

"Bu da ne?" Çiçek gibi kokuyor. Ve eve gitmek için sabırsızlanıyorum.

"Yeni çift gerçek değil."

"Hayır mı? Şu peri masalındaki kıyafetler gibi mi? İmparatorun Yeni İç Çamaşırı?"

"Hemen ," diyor elini göğsüme koyarak.

"Çok hesaplı," diye fısıldıyorum. "Ve eve gittiğimizde onları modelleyebilirsin."

"Eğer şanslıysan, yaparım," diyor hınzır bir gülümsemeyle.

Ve ben çok ama çok şanslı olduğum için, o da öyle yapıyor.

T h e

E n d

Brooklyn Bruisers dünyasındaki diğ r kitapları okudunuz mu? [Rookie Move](#), deneyin[Hard Hitter](#), ve i [Pipe Dreams Brooklynair](#)'. Her biri tek başına duruyor, bu yüzden istediğ niz yere atlayın!
Sarina Bowen'dan daha fazlası için sayfayı çevirin

AYRICA SARINA BOWEN TARAFINDAN

BROOKLYN BRUISERS

Çaylak Hamlesi

Sert Vuruş

Boru Düşleri

Brooklynaire

DOĞRU KUZEY

Bittersweet (Griffin & Audrey)

Steadfast (Jude & Sophie)

Keepsake (Zach & Lark)

Bountiful (Zara & David)

Speakeasy (May & Alec)

Fireworks (Benito & Skye)

SÜSLÜ YILLAR

Düştüğümüz Saklandığımız Yıl

Yıl #1 #2 Sarışın Randevu

#2.5

Yılın Understatement'ı #3 Shameless

Hour #4

On Beşinci Dakika #5

YERÇEKİMİ

Soğuktan Gelen #1

Gökyüzünden Düşen #2

Yıldızlara Atış #3

MERHABA GÜLE GÜLE

Elveda Cennet Sonsuza

Merhaba

Elle Kennedy ile

GOOD BOY yazan Sarina Bowen & Elle Kennedy -

STAY yazan Sarina Bowen & Elle -

Kennedy yazan HIM Bowen ve Elle -

Kennedy Bowen Elle Sarina US yazan -

Sarina ve Kennedy

Tanya Eby Man

Hands Man

Card ile

Erkek Oyuncak

Sarah Mayberry Temporary ile

-

Copyright© 2019 by Sarina Bowen

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Gerçek kişiler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak fotoğrafı Wander Aguiar. Kapak tasarımı Hang Le tarafından yapılmıştır. Edie's Edits'ten Edie Danford tarafından düzenlenmiştir.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

